

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GİZEMLİ ADAM

KRISTEN ASHLEY

DE
X
PLUS

Sadece geceleri yatağında beliren bir adamla ne yaparsın?

Gwendolyn Kidd hayallerinin erkeğiyle tanışmıştı. Gece adamı evine götürdü. Ve sabah tek başına uyandı. Ve bu defalarca tekrar etti. Gecenin karanlığında adam geliyor, Gwendolyn'i mutlu ediyor ve ortadan kayboluyordu. Adını bile bilmiyordu adamın.

Gwendolyn bir gün çılgın kardeşinin zor durumda olduğunu öğrendi, onu kurtarmak için bir motorcu çetesinin içine daldı. Ve çok fena bir belaya bulaştı. Şimdi korunmaya muhtaçtı, herkes peşindeydi, polisler bile. Onu sadece bir kişi kurtarabilirdi: Gizemli Adam gün ışığında da beliriverdi.

DE
X
PLUS

ISBN 978-605-09-2197-7

9 786050 921977

serifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 25

Gizemli Adam

Özgün adı: *Mystery Man*

© 2011, Kristen Ashley

Yazan: Kristen Ashley

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

Yayına hazırlayanlar: Senem Kale

Kapak tasarımı: Cenk Yönder

Grafik uygulama: Erbil Kargı

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Gizemli Adam Uluslararası Telif Hakları tarafından korunmaktadır.

Bu kitabın yayın hakları The Fielding Agency ve Onk Agency Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / İstanbul 2014

ISBN: 978-605-09-2197-7

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

GİZEMLİ ADAM

KRISTEN ASHLEY

Önsöz

Gizemli Adam

Önce örtünün üstümden kaydığını, sonra bir elin hafifçe enseme dokunduğunu hissettim. El öylesine ılıktı ki, kanı sıradan bir insanın damarlarında akan kandan daha hızlı akıyordu adeta.

Aklımdan geçenler doğruysa bile şaşırmazdım.

Gözlerimi açtığımda hâlâ karanlıktı. Beni ziyaret ettiğinde hep karanlık olurdu.

Her geldiğinde olduğu gibi, o anda da tuhafılık hissettim. Aklım bir an için başıma geldi. Zihnim bana gözlerimi yummamı, ağzımı açmamı ve ona gitmesini söylememi istedi.

Ama ona bunu söyleseydim, gideceğini de biliyordum. Yapılacak en akıllıca şeydi. *Aklı başında* olan birisi böyle yapardı.

Yapmayı da düşünmedim değil. Tanrı şahidim olsun ki düşündüm. Dahası, her seferinde düşündüm. Sonra, yatağa çöken ağırlığını, yanıma uzandığını hissettim. Beni kendisine doğru çevirdi. Konuşmak üzere ağzımı açtım. Ama o aklı başında hareketi yapmama fırsat kalmadan, ağzını benimkinin üstüne bastırdı.

Sonraki iki saat boyunca da hiçbir şey düşünmedim. Ama hissettim. *Çok* şey hissettim.

Hissettiklerimin hepsi çok güzeldi.

* * *

Gölgesi odada hareket ettiğinde, içerisi hâlâ karanlıktı.

Yatakta yatıp hareketlerini izledim. Hiç ses çıkarmıyordu. Tuhaftı. Giysilerin hışırdadığını duyuyordum ama onun haricinde sessizdi.

Bir gölge halinde bile, o erkeksi zarafete sahipti. Güçlü ve erkeksi bir zarafet. Bu da tuhaftı. Gizemli adamın giysilerini giyişi, şayet kabadayı, maço dansı varsa, bunu izlemek gibiydi. Tabii, beni yatak odamda ziyaret ettiği zamanlar dışında, öyle bir şey yoktu. Hayır, gideceği zaman dışında yoktu demek daha doğrudu.

Öylesine büyüleyici bir manzaraydı ki, bilet falan satmalıydım. Ama bilet satsaydım, o deneyimi başkalarıyla paylaşmak zorunda kalacaktım. Muhtemelen, Denver'ın yarısıyla çoktan paylaşmış, özel bir gösteri izlemelerine neden olmuştum bile. Bunu ve onun beni ziyarete geldiğini düşünmek bile aklımı allak bullak ediyordu. Önce ben onun gelmesini sağlıyordum, o da geldikten sonra benim gelmemi sağlıyordu.

Başkalarıyla deneyimlerimi paylaşmayı olduğundan daha fazla sevdiğimi söyleyemezdim.

Yatağın yanına gelişini de izledim. Eğildi. Elinin sıcaklığını dizimde, parmaklarının kıvrılışını da dizimin arka tarafında hissettim. Kalçamı hafifçe öptü; dudaklarının tenimde gezindiği yerler ürperdi. Sonra, örtüyü attığı yerden alıp, belime kadar tekrar çekti.

Genellikle, yüz üstü yatardım ama o sırada hafifçe yana dönüktüm. Kolum kıvrık duruyordu, elimse yastığıma dayadığım suratımın altındaydı. Bedeni o yöne kaydı, parmaklarını saçlarımın altına sokup hafifçe geriye çekti ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Görüşürüz bebek,” diye fısıldadı.

“Görüşürüz,” dedim ben de fısıldayarak.

Başı belli belirsiz kıpırdadı ve dudakları kulağımın arkasına hafifçe değdiğinde dilini tenimde hissettim. Bu hareketi tenimde öylesine büyük bir zevk dalgası oluşturdu ki, tüm bedenim titredi.

Örtüyü omuzlarıma kadar çekti.

En sonunda da arkasını döndü ve gitti.

Hiç ses çıkarmadı; kapı açılıp kapanırken bile bir şey duymadım. Öylece gitti. Oraya hiç gelmemiş gibi.

Çok ürkütücüydü.

Bir süre, yatak odamın kapısına bakakaldım. Bedenim ılık, tatmin olmuş ve yorgundu. Zihnimse kesinlikle aynı durumda değildi.

Sırt üstü yatıp, çıplak bedenimi örttüm. Bakışlarımı tavana diktim. İsmini bile bilmiyordum.

“Tanrım, *sürtüğün* önde gideniyim,” diye fısıldadım kendi kendime.

Birinci Bölüm

Ö-l-ü, Ölü

Ertesi sabah, ev ofisimdeki bilgisayarımın başında oturuyordum.

Çalışıyor olmam gerekirdi. Sonraki iki hafta içinde teslim etmem gereken üç ayrı iş vardı ve henüz hiçbirisine doğru dürüst başlamış sayılmazdım. Serbest çalışan bir editördüm. Saatlik ücret alıyordum ve çalışmadığım saatlerde para mara kazanamıyordum. Doyurmam gereken bir karın vardı: ben. Giydirmem gereken bir beden vardı; daha-sı, çeşit çeşit giysilerden hoşlandığından, bu alışkanlığını tatmin etmem gerekiyordu, yoksa işler kötüleşmeye başlıyordu. Büyük şehirlere has bir alışkanlığım vardı, cosmo-politan kokteylleri de ucuz değildi doğrusu. Tamirat bekleyen bir evim vardı. O yüzden, para kazanmam gerekiyordu.

Tamam, aslında bu dediğim tam olarak da doğru değildi. Evimi tamir falan ettirmiyordum. Tamirat işinin bir kısmını babam yapıyordu. Geri kalanını da arkadaşım Troy. Dolayısıyla, başkalarının onu tamir etmesi için duygu sömürüsü yapan, yalvaran ve suçluluk hissettiren bir evim var demem daha doğru olacaktı.

Ama yine de tamir edilmesi gerekiyordu; yani, dolaplar ve fayanslar, Dolap ve Fayans Dünyası'ndan evime gelip

“Gwendolyn Kidd, artık seninle birlikte yaşamak istiyoruz, bizi duvarlarına takıver!” demiyorlardı.

Bu, ancak rüyalarımda oluyordu ki, birçoğunu gündüz ayıkken gördüğüm fazla sayıda rüya söz konusuydu.

Tıpkı o sırada bilgisayarımın başında tek ayağımı sandalyeye çenemi de dizlerime dayamış otururken, pencereden dışarıya baktığımda olduğu gibi. Gizemli Adamımı, Muhteşem GA'yı düşünüyordum. İlk buluştuğumuz günü değiştirmenin hayalini kuruyordum. Daha zeki, komik ve daha gizemli olmayı düşlüyordum. Bir de daha çekici ve ilginç olmayı. Onu kıvrak zekâmla, hoşsohbetliğimle, politikadan ve dünya olaylarından akıllıca söz ederek etkileyecektim. Kapsamlı gönüllü hayır işi faaliyetlerimi mütevazı bir biçimde anlatacak, bir ömür boyu sürecek ve aklını başından alacak orgazmlarda vaat eden büyüleyici görünümümle bana olan bitmek tükenmek bilmez aşkını itiraf ettirecektim.

En azından, ismini söylemesini sağlayacaktım.

Ama bunlar yerine, o gün hem sarhoştum, hem de hayal ettiklerimin hiçbirini değıldim.

Kapı zilimin çalındığını duydum; önce bir çınlama sonra da küt diye bir ses gelince, gitgide daha iyi olan ayrıntılı hayallerim de sona erdi.

Ayağa kalkıp ofisimden yukarı kattaki koridora çıkarırken, bir kez daha Troy'u arayıp altılı biraya ve bir pizzaya kapı zilimi değiştirip değiştirmeyeceğini sormam gerektiğini kendime hatırlattım. Tabii, bunu kabul ederse, gıcık, sızlanan ve sürekli olarak dır dır eden yeni kız arkadaşını da getirebileceğinden, fikrimi değiştirip babamı aramaya karar verdim.

Merdivenin son basamağını da inip, geniş salonun ne halde olduğunu, yani etrafın tamirat malzemeleriyle dolu

olduğunu görmezlikten gelerek yürümeye devam ettim. Etraf toz bezleriyle, boya fırçalarıyla, elektrikli aletlerle, elektrikli olmayan aletlerle, içinde akla hayale gelebilecek her şey bulunan teneke kutularla, tüplerle doluydu ve bir karış tozla kaplıydı. Odadan ellerimi başıma götürmeden, parmaklarımı saçlarıma dolayıp çekmeden ve çılgık atmadan geçmeyi başardım. Eh, bu da ilerleme sayılırdı.

Muhteşem güzellikteki boyalı camların bulunduğu iki daracık duvarın çevrelediği giriş holüne vardım.

İki sene önce, o boyalı camlar aklımı başımdan almıştı.

İki sene önce, daha doğrusu Gizemli Adam'la tanışmadan altı ay ve iki hafta önce, bir harabeye dönmüş bu eve girmiş, boyalı camları görmüş ve emlakçıya "Alıyorum," demiştim.

Emlakçının suratı birden aydınlanıvermişti.

Henüz eve adımını bile atmamış olan babam, gözlerini göğe dikmişti. Uzunca bir süre de dua etmişti. Attığı nutuksa, daha da uzun sürmüştü.

Yine de evi satın almıştım.

Her zamanki gibi babama kulak vermiş olmam gerekirdi.

Kapının yan tarafındaki dar pencereden dışarı bakınca, kız kardeşimin arkadaşı Darla'nın geldiğini gördüm.

Kahretsin.

Siktir, siktir, *siktir*.

Ben Darla'dan, o da benden nefret ederdi. Orada ne işi vardı?

Kız kardeşim de bir yerlerde gizleniyor mu, çalılıkların ardında mı diye etrafa bakındım. Ginger'la Darla'nın üstüne saldırıp beni merdivenlere bağlamaları ve evimi talan etmelerine şaşırırmazdım. Daha karanlık gündüz hayallerimde, Ginger'la Darla günlerini öyle geçirirlerdi. Bunun gerçeklerden pek de uzak olmadığına emindim. Şaka değildi.

Gözlerini dışarı baktığım pencereye çevirdi. Suratını bo-yamıştı; daha az siyah göz kalemi ve allık kullansa, dudak kalemi dudak parlatıcısından tamamıyla farklı bir renk olmasa güzel olabilecek suratını pek de güzel olmayan bir hale sokmuştu.

“Seni görüyorum!” diye bağırdı. İçimi çektim.

Sonra, kapıya gittim, çünkü Darla yeri göğü inletirdi. Ama bunu yapmasına izin veremezdim, komşularımı severdim. Sabahın on buçuğunda, bir cehennem kaçkınına andıran motorcu bir sürtüğün basamaklarımda durup avaz avaz bağırışını duymaları gerekmiyordu.

Kapıyı araladım, elimi kapı kolundan çekmeden kapıyla pervazın arasında durdum.

“Selam, Darla,” diye onu dostane bir tavırla karşılamaya gayret ettim. Bu çabamdan da memnun kaldım.

“Siktir, şimdi ne selamı? Ginger burada mı?” diye yanıt verdi.

İşte!

Kesinlikle, günlerini başkalarının evlerini talan ederek geçiriyordu.

Biraz zor oldu ama gözlerimi devirmemeyi başardım.

“Hayır,” dedim.

“Buradaysa, bana söylesen iyi edersin,” diye beni uyarıp, arkama doğru “Ginger!” diye bağırdı. “Seni sürtük, buradaysan derhal dışarı çık!”

“Darla!” dedim ters ters. “Alçalt sesini!”

Parmak uçlarına yükselip boynunu uzattı, “Ginger! Ginger, seni aptal sürtük!” diye bağırdı. “Hemen çık dışarı!”

Onu kapıdan uzaklaştırıp geriye doğru ittim; kapıyı kapatırken “Cidden, Darla, kes sesini!” dedim öfkeyle. “Ginger burada değil. Ginger *asla* burada olmaz. Bunu sen de biliyorsun. Kes sesini ve *git* artık.”

“Asıl *sen* kes sesini,” dedi. “Biraz da akıllan. Ona yardım ediyorsun...” Elini kaldırıp parmağını bana doğrulttu; başparmağını havaya kaldırıp bükerken, yanaklarını şişirip ateş ediyormuş gibi bir ses çıkardı ve dudakları titredi. Bakışları son derece ciddi olmasa, ödümü patlatmasa, sözel ses efektlerinde çok iyi olduğunu söyleyebilirdim.

Ama sahip olduğunu sandığımı tek beceri konusunda onu tebrik etmek yerine, “Ne?” diye fısıldadım.

Elini aşağı indirdi, göz göze olabileceğimiz kadar motor çizmelerinin üstünde yükseldi ve yumuşak ama ürkünç bir ses tonuyla “Ö-l-ü, *ölü*,” dedi. “Akıllanmazsanız, ikiz de ölürsünüz. Anladın mı?”

Sonra, aptalca bir soru sordum, çünkü bu soru sıklıkla sorulurdu ve her zaman tek bir yanıt olurdu. O yanıt, evetti.

“Ginger’ın başı dertte falan mı?”

Darla bana kafamdan bir tahta eksikmiş gibi baktı. Elini kaldırdı, yine ateş edermiş gibi ses çıkarıp başparmağını oynattı ve kafama doğrulttu. Sonra, arkasını döndüğü gibi hızla basamaklardan sokağa indi.

Ön verandamda durmuş, ona bakıyordum. Her nasılsa, üstünde dar askılı bir bluz, önü açık siyah renkli deri bir motorcu ceketi, giyilmesi birkaç eyalette farklı nedenler yüzünden suç sayılan ufacık, yırtık bir blucin etek giydiğini fark ettim. Hem moda anlamında, hem de düzgün görünmek adına suçtu. Altında da siyah ağ çoraplar ve motorcu çizmeleri vardı. Dışarıyı herhalde 5-6 altı dereceydi ama Darla bir fular bile takmamıştı.

Aklımın geri kalanıysa, kız kardeşimle ve Darla’nın ses efektiyle meşguldü.

Siktir. Siktir. *Siktir*.

Arabamı sürerken, kendime bunun iyi bir plan olduğunu söylemeye çalışıyordum. Darla'nın ardından içeri girip, doğruca babamı aramam gereken planın doğru, bununsa beş para etmez olduğunu da biliyordum.

Ama babamla eşi Meredith bir süre önce Ginger'la görüşmemeye başlamışlardı. Jamaika'ya yaptıkları bir ziyaretten döndükten tamı tamına on saniye sonra, kızlarını gördükleri anda o mutlu, ada tatili havasından sıyrılmışlardı. Ginger salonda dizlerinin üstüne çökmüş; üstü çıplak, blucinin fermuarı açık, sızdığı için başı koltuğun arkasına sarkmış bir adamın bacaklarının arasına kafasına sokmuş vaziyetteydi. Ginger her ne kullanmışsa kafası öylesine iyiydi ki, yaptığı şeyin fayda etmeyeceğinin bile farkında değildi.

Ayrıca, salon da evin geri kalanı gibi rezil haldeydi.

Bu öyküden de anlaşılacağı gibi, babamı Ginger'la ilgili herhangi bir şeye bulaştırmayı hiç istemiyordum. Özellikle bu sözünü ettiğim babamla Meredith açısından değil benim açımdan en kötü öykü olduğundan. O sırada rahat, Ginger'dan uzak bir hayatları vardı, ben de bunu yerle bir etmek istemiyordum.

O yüzden, babamı aramamıştım.

Bunun yerine, aklıma Ginger'ın erkek arkadaşı Dog geldi. Dog bir motor çetesinin üyesiydi ve her motorcu gibi o da azılı bir tipti. Ama onunla tanışmıştım. Dahası, hoşlanmıştım. Dog hem komikti, hem de ablamı seviyordu. Ablam onun yanında farklı davranıyordu. Çok farklı değildi gerçi ama en azından makuldü.

Tamam, yani Dog muhtemelen bir suçluydu. Ama ne kadar tuhaf olursa olsun, Ginger'ı iyi yönde etkiliyordu ve bu tür adamlar Ginger'ın hayatına bırakın nadiren girmeyi, hiç girmiyorlardı. Yirmi beş senedir durum değişme-

mişti. Dolayısıyla, kız kardeşimin hayattaki tek arkadaşı Darla'dan başının normalden biraz daha fazla dertte olduğunu öğrenince, ilk olarak bir şey yapmam gerektiğini hissettim. İkincisi, söz konusu Ginger olduğundan, destek çağırmak iyi bir fikirdi. Daha da iyisi, sorunu destek olarak çağıracağım kişiye teslim etmekti.

Hoş geldin, Dog.

Broadway'deki araba malzemesi mağazasına gidip, sokakta arabayı park edecek bir yer buldum. Dog'u tanımadan, muhtemelen bir motorcu çetesinin pis işlerini gizledikleri bir yer olduğunu bilmeden önce bile, mağazanın yerini biliyordum. İsmi Ride'dı ve her yerden alışveriş edebileceğim gibi bir bahanem olduğundan, oradan alışveriş ederdim. Ama Ride cidden harika bir yerdi. Son derece havalı mallar satılırdı. Arabamın silecekleri için cam yıkama suyunu oradan almıştım. Önceki sene, yeni araba paspasları da almıştım ve hayatımda aldığım en güzel, en harika araba paspasları çıkmışlardı. Yirmilerimdeyken ve başımdan geçen çok sayıdaki o tuhaf dönemlerden birini geçirirken, arabamı güzelleştirmek adına mağazaya gitmiş, pembe renkli pofuduk bir direksiyon kılıfı ve dikiz aynasına asmak için pembe renkli parıltılı bir Playboy Tavşanı seysi almıştım.

Herkes Ride'ın arka tarafında bölümlü bir garajı olduğunu bilirdi ama bu garajlar normal arabalar ve motosikletler için kullanılmazdı. El yapımı arabalar ve motosikletler için kullanılırdı ve tüm dünyada bilinirdi. Orada yaptıkları arabalar ve motosikletler inanılmaz havalıydı. 5280 dergisinde orasıyla ilgili bir makale okumuştum. Film yıldızları ve ünlüler arabalarını ve motorlarını oradan satın alıyorlardı; fotoğraflardan da bunun nedeni anlaşılıyordu. Ben de bir araba almak istiyordum ama binlerce dolarım olma-

dığı için, yeni bir araba İstedğim Şeyler Listesi'nde elmas bir Tiffany's bileziğinin ve bir çift Jimmy Choo ayakkabısının hemen altındaydı.

Arabamdan inip, kıyafetimin iyi olduğunu umdum ve kaldırımın yanından Ride'a doğru yürüdüm. Saçlarımı şirin bir atkuyruğu biçiminde bağlamıştım, üstümde de düşük belli bir blucin, alçak topuklu çizmeler ve motorcu ceketim vardı. Benimki Darla'nınki gibi değildi. Ten rengi yıpranmış bir deriydi, belinin çevresi kısıcık, şirin bir postla çevriliydi, kollarının etrafında birkaç santimlik pofuduk bir post vardı. Çok *seksi* olduğunu, fiyatının daha da iyi olduğunu düşünmüştüm. Ama postlardan emin değildim. Motorcuların hayvan haklarıyla ilgilendiğini sanmıyordum; o yüzden de kardeşliklerine karşı bir hakaret olarak algılayabilir, beni gırtlaklayabilirlerdi.

Amaan! Ceketimle ne bir şey elde edebilirdim, ne de kaybedebilirdim.

Omuzlarımı dikleştirip, devasa mağazaya girdim ve dosdoğru ön taraftaki kasaya yöneldim. Mağaza zaman zaman tıklım tıklım olduğu halde, sadece bir kasa vardı. Cep telefonu numarasını bilmediğimden, asıl niyetim birisine Dog'u nasıl bulabileceğimi sormaktı. Uzun boylu, iri kıyım, her yanı dövme, uzun sarı saçlı Dog'u tezgâhın ucunda bulacağımı hiç ummuyordum. Tezgâhın diğer ucunda da iri yarı, sert görümlü bir başka motorcu, onların dışında da üç motorcu daha vardı. İçeri girdiğim anda, hepsi dönüp bana baktılar.

"Selam Dog," diye sesledim gülümseyerek. Tam ona doğru yürüyordum ki, dik dik bana baktığını görünce duraksadım.

Eyvah.

Gözlerini kıstı ve suratındaki ifade son derece öfkeli olduğunu hiç de gizler gibi değildi.

“Sakın bana yalan söyleme,” diye kükredi. Altıma işmeden bir salise önce, aklıma bir buçuk saatlik nefsi müdafaa dersinde öğrendiğim hareketler geldi.

Yanıt vermediğimi, kıpırdamadığımı gören Dog “Sakın buraya girip de bana martaval atma,” dedi.

“Bir şey yaptığım yok,” dedim, çünkü gerçekten de niyetim bu değildi. Kaşlarını havaya dikti. “O sürtük buraya *seni* mi yolladı?”

Yine eyvah dedim içimden. Dog s harfiyle başlayan sözcüğü kullanmıştı. Yani, bu sözcük motor çetesinde yasak olmayabilirdi ama yine de Dog’un kullanıyor oluşu bana çok şey anlatıyordu.

Daha yanıt verecek fırsatı bulamamıştım ki, Dog “*Seni* yolladı,” dedi. “Tanrım, Gwen. Seni bir kez uyarıyorum kızım. Derhal kıcını ve o şirin atkuyruğunu çıkar buradan... *Def ol... Derhal.*”

Vay canına. Dog atkuyruğumun şirin olduğunu düşünmüştü. Beni korkutuyordu ama çirkin de sayılmadığından bunu bir iltifat olarak kabul etmiştim.

Soruna odaklanmaya gayret edip, içime derin bir nefes çektim ve ilerlemeye devam ettim. Motorcuların hepsi aların geçti; daha doğrusu, içimdeki korkutucu motorcu erkekler alarını çalmaya başladığı için durdum.

Sonra, “Beni Ginger yollamadı,” dedim Dog’a.

“Bak, sana iyi davranıyorum, bebeğim. Git,” dedi Dog.

“Hayır, beni gerçekten de o yollamadı. Bu sabah Darla evime gelip ödümü kopardı. Bana şöyle yaptı.” Elimi kaldırıp bir tabanca gibi tuttum, Darla gibi ses efekti falan da çıkardım, hatta bunda pek başarılı olamadığım halde konuşmaya devam ettim.

“Ciddi gibiydi, o yüzden Ginger’ın iyi olup olmadığını anlamak için sana geldim.”

“Ginger iyi falan değil,” dedi Dog hemen. “Hatta *hiç* değil.”

Gözlerimi yumdum. Sonra, içimi çektim. İçimi sesli çekmiştim. Kız kardeşim beni çoğu zaman bunu yapmaya zorladığından, bu işte bayağı iyiydim. Sonra, gözlerimi açtım...

“Artık birlikte değilsiniz sanırım,” dedim.

“Haklısın, bebeğim, *değiliz*,” dedi Dog.

Kahretsin.

“Şimdi ne yaptı?” diye sordum.

“Bilmek istemezsin,” dedi Dog.

“Polis peşinde mi?”

“Büyük bir ihtimalle.”

Dikkatle ona baktım. “Ama başının dertte olmasının sebebi polisler değil mi?”

“Ginger’ın başında bin bir türlü bela var, bebeğim. Ama polisler peşindeyse, endişelenecek en son şey budur.”

“Eyvah,” diye fısıldadım.

“Aynen öyle.” Dog bunu dedikten sonra, bakışları arkamdaki bir noktaya kaydı.

Tam nereye baktığını görmek için arkama dönecektim ki, derin, boğuk bir sesin “Bu kim?” diye sorduğunu duydum.

Sonra, onu gördüm. Motorcu erkeklerden pek hoşlanmazdım ama *bu* erkek için Harley’ye binen bir artçı olabildim. Uzun boylu sayılırdı. İr yarı ve kaslıydı; bu konuda “sayılırdı” denemezdi, kesinlikle öyleydi. Kollarında ve boynunda derhal incelemek istediğim bir sürü dövme vardı; bunları kataloglayabilir, hatta üstüne kitap bile yazabilirdim. Saçları kırkıllıydı ama daha ziyade koyu renkliydi; *siyah* kısımları daha fazlaydı. Uzun ve hafif dalgalıydı ama ne fazla uzundu, ne de fazla dalgalıydı. Saçlarıyla aynı renk olan keçi sakalıysa tipik bir motorcununki gibi biraz faz-

la uzundu ama müthiş bir hava katıyordu. Suratını birkaç günlük bir kirli sakal kaplamıştı ama bu da ona çok yakışıyordu. Mavi gözlerinin etrafında bronz teninin arasında belli olan birkaç açık renkli kırışık vardı. Bu adamı tanımlayabilecek sadece iki sözcük söz konusuydu: *Leziz Motorcu*.

“Selam,” diye fısıldadım; omzumun üstünden önce Dog’a, sonra bana bakınca, tüm bedenim ürperdi.

Derken, mavi gözleri beni tepeden tırnağa süzünce, yine aynı etkiyi yarattı. Bakışlarımız kilitlendi ve boğuk bir sesle “Selam,” dedi. Yine ürperdim.

Yaşasın!

“Tack, kız iyidir. Benimle birlikte,” dedi Dog. Ani bir hareketle ona dönünce, tezgâhın ardından çıkmış bana doğru yürüdüğünü fark ettim.

“Öyle miyim?” dedim ama Dog’un delici bakışlarının “Kes sesini!” der gibi olduğunu görünce başka bir şey sormadım.

Sesimi kesip, Yakışıklı Motorcu’ya döndüm.

“Sheila onu biliyor mu?” diye sordu Yakışıklı Motorcu.

Yanımda duran Dog’a baktım. “Sheila mı?”

“Kaç sürtüğe ihtiyacın var?” dedi Yakışıklı Motorcu.

“O, benim kadınıym değil, kardeşim, bir arkadaş. Sorun yok,” dedi Dog.

“Tamam da kim o zaman?” dedi Tack olarak bilinen Yakışıklı Motorcu ısrarla.

“İsmi Gwen,” dedi Dog. Tack bana bakınca, donakaldım.

Sonra, dudaklarının hafifçe oynayıp ismimi söylediğini gördüm.

“Gwen.”

Yine ürperdim.

İsmimi severdim. Güzel olduğunu düşünürdüm. Tack’in dudaklarından duyunca, ismime *bayılmaya* başladım.

“Kimsin sen Gwen?” dedi doğrudan bana.

“Ben, şey... Dog’un bir arkadaşım,” dedim.

“Orasını anladık, hayatım,” dedi. “Bu kardeşimi nereden tanıyorsun?”

“Ginger’in ablası,” dedi Dog hemen.

Tack’in tüm bedeni ansızın gerildi; manzara o kadar korkutucuydu ki, nasıl nefes alacağımı bile unutmuştum.

“Bana parayı getirmek için buraya geldiğini söyle,” diye fısıldadı Tack. Sesi de daha fazla değilse bile, en az gergin bedeni kadar ürkütücüydü.

“O ve Ginger yakın değiller,” dedi Dog. “Dediğim gibi, bu kız sorun çıkarmaz. İyi birisi.”

“Düşmanın kanından Dog,” diye fısıldadı Tack

Eyvahlar olsunnnnn.

Düşmanın kanından ya da birisinin düşmanı olmak istemiyordum; özellikle de *bu* adamın düşmanı olmak istemiyordum. Adam çok yakışıklıydı ama bir o kadar da *korkutucuydu*.

Derhal kaçmanın bir yolunu bulmalıydım.

Omzumdan çantamı alıp, homurdanarak açtım. “Ginger. Başımın belası. Barbi bebeklerimin hepsinin saçını kestiğinden beri başımın belası. O zaman üç yaşındaydı. Barbi bebekler için fazla büyümüştüm ama yine de hepsi *benimdi*. Onları rahat bırakamaz mıydı? Saçlarını kesip de ne geçti eline?” Dog’a bakıp “Bence psikopatlar bu tür şeyler yaparlar,” dedim. “O zaman anlamlıydı. Kız üç yaşındaydı ama elinde bir makasla ortalığı karıştırıp hepimizin kalbini kırıyordu.” Çantamı karıştırırken söylenip durdum, sonra çek defterimi buldum ve bir tükenmez kalem ararken “Ginger hep ama *hep* kötü bir tohumdu,” dedim.

Çek defterimi sallayıp açtım, çıt diye tükenmez kalemin düğmesine bastım; sonra, ucunu deftere dayayıp Tack’e baktım.

“Pekâlâ, size ne kadar borcu var?” diye sordum gıcık bir tavırla. Ginger’ı özellikle de paranın ve öfkeli motorcuların söz konusu olduğu bir beladan, *yine* kurtarmak hoşuma gitmemişti.

Tack’in dikkatle bana baktığını ve bu sefer hiç de korkutucu görünmediğini o anda fark ettim. Gülmek için kendisini zor tutuyormuş gibiydi. Tatlı tatlı bakıyordu.

Ne kadar tatlı olduğunu, surat ifadelerini ya da geri kalanını (saçlarını, dövmelelerini ve bedenini) görmek istemiyordum. Eve gitmek, bir kavanoz kurabiyeyi mideye indirmek istiyordum.

“Eee?” dedim asabi bir tavırla.

“İki milyon, üç yüz elli yedi bin, yüz yedi dolar,” dedi Tack. Çenemin düştüğünü, Tack’in bembeyaz dişlerini ortaya koyan gülümsemesini çevreleyen siyah keçi sakalının beynimin derinliklerine işlediğini hissettim. “On iki sent,” diye lafını tamamladı.

“Aman Tanrım,” dedim fısıldayarak.

Tack kafasını çek defterime eğdiğinde hâlâ gülümsüyordu. “Bu miktarı tek satıra sığdırabilecek misin, tatlım?”

“Aman Tanrım,” dedim yine.

“Hayat öpücüğü falan ister misin?” diye sordu bana sokulup. Geriye doğru bir adım attım, elimle ağzımı kapatıp başımı salladım.

“Çok yazık,” dedi geri çekilip.

“Kız kardeşimin sana iki milyon dolardan fazla borcu mu var?” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi Tack.

“İki milyon dolardan fazla mı?” dedim emin olabilmek için.

“Evet.”

“Bir muhasebe hatası falan olmasın?” diye sordum umutla.

Tack'in gülümsemesi giderek tüm suratına yayıldı. Sonra, iri ve dövmeli kollarını kaslı göğsünde kavuşturdu ve hayır der gibi başını salladı.

"Belki de yabancı para birimidir, sen de unutmuşsundur. Pezo falan olabilir mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Tack.

"Benim o kadar param yok." Zaten bildiğini tahmin ettiğim bir şey söylemiştim.

"Ceketin şirinmiş, tatlım ama bunu ben de tahmin ediyordum," dedi.

Eh, iyi haber ceketimin postunun ona sevimsiz gelmemiş olmasıydı. Kötü haberse, kız kardeşimin ona iki milyon dolardan fazla borcu olmasıydı.

"Sanırım, bu miktarı bulmam biraz vakit alacak," dedim. "Sonsuza dek sürebilir mesela."

"Benim sonsuza dek bekleyecek vaktim yok, hayatım," dedi. Hâlâ ağzı kulaklarında gülümsediğinden, kahkaha-lara boğulsa şaşırmayacaktım.

"Tahmin etmiştim," diye homurdanıp kalemimi ve çek defterimi kapattım ve çantama tıktım. Aklımı yitirmek üzereydim.

Yani, aklımı yitirmek için iyi bir nedenim vardı; dahası, o nedenin bir ismi de vardı: Ginger Penelope Kidd.

Dog'a bakıp "Neden ben? Neden?" diye sordum. "Tek suçum masumca dünyaya gelmek ve yedi sene sonra... *Pof!* Tanrı beni cehennemden gelen bir kız kardeşle lanetliyor. Benimle birlikte kıkırdayan, makyaj sırlarını paylaşan bir kız kardeşim olmasını istemek fazla mı yani? Harika bir ucuzluğun başladığını keşfeden, seni hemen arayıp haber veren ama senin üstüne çok *yakışacağını* bildiği kıyafetleri bulabilmek için rafları indiren, başkaları almasın diye ayıran bir kız kardeş istemek fazla mı? Evine gelip birlikte

Hawaii Five-O dizisini seninle izleyecek, Steve McGarrett'a ayılıp bayılıp keşke bir Camaro'muz olsaydı diye iç geçirecek bir kız kardeşim olmasını istemek fazla mı? Öyle mi? Fazla mı ha?" Sonlara doğru bağırmaya başlamıştım.

"Gwen, bebeğim, biraz sakinleş bence," diye mırıldandı Dog. Suratıma bir tokat patlatıp iyiliğim için beni sustur-sun mu diye düşündüğünü suratından görebiliyordum.

"Sakinleşmek mi?" diye bağırdım. "Sakinleşmek ha? Kızın size iki milyon dolardan fazla borcu var. Barbi bebekle-rimin saçını da kesmişti. Büyükanne-min bana ölüm döşe-ğinde hediye ettiği kolyeyi çaldı ve ot almak için rehineciye verdi. Sarhoş olup, Şükran Günü yemeğinde elini erkek ar-kadaşımın pantolonunun içine soktu. Adam düzgündü, kili-seye giderdi ama Ginger'ın davranışlarından sonra... Elini pantolonunun içine sokması sadece başlangıçtı. Onu tuva-lette kokain çekerken yakaladı... Ailemin çatlak olduğunu, muhtemelen hem *suçlu* hem çatlak olduğunu düşündü. Bir hafta sonra da beni terk etti. Düzgün birisi olabilirdi, ger-çi şimdi düşününce biraz da sıkıcı olduğunu hatırlıyorum ama o zaman ondan *hoşlanıyordum!*" Düpedüz çılgık atma-ya başlamıştım. "*Adam erkek arkadaşımı!*"

"Tatlım." Tack bana seslenince, ona döndüm ve bana bir hayli yaklaştığını fark ettim. Başımı geriye atıp "Ne?" diye bağırdım.

Elini kaldırdı, parmaklarını enseme geçirdi ve suratını benimkine yaklaştırp "Bebeğim, sakinleş," diye fısıldadı.

Mavi gözlerinin içine baktığım anda sakinleştim.

"Tamamdır," diye fısıldadım.

Gözleri gülümser gibiydi. Yine ürperdiğimi hissettim.

Eli enseme dururken, ürperdiğimi hissettiğini anla-dığını, parmaklarını biraz daha sıkınca daha da iyi fark ettim. Gözlerindeki parıltıyı da görünce, onun göremediği

ama benim hissettiğim bir yerde de ürperdim. Gayet iyi hissedebiliyordum.

Gitme vaktim gelmişti.

“Plazma ve böbrek satabilirim, belki ama bunun işe yarayacağından bile emin değilim. Şey, o yüzden bu işi kız kardeşime bıraksam olur mu?” diye sordum nazikçe. Ensemi sıkıca tutan elinden uzaklaşmak istiyordum ama korkudan yapamıyordum.

“Kimse Ginger yüzünden sırtına bıçak dayamıyor,” dedi alçak sesle.

“Tamam,” dedim.

“Ya da başka bir şey yüzünden.”

“Şey...” diye mırıldandım. “Tamam.” Bunu sırf birileri Ginger ya da başka bir şey yüzünden sırtıma bıçak dayamasın diye söylemiştim, işlerin büyümesini de istemiyordum.

Ensemdeki parmakları biraz daha sıkılaştı, neredeyse parmaklarımın ucunda duracağım şekilde beni hafifçe yukarı çekti. Suratını da bir hayli suratıma yaklaştırdı. Çok fazla yaklaştırdı. Çok. *Ürpereceğim* kadar çok.

“Ne demek istediğimi anlamadın galiba.” Hâlâ alçak sesle konuşuyordu. “Bu Ginger meselesi kızışırsa, sen de raddara yakalanırsın. İşte, o zaman ismimi söyle, tamam mı?”

Hayır. Kulağa hiç iyi gelmiyordu. Bir motorcuya iki milyon dolardan fazlasını borçlu olmaktan da kötü bir iş vardı ortada. Bundan daha kötü ne olabilirdi bilemiyordum ama varsa bile, Ginger bunu bulurdu.

“Şey... ‘Tamam mı?’ derken, ‘Tamam, seni anladım’ manasında soruyorsan, ne demek istediğini anlamadım,” dedim, çünkü Tack’e karşı dürüst davranmanın ne iyisi olduğunu düşünüyordum.

“Peki, tatlım, şunu diyorum: Başına bir şey gelirse, ismi mi söyle. Bu, koruma demek. *Şimdi* anladın mı?”

“Şey, sanırım,” dedim. “Ama neden başıma bir şey gelsin?”

“Kız kardeşinin bulunduğu yerde bok vardı, bulunmadığı yerde de bok vardı. O kız her yerde boka bulaştı. Buraya geldin ama hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece başkaları seni...” Duraksadı. “... Benim gibi şirin bulmayacak olursa, başın derde girerse demek istiyorum.”

“Tamam,” diye fısıldadım ama beni şirin bulması hoşuma giderken, bir yandan da babamı aramadığım ya da ne bileyim, Fransa’ya giden ilk uçağa binmediğim için pişman olmuştum. “Peki, ben... İsmi söylemek zorunda kalırsam... Şey, sonra ne olur?”

“Bana borçlanırsın.”

Buyur buradan yak.

“Ne borçlanırım?”

Sırıttı ama bir şey demedi.

Haydi bakalım.

“Ne borçlanırım?” dedim yine.

“Motoruma atlayıp seni zor bir durumdan kurtarırsam, ne borçlandığımı konuşuruz.”

“Başıma bir şey gelmeyeceğine eminim,” dedim kendimden emin bir biçimde. Tabii, içimden bunun öyle olması için de dua ettim. Tack’in gülümsemesi arttı.

Sonra, beni bıraktı ama çantamı omzumdan aldı ve ben daha bir şey diyemeden karıştırmaya koyuldu. İstedliğini yapmasına izin vermeye karar verdim. Bana zaten bir kere dokunmuştu, bir daha dokunmasını istediğimden de emin değildim. Bana yine dokunsa, ne tepki verirdim bilemiyordum ama ihtimaller listesinde kemiklerini kırmaya çalışacağım en tepelerdeydi. Ayrıca, çantamı geri alayım derken, ona karşı koyamayacağımı da biliyordum; o yüzden, ne almak istiyorsa alacaktı. En iyi dudak parlatıcım da o sırada

çantamdaydı ama bunu alıp da sürtük kadınlarından birisine vermek bile istese, ona karşı gelmeyecektim.

Cep telefonumu bulup kapağını açtı, birkaç düğmeye bastı. Sonra, kapatıp çاتمama attı, çantamı da tekrar omzuma astı.

“Numaramı kaydettim, hayatım. İhtiyacın olursa kullan. İhtiyacın olmazsa ama yine de kullanmak istersen, sakın tereddüt etme. Anladın mı?”

Çantamı omzumun biraz daha gerisine atıp, evet der gibi başımı salladım. Şirin olduğumu düşünüyordu.

Yine ürpermemek için kendimi zor tuttum.

“Seninle tanıştığırma sevindim, Gwen,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Ben de,” dedim. “Sonra görüşürüz.” Arkamı dönünce, Dog’un bana bakıp sırttığını gördüm. “Görüşürüz,” dedim.

“Görüşürüz, bebeğim.” Dog beni gerçekten de sonra görecekmiş gibi söylemişti bunu. Bu da beni ayrı ürpertti.

Arkamda sessizce bekleyen motorculara bakınca, hepsinin gülümsediğini gördüm. Doğrusu, sırttmaları korkunç oluşlarından daha da korkunçtu. Elimi kaldırıp “Görüşürüz,” dedim.

Çenelerini kaldırıp yanıt verdiler, içlerinden biri de “Görüşürüz, hayatım,” dedi.

Sonra, arkama bakmadan çıkıp gittim.

İkinci Bölüm

Seni Gözetlerim

Bin bir türlü şey düşünerek eve geri döndüm. İlk ve en öncelikli olarak, aklımda kız kardeşim ve onu neden babam ve Meredith gibi hayatımdan atmadığımı geçiyordu.

Bir kere, öz kız kardeşim bile değildi. Üvey kız kardeşimdi. Onu asla salonumda yarı baygın bir adama saksafon yaparken yakalamamıştım ama bana daha da kötüsünü yapmıştı. Çok daha kötüsünü yapmıştı hem de. Bu yüzden, pes edip, ona yardım etmekten *vazgeçmem* gerekiyordu.

Kaderin bir cilvesi olarak, babam çılgın bir genç kız olan annemle evlenmişti; sonradan evlendiği melekten de bu cehennemden fırlamış çocuk dünyaya gelmişti.

Annem ben daha üç yaşındayken çekip gitmişti ama arada sırada gelirdi; geldiğinde de çok eğlenirdik. Aslında, onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyordum ama hatırladıklarımın hepsi harikaydı. Kurallara ya da disipline takmazdı; etrafı batıran yapış yapış yiyeceklerden, eğlenceli yerlerden ve iyi vakit geçirmekten hoşlanırdı.

Tabii, bu durum benimle birlikte vakit geçirdiği ve hoşlandığı, daha doğrusu çok hoşlandığı bir adamla tanışana dek sürdü. Onu oteline götürdü, elime de bir sürü şekerleme

tutuşturup beni içeri geri çağırana dek beklemem için dışarıya yolladı.

Otel müdür dışarıda, ayaklarımı sallayarak bir bankta oturduğumu, şekerleme yediğimi ve uzun süredir dışarıda olduğumu fark edince, derhal polis çağırdı. Polisler gelene dek, sıkıldığım için kalkıp dolaşmaya başlamıştım ama polis beni buldu. Polise babamın bana ezberlettiği telefon numarasını verdim, onlar da onu aradılar. Sonra, babam beni almayaya geldi. Annemin bir gecelik sevgilisi uyuyamadığı için onlara seslerini alaltmalarını söylerken, annemle babam fena tartıştılar. Sonra, annemi bir daha görmedim. Hem de hiç.

Bir süre onu özledim ama zaten onu çok iyi tanı mıyordum; hem, o zamana dek Meredith hayatımıza gitmişti.

Meredith harika bir kadındı. En harika üvey anneydi. Tatlıydı, komikti ve babamı *cidden* ok seviyordu. Dahası, evde bir kavanoz içinde kurabiyeler bulundururdu ve bir ocuk için, gayet erkeksi bir erkek tarafından yetiştirilmiş küçük bir kız çocuğu için, kurabiyeler Meredith'in kusursuz olduğu anlamına geliyordu.

Meredith'le babam evlendiler, ben de küçük gelin oldum ama öyle sıradan değildim.

Meredith babasının koluna girmiş, diğer eliyle de elimi tutmuş yürüyordu. Kendi zel gününü *bizim* zel günümüz haline getirmişti. Sırf birisiyle evlendiği değil, bir aile olmak istediği mesajını vererek yürüyordu kilisede.

O zaman altı yaşındaydım ve bugüne dek bile beni ne kadar özel hissettirdiğini unutamam.

Ama o, Meredith'ti. Bunu ilk defa da yapmayacaktı, son defa da. Sonra, Meredith'le babamın Ginger'ı oldu ama üvey kız kardeşim annemin beş milyon katı beterdi.

Kaderin kötü bir yazgısıydı. Babam, Meredith ve benim için.

Düşündüğüm ikinci şey tamamıyla Tack’le ilgiliydi. Dedikleri, nasıl görüldüğü ve beni nasıl hissettirdiği aklımdan çıkmıyordu.

Zaten o sıralarda düzenli olarak ismini bile bilmediğim bir adamla yatıp kalkıyordum. Bir buçuk seneden daha kısa bir süre önce bir restoranda tanıştığım, evime götürdüğüm, yattığım ve kadınlık tarihinin en iyi seksini yaptığım bir adamdı. Konuya nasıl yaklaştığıma bağlı olarak, neyse ki ya da maalesef geri geliyor, tekrar tekrar ilk seferin boş olmadığını, daha da iyi zamanların bir habercisi olduğunu kanıtlıyordu.

Ona bir anahtar bile vermemiştim. İçeri nasıl girdiğini de ismi gibi bilmiyordum. Ama giriyordu. Her gece gelmiyordu. Bazen haftada bir, bazen de iki kere geliyordu.

Bazen bir hafta hiç gelmiyordu. Bir keresinde üç hafta gelmeyince korkmaya başlamıştım; sonra da buna korkmam beni korkutmuştu.

Ama her zaman geri geliyordu. Her zaman.

Hayatımdaki bu gizemli adamla, Tack’in her yanından akan belaya hiç ihtiyacım yoktu. Tamam, şirin olduğumu düşünüyordu; ayrıca, birbirimizin ismini biliyor olmamız da iyi bir şeydi (bu arada, Gizemli Adam ismini bilmiyordu). Ama kız kardeşimin Tack’e iki milyon dolardan fazla borcu vardı ve adam ürkütücüydü.

Bana “başkalarının” radarına yakalanabileceğimi ve başımı “derde” sokabileceğimi de söylemişti. Kimsenin radarında olmayı istemiyordum; zaten annemin kızı olduğumdan, başımı kendi kendime de yeteri kadar belaya sokabiliyordum. Ginger’ın beni kendi dertlerine bulaştırmasına gerek yoktu.

Son olarak, Gizemli Adam’ı düşünüyordum. Beni ziyaret edişinin ardından, hep onu düşünürdüm. Ne derdim oldu-

ğunu, ona neden gitmesini söylemediğimi de hep düşünürdüm. Şimdi, bir de dünyanın en harika âşığı beni gecenin bir vakti ziyaret ederken, nasıl olup da bir başkasından hoşlanabildiğimi düşünüyordum. Muhteşem Gizemli Adam’la tanıştıktan sonra, üç randevuya çıktım ve bir sevgilim yoktu. Hiçbiri GA’ya yaklaşmamıştı bile; o yüzden de ikinci randevuyu ya da bana bir adım daha yaklaşmayı hak edememişlerdi. Evet, GA dünyanın en iyi öpüşen adamıydı.

Hayatımı yerle bir ediyordu.

Hayır. Hayır, bu, doğru değildi. Hayatımı *ben* yerle bir ediyordum.

Arabamı garaj yoluna park edip, çizmelerime baka eve doğru yürürken, sonra da anahtarımı kilide sokup kapıyı açarken bunu düşünüyordum.

Ama dikkatli davranıyor olsam bile, evde karşılaşacağım şeye beni hiçbir şey hazırlayamazdı.

İçeri girdiğim anda, kapı küt diye çarpıp kapandı. Sonra, birisi elini göğsüme dayayıp beni sert bir biçimde kapıya doğru itti. Bir adam üstüme çullanmış, beni kapıya sıkıştırıyordu. Karşımda bir çift tanıdık siyah göz gördüm.

O gözlerini sadece bir kere ışıklar yanarken görmüştüm. Geceleri ziyaretime geldiğinde, ışığı açmazdı.

Tanrım, ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum. Gündüz kurduğum hayallerde bile o kadar yakışıklı değildi.

“Ne işin var burada?” diye fısıldadım.

“*Manyak* mısın be sen?” diye bağırdı suratıma.

Şaşırtıcı ses tonuna ve öfkeli sorusuna gözlerimi kırpıştırarak yanıt verdim. Sonra, “Ne?” dedim.

“Ride’a elini kolunu sallaya sallaya girdin. Tanrı aşkına, çıldırdın mı?”

Yine gözlerimi kırpıştırdım. Çok şaşırmıştım. Ride’a gittiğimi nereden biliyordu? İkincisi, beni daha da şaşırtan bir

şey daha vardı. Gündüz vakti evimde ne işi vardı? Üçüncüsü, inanılmaz derecede yakışıklı suratından çok öfkeli olduğunu görünce, kafam *daha da* karıştı.

“Şey...”

“Yanıt ver bebeğim,” dedi ısrarla.

Eyvah. Tack'den, Dog'dan ve tüm motorcu çetesinden daha ürkütücüydü.

“Gwen, bana yanıt ver dedim.” Kalın sesini iyice yükseltmişti.

Yine gözlerimi kırıştırdım. “İsmimi biliyor musun?”

Tepemde dikildiği yerden suratıma baktı.

Sonra, geri çekilip ellerini kısıcık kesilmiş siyah saçlarında gezdirirken, başını salladı ama bir an için bile ürkütücü bakışlarını üstümden ayırmadı.

“Tanrım, sana gerçekten de inanamıyorum.”

“Ne?” diye fısıldadım.

Ellerini beline dayayıp suratıma eğildi. “Evet, Gwen, ismini biliyorum. Gwendolyn Piper Kidd. Otuz üç yaşındasın. Evden serbest bir editör olarak çalışıyorsun. Vergilerini, ev ipoteğini ve faturalarını zamanında ödüyorsun. Uçkuru-na hâkim olmayan bir adamla iki ay evli kalmışsın; adam sonradan üç kere evlenmiş, şu anda da dördüncü boşanma davasını açmış durumda. Baban Baxter Kidd isimli eski bir ordu mensubu; şu anda inşaatlarda ustabaşı olarak çalışıyor, Meredith Kidd isimli, meşhur bir boşanma avukatının baş sekreteri olarak çalışan bir kadınla evli ki bu avukat hayatını mahveden o sersemin elinden seni kurtaran kişi. Denver Polis Teşkilatı'nda sevk memuru olarak çalışan Camille Antoine'la ve çoğu perakende işi yapan bir sürü farklı yerde çalışan Tracy Richmond'la arkadaşsın. Arada sırada, seni becermek için her şey yapabilecek Troy Loughlin'le takılırsın ama ne senin bundan haberin var, ne de herifin

sana söyleyecek cesareti. Kız kardeşin ezikliğın başlı başına bir tanımı. Giysilere çok fazla para harcıyorsun. Dışarı çıktığında, fazla açık saçık giyiniyorsun. Son bir buçuk senedir yatıp kalktığın tek erkekse benim.”

O gün ikinci kere olmak üzere ağzım açık kalmıştı.

Ağzımı kapattım ama kapattığım anda yine açtım.

Sonra, konuşabilmek için tekrar kapatıp açtım. “Hakkımda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Tanrım, kimi becerdiğimi biliyorum,” dedi hışımla. İşte, o anda tüm bedenim sanki bana vurmuş gibi sarsıldı. Ağzından çıkan sözler suratıma bir tokat gibi inmişti. Ama bunu fark etmedi, daha doğrusu, görmezden gelip konuşmaya devam etti. “Şimdi, söyle bana. Ride’a girip ne halt etmeyi planlıyordun?”

“Dog’la konuşmam gerekiyordu,” dedim, çünkü aklımdan geçen bin bir türlü düşünce arasından bir tek bunu seçebilmiştim.

“Dog’la konuşman gerekiyordu,” dedi.

“Evet.”

“Bebeğim, daha önceden radara yakalanma tehliken vardı ama artık lanet olasıca bir fener gibi yanıp sönüyorsun.”

“Bu da ne demek?”

“İşin bitti demek,” dedi.

Ayrıca, öfkeleniyordum tabii.

“Peki,” dedim kapıdan azıcık uzaklaşıp omuzlarımı dikleştirerek. “Bu, ne demek?”

“Artık kız kardeşinin beş para etmediğini biliyorsundur sanırım,” dedi.

Ginger’ın beş para etmediği söylenebilirdi. Benim, babamın ya da Meredith’in bunu söylemesinin bir zararı yoktu. Hatta Ginger’ın iki milyon dolardan fazla borçlandığı Tack ve Dog da bunu söyleyebilirdi, bir şey olmazdı.

Ama bunu o sırada önümde duran, yatakta çok iyi tanıdığım ama gündüz vakti ilk kez gördüğüm adam söyleyemezdi. Bu adamın kocaman bir *şapşal* olduğunu görmeye başlamıştım!

“Ginger’a beş para etmez diyemezsin,” diye uyardım onu.

Kaşlarını havaya dikti; bu da hiç iyi olmadı, çünkü esmer teniyle, siyah gözleriyle, sert hatlı çenesiyle, kalın, kısa ve siyah saçlarıyla, yontulmuş gibi kusursuz gözüken surat hatlarıyla ve özellikle de bedeniyle çok ama çok yakışıklıydı. Tüm bunlar, İspanyol ya da İtalyan kökenli olabileceğine dair ipucu eriyordu ve karşımda duran adam inanılmaz derecede *harikuladeydi*. Ama o anda benim için en kötü şey, geri zekâlı olduğumu düşünüyormuş gibi kaşlarını havaya kaldırdığında, çok daha yakışıklı olabileceğini görmektir.

“Kız kardeşinin beş para etmediğini bilmediğini mi söylüyorsun?” dedi.

“Hayır, sana ondan bu şekilde söz edemeyeceğini söylüyorum. Ben ondan beş para etmez diye söz edebilirim ama sen edemezsin.”

Suratını buruşturarak bana biraz daha baktı sonra “Siktir,” dedi.

“Bence artık işimiz bitti,” dedim kapıyı açmak için harekete geçerek. Ama birden kendimi yine iri, sert, biçimli ve ılık bedeni tarafından kapıya dayanmış, iki eli boynumu kavramış vaziyette buldum. Başparmakları çenemi ittirerek, beni ona bakmaya zorluyordu.

“Hayır, tatlım, işimiz bitmedi,” diye fısıldadı ürkütücü bir ses tonuyla. Ağzım yine açık kalmasın diye kendimi zorladım, çünkü beni yine bir motorcu çetesinin neredeyse bir düzine kadar üyesinden daha çok korkutmaya geri dönmüştü. Ama ağzımı açmamayı daha ziyade başparmakları hâlâ çenemde diye başardım.

“Geri çekil,” dedim. Sesimin titremediğine de emindim.

Beni duymazdan geldi, kılını dahi kıpırdatmadı. “Kız kardeşin başını fena derde soktu, sonra yine soktu; yetmedi, yine soktu. Çok ciddi insanları kızdırdı. Bu senaryoda olabilecek en iyi son ölmesi. İkinizin iyi anlaştığını ve bunları duymanın senin için ne kadar berbat olduğunu biliyorum ama bunlar her şeyi daha az doğru kılmıyor.”

“Geri çekil,” dedim yine.

Beni duymazdan gelmeye devam etti. “Darla kapına dayandığında, yapabileceğin en iyi şey kapıyı suratına kapatıp, duyduklarını unutmak ve kendi hayatına devam etmektir. Öyle yapmadın. Kalktın Ride’a gittin, Tack’in dikkatini çektin. İnan bana Tack’in dikkatini çekmeyi istemezsin bebeğim. Bunu yaparak, kendini varlığını öğrenmesini isteyeceğin birçok kişiye görünür hale getirdin. Olan oldu artık. Artık kız kardeşinin sorunları senin için yok. Kız kardeşin de yok. Başını önüne eğ, akıllıca davran ve beladan uzak dur. Yani, bildiğin şeylerden, tanıdığın kişilerden ve yerlerden şaşma. Her zamanki hayatını değiştirme. Anladın mı?”

“Darla’nın bugün buraya geldiğini nereden biliyorsun?”

Kaşlarını çatınca, hem ürkütücü, hem de insanı korkutacak derecede sabrı taşmış gibi göründü.

“Anla artık, tatlım, seni izliyorum.”

“Beni izliyor musun?”

“Sen bana aitsin, o yüzden seni izliyorum.”

Bu sefer ben çattım kaşlarımı. “Sana mı aidim?”

“Bebeğim, seni beceriyorum, öyle değil mi?”

Hiç şüphesiz öyleydi. Suratını göremiyordum ama bu, konuşmadığı anlamına gelmiyordu. Yatakta kesinlikle çok buyurgandı ve o kalın sesi nerede duysam tanırdım.

“Tamam,” dedim. “Belki de bu aşamada oturup ilişkimizden konuşsak iyi olacak.”

“Anlamaya çalış, Gwen. İlişkimizin bu şekilde olmasının nedeni, vaktimi böyle saçma sapan şeylerle konuşarak harcamak zorunda olmamam.”

Tanrım. Şimdi, ben öfkelenmeye başlamıştım.

“Bence, önce geri çekilmelisin, sonra da gitmelisin,” dedim.

“Bence de önce dediklerimi anladığınızı onaylayan gerek. *Sonra*, gideceğim.”

“Tamam, dediklerini anladım. Şimdi... Git artık,” dedim ters ters.

Ne kıpırdadı, ne de siyah gözlerini gözlerimden ayırdı.

Ben de “Alo? Dediklerini anladım. Git artık,” dedim.

Birden, bakışlarındaki sert ifade yumuşadı ve başparmaklarını çenemin altından suratımın yanlarına kaydırды.

Sonra da yumuşak bir ses tonuyla “Kızdın,” dedi.

Ciddi miydi?

“Şey... *Evet*,” dedim.

“Kızma,” dedi emreder gibi.

Yok, bu adam inanılacak gibi değildi.

“Bana kızmamamı söyleyemezsin.”

“Bebeğim, burada olmaktansa yapmam gereken daha ciddi işlerim olmadığını mı sanıyorsun?” dedi.

Tanrım.

İnsanların kafası havaya uçar mıydı? O sırada, başım her an patlayacakmış gibi hissediyordum.

“O halde, belki de gitsen iyi olacak,” dedim sert bir sesle.

“Asıl mesele burada olmam.”

“Eh, sana bunu söylemek istemezdim ama daha önceleri *çok daha fazla* keyif aldığım ziyaretlerin olmuştü doğrusu.”

Bunu duyunca, sırtıttı; sırtınca da kalbim durdu. Onu asla, hatta ilk tanıştığımız gece bile gülümserken görme-miştim. Normal hali yakışıklıysa, gülümsediğinde aklımı başımdan alıyordu.

Tanrım, adamın iki gamzesi vardı.

İki.

“Neden kızdığımı anlamadın mı?” dedi tatlı bir sesle gülümserken.

“Hayır, anlamadım; hem bir sersem gibi davranmanın bu tür bir mazereti olamaz. O yüzden, madem o kadar meşgulsün, lütfen vaktini boşa harcama da *git*.”

“Bugün her şeyi mahvettin Gwen.”

“Tamam, bunu gayet güzel anlattın zaten bebeğim,” dedim hışımla.

Nedense, bakışlarındaki o sıcacık ifade kulağıma uyarısını fısıldadığında arttı. “Bana kızginken bebeğim deme, Tatlı Bezelyem.”

“Sen de bana Tatlı Bezelyem deme bebeğim.”

“Bana seni becerirken bebeğim dersin,” dedi. Bunu bir emir olarak mı, yoksa geçmiş deneyimlerimizi düşünerek mi söylediğini bilemedim. Muhtemelen, her ikisi birdendi.

Bakışları daha da sıcaklaştı, seksileşti ve başparmaklarıyla yine çenemi okşamaya koyuldu. Suratımı geri çekmek istedim ama elleri sertleşince vazgeçtim.

“Gerçekleştiremeyeceğin bir tehdit savurmamalısın,” dedi yine o tatlı ses tonuyla.

“Sana kaç kere gitmeni söylemem gerek?”

Beni duymazdan gelip “İşleri ben bitiririm,” dedi.

Cidden *akıl almazdı*.

“Hayatta değişimleri deneyimlemek iyidir, taze bir soluk gibidir, duyularını keskin tutar,” dedim.

“Bana bu saçmalıkları anlatma Gwendolyn,” dedi uyarıcı gibi. “Sonuçları hoşuna gitmez.”

“İsmin ne?” diye sordum ona meydan okuyarak.

Bana kendisi meydan okuyarak yanıt verdi. “Bana bebeğim diyorsun.”

“İsmin ne?” dedim yine.

“Bazen tatlım dersin,” dedi.

“İsmin... *Ne?*” dedim ısrarla.

“Ama ben bebeğimi tercih ediyorum.”

Gözlerimi devirip “*Tanrım!*” diye bağırdım ayağımı yere vurarak. Ellerimin onun belinde olduğunu fark edince, kendimi geriye ittim.

Ama yerinden bile kıpırdamadı.

Suratına baktım. Ellerinden birini göremediğimi, ağzını boynuma dayadığını fark edince de derhal yaptığım hatayı fark ettim. Dudakları kulağımın arkasına kaydı ve dilini hissettim.

Kendime izin vermediğim halde, bedenim tepeden tırnağa ürperdi.

Başını geri çekti, suratını suratıma yaklaştırdı ve ellerini yine çeneme dayarken “Tamam,” diye fısıldadı.

Sonra, beni kapıdan çekti ve bir hayalet gibi, bir anda ortadan kayboldu.

Birkaç saniye kapalı kapıya baktıktan sonra, emin olmak için pencereden dışarı baktım. Haklıydım. Gitmişti.

Sırtımı kapıya yaslayıp dağınık salona baktım. Tepeden tırnağa titrediğimi hissettiğine emindim.

Üçüncü Bölüm

Farkındalık Günü

Evim bir zamanlar etrafı açıklık alanlarla çevrili ama şimdi yeni evlerin bulunduğu bir mahalledeki eski bir çiftlik eviydi. Yani, son elli sene içinde inşa edilmişti ve Denver'ın eteklerindeydi.

Antredeki muhteşem renkli camların bulunduğu daracık duvarlardan ilerlediğinizde, evimin ön tarafını boylu boyunca kaplayan bir salonum vardı. Sağ taraftaki kayar cam kapıların ardında bir yemek odası ya da sahanlık vardı ama artık orada hiçbir şey yoktu. Bomboştı. Solda büyük mutfığa açılan kocaman sallanan kapılar vardı. Yukarı katta üç yatak odası vardı ve bunlardan biri biraz ufak olduğu için, orasını çalışma odası yapmıştım. Bir de devasa büyüklükte bir banyo vardı.

Babam arkadaşı Rick'le birlikte yeni bir banyo inşa edene dek eve taşınmama izin vermemişti. Evdeki eski küvetin er ya da geç zeminden aşağı düşeceğini söylemişti. Biraz abarttığını düşünmüştüm, çünkü evimden nefret etmişti. Hâlâ da ediyordu. Ama yine de neden öyle düşündüğünü bilemiyordum, çünkü babam öyle ufak şeyleri abartan bir tip değildi.

Böylece, babam zemini yeni fayanslarla döşedikten sonra yeni bir banyo inşa etti. Artık pençe ayaklı, sütun taban-

lı bir lavabosu, ısınan havlu asacakları, kısacası her şeyi olan bir banyom vardı. Babam ayrıca yatak odamdaki ve çalışma odamdaki ahşap parke zemini de tekrar yapmış, her ikisinin duvarlarını da boyamıştı. Meredith'le ben de yatak odamı boyamıştık. Meredith ayrıca yine bu iki oda için muhteşem güneşlikler dikmişti. Arkadaşım Tracy'yle çalışma odamın duvarlarını boyamıştık. Sonra, tadilat işlerinin eğlenceli kısmına geçmiştim: Ben dekorasyon işleriyle uğraşırken, babam da Troy'la birlikte mutfağa geçmişti. Tüm bunların tamamlanması beş ay sürmüştü, çünkü her ikisinin de kendi hayatları gibi meşgul oldukları şeyler vardı; dahası, aşağı kattaki ufak banyonun sifonunun kapanmaması, çatının akması, yatak odasındaki ışık düğmesinin bozuk olması ve kazanın sönmesi gibi sorunlar yüzünden, evdeki işlerin bitmesi aylar almıştı.

Ama sonrasında, dolapların krem rengine boyanmasıyla mutfak harika bir yere dönüşmüştü. Tam ortasına altı sandalyeli, dikdörtgen biçimli kocaman bir çiftlik masası yerleştirmiştim. Kasaplardaki gibi iri bloklar halinde tezgâhlar vardı. Babam inşaat işindeki pozisyonu nedeniyle, görünmeyen kısımlarında bazı hasarları olduğundan bana gayet uygun fiyata alabileceğim muhteşem teçhizatlar bulmuştu. Evimi genel olarak bir çiftlik evini anımsatan ama tek bir tarza bağlı kalmadan döşemişim. Kesinlikle bir çiftlik evi denemezdi ama mutfak eski bir çiftlik evinin mutfağı olduğundan, o tarzda döşenmesi gerekiyordu ve araya değişik şeyler katabileceğim zamanlar da olmuştu.

Böylece, GA gittikten sonra, mutfağa girdim, çikolata taneçikli bir kurabiye hamuru hazırladım, bir kâseye koyup bir kaşık ve bir fincan da kahveyle telefonumu aldım.

Sonra, tek ayağımı sandalyeye kaldırıp durdum ve telefona baktım.

Camille'i aramalıyım. Her zaman açık sözlü davranırdı. Zekiydi. Ayakları yere basardı, aklı başındaydı. Camille bir polis olan Leo'yla birlikte yaşıyordu ve beş senedir birlikteydiler. İyi ve sevgi dolu bir ilişkiydi ama bir yandan da zordu, çünkü Leo da Camille de kolay tavır alan insanlardı. Ama günün birinde ayrılacak olsalar, Goldie Hawn'la Kurt Russell'ın ayrılması gibi bir şey olurdu. Yani, dünyanın sonunun geldiğine dair bir kanıt olurdu.

Ama Camille GA hakkında her şeyi biliyordu ve gecenin bir yarsı evime girmesine izin vermem ve ismini bilmemem yüzünden yarı çatlak olduğumu sanıyordu. Bana sürekli olarak GA'nın bir sonraki ziyaretinde bacaklarının arasına bir tekme atmamı, sonra da polisi aramamı tavsiye ediyordu.

Hımm.

Tracy'yi de arayabilirdim. Tracy bir romantikti. Her şeyi olduğu gibi küt diye söylemezdi. Tracy insanı üzecek ya da huzursuz edecek bir şey söylemektense, işkenceye bile katlanabilirdi. Üç erkek arkadaşı vardı ve hepsi de sersemdi ama sersem olduklarını bildiği halde, hiçbirinden ayrılamadığı için, üçü de hâlâ hayatındaydı. Sıkılıp başka bir yerde yoluna devam etmeden önce, sık sık öyle olurdu, Tracy iş yerinde bir sürü kötü muameleye katlanırdı, çünkü tatlı arkadaşımın bir dayanağı yoktu.

Tracy ayrıca GA fikrine bayılıyordu. Günün birinde uzanıp ışığı açacağına, suratımı ellerinin arasına alıp onun için güneşin benim yüzümden doğup battığını söyleyeceğine emindi. Sonra, masallardaki gibi bir düğünle benimle evlenecek ve hayatımın sonuna dek bana bir prensesmişim gibi davranacaktı. Onca zaman sonra bile bunun olacağına inanıyordu ve bu düşüncesinden asla vazgeçmemişti. GA'nın son ziyaretinin çok iyi olacağına, ona vereceğim haberlerle mutluluktan havalara uçacağına inanıyordu. Bu

durumun ürkütücü, özel hayatımı kısıtlayan ve çok da gıcık bir durum olduğunu kesinlikle göremiyordu.

Troy'u arayamazdım, çünkü GA'nın onun hakkında söylediği şeyden sonra, Troy konusunda paniğe kapılmıştım. Troy her zaman Troy gibiydi. Camille'le Tracy'den de eski bir arkadaşım. Scott Leighton'la tanışmadan, evlenmeden ve o adam kalbimi kırmadan önce de Troy'u tanıyordum. Troy arkadaşım ve benimle birlikte olmak istediğini düşünmek beni neredeyse o gün meydana gelen her şeyden daha çok korkutuyordu.

Telefonuma bakıp biraz daha hamuru kaşıkladım.

Sonra, kaşığı bıraktım, telefonumu elime aldım ve GA'nın eli bir önceki gece sırtıma değdiğinden beri ilk doğru kararı verdim.

Numarayı tuşlayıp yutkundum ve telefonu kulağıma götürdüm.

"N'aber, kanka?" dedi Camille.

"Yüce GA dün gece yine geldi."

Sessizlik oldu. Hayır, *çıt* bile çıkmadı.

Sonra "Bak, kanka..." dedi. Ama sustu.

"Bugün de geri geldi. Bir yerden eve döndüğümde buradaydı; yaklaşık yirmi dakika önce gitti."

Biraz daha sessizlik oldu ama bu sefer sanki dünyanın tüm gürültüsü bir vakumla emilmiş gibiydi.

"Cam?" dedim boşluğa.

"Yirmi dakika önce mi gitti?"

"Evet."

"Güpegündüz geldi yani?"

"Evet."

"Derisi alev falan almadı mı?"

"Hayır," dedim gülümseyerek.

"Neler oldu?"

Bu soru üstüne, arkadaşşıma önceki gece Darla'nın gelişıyla başlayan olayları anlattım. Dog'la ve Tack'le konuştuğumu söyledim. Yüce GA'nın ziyaretini, ne kadar hoş bir sohbet ettiğimizi, beni hiç kırmadan ilişkimizin sınırlarını ne güzel anlattığını söyledim.

Ben her şeyi anlattıktan sonra, "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Kahretsin ne?"

"Kanka, lakabı Tack olan Kane Allen'ı, Kaos motosiklet kulübünün baş serserisini tanıyorum. Oraya gitmek iyi bir fikir *değil*. Adamın başkanlık süresini kulübü temizlemeye çalışarak geçirdiğini, biraz başarılı olduğunu ama temiz sözcüğünün o adamlar için nüfusun geri kalanından farklı bir şey ifade ettiğini biliyorum. Kendilerine boşuna Kaos adını vermemişlerdir; kesinlikle, tanışacağın diğer adamlar gibi değiller. Bunların diğer insanlar gibi medeni bir yanı yok. Sadece yasa ve düzen olmayan bir dünyada yaşamıyorlar, aynı zamanda sırf içgüdülerine güvenerek hayatta kalmaya çalıştıkları bir dünyada yaşıyorlar. Onlar hayvan, Gwen. Şaka falan yapmıyorum."

Eyvah.

"Tamam da adamla randevuya falan çıkmadım," dedim.

"*Sakin* gitme zaten. O dünyaya bir kere girdin mi çıkmazsın. Anladın mı?"

Öfff.

"Ürkütücü bir adamdı, Cam. Bir daha oraya gitmeyeceğim," dedim.

"Tanrım, umarım gitmezsin," dedi bana pek de inanmıyormuş gibi. Ama Cam'le zaten o berbat boşanma sürecinin ortasında tanışmıştım. Yani, Cam onun hakkında her şeyi biliyordu; ne kadar yakışıklı ama hödük olduğunu görmüştü. Ayrıca, çok yakışıklı, Scott'dan daha yakışıklı olan

GA'yı da biliyordu ve tıpkı Scott gibi bir hödük olduğunun farkındaydı.

“Leo’yla konuşup kız kardeşinle ilgili bir yardımı doku-
nur mu öğreneyim,” dedi Cam. “GA’yla ilgili olarak söyleye-
bileceğim tek şey, sana çok iyi bir tavsiyede bulunduğu. Pek
ortalıkta gözükme. Ginger bildiğimiz Ginger ve zaten uzun
süredir büyük bir belaya doğru gidiyordu. Sanırım, aradığı
şeyi buldu.” İçine derin bir nefes çektiği duydum. Bunun ne
anlama geldiğini biliyordum. Hoşuma gitmeyecek bir şey
söyleyecekti. Camille açık sözlüydü ama bu sevecen birisi
olmadığı anlamına gelmiyordu. Öyleydi. Dünyadaki ne iyi
yürekli insanlardan biriydi. Bu yüzden, konuşmaya yumu-
şak bir ses tonuyla devam etti. “Onun kız kardeşin olduğu-
nu biliyorum ama Ginger Kidd düşerken kimi beraberinde
götürdüğünü umursamaz ve o sıksa beyaz poposunu koru-
mak için de herkesi bir kalkan olarak kullanabilir. Başı be-
lada ve seni kullanabileceğini anladığı anda, sonu neye va-
racak olsa da bunu yapar, canım. Hem de hiç tereddütsüz.”

Kesinlikle haklıydı.

“Şu andan itibaren, resmi olarak onu kardeşlikten çıkar-
ıyorum.”

“Nihayet,” diye homurdandı Cam.

“Leo’yla konuştuktan sonra beni ara,” dedim.

“Gwen?”

“Efendim, canım?”

“Ona GA’dan da söz edeceğim.”

Hayır. *Kesinlikle* hayır. Babamla Meredith GA’yı bilmi-
yorlardı. Troy da öyle. Leonard Freeman da ondan bihaber-
di. GA’yı bilen kişiler sadece Camille ve Tracy’ydi; kimseye
bir şey söylememeleri için onlara yemin ettirmiştım.

Bu da kendimle ve GA’yla ne hissettiğimle ilgili olarak
çok şey söylüyordu. Esas olarak yaptığım şeyden ve bunu

neden yaptığımdan utanıyordum. Bir kızın asla olmaması gereken çaresiz ve sürtük kavramlarına da fazlasıyla işaret ediyordu. Asla olunmaması gereken şeylerdi bunlar. Babamı, Meredith'i, Troy'u ve Leo'yu seviyordum. Bu insanların çaresiz bir sürtük olduğumu düşünmelerini de istemiyordum.

"Gwen..." dedi Cam.

"Hayır, Cam, hayır. Leo'ya Yüce GA'yı *anlatma*," dedim kararlılıkla.

"Tamam, kanka, beni dinle," dedi o da aynı şekilde. "Bu adam kilitli kapıları aşıyor. Seni araştırıyor ve denetim altında tutuyor. Bunu duyunca, *mutlaka* içeriden birisi olması gerektiğini düşündüm. Düşündüğüm şey doğruysa, Leo onu engelleyebilir."

"Olabilir ama Leo'nun onu engellemesini istemiyorum."

"Neden?" dedi giderek sabrı taşmaya başlamış gibi. "Seni araştırmış."

"Bu da olabilir ama bugün resmi olarak kız kardeşimi kardeşlikten reddediyorum ve Yüce Gizemli Adam'la olan ilişkiyi bitiriyorum. Bitti. Tamamıyla bitti."

Yine sessizlik oldu. Sonra "Ciddi misin?" diye sordu.

"Ciddiyim, Cam!" diye bağırdım. "Sana benimle nasıl konuştuğunu anlattım. İlişkimiz hakkında ne dediğini söyledim. Beni *araştırmış*. *Hakkımda her şeyi* biliyor. Sadece *kendisinin* bir şeyleri bitirebileceğini söylüyor. *Bana ismini söylemiyor*. Yani, bu durum önceden bile tahmin etmediğim kadar boktan bir hal aldı ve artık uyandım. Bitti."

Bir sessizlik daha oldu, sonra "Umarım, kanka," dedi Cam. "Daha önce söyledim ama yine söyleyeceğim. Dünyada hödük olmayan bir sürü yakışıklı adam var. Seni kullanıp, sonra da çekip gitmiyorlar. Bir kadına nasıl davranılması gerektiğini bilenler de var. Mutlaka o erkeklerden

biriyle tanışacaksın canım ama bunu ancak sana doğru davranmayan kişiden kurtulursan yapabilirsin.”

Camille Antoine, açık sözlü arkadaşım diyeceğini demişti. Akli gayet yerinde olan, zeki Camille Antoine konuşmuştu.

“Tamam, bugün farkındalık günü işte. Ginger ve Yüce GA artık tarih oldular,” dedim abartılı bir ses tonuyla.

“Şükürler olsun.”

On dakika sonra, telefonu kapattık. Sonra, masanın başına geçtim, kurabiye hamurunu kaşıklayıp yedim ve az önce verdiğim sözü tutmayı dileyerek telefonuma baktım.

Sonra, telefonu tekrar aldım ve Tracy’yi aradım.

Dördüncü Bölüm

Beyzbol Sopası ya da Levye

G ümbürtüyü duyunca, irkilerek uyandım. Bedenime aniden akın eden adrenalin tenimin ve parmaklarımla ürpermesine neden oldu.

Evde birisi vardı.

Kulak kesilip etrafı dinledim ama hiçbir ses duyamadığım halde biliyordum. Biliyordum.

Yüce GA çıt çıkarmazdı. Bir şeylerin yerini değiştirsem ya da evde tadilat bile yapılıyor olsa, karanlıkta her şeyi görebiliyormuş gibi etraftaki şeylere çarpmadan sessizce hareket ederdi. Hiç ses çıkarmazdı. *Asla* ses çıkarmazdı.

Dönüp telefona uzanırken, keşke bir silahım olsaydı diye düşündüm. Bir beyzbol sopası bile işi görürdü. Kendimi daha güçlü hissedecek herhangi bir şey olurdu. Daha az yalnız hissettirecek. Eve giren kişiyi yaraladığım sürece, cansız bir nesnenin elimde olması beni mutlu ederdi.

Telefonu kapıp 911'i çevirdim.

"Dokuz, bir, bir, acil durumunuz nedir?"

"İsmim Gwendolyn Kidd," diye fısıldadım. "Vine Sokağı, üç, üç, iki numaralı evde oturuyorum. Birisi evime girdi. Şu anda burada. Birisini yollayın. Şimdi telefonu kapatacağım. Geri aramayın. Bu, bir şaka değil."

Telefonu kapatıp yatağa bıraktım ve diğer yöne, kar küremi durduğu yöne döndüm. Ona bayılırdım. İçinde mutlu bir yavru kedinin, en altında minik çiçeklerin uçuştığı bir Rosina Wachtmeister kar küresiydi. Ters çevirip salladığınızda, yavru kedinin etrafında simler uçuşurdu. Birisinin kafasına indirirsem, bana tecavüz etmesi de mümkün olmazdı.

Kar küresinin kapı parmak uçlarımda karşı duvara koştum ve omzumu duvara dayayıp kapıya baktım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sesi kulaklarımda çınılıyordu; tüm bedenim uyanmıştı ve bunu tepeden tırnağa hissedebiliyordum. Dehşete kapılmış durumdaydım. İçeride birisi vardı. Onu duyamıyordum ama hissedebiliyordum.

Sonra, koridorda ayak sesleri duydum.

Tanrım, tanrım, tanrım.

Polislerin acil durum çağrılarına ne kadar sürede yanıt verdiklerini hatırlamaya çalıştım. Aklıma yedi dakika gibi bir süre geldi ama bunun doğru mu, yanlış mı olduğunu bilemiyordum.

Yedi dakikam yoktu. İçerideki kişi gitgide yaklaşıyordu.

Gözlerimi kapıdan ayırmadan duvar kenarından kapıya doğru ilerledim. Kapı hemen hemen kapalı duruyordu. Yüce GA'nın geldiğini duyabilmek için kapıyı biraz aralık bıraktım. Sonuna kadar kapatmazdım. Bir, iki santim aralık dururdu. Açıldığında gürültü olmazdı ama gıcırdardı.

Gerçi Yüce GA kapıyı bile gıcırdatmadan açardı.

Gördüğüm ilk şey pek de parlak olmayan bir LED el feneriydi. Sonra, karanlıkta bir erkek eli gördüm; el uzandı ve parmaklar kapıya dokundu. Sonra, kapıyı hafifçe itti.

Nefes almayı kestim. Nefes alıp verdiğimi duymasını istemiyordum. Wachtmeister kar küremi kafasına vurarak zedeleyeceksem, buna değmesini istiyordum.

Kar küresini havaya kaldırırken, kapı açılmaya devam etti.

Sonra, siren seslerini duydum.

Şükürler olsun, Tanrım.

El havada dondu, sonra da gözden kayboldu. Ayak sesleri hızlandı, merdivenden aşağı doğru gümbür gümbür devam etti.

Sonra, evi bir sessizlik kapladı.

Sırtımı duvara yasladım, aşağı kaydım ve mutlu kedi yavrulu kar küremi sıkı sıkı kavradım.

Mutfağımda oturmuş salona bakıyordum.

İki ayağımı da sandalyeme kaldırmış, çenemi dizlerimden birine yaslamış, kollarımı baldırlarımın etrafına sıkı sıkı sarmıştım. Geceliğim bacaklarımı örtüyordu.

Gece yatarken kahverengi, yumuşacık dokunmuş, yarsa kollu kısa kaftanımı giydiğime memnundum. Kaftanlar pek de seksi değildi belki ama benimki öyleydi, çünkü doğru yerlerde üstüme tam oturuyordu. O kaftan *inanılmazdı* ve eviniz aniden maço polis memurlarıyla dolduğunda tam da üstünüzde olması gereken şeydi.

Baktığım şey buydu. Salonum maço polis memurlarıyla doluydu. Salonda dolanıyor, buzluktan çıkarıp verdiğim çikolata tanecikli kurabiye hamurunu kâsedden kaşıklıyorlardı.

Kapının yanındaki pencere kırılmıştı ve ben sesi duymamıştım. Salonda gölgeğin altında duran lambalardan biri de kırılmıştı. Sanırım, bu sesi duymuştum.

Bunlar haricinde, evde başka hasar yoktu ve bu konuda uzman olan memurlardan biri bana evi gezdirirken hiçbir şeyin çalınmamış olduğunu söyledi.

Ama ifademi almadılar. İki polis dört oldu, dört polis altı oldu ve en sonunda, evde toplam sekiz polis memuru ince-

leme yapmaya koyuldu. Dedektif gelene kadar beklemem gerektiğini söylediler.

Polis prosedürleri konusunda bilgili değildim ve bu olayı ciddiye alıp, evime o sırada salonumda kurabiye hamuru yiyen çok sayıda polis memuru ve bir uzman bir dedektif yolladıklarına memnun olmadığımı söyleyemezdim (çünkü cidden *fena halde* dehşete kapılmış durumdaydım). Ama hiçbir şey çalınmamıştı ve eve giren kişi doğrudan yatak odama yöneldiği halde, Wachtmeister kar küremen peşinde olmadığına emindim. Üniformalı polis memurları o kişinin eve bahçeden girdiğini rapor edeceklerdi.

Bu yüzden, bu işte bir tuhafılık olduğunu düşünmeye başladım; o tuhaflık Ginger Kidd isimli bir şeydi. Birden salonumda ilginç bir şey oldu. Eve yeni birisi gelmiş, beş saniye sonra da yanımda bitivermişti.

Adama bakakaldım.

Cidden, kozmik bir şakaya kurban gitmek üzereydim herhalde.

Kapı eşiğinde uzun boylu bir adam vardı ve kesinlikle “uzunca” falan değildi. Sadece uzun boyluydu işte. Koyu kahverengi saçları, koyu kahverengi gözleri ve kare biçimli bir çenesi vardı. Saçları gürdü. Boynunun ve deri ceketinin yakasının etrafında hafifçe kıvrılıyordu. Bakışları anlamlıydı. Çenesi güçlüydü. Koyu kahverengi deri ceketinin altına çikolata rengi dik yakalı bir kazak gitmişti, altında da bir blucin, iri bir kemer ve çizmeler vardı. İri kemerden bir rozet sarkıyordu. Bu adamın Denver Polis Teşkilatı Erkekleri takviminin kapağında olduğuna emindim ve sabah ilk iş gidip o takvimden alacaktım.

Neden oluyordu bunlar? Neden? Ne yapmıştım? Aradan bir gün bile geçmemişti ve ben hiçbirini elde edemeyeceğim üç harika adamla karşılaşmıştım. Bunlardan biri ürkütü-

cüydü ve zihni muhtemelen bir suçlunun gibi işliyordu ama kesinlikle anti sosyal motosiklet kulübü üyesi olduğundan, benimle hiçbir şansı yoktu. İkincisi ürkütücü, gizemli ve salak olduğundan, onun da hiçbir şansı yoktu. Bu adamsa ürkütücü falan değildi, çok yakışıklıydı. Ayrıca, dedektif olduğu için, benim gibi travma geçiren bir kurbanla yakınlaşmaması gerektiğinden, onun da hiçbir şansı yoktu.

Ben yanağımı dizimden çekmedim, o da bakışlarını mutfağa girerken benden ayırmadı. Bir sandalye aldı, bana bakacak şekilde ters çevirdi. Sonra da bana ne çok yakın, ne de çok uzak olacak bir mesafeye çekip oturdu. Bakışlarını benden ayırmadan öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı.

“Gwendolyn Kidd?” dedi tatlı, düzgün ve kalın bir sesle. Dizime yasladığım başımı evet der gibi salladım.

“Ben Dedektif Mitch Lawson.”

Dedektif Mitch Lawson. Harika. Ne kadar güzel bir isimdi.

Başımı dizimden çekmeden ona alçak sesle “Bir polis memuru için kusursuz bir isim,” dedim. Kaşlarını hafifçe havaya kaldırdı. Bunu duymayı beklemiyordu. Büyük bir ihtimalle “Selam”, “Geldiğiniz için teşekkürler” ya da “Tanrım, ne kadar seksisiniz” gibi bir yanıt bekliyordu.

“Öyle mi?” dedi.

“Mitch,” diye fısıldadım. “Güçlü bir isim, son üç harf öyle daha doğrusu; ama sert değil yumuşak bir biçimde güçlü. Değer verdiğin birisiyle birlikteyken, yakınında olduğu halde söylediği bir şeyi duyamadığında ‘Ne?’ demezsin, yumuşacık bir sesle ‘Hımm?’ dersin. İlk söylediğimle bunu bir arada düşünürsen, bir polis memurunun olması gerektiği gibi hem yumuşaksın hem de güçlü... Mitch.”

Bana bakıyordu.

Bense saçmalamaya devam ediyordum. “Lawson ismini

incelemeye bile gerek yok. *Law...* son. Kanunun oğlu.” İçime burnumdan nefes çekip “Mükemmel,” diye fısıldadım.

Hâlâ bana bakıyordu.

Nihayet, “Gwendolyn de kulağa bir şarkı gibi geliyor,” dedi.

Şey... güzel.

İsmime bayılırdım. “Kısa bir şarkı ama,” dedim.

“Evet ama güzel,” dedi.

Şey... güzel.

Ben ona gülümsedim, Dedektif Mitch Lawson da bana.

Yaşasın!

Derken, başını çevirip arkasına baktı, gövdesi dikleşti ve başını geri çevirmedi.

Nereye baktığına bakınca, kalbim duracak gibi olduğu halde başımı dizimden kaldırmadım. Yüce GA orada duruyordu.

Muhteşem çikolata rengi dik yakalı bir kazak, bir blucin ya da deri bir ceket giymemişti. Üstünde daha önceki gibi göğüs, omuz ve kol kaslarını sergileyen lacivert renkli, dar ve uzun kollu bir tişört, haki rengi bol bir pantolon ve çizmeler vardı. Suratında pek hoş bir ifade yoktu ve bakışları Dedektif Mitch Lawson’a kilitlenmişti.

Derken, bakışları bana kaydı ve bir salise sonra ava çıkmış kocaman bir kedi gibi, erkeksi bir zarafetle *bana* doğru ilerledi.

Ben de bakışlarımla onu takip ettim ama yanağımı dizimden kaldırmadım; bana yaklaşıncı, elini havaya kaldırıp eğildi. NE yapacağını bilemediğimden, parmaklarını şakaklarımda hissedene dek bir şey yapamadım. Parmakları hafifçe saç çizgimden kulağımın arkasına doğru ilerledi. Ensemdeki saçları yana iterken, gözlerimi yumdum. Sonra, ılık eli orada kaldı.

“İyi misin, bebeğim?” diye sorduğunu duydum tatlı bir sesle.

Bebeğim mi?

Gözlerimi açınca, suratıma doğru eğildiğini gördüm.

“İyiym,” dedim.

“İyi görünmüyorsun.”

“Ama iyiyim.”

“O halde, neden bir şeyden korkuyormuş gibi oturuyorsun?” diye sordu.

İyi soruydu doğrusu.

Omuzlarımı silktim.

“Onun sana ait olduğunu duydum,” dedi Lawson.

GA doğrulup ona baktı. Birçok neden yüzünden bu soruya öylesine şaşırılmışım ki, başımı kaldırıp çenemi dizlerimin arasına yasladım.

“O bana ait,” dedi GA kararlı bir tavırla.

“Ona ait falan değilim,” dedim ama bunu onun kadar kararlı bir tavırla söyleyememiştim.

Lawson ona bakıyordu ama konuşmaya başladığında yine bana döndü. Birkaç saniye boyunca dikkatle bana baktı, sonra ağzının kenarı seğirdi ve bakışlarını bir saniyeliliğine yere çevirip tekrar bana baktı.

“Size birkaç soru sormam gerek,” dedi alçak sesle. “Yanıtlayabilecek misiniz?”

GA yanıma geçti, bacağı omzuma değecek biçimde yanımda durdu; elini geri çekmeden sırtına kaydırды.

“Sor,” dedi benim için yanıt verip. Lawson tekrar ona bakıp yerine oturdu.

Çenemi dizlerimden kaldırdım ama GA’nın sırtımdaki eli kıpırdamadı. Yanımda öyle bir duruyordu ki, adeta Lawson’a ona ait olduğumu anlatıyor gibiydi. Ama eli... Eli bana destek oluyormuş, içinde bulunduğum ruh halinden endişe ediyormuş, beni umursuyormuş gibiydi.

Şimdi ne yapacaktım?

GA'ya değil, Lawson'a odaklandım ve yine dizlerinin üstüne eğildiğini gördüm.

“Bana neler olduğunu anlatın,” dedi nazikçe.

İçime derin bir nefes çektim. “Bir gürültü duydum, uyan-
dım ve içeride birisinin olduğunu anladım. Kötü bir rüya
görüp irkilerek uyanırsınız, her yanınız ürperir ya? Öyle
bir histi işte. Birisinin size saldırmak üzere içeri girdiği-
ni *bilirsiniz* ve bu hissi üstünüzden atamazsınız, anlarsınız
ya?” Ben duraksayınca, Lawson evet der gibi başını salladı.
“Evimde birisinin olduğunu hissettim ve bunun gerçek oldu-
ğunu anladım.” Tekrar başını sallayınca, konuşmaya devam
ettim. “Hemen 911'i aradım ama o sırada keşke yanımda bir
beyzbol sopası olsaydı diye düşündüm. Ama sizleri bekler-
ken, bir beyzbol sopası değil de, levye gibi bir şeye olsa daha
iyi olur dedim kendi kendime. Bir beyzbol sopasının daha
fazla yüzey alanı olduğundan, darbenin etkisi o kadar fazla
olmazdı. Bir levye işi daha iyi görürdü. Ne dersiniz?”

GA'nın parmakları sırtımda biraz sıkılaştı ama neden
söz ettiğimi tam olarak anlayamayan Lawson “Ne mi de-
rim?” dedi.

“Beyzbol sopası mı, levye mi? Siz bu tür korkutucu bir
durumda kalsaydınız, hangisini seçerdiniz?”

Bir, iki saniye duraksadı, gözlerimin içine baktı ve
“Gwendolyn, ben silah kullanırım,” dedi.

Tanrım. Tabii ya! Adamın bir tabancası vardı. Bir beyz-
bol sopasına ihtiyacı yoktu ki. Bir tabancam olsa iyi olurdu
ama kullanmaya hazır olduğuma emin değildim.

“Tabii,” diye fısıldadım. “Doğru.”

Hafifçe gülümsedi. “Demek 911'i aradınız...”

“Evet, sonra kar üremi elime aldım, çünkü başka bir şey
bulamadım.” Bunu duyunca, kaşlarını çatı.

“Salondaki mi?”

Polis memurlarını karşılamak için aşağı indiğimde, kar küremi de yanıma almıştım. Bana evi gezdiren memurun en sonunda kar küresini elimden alıp bir kenara koyması gerekmişti.

“Evet, salondaki,” dedim.

“Genellikle, Gwen’in şifonyerinin üstünde durur,” dedi GA. Lawson kafasını kaldırmadan ona baktı ama ben kafamı çevirip GA’ya döndüm.

İşte. Kanıt buydu. Gerçekten de *karanlıkta* görebiliyordu.

“Fark etmiş miydin?” dedim. GA beni tepeden tırnağa süzdü, eliyle ensemini azıcık daha sıktı.

“Pek hiçbir şeyi gözden kaçırmam, bebeğim.”

Hımm. Ben de öyle tahmin ediyordum ama yine de bunun iyi bir haber olmadığını düşündüm.

“Hı-hı,” diye mırıldandım.

“Gwendolyn,” deyince Lawson, tekrar ona baktım. “Kar küresini aldıktan sonra ne oldu?”

“Duvara gidip sırtımı dayadım, sonra da kapıya bakarak beklemeye başladım. İlk önce, el fenerini gördüm, sonra birisinin kapıyı ağır ağır açtığını fark ettim.” O noktada duraksadım, çünkü GA’nın parmakları ensemini sıkıydı. Ama bunu öylesine yapmamıştı, başka bir amacı var gibiydi. Parmakları aynı şekilde kaldı. İtiraf etmem gerekirse, öyle hissetmek istememekle birlikte, enseimde güçlü parmaklarını hissetmek iyiydi. “Ayağıyla kapıyı itirdi, biraz araladı ama siren seslerini duyunca geri çekildi. Merdivenlerden aşağı koştuğunu duydum.”

“Hımm,” dedi Lawson.

“Bir erkek eliydi,” dedim. “Açık tenliydi, şey... beyazdı.” Televizyondaki polis dizilerindeki gibi konuşmaya çalıştım.

“Bir erkek eli,” dedi Lawson.

“Şey... evet.”

“Bir erkek eli olduğuna emin misin?” diye sorunca, gözlerine baktım.

“Ginger değildi,” dedim sonra alçak sesle.

GA yine enseme hafifçe sıktı ama sonra parmakları gevşedi.

Lawson geriye yaslanıp dikkatle bana baktı.

“Kız kardeşiniz mi?”

“Başının dertte olduğunu biliyorum. Büyük bir dertte hem de. Sizin ve üniformalı sekiz polis memurunun ilk bakışta öncelikli görünmeyen bir olay yerine neden geldiğini de biliyorum.”

GA’dan, dediğimi komik bulmuş gibi erkeksi, kalın ama kısa bir gülme sesi geldi. Ona bakınca, sırtıttığını gördüm. Dışleri falan gözüküyordu ama iki gamzesi de ortaya çıkacak kadar çok gülümsüyordu.

Tekrar Lawson’a bakınca, onun da çarpık bir gülümseyle baktığını gördüm.

“Elimizden geleni yaparız,” diye mırıldandı.

“Eh, teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek. “Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama Ginger Kidd bu gece buralara hiç gelmedi; geldiyse bile, sirenleri duyunca kaçmıştır. Çocukluğunda bile polisleri sevmezdi. Ben çok se-verdim, görünce hemen yanlarına gider konuşurdum. Kız kardeşimse ardına bakmadan kaçırdı. İleride nasıl olacağını tahmin etmemiz gerekirdi sanırım.”

“Öyle mi yapardı?” dedi Lawson gülerek.

“Sık sık; ilk yaptığında, altı yaşındaydı.”

Ciddi olduğumu fark edince surat ifadesi değişti. “Şaka yapmıyorsunuz,” dedi.

Başımı salladım. “Hayır, yapmıyorum.”

“İleride başını derde sokacağının iyi bir belirtisiymiş aslında,” dedi Lawson.

“Aman dur, şimdi Barbilerinden söz etmeye başlayacak,” dedi GA; irkilip ona baktım.

Şey... ne? Ne, ne, *ne*? Barbi meselesini nereden biliyordu? Gözlerimi kısıp dikkatle suratını süzdüm.

“Kız kardeşinizin başını ne tür bir derde soktuğunu biliyor musunuz?” diye sordu Lawson. Bakışlarımı GA’dan ayırıp tekrar ona baktım.

“Hayır ama Kaos Motosiklet Kulübü’ne fazla miktarda borçlandığın biliyorum. *Ciddi* bir miktar olmalı ama onlar kız kardeşimle yakın olmadığım için onlara yardım edemeyeceğimi zaten biliyorlar. Ayrıca, onu kurtaracak param olmadığı için borcunu ben ödeyemem.”

“Bunu biliyorlar mı?”

“Bugün Tack’le biraz konuştum. Kidd ailesinin parası olmadığını, daha doğrusu benim zulada iki milyon dolarım olmadığını biliyor.”

“Demek bugün Tack’le konuştunuz,” dedi Lawson. Tavrı bir anda kötü yönde değişivermişti. Kızgın gözüküyordu.

“Şey... evet,” dedim.

Lawson önce GA’ya, sonra tekrar bana baktı. “Kız kardeşinizle ilgili başka bir şey bilmiyor musunuz?”

“Hayır, yani mutlaka bundan daha fazlası olmalı ama meselenin ne olduğunu bilmiyorum. Bilmek de *istemiyorum*. Onu bugün resmi olarak kardeşlikten reddettim. Bu yüzden, artık resmi olarak kız kardeşim değil.”

GA tekrar ensem sıktı ama Lawson dikkatle bana bakıyordu.

“Dün gece buraya kimin gelmiş olabileceğine dair hiçbir fikriniz yok mu?” dedi.

Başımı salladım. “Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, hiçbir şeyin çalınmadığı ve dosdoğru yatak odama geldiği. Bundan nasıl bir sonuç çıkarırsınız bilemiyorum.”

Lawson bana bakıyordu. Bir süre, bakışlarını ayırmadı. Sonra, çenesini sıktı. Yanağında bir kas seğirdi, GA'ya baktı, derin bir nefes alıp başını salladı. Sonra, yine gözlerimin içine baktı.

Biraz daha öne eğilip “Nasıl bir sonuç çıkardığımı söyleyeyim,” dedi alçak sesle. “Hayatımdaki kadının başı büyük bir dertte olan bir kız kardeşinin olduğunu bilseydim, Kane Allen’la konuşmaya *gitmezdi*, gece tek başına *kalmazdı*, yatakta benim yanımda uyuyor olacağı için de bir beyzbol sopası mı, yoksa bir levye mi kullansa daha iyi olur diye düşünmek zorunda *kalmazdı*, Gwendolyn.”

Vay canına.

GA elini çekti. Eyvah!

“Az önce dediklerini doğru mu duydum?” dedi ürkütücü ses tonuyla.

Eyvah!

Lawson yine başını kaldırmadan ona baktı. “Duydun beni.”

Eyvah!

“Şey...” GA konuşmaya başladığında, ayaklarımı yere indirdim.

“Adam ikinci kez Gwen’in evinin önünden geçtiğinde, adamlarım onu gördüler. Kimse buraya kısa sürede ulaşamayacağı için, adam kaldırırma bile çıkmadan önce sizinkileri aradık. Bu civarda devriyeleriniz olduğu için, sizinkiler eve girmeden önce iki dakikadan az bir süre boyunca adam buradaydı. Yani, Gwen hiçbir şekilde tehlikeye girmede.”

Ne?

“O sırada bu civarda devriyelerimizin olması büyük bir şans,” dedi Lawson ayağa kalkarken.

“Saçmalama Lawson. Adamların Ginger belki gelir diye iki haftadır bu mahallede dolanıyor,” dedi GA hışımla.

“Bu bölge tehlikeli ama kadının evinde oturmuyoruz, Hawk,” dedi Lawson ters ters.

Hawk mu?

GA’ya baktım.

“Hawk mu?” dedim.

Lawson’a pis pis bakmakla meşgul olduğu için beni duymazdan geldi. “Senin adamların beş dakika, benimkiler de sekiz dakika sonra buradaydı. Gwen her halükârda koruma altındaydı.”

Adamları mı?

“Kendisini korumak için kar küresini almak zorunda kalmış,” dedi Lawson.

Ayağa kalkıp yine GA’ya baktım.

“Hawk mu?” dedim yine.

“Korunuyordu,” dedi GA tekrar.

“Evet ama bunu kendisi bilmiyordu,” dedi Lawson.

“*Hawk* mu?” diye bağırdım, GA nihayet bana baktı.

“Bebeğim, ne var?” dedi ters ters.

Aman Tanrım. İsmi Hawk’tu.

Kimin Hawk diye bir ismi olabilirdi?

Tam ağzımı açıp isminin gerçekten Hawk olup olmadığını soracaktım ki, Lawson’ın orada olduğunu hatırladım. GA’nın (ya da *Hawk’un*) ismini bilmediğimi öğrenmesini istemiyordum. Bu yüzden, babamın sesini duyunca hemen bir şey demekten vazgeçtim.

“Kızım nerede?”

Yaşasın! Babam beni kurtaracaktı.

Biraz öne eğilip artık o kadar gizemli olmayan gizemli erkeğim Hawk’un omzunun üstünden, Lawson’ın arkasına baktım ve babamla Meredith’in açık mutfak kapısından içeri girdiklerini gördüm. Pencereimin kırıldığını görünce aramak istemediğim halde onları da aramıştım ama bunun

esas olarak iki nedeni vardı. Birincisi, er ya da geç olanları öğreneceklerdi ve söz konusu babamla Meredith'se, bir an önce öğrenmeleri daha iyiydi. Bunu zor yoldan öğrenmiştim. İkincisi, kalacak bir yere ihtiyacım vardı, çünkü hayatta kendi evimde kalamayacağımı biliyordum; ayrıca, tek başıma arabayla onların evine gidemeyeceğimi de biliyordum. Hem babam korku içinde bunu yaptığımı duysa, derhal uzunca bir konuşma yapardı. Babama bana nutuk çekme fırsatını (çok sayıda) vermemem gerektiğini de zor yoldan öğrenmiştim. Babam bu işte çok başarılıydı ve kızları Ginger'la ben olduğumuz için, bu konuda epey pratiğe sahipti.

"Gwen," diye mırıldandı babam içeri girer girmez. İki öfkeli ve yakışıklı adamın ortasında, yarı çıplak vaziyette duruyordum. Yarı koşar adımlarla babama gidip boynuna atıldım.

Kollarına mı atıldım, kollarına mı yürüdüm ya da yalandım bilemiyorum ama babam her zaman yaptığı şeyi yaptı. Bana sıkı sıkı sarıldı.

Birden, o kadar da korkmadığımı fark ettim.

Ben de ona sıkı sıkı sarılınca, her zamanki gibi güçlü kollarını hissettim ve korkum biraz daha dindi.

"Gwen," diye fısıldadı babam saçlarıma.

Eskiden, babam çok yakışıklıydı. Neredeyse mutfağımda dikilen iki adam kadar yakışıklıydı. "Neredeyse" kısmının babam olmasıyla ilgili olduğunu düşünüyordum. İri yapılı, uzun boyluydu; koyu kahverengi saçları (artık ağarmıştı) ve ela gözleri vardı. İnce, formda ve güçlüydü. Her zamanda ince, formda ve güçlü olması gerekmişti, çünkü yaptığı işler bir şeyleri taşımakla, inşa etmekle, sürüklemekle, kaldırmakla ya da kesmekle ilgiliydi.

Tabii, Bronco takımının maçlarını izlemediği zamanlarda.

İtiraf etmem gerekiyordu ki, bunların çoğunu da benim evimdeyken yapıyordu.

“İyiymi, baba, biraz korktum sadece,” dedim başımı göğsüne yaslar vaziyette.

“Canım,” dedi saçlarımın arasına.

Sonra, dudaklarının saçlarımdan uzaklaştığını hissettim. Başımı kaldırıncı, Hawk’la Lawson’a baktığını gördüm. Beni yanına çekti, kolunu omzuma attı ve Meredith o sırada yanımıza yaklaştı. Elimi tuttu. Ben elini sıkınca, o da benimkini sıktı; ona bakınca, bana her zamanki gibi tatlı tatlı, her şey yoluna girecek der gibi hafifçe gülümseğini gördüm.

Sonra babam “Polis misiniz?” diye sordu.

Soruyu ortalığa, her ikisine de sormuştu.

“Evet efendim, ben Dedektif Mitch Lawson,” dedi Lawson öne çıkıp.

Babam onunla tokalaşmak için beni bıraktı ama sonra kolunu tekrar omzuma atıp beni ona çarpacağım biçimde kendi yanına çekti.

Hımm. Demek ki korkan tek kişi ben değildim.

“Ya siz?” dedi bakışlarını Hawk’a çevirip.

Ben Hawk’a bakarken, Lawson ailemin Hawk’un kim olduğunu bilmediğini fark edince, suratında şaşkın, gözlerinde keskin bir ifadeyle geri çekilip olanları dikkatle izlemeye koyuldu.

“Hawk,” dedi Hawk elini uzatıp. Babam yine beni bıraktı, tokalaştı ve Hawk küt diye “Gwen’in sevgilisiyim,” dedi.

Babamın şaşkınlıkla irkildiğini hem gördüm, hem de hissettim. Meredith “Gwen’in sevgilisi mi?” diye fısıldadı.

Bense hiçbir şey yapamadım. Çenem düşmüş bir halde Hawk’a bakıyordum. Meredith “Tatlım, senin bir sevgilin mi vardı?” diye sorunca, benden yanıt beklediğini fark et-

tim. Ama orada dikilmiş, yanıt veremeyecek bir şekilde hayretle *hâlâ* Hawk'a bakıyordum.

“Hawk mı?” dedi babam bakışlarını ondan ayırmadan.

“Ordudayken birkaç Hawk kullanmıştım,” dedi Hawk bana kendisiyle ilgili üçüncü bilgiyi de vererek. Bunlardan ilki, bir buçuk senedir gayet iyi bildiğim gibi, yatakta muhteşem olduğuydu; ikincisi, yaklaşık olarak üç dakika önce öğrendiğim isminin bir lakap olduğuydu.

Ama asıl dikkatimi verdiğim şey bu değildi. Asıl mesele benden gizlediği o ufaklık bilgi ve bunun benim için ne anlamı geldiğiydi. Hiç de iyi bir şey değildi.

Babam şaşkın ama gayet mutlulukla “Orduda mıydınız?” diye sorunca anlamıştım.

Kahretsin!

Babam da eski bir askerdi. Ayrılıp inşaat işine girmeden önce dört sene orduda görev yapmıştı. Babamın annemle evlenmesinin bir nedeni vardı; o da annem gibi çılgın birisiydi. Ordunun hayatını düzene sokup kurtardığını söylerdi. Annemin sorunuysa, bir askerin karısı olduğu zaman bile kendisine çeki düzen vermemiş olmasıydı. Babam orduda görev yapmaya devam ederdi ama bu, sık sık şehir dışında olması demekti. Annem beni dünyaya getirmişti ve babam anneme güvenmediği için, düzgün bir biçimde yetiştirilmem için ordudan ayrılmıştı.

Ama babam *hâlâ* orduyu severdi. Üstünde “ORDU” yazan zeytin yeşili tişörtler satın alır, sürekli olarak bunları giyerdi. Dahası, askerlerle derhal sağlam ilişkiler kurardı. Bunu her yerde, tatile gittiğimizde, inşaat malzemeleri satan dükkâna gittiğinde, kızarmış tavuk almak için sırada beklerken bile yapardı. Askerlerle ilgili bir altıncı hisse sahipti ve ordu kokusunu alır almaz, birileriyle arkadaş olurdu.

Tıpkı o sırada Hawk’la yaptığı gibi.

“Evet,” dedi Hawk. Babam hâlâ elini tuttuğu için, suratında mutlu ve rahatlamış bir ifadeyle hararetle elini sıktı.

Kızının evine zorla girildiği aklından uçup gitmişti. Bir sevgilim vardı. Üstelik bu adam orduda görev yapmıştı. Scott Leighton gibi, ben boşandıktan sonra babamın ödleğ olduğunu düşündüğü türden bir adam değildi. Üstelik ödleğ olduğunu düşündüğünü suratıma söylemişti ama ondan zaten ilk başından beri nefret etmişti. Birden, Baxter Kidd’in dünyasındaki her şey yoluna girmişti ve bunu sağlayan kişi de önünde duran adamdı.

Evet, kesinlikle mahvolmuştum.

Babam Hawk’un elini bırakıp, beni yine yanına çekti ve suratıma baktı. “Tatlım, neden birisiyle görüştüğünü bana anlatmadın?” dedi beni sallayıp bir çılgın gibi sırtarak.

“Şey...”

“Bu, harika bir haber; sizi akşam yemeğine çağıracağız,” dedi Meredith. Ona bakınca, ağzı kulaklarında Hawk’a gülümsediğini gördüm.

Meredith öyleydi işte. Baxter için sorun yoksa, onun için de her şey harikaydı.

Kahretsin!

“Şey...” dedim yine bu sefer daha yüksek sesle ve isterik bir biçimde.

“Şu meşhur lazanyandan yap,” dedi babam. Sonra, Hawk’a döndü. “Lazanyası güzeldir ama asıl muhteşem olan sarımsaklı ekmekleridir. Sıfırdan, hamuruna kadar her şeyini evde yapar, evlat.”

Tanrım! Babam daha onu tanıyalı beş saniye olmasına rağmen gizemli âşığıma az önce “evlat” mı demişti? Scott’a asla “evlat” dememişti. Scott’a bir tek “Scott” ve “ödleğ” demişti.

“Şey!...” Bu sefer, sesim boğuk bir çığlık gibi çıkmıştı.

Lawson “Gwendolyn,” diye seslenince, dehşet içinde ona baktım.

“Evet?”

Bir adım atıp yanıma geldi, elini ceketinin cebine sokup konuşurken cüzdanını çıkardı. “Burada işim bitti ama bir şeye ihtiyacın olursa, bilmem gereken bir şey duyarsan ya da bir şey hatırlarsan, gece gündüz fark etmez. Beni mutlaka ara,” dedi cüzdanından bir kartvizit çıkarıp, tatlı kahverengi gözlerini bana dikerek. “Cep numaram kartta yazıyor.”

“Şey... peki,” dedim kartı alıp. Bakışlarını benden ayırıp Hawk’a çevirdi.

“Görüntüleri aldın mı?”

“Evet,” dedi Hawk.

“Adamı tanıyor musun?”

“Henüz görüntüleri izlemedim,” dedi Hawk. “Ama adamlarım kimliğini bulamadı. Merkeze geri döndüğümde izlemem gerek.”

“Ya araba?” diye sordu Lawson.

“Plakayı kontrol ettik, çalıntıymış.”

“Senden görüntüleri bizimle paylaşmak istesem, çok mu şey istemiş olurum?” dedi Lawson.

“Çoktan merkeze e-posta olarak yollandı.”

“Görüntüler mi?” diye babam araya girince, Hawk ona baktı.

“Bir işim var, bir kısmı güvenlikle ilgili. Gwen’le çıkmaya başladığımızda, evine kameralar yerleştirmiştim. Haftanın her günü, yirmi dört saat izleniyor. Birkaç hafta önce de sokağı izleyebilmek için birkaç kamera daha yerleştirmiştik. İçeri giren adamın görüntüleri elimizde.”

Babam kolumu hafifçe sıktı; Lawson’la Hawk konuşurken ekşiyen suratı yine ıslıl ıslıldı, çünkü eski ordu görevlisi

sevgilimin beni korumak için evime kameralar yerleştirdiğini sanıyordu.

Bilmediği şeyse, bunu beni korumak için değil, gözetleyebilmek için yaptığıydı. Bakışlarımı babamdan ayırıp, gözlerimi kısarak Hawk'a baktım.

"Bax, sence olanların Ginger'la bir ilgisi var mı?" diye fısıldadı Meredith babama. Bakışlarımı düzeltip üvey aneme baktım.

Hafif dalgalı, artık aralarında tatlı beyaz tutamların olduğu kızıl sarı saçları vardı. Şirin mi şirin bir suratı, minnacık bir burnu ve mısır çiçeği mavisi gözleri vardı. Bir elli beşlik boyuyla minyonda, benden en az 12 santim, babamdansa 15 santim daha kısaydı. Bu da yüksek topuklu ayakkabılar giyebileceği anlamına geliyordu ki çoğu zaman öyle yapıyordu zaten. Gecenin bir yarısında bile, üvey kızının evine birisinin girdiğini telefonla haber verişinin ardından, ayaklarında yüksek topuklu şık çizmeler vardı. Bana yüksek topuklu ayakkabı giymeyi, tarz sahibi olmayı ve kendi deyimiyle kendi tarzımı kucaklamayı öğretmişti. Nasıl becerdiysem, onun da desteğiyle bunu başarmıştım.

Babamın gözlerinin etrafı gerildi, adamlara baktı ve "Bir kızım daha var. Kendisi..."

Hawk hemen araya girdi. "Ginger'dan haberdarız; Gwen'in evine zorla girilmesi olayının Ginger'ın son sıralardaki faaliyetleriyle yakın bir ilişkisi olabileceğini düşünüyoruz."

Yanı başımda duran babamın gerildiğini hissettim; Meredith şaşkınlıkla nefesini tuttu. Ben mi? Kendimi kaybettim.

Babamın kolundan kurtulup Hawk'un elini kaptım ve "Seninle biraz konuşabilir miyiz?" dedim.

Yanıt vermesini de beklemedim. Arkamı döndüğüm gibi

onu mutfaktan çıkardım, salondan geçirdim ve yukarı kattaki koridordan yatak odama götürdüm. Gıcırdayan kapıyı kapattım ve elini bırakıp suratına yaklaşabilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

“Neden öyle yaptın?” dedim hışımla.

Ban tepeden bakıyordu. “Ne yaptım?”

“Onlara Ginger’dan söz ettin!” Öfkeden kudurmak üzereydim ama hâlâ fısıldayarak konuşuyordum.

“Bebeğim,” demekle yetindi.

“Bebeğim mi? Yanıtın bu mu yani?” dedim sert bir sesle.

“Onlara Ginger’dan söz edemezsin.”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Neden?”

“Çünkü üzülp endişelenecekler. Tekrar söylüyorum, *üzülecekler.*”

Ellerini beline yaslayıp “Tatlım, benim de iki kızımın başı dertte olsaydı, neler döndüğünü bilmek isterdim ve bir şeylerin benden gizlenmesi hiç hoşuma gitmezdi.”

“Olabilir ama ben kendi ailesinin dinamiklerini senden daha iyi bilen, kız kardeşinin başı dertte olan bir kızım. Bilmek isteyeceğini düşünebilirsin ama inan bana babam bilmek istemez. Dahası, Meredith’in bilmemesi *gerekir.*”

“Ama olanları onlara anlatman gerek,” deyince, sabrımın artık taşıtığını hissedip suratına biraz daha yaklaştım.

“Bana aileme nasıl davranacağımı söyleme.”

“Güvende olmanı sağlayabilirim, Gwen. Bunu yapacağım da ama kız kardeşinin içinde bulunduğu durumu düzletecek kadar enerjimi harcamayacağım. Bir mucize gerçekleştirmezse, işler onun için daha da kötüye gidecek. Bunun büyük bir olasılık olduğunu bilmeleri gerek.”

Ona anlatmam gereken çok şey olduğu için, aynı anda bir sürü şey yapmaya karar verdim.

“Bu konuyu açtığına sevindim,” dedim. “*Sen bir şey yap-*

mayacaksın, sırf Ginger için değil, benim için de yapmayacaksın. Kamaralarını söküp, beni gözetlemekten de vazgeçebilirsin. Sen ve ben artık bittik.”

Sırıtıp “Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, bebeğim,” dedi.

“Evet, bana bir şeyleri senin sonlandırdığını söylemiştim ama sen Serseriler Dünyası’na yaşıyorsun. Bense Gerçek Dünya’da yaşıyorum. Gerçek Dünya’da, bir kadın bir şeyin bittiğini söylüyorsa, bir erkeğin söylemesi kadar ciddi bir durumdur.”

Suratıma baktı. Sonra, “Hatamı anladım,” diye mırıldandı.

“Ne?” dedim hışımla.

Gözlerimin içine baktı. “Bir süre seni becermemeliydim, hata etmişim.”

“Ne?” dedim yine hışımla.

Ellerini kaldırıp çenemi tuttu ama derhal başımı savurup elinden kurtuldum ve geriye doğru bir adım attım.

Derken, nefesim kesildi; nasıl olduğunu tam olarak bilemiyorum ama iri ve sert bedeniyle beni duvara kıstırmıştı, başımı oynatmamam için çenemi tutuyordu ve suratı suratımın dibindeydi.

“Yanımdan ayrıldıktan beş saniye sonra, aramızdaki bir şeyler değişti,” dedi alçak sesle.

Bunun iyi bir şey olmadığını fark edince, kaşlarımı çatıttım. “Değişti mi? Nasıl yani?”

“Yeni bir tavır edinmişsin, hoşuma gitti. Bu yüzden, senin bu tavır dalgana uyup işlerin nasıl gittiğine bakacağım.”

Gözlerimi kırıştırdım. Sonra, yine kırıştırdım.

“Tavır dalgama mı uyacaksın?” diye sordum. Bir kere, bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım; dolayısıyla, so-

ruma evet diye yanıt verse bile, bunun beni ne şekilde etkileyeceğini bilemezdim. İkincisi, benimle bir ilgisi olan herhangi bir şeye uyması fikrinden söz etmesinden hoşlanmamıştım.

“Evet,” dedi. Haklı çıkmıştım, ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama onun için, aramızdaki ilişkinin bitmediği anlamına geldiğini biliyordum.

“Haklısın,” dedim. “Bugün daha önceden aramızdaki bir şeyler değişti ama bu değişim sen bu evden çıkmadan beş dakika önce gerçekleşti. Ayrıca, aramızdaki ilişkinin *bittiği* anlamına geliyor.”

Bakışlarını benden ayırmadan başını salladı ama bir şey demedi.

“Beni dinle,” dedim. “Daha az önce ismini öğrendim; üstelik gerçek ismin de değil, lakabın. Bir işin olduğunu, ‘adamların’ olduğunu ve evimi gözetlediğini de öğrendim. Seni bir seneden uzun bir süredir tanıyorum ama bana bunları hiç kendiliğinden anlatmadın. Artık bu iş bana göre değil. Uzun süredir de değildi. Hayatıma benden izinsiz müdahale ettiğini, beni araştırdığını, bilgim olmadan beni gözetlediğini bilmek bu işi sadece yanlış yapmakla kalmıyor, çok çok yanlış yapıyor. Bu yüzden, ilişkimiz *bitti*.”

Bir süre bana baktı, sonra başparmağıyla çenemi okşayıp “Doğru oyunu oynamıyorsun,” dedi.

“Doğru oyunu oynamadığımı düşündüğünü *görebiliyorum*, çünkü oynamamı *istediğin* oyun değil,” dedim.

Gülümsedi ve “Anlamıyorsun, bebeğim,” dedi. “Gözlerindeki o ateş, ağzın...” Suratını biraz daha yaklaştırıp yine parmağıyla çenemi okşadı; tekrar konuştuğunda, sesini biraz daha alçaltmıştı. “Eskiden, seni ziyaret edeceğimi düşündüğümde aletimin setleşmeye başlamasına izin verirdim. Şimdiyse, seni düşündüğüm anda sertleşiyorum. Bu

oyunu bu tavırla oynamak istiyorsan Tatlı Bezelyem, sana doğru oyun olmadığını söyleyebilirim. Çünkü bu tavrın beni *uzaklaştırmıyor*.”

“Bana Tatlı Bezelyem demeyi kes,” dedim ters ters. Yine korkmaya başlamıştım ve bunu ondan gizlemeye çalışıyordum.

Gülümsemesi tüm suratına yayıldı. “İşte,” diye fısıldadı. “Hoşuma gidiyor.”

“Uzaklaş,” dedim onu belinden iterek ama kılını dahi kıpırdatmadı.

“İşte, yine yaptın.”

Ağzımı sımsıkı kapatıp dik dik suratına baktım.

Yine benimle eğlenirmiş gibi kısa, derin ve erkeksi bir kahkahayla güldü. Sonra, dudakları dudaklarıma yapıştı ve “Seksi,” diye mırıldandı.

Ben de ben olduğum, yani annemin kızı ve tam bir ezik olduğum için, dudaklarıma karşı söylenen bu tek sözcüğün bedenimin çok özel bir yerini gıdıkladığını hissettim.

Kahretsin!

Suratımı duvarın elverdiği kadar onunkinden bir, iki santim geriye çekince, “Alo? Evime izinsiz girilmişti! Kız kardeşim boyuna kadar boka batmış durumda. Annemle babam aşağı kattalar. Gecenin bir yarısı. İşlerimi teslim etmem gereken tarihler yaklaşıyor, yapacak tonla işim var. Dahası, evim güvenli değil ve yarın hayatımı kontrol altına alabilecek enerjim olsun diye uyumam gerek. Artık lütfen *geri çekilir misin?*”

Geri çekilmedi ama parmaklarını çenemden enseme kaydırıp suratını azıcık geriye attı.

“Tabii, bebeğim ama bu gece burada kalamayacağını bilsen iyi olur. Adamlarım pencereyi onaracak, sen de benimle geliyorsun.”

Bu haberi duymanın verdiği şaşkınlıkla ona baktım ve ezik olduğum için, her nereye gideceksem onunla birlikte gideceğim için heyecanlandım. Son bir buçuk senedir gündüz hayallerimin büyük bir kısmı nerede yaşadığı ve nasıl yaşadığıyla ilgiliydi. Nihayet bunu bu kadar zaman sonra öğrenecek olmak, çılgınlar gibi istediğim bir şeydi.

Sonra, aklım başıma geldi ve “Babam pencereyi yarın halleder. Bu gece onunla ve Meredith’le birlikte kalacağım. Buraya bu yüzden geldiler,” dedim.

Beni duymazdan geldi. “Benimle geliyorsun.”

İnanılmazdı. Bu adam kendisini ne sanıyordu?

“Hayır, gelmiyorum.”

“Evet, Gwen, geliyorsun.”

“Bak, seni *biraz* tanıyor olmanın dışında hakkında hiçbir şey *bilmiyorum*; öğrenmeye başladıklarım da hoşuma *gitmiyor*. Bu gece birisi evime girdi ve beni ciddi bir biçimde korkuttu. Ödümü kopardı. Babamla Meredith’i tanıyorum, onlarla birlikte kalmak istiyorum. Kendimi güvende hissettiğim tanıdık bir yerde, tanıdığım insanlarla birlikte olmak istiyorum. Eve gitmek istiyorum.”

Yine suratıma dikkatle baktı, başparmaklarıyla ensemini okşadı ve ben ezik olduğum için, bu hareketi yine hoşuma gitti.

“Tamam, buna ihtiyacın olduğunu görebiliyorum. O yüzden, gitmene izin vereceğim,” dedi fısıldayarak.

“Eh, sağ ol,” dedim sevimsiz bir ses tonuyla.

Sırıttı. Ben de ona pis pis bakmaya devam ettim.

Ben ona öylece bakarken, o da sırtımaya devam ederken “Evet, tamamıyla hata yapmışım,” dedi. Başını eğince, kaçacak yerim olmadığı için dudaklarının içimi titreten bir biçimde dudaklarıma sürünmesini engelleyemedim.

Başını kaldırıp “Akıllı davran, bebeğim,” dedi. “Adamla-

rım evini güvenli hale getirecek. Yarın evine geri dönebilirsin. Tamam mı?”

Sonra, yine parmaklarıyla ensemi okşadı. Yine hoşuma gitti ama yanıt vermeme fırsat vermeden, beni bırakıp odadan çıktı.

Suratımı duvara yaslayıp az önce durduğu yere baktım ve gözlerimin önünde nasıl ortadan kaybolabildiğini merak ettim. Sonra, içime derin derin nefes çektiğimi fark ettim.

Kendime gelmeye çalışarak, onun bir anda buharlaşmasının akıl almaz bir şey oluşunun umurumda olmadığını düşünmeye çalıştım. “Adamlarının” olması, Black Hawkları kullanmış olması, bir “merkezinin” olması, yaptığı işin güvenlikle de alakalı olması ve lakabının Hawk olması da bana muhteşem falan gelmiyordu.

Ayrıca, kendime istediğini yapabileceğini, ben de ne istiyorsam onu yapacağımı ve bana istediklerini *yaptıramayacağını* da söyledim.

Ne hali varsa görebilirdi!

Sonra, babamla Meredith’in evine götürmek üzere ufak bir valiz hazırladım. Banyoda öteberimi toparlarken, losyumu, banyo jelimi elime aldım ve kalakaldım.

O ana dek, banyoya girip de plastik şişeleri elime alana kadar fark etmemiştim.

Her zaman kullandığım ürünün ismi Tatlı Bezelye Çiçeğiydi.

Besinci Bölüm

Seksi-Metre

Kız kardeşiniz geri zekâlnın teki diye gecenin bir yarısı Kevinize girilmesinin; bu yüzden ailenizi arayıp evlerinde kalmanızın ve sabah işe gitmek için erken kalkmaları gerektiği ama sizin buna mecbur olmamanızın tek bir iyi yanı vardı; ertesi sabah gerzek kız kardeşiniz hakkında soracakları sorulardan, sizi nasıl tehlikeye attığından, kendinizi nasıl tehlikeye attığınızdan, onlara olanları neden daha önce anlatmadığınızdan ve neden kusursuz eski asker erkek arkadaşınızı onlardan gizlediğinizden söz etmekten kaçabilirdiniz.

Bu yüzden, sabah erkenden kalkmayıp babamla Meredith'in sorularından kaçındım.

Ama mutfağa girdiğimde, tezgâhın üstünden babamın bana bıraktığı bir not gördüm:

G,

Bu gece, birlikte akşam yemeği yiyeceğiz. Saat tam 18:00'de. Burada ol.

Penceren bir haftaya kadar tamir olmaz, o yüzden eşyalarını toparlayıp buraya gel.

Sakin ortalıktan kaybolayım deme, yoksa Cam'i arar peşinden Leo'yu yollarım.

Seni seviyorum, baban.

Erkeklerin annelerine benzeyen kadınlara, kadınların da babalarına benzeyen erkeklere ilgi duyduğunu söylenir. Yakışıklı, son derece maço ve buyurgan erkeklere karşı ilgi duyduğumu düşünecek olursam, doğru sayılırdı.

Meredith de ayrı bir not yazmıştı:

Günaydın canım,

Buzdolabında Einstein'dan aldığımız taze çöreklerden var. Krem peynirli, en sevdiklerinden. Akşam görüşürüz!

Öpücükler, Meredith

Not: Hawk'la tanıştığımı ne kadar sevindiğimi anlata-mam! Çok şirinmiş! Üstelik tatlı ve sana resmen âşık! YAŞASIN!

Tatlı mı? Şirin mi? Âşık mı? Bir de altları mı çiziliydi? Son olarak... yaşasın mı?

Belli ki babam benim gibi kadınlara karşı ilgi duymuyordu. Bunu bilmek güzeldi.

Kahvemi içtikten, bir çörek yiyip notları okuduktan sonra, bütün gün bilgisayarın karşısında oturmaya hazırlanırken biraz daha fazla vakit harcadım, çünkü sürekli olarak yakışıklı erkeklerle karşılaşıyordum. Genellikle, bir eşofman altı, hırka, incecik bluzlar ve kapüşonlu tişörtler giyerdim. Mevsimlerden yazsa, şort da giyebilirdim.

O sabah, Meredith'in makyaj malzemelerini ve saç maşasını kullandım. Saçları zaten dalgalıydı, neden bir maşaya ihtiyaç duyuyordu bilemiyordum ama bir kadının kullanabileceği her şeye sahipti ve onu sevmenin birçok nedeninden biri de buydu. Uzun saçlarımı maşayla kıvırdım ve kabarttım. Bir de dışarı çıkmayacağım takdirde asla yapmadığım

bir şey yapıp, makyaj da yaptım. Geri kalanı için yapabileceğim bir şey yoktu. Gecenin bir yarısı evime birisi girdikten, yakışıklı yeni bir erkekle karşılaştıktan ve Hawk'la yeni bir tuhaf, sinir bozucu ama ne yazık ki ateşli bir yüzleşmeden sonra çantamı hazırlamıştım. Dolayısıyla, yanımda sadece bir blucin ve Broadway'de süper bir ikinci el mağazası olan Thrifty Stick'ten satın aldığım açık mavi renkli bir tişört vardı. Pek ikinci el giysi satın almazdım ama dediğim gibi her yerden alışveriş edebilirdim. Üstünde siyah renkli bir kurukafa, göğsüme denk gelen etrafındaki çapraz biçimli kemiklerin üstünde kırmızı renkli "T" ve "S" harfleri ve yakasında, kol ağzlarında kırmızı şeritler vardı. Buna siyah renkli bir kemer, çizmeler ve ince ve kapüşonlu bir de hırka eklemiştim.

Saçlarımı ve makyajımı yaptığımı memnundum. Yanımda tel çerçeveli, gri renkli yarı şeffaf camları olan polis tarzı güneş gözlüğümün olmasına da memnundum. Evime vardığımda, önüne bir sürü motosikletle, siyah renkli kocaman bir minibüsün park etmiş olduğunu gördüm.

Kahretsin!

Mavi renkli ufak Hyundai arabamı garaj yolunda sürmeye çalışırken, bir yandan da gözlerimi bahçemde takılan ve evime girip çıkan bir grup motorcudan ayıramıyordum.

Önceki gece de anlaşıldığı üzere, evime zorla girmek pek de zor değildi. Pencerenin olması gereken yerde sadece bir kepenk olması da işi zorlaştırmıyordu doğrusu ama kapı hem ardına kadar açıktı, hem de kepengin yerinde yeller esiyordu. İşin aslı, pencerenin tamamı gitmişti.

Tack, Dog'la birlikte bahçemdeydi. O da havalı aynalı bir gözlük takmıştı ve arabama dönüklerdi.

Tam el frenini çektim ki, Tack, Dog'un yanından ayrıldı ve bana doğru yürümeye başladı. Bu yüzden, arabadan indiğimde, beni arabamla kapının arasına sıkıştırdı.

Ona bakar bakmaz, içimden bir kıyaslama yapmaya koyuldum. Hawk'tan da Lawson'dan da kısaydı ama suratı onlardan çok daha fazla kirli sakalla kaplıydı. Dahası, önceki gün onu boşu boşuna beğenmemiştim. Seksilik metresinde, en üstteki zili gayet *yüksek* bir biçimde çalabilirdi.

"Selam," dedim ama sesim biraz nefes nefese kalmışım gibi çıktı.

"Selam, tatlım," dedi hiç de nefes nefese olmayan kalın ve boğuk bir sesle.

"Şey... Burada ne işiniz var?" diye sordum. Eve bakınca, motorculardan birinin elinde bir mezurayla penceremi ölçtüğünü gördüm.

"Dün gece evine bir ziyaretçinin geldiğini duyduk," dedi Tack. Dönüp ona baktım.

"Şey, evet, öyle sayılır. Ama ben daha ona çikolata taneçikli kurabiye hamuru ikram edemeden gitmek zorunda kaldı."

Bunu duyan Tack, kırçilli keçi sakalıyla çevrili bembeyaz dişlerini göstererek güldü. Böyle ukalalıklar yapmam gerektiğini kendime hatırlattım, çünkü küstah erkekler küstah kadınlardan hoşlanırlardı.

Sonra, Tack "Aramadın," dedi.

"Şey, evet, aramadım," dedim.

"Başın derde girerse, beni arayabileceğini söylemiştim."

Gözlüğümün ardından onun gözlüğüne baktım. Motorcular gibi öfkeli değildi sanki. Ürkütücü de değildi. Öyle olmadığı gayet belliydi, çünkü öfkeli ve ürkütücü olduğunda, bunu derhal duyuyor ve *hissedebiliyordunuz*.

Yanıt vermemeye karar verdim.

Tack konuşmaya devam etti. "Başının dertte olduğunu duyunca, sen de aramayınca, belki benim aramamı istersin diye düşündüm. O yüzden de geldim."

Bahçemdeki ve kapıdaki motorlara baktım. Sonra, tekrar ona döndüm.

“Pardon, telefonunu duymamış olmalıyım. Belki de şarjı bitmiştir.”

“Hayır, bebeğim,” dedi başıyla hafifçe motorcuları işaret ederek. “Aradım derken, geldim demek istedim.”

Önce motorculara, sonra Tack’e baktım. Sonra, jeton düştü: Tack benimle ilgilendiğini ve bu konuda bir şeyler yapmaya niyetli olduğunu bu şekilde gösteriyordu.

Hah, vay canına.

“Ha, tamam,” dedim fısıldayarak.

Bir yandan bunun hiç de iyi olmadığını düşünürken, bir yandan da içimi tatlı bir ılıkılık kaplamıştı.

Uzaktan bir motor sesi duydum. Biraz yana eğilip bakınca, koyu gri renkli metalik, yeni model, muhteşem bir Chevrolet Camaro’nun siyah minibüsün arkasına yanaşıp durduğunu gördüm. Arabanın arkasına da çok daha yeni, güzel, pahalı ve parlak bir başka siyah renkli minibüs park etti.

Camaro’nun kapısı açıldı, bir güneş gözlüğü takmış olan Hawk indi. Son derece *havalı* olan Camaro’dan da havalı bir havacı güneş gözlüğü takmıştı. Minibüsten bir grup iri kaslı, bol pantolonlu ve uzun kollu daracık komando tişörtleri giymiş adam fırladı.

Hawk bize doğru döndü. Eyvah.

Yanılmışımtım. *Durum* hiç iyi değildi. Artık içime bir ılık-lığın falan yayıldığını hissetmiyordum.

Sokağın karşısında bir arabanın kapısının açılıp kapan-
dığını duyunca, Tack’in diğer yanından baktım ve üstünde
değil ama ön camının ardında kırmızılı mavili ışıkları ya-
nıp sönen bir polis arabası gördüm. Metal çerçeveli, süper
havalı bir güneş gözlüğü takmış olan Dedektif Mitch Law-
son bize doğru geliyordu.

Süper, çifte *eyvah* dedim içimden!

Seksi-metre, iki yakışıklı adam bana, arabama ve Tack'e doğru iki farklı yönden gelirken çılgın gibi ötmeye başladı.

O gün saçlarımı yaptığıma çok daha memnun olmuştum.

Tack dönüp arkasına baktı ama iki adam bize doğru gelirlerken benden uzaklaşmadı.

Şimdi ne yapacaktım?

Soğukkanlı davranmaya çalıştım ama büyük bir sorun vardı: Soğukkanlı değildim.

Yanımıza ilk varan Hawk oldu ve birkaç adım ötede durup gözlüğünün ardından bana baktı.

"Bebeğim," diye beni selamladı ama ses tonundan o sabah keyifsiz olduğunu anlayabiliyordum.

"Selam," diye yanıt verdim.

Lawson da yanımıza geldi, beni görebilmek için Hawk'un etrafından dolandı ama bana bakmadan önce ağzını sımsıkı kapatıp Tack'i tepeden tırnağa süzdü.

"Günaydın, Gwendolyn," dedi Hawk'la Tack'e aldırış etmeden.

"Şey, günaydın."

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Pek değil," dedim dürüstçe.

"Bunun ilacı bende," dedi Tack. İkisi dönüp ona bakınca, ben de baktım. Kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve sırttığını gördüm.

Kahretsin.

Hawk bu lafı duyunca patladı.

Çok öfkelendiğini anlamıştım, çünkü önce parmağını Tack'e doğrulttu, sonra da Lawson'a dönüp "Sen... sen... konuş," dedi.

Gezegende bunu bu iki adama yapıp da ağzı burnu kırılmayacak tek kişiydi herhalde.

Bir adım geriye atınca, Lawson da Tack de kıpırdandılar. Ben de kapı aralığından çıkıp kapıyı kapatabilmek için harekete geçtim. Ben hareket edince, Lawson'la ve Tack'le birlikte bahçede yürümeye başlayan Hawk bana döndü.

"Bebeğim. Sen kal."

Güneş gözlüğümün ardından gözlerimi kırıştırdım.

Sonra da sabrım taşıtı.

"Ben bir köpek değilim!" dedim yüksek sesle.

Benden neredeyse beş adım ötedeyken, birden yanımda bitiverdi.

"Ya burada durursun ya da seni arabama taşıyıp direksiyona kelepçelerim. Karar ver. İki saniyen var."

Kesinlikle haklıydım. O gün birisi hiç de keyifli değildi.

"Burada bir polis memuru var. Beni arabana taşıyıp direksiyona kelepçelemeni pek de hoş karşılamaz," dedim.

"Lawson beni tanır, Tack de öyle. İnan bana Tatlı Bezel-yem, kadınım!la uğraşmak için ne gerekiyorsa yaparım, şu bahçedeki tek bir erkek bile parmağını kaldırıp sana yarıdım etmez."

Söylediklerine pek inanmamıştım ama öyle bir söylemişti ki, doğru olup olmadığını görmek istemiyordum. Durum zaten yeteri kadar gergindi. Bir de ön bahçemde motorcularla komandolar arasında bir kavga çıkmasını ve Lawson'ın destek ekip çağırmasını istemiyordum. O yüzden, pes ettim ama bunu nazikçe yapmadım.

"Seksi-metrede tam iki seviye aşağı düştün," dedim küstahça.

"Başa çıkarım, merak etme," deyip uzaklaştı.

Hawk, Lawson'la Tack'in durduğu ve bizi izlediği yere doğru yürürken, ben de arabama gidip kaportasının üstüne oturdum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Bir serseri sürüsü gibi ortalıkta dikilen motorcular da

komandolar da başlarını benden maçoğa çevirdiler. Üç ya-kışıklı erkeğin suratlarında gayet gergin ifadelerle birbirle-rinin gözlerine bakmaktan kesinlikle kaçınmadan konuş-malarını izledim. Güneş gözlükleri güneş gözlüklerine kilit-lenmişti. Aralarında geçen konuşma da son derece gergindi ama topu topu üç dakika sürdü. Saatiime bakmamıştım ama daha bile kısa sürmüş olabilirdi.

Birbirlerinden ayrıldılar. Lawson arabasına yöneldi ama bana ha ifçe el salladı. Tack'se bir ıslık çalıp parmaklarını şaklattı, motorcu ordusu harekete geçip motorlarına atladı ve minibüse doluştu. Tack benimle göz göze gelince, bir par-mağını alnına götürüp salladı, sonra da motorlardan birine bindi. Lawson'ın arabası çalıştı, Harley motosikletler gök gürültüsünü andıran bir ses çıkardı. Herkes oradan ayrılır-ken, Hawk ondan birkaç santim daha kısa boylu ince uzun düzgün görünümlü bir adamla konuşup, diğer komandolar ekipman kutularına benzeyen bir şeyleri minibüsten çık-a-rırken yanıma geldi.

Arabadan aşağı atlayıp karşısına dikildim.

"İlişkimizin bitiş nedenlerine üç yüz yetmiş ikinciye ek-ledim," dedim.

"Bu konuşmayı iki kere yaptık zaten, bir daha yap-a-mam," dedi Hawk suratıma bakıp. "Dün gece, adamlarım pencerenin ölçüsünü aldılar. Yeni bir cam kesilecek, geldiği zaman da yerine takacaklar. Şu anda güvenlik sistemin üs-tünde çalışıyorlar. Birkaç gün sürer. O zamana dek, benim-le kalacaksınız."

"Çok geç, çoktan başka bir maço bana bu gece nerede kalacağımı söyledi."

Birdenbire tüm bedeninin gerildiğini fark ettim. Etra-fındaki hava ansızın adeta kıpkırmızı bir uyarı rengine dö-nüştü ve çok zorlansam da biraz geri çekilmeyi başardım.

“Kimmiş o?” dedi ürkütücü, alçak bir sesle.

“Babam,” dedim yine küstah bir tavırla.

Bedeni ve suratı rahatladı ve her iki gamzesi de görünecek biçimde gülümsedi.

“Buna izin verebilirim,” dedi.

Cidden *akıl almaz* bir adamdı.

“Pekâlâ, duymak istediklerini duyduğunu, söylediklerimin bir kısmına hiç kulak asmadığını biliyorum ama beni iyi dinle. İlk olarak, adamlarına yaptıkları işi bırakmalarını söyle. Babam penceremi tamir edecek, ayrıca senden bir güvenlik sistemi falan istemiyorum. İkincisi, bu karmaşada neler olup bittiğini bilemiyorum ama belli ki sen galip geldin; bu yüzden de elini kolunu sallaya sallaya yanıma gelip bana patronluk taslayabileceğini sanıyorsan *çok* yanılıyorsun. Senin kadının olmamamın yanı sıra, patronluk taslanmasından hiç hoşlanmadığım için. Hiç. Son olarak, *yemin ederim* ki, ilişkimiz... artık... *bitti*.”

Tam “bitti” demiştim ki, hışımınla önce kendi gözlüğünü sonra benimkini çıkardı ve ikisini de arabanın üstüne fırlattı. O kadar afallamış donakalmıştım ki, bir sonraki hamlesini bir şey yapmama fırsat kalmadan yapıverdi. Böylece, bedenim onunkine yapışmış, tek koluyla beni sıkı sıkı sarmış, diğeri de başımın arkasını tutar vaziyette kalmıştım. Başımı arkaya eğdiği gibi dudaklarını dudaklarıma dayadı. İşte, bu bir sorundu.

Hawk’u yatağımdan hiç atamamış olmamın bir nedeni vardı; genellikle, ben daha konuşmaya fırsat bulamadan beni öperdi.

Muhteşem öpüşüyordu. Elleriyle, ağzıyla ve bedeninin geri kalanıyla aklımı başımdan alacak şeyler yapabiliyordu ama sırf beni öpse bile başka birisinden hoşlanma şansım kalmıyordu.

Evet, o kadar iyiydi. Cidden.

Bu yüzden, başını nihayet kaldırdığında (çok utanç vericiydi ama beni öyle kısa öpmedi, ben de ona izin verdim), tek kolumla ona sıkı sıkı sarılmış, diğer elimi de sırf tutunmak için boynuna koymuştum. Dili ağzımın içinde gezinirken yapabildiğim tek şey ona tutunmaktı.

“İlişkimiz bitti, öyle mi Tatlı Bezelyem?” diye fısıldadı.

“Senden hoşlanmıyorum,” diye fısıldadım onu bırakmadan.

Yine o kısa, erkeksi kahkahadan attı, elini saçlarımdan geri çekti ve omuzlarımı sıkı sıkı kavrayıp beni kendisine daha da çekti. “Şimdi, yapmam gereken işler var; adamlarım burada çalışıyor olacak ama geri dönüp seni ögle yemeğine götüreceğim.”

Beni ögle yemeğine mi götürecekti? Daha doğru dürüst tek bir randevuya bile çıkmamıştık ama şimdi hiçbir şey olmamış gibi beni ögle yemeğine mi götürecekti?

“Yemeğe gidemem. Üç teslim tarihim yaklaşıyor ve dün sadece birkaç saat çalışabildim. Bu tarihlere yetişebilmek için uzun süre çalışmam gerek. Ögle yemeğimi çalışırken yerim.”

“O halde, sana bir şeyler getireyim. Ne istersin?”

Tanrım! *Nesi* vardı bu adamın?

“Buzdolabında bir şeyler var.”

“Ton Yung Goong ve Pad Thai, J’nin eriştesi,” dediğinde, suratına bakakaldım.

En sevdiğim iki yemekten söz ediyordu. Yani, bir sürü yemeği severdim ama Tom Yung Goong çorbası ve J’nin Pad Thai eriştesi o uzun listenin en başlarındaydı. Maraton gibi dur durak bilmeden çalışacağım günlerde, bunlardan sipariş edip bilgisayarın başında yerdim.

Sonra, ona bakmayı kestim, gözlerimin sulanmaya başladığını hissettim.

“Nasıl oluyor da hakkımda her şeyi biliyorsun?”

Bana yanıt vermedi ama beni ismine yaraşır bir biçimde bir *şahin* gibi izlediği için, bir şey demesine gerek yoktu. Bunun yerine kendi sorusunu sordu: “Dün gece uyuyamadın mı?”

“Birisi evime girdi,” dedim.

“Ama kendini güvende hissetmek için babanın evine gittiğini sanıyordum.”

“Kendimi güvende hissedip yine de sağa sola dönebilirim, çünkü bir erkek elinin yatak odamın kapısını açışını izlerken, bir yandan da mutlu kedicik kar küremi kafasına indirirsem kırılır mı diye endişelenebiliyorum.”

Bana biraz daha sıkıca sarıldı. “Bunlar dün geceydi, be-beğim, bugün yeni bir gün. Şu anda iyisin. Her şey bitti. Aklından çıkar artık.”

Kafası iyi falan mıydı? Ciddi ciddi bunu yapabileceğimi mi sanıyordu? Ciddi ciddi *herhangi bir kadının* bunu yapabileceğini mi sanıyordu? Önceki geceyi takıntı haline getirmekten vazgeçebilmem için aradan en azından yirmi beş sene geçmesi gerekiyordu.

“O kadar kolay değil,” dedim.

“Hayır, o kadar kolay,” dedi.

Dik dik suratına baktım.

Yine gamzelerini göstere göstere gülümsedi. Kahretsin, o gamzelere bayılıyordum. Ama işimin başına geri dönmem gerekiyordu.

“Kahve içmem gerek. Ayrıca, bilgisayarımı açıp çalışmaya başlasam iyi olacak.”

“Evet,” diye mırıldandı başını eğip. Ben başımı diğer yöne çeviremeden, dudakları dudaklarıma değdi. Yine mırıldanarak “Görüşürüz,” deyip beni bıraktı ama güneş göz-lüğünü almak için üstümden eğildi. Sonra, gayet havalı bir

biçimde Camaro'suna gitti; yürürken, çenesini kaldırıp komandolara selam verdi. Havalı arabasına binip hızla uzaklaştı.

Aklımdan bir tek sözcük geçerken ve sokağa öylece bakarken, bir süre arabamın başında dikildim.

Kahretsin.

Kendi gözlüğümü alıp çalışan komandolara bakmadan içeri girip kendime kocaman bir kupa kahve hazırlamaya koyuldum. Kahve hazır olunca, evde çalışan komandolar için de beş kupa hazırladım.

Nihayet, çalışma odama girip bilgisayarımı açtım.

Altıncı Bölüm

Yardım

Tam evimin bir köşesinde gürültülü bir biçimde çalışan komandolara rağmen işime odaklanmıştım ki, saçlarımın tek omzumdan kaldırılıp, ensemeye sürtündüğünü ve diğer tarafa atıldığını hissettim.

Sonra da kulağımın arkasında birisinin dudaklarını hissettim.

Enfes bir ürperti kulağımın arkasından aşağı ve yukarı yayıldı ve ekrana bakan gözlerim odağını kaybetti; dikkatim dağılmıştı ama memnuniyetle işimden farklı bir alana vermek üzereydim. Dudaklar kulağımın arkasından ayrıldı ve bir rüyadaymışım gibi kahverengi bir kese kâğıdıyla beyaz renkli torbanın klavyemin yanına koyulduğunu gördüm. Ekranın sağ alt köşesindeki saate bakınca, on iki kırk yedi olduğunu gördüm. Öğle yemeği vaktiydi.

Sandalyemi arkaya çevirince, Hawk'un orada dikildiğini ve kese kâğıdının zımbalı kısmını açtığını gördüm.

Hiçbir şey demedim, çünkü bu manzara gündüz hayallerimin bir parçası olduğu için korkuya kapılmıştım. Yani, daha önceden çalışırken hayalini kurduğum bir şey, o sırada gerçekleşiyordu.

Tamam, hayalini kurduğum şey tam olarak Tayvan yemeği değildi ama birçok kez dikkatim dağılmıştı ve Gizemli Adam güpegündüz evime gelirse, ben mutfakta bulaşıkları yıkarken sessizce yanıma yanaşırsa ve bana sarılırsa diye hayal kurmuştum. Ya da duş aldığım sırada gelip de bana eşlik ederse diye.

Ya da bilgisayarın başında çalışırken, sessizce gelip boyunumu öperse diye. En hoşlandığım yerimden öperse diye.

Tıpkı az önce gelip de ensemi öptüğü gibi. En hoşlandığım yerimden öptüğü gibi.

Hayallerimden de güzeldi. Sırf o çok sevdiğim J'nin Eriştesi'ni de getirdiği için değil, gerçek olduğu için.

Kahretsin.

Hawk kese kâğıdından yiyecekleri çıkarırken, ben de toparlanmaya gayret ettim. J'den benim için aldığını bildiğim üstü kapaklı bir karton kâse çorbayla bir kutu da erişte çıkardı. Sonra kâğıda sarılı yemek çubuklarını ve kendisi için bir kutu çıkardı. Ardından kese kâğıdını alıp yere attı ve üstünde o kırmızılı, turunculu ve yeşilli tanıdık logo bulunan diğer torbayı karıştırmaya koyuldu. Kendisi için aldığını bildiğim bir şişe su çıkardı, üzümlü diyet gazozu da bana aldığı yiyeceklerin yanına koydu.

Gazozu bakakaldım. Sonra, ona baktım. "Nasıl oluyor bu? Beni her yerde takip mi ediyorsun?"

"Bazen," diye yanıt verince, gözlerimi kıstım. "Bazen de adamlarıma yaptırıyorum."

Yanımdan uzaklaşıp koltuğa gidip oturdu, suyunu yandaki masaya koydu ve yemek kutusunun kapağını açtı.

"Merkezinde benimle ilgili şöyle kocaman yüklü bir dosya mı var yoksa?" diye sordum yemek çubuklarımın ambalajını açıp. Sonra, çorba kutusunu alıp kapağını çıkardım.

"Hayır, sözel raporlar var," dedi. "J'nin yerine gitti, çor-

bayla erişte sipariş etti, sonra markete gidip bir diyet üzüm gazozu aldı,' gibi şeyler."

İnanılmazdı.

"Neden?"

"Neden mi?" dedi.

"Neden sen ve adamlarınız beni izlediniz?"

"Bebğim," dedi sanki kendisinin ve adamlarının beni izliyor olması, ne yiyip içtiğimi rapor etmesi, bilgim olmaksızın hayatıma burunlarını sokmaları normalmiş gibi çubuklarını eriştmesine daldırarak. Yediği şeye bakınca, eriştesinin sade sebzeli erişte olduğunu fark ettim. Sosu yoktu. Fıstık yoktu. Fındık yoktu. Leziz karidesler yoktu. En lezzetli şeyler yoktu. Sıfır. Sade sebzeli erişte yiyordu.

Bunu görünce, aklıma onunla bir restoranda tanıştığım o ilk gün geldi. O gece, bir biftek, haşlanmış patates ve buharda pişirilmiş sebze yemişti. O sarhoş halimle patateslerinin üstünde de sos olmadığını fark etmişim. Kremalı sos da yoktu. Domuz pastırması ya da peynir de. Tereyağı bile yoktu.

"Ne yiyorsun?" diye sordum.

"Sebzeli erişte," dedi önündeki yemeği gösterip. Sonra, yemek çubuklarıyla bir lokma aldı.

"Sadece sebzeli erişte mi?"

Lokmasını çiğneyip yuttuktan sonra "Evet," dedi, sonra bir lokma daha aldı.

"Sossuz mu?" diye üsteledim.

Biraz daha çiğneme ve yutkunma faslından sonra "Bebğim, senin gibi yeseydim, gut hastalığına yakalanırdım. Yaptığım işte, gut hastalığına yakalanamazsın."

Tansiyonumun yükseldiğini hissettim. "Ne yani, bana şişman mı diyorsun?"

Çift gamze tehlikesi bir anda belirdi ve çubukları sebzeli erişteyle, ağzı yarı doluyken "Tatlı Bezelyem, bu şekilde ye-

mek demen popon ve memelerin olduğu anlamına gelir. Bu da iyi bir şey, çünkü bunları severim. Bir yandan da kötü, çünkü aynı şeyleri Tack ve Lawson da severler.” Bunları dedikten sonra, sebzeli eriştesini ağzına tıktı ve lokmasını yutmadan “Tack daha çok seviyor olabilir,” dedi.

Kahretsin.

“İşime odaklanmalıyım,” dedim.

Uzun bacaklarını önüne uzattı, bir bacağına hafifçe diğerinin üstüne koydu ve bir süre gitmeye niyeti yokmuş gibi “Odaklan o zaman,” dedi.

Pis pis ona baktım.

Çalışma odamda yayılarak otururken o kadar yakışıklı görünmesi hiç iyi değildi. Tracy’yle ben duvarları beyaza boyamıştık ama boyayı aldığımız mağazadaki adamdan boyanın içine bir parça turuncu katmasını istediğimden, ılık bir renk elde etmiştim. Çalışma masam uzun, beyaz, ince, dar ve kız işiydi. Raflarım da beyaz ve aynı şekilde kız işiydi. Somon rengi koltuğum kabarık minderli ve püsküllüydü ve tavus kuşu mavisi kırlentleri vardı. Odaya bol bol hasır sepetler ve beyaz seramikten, yuvarlak ve dantelli lambalar hâkimdi. Yani, süslü püslü, pembeli cıfcaflı değildi ama kesinlikle kadınsı bir alandı.

Hawk koltuğuma yayılmış otururken, yemeğini keyifle yiyen, tecavüze ve yağmacılığa hazırlanan istilacı bir fatihe benziyordu. Ama kimseye tecavüz etmesine gerek yoktu, çünkü kasabanın bütün kadınları onunla birlikte olmak için sıraya girebilirlerdi.

Kahretsin.

Sandalyemi çalışma masasına döndürüp çorbamın kokusunu içime çektim. Limon otu. Çok lezzetliydi. Çubuklarıyla çorbamı karıştırıp bir yudum aldım.

Sonra, bakışlarımı bilgisayardan ayırmadan “Gerçek

ismin nedir?" diye sordum Hawk'a.

"Cabe Delgado."

Hiç tereddütsüz yanıt verince, şaşkınlıkla dönüp ona baktım.

"Cabe Delgado mu?"

Ağızına biraz daha erişte attı, bir şey demedi.

"Cabe nasıl bir isim?"

Lokmasını yutup biraz daha erişte aldı ve "Kim bilir?" diye homurdandı. "Annem çatlağın teki." Annesi çatlağı demek. İlginçti.

"Delgado Meksika ismi mi?" diye sordum konuyu değiştirmeden.

"Porto Riko ismi," dedi yine hiç tereddütsüz.

"Porto Rikolu musun?"

"Bana bakarsan anlarsın; yani safkan İskandinav falan değilim."

Evet, kesinlikle değildi.

"Orada mı doğdun?"

"Hayır, Denver'da."

Nadir bir Denver yerlisi. Şaşırtıcıydı.

Öte yandan, ben Denver'ın yerlisi değildim. Babam ben on yaşındayken Meredith'i, beni ve Ginger'ı Güney Dakota'dan Denver'a getirmişti ama Hawk bunu muhtemelen bildiğinden bir şey demedim.

"Demek ailen Porto Rikolu," dedim.

"Babam öyle. Annem yarı İtalyan, yarı Kübalıdır."

Eh, buna şaşırmamıştım. Porto Rikolu, İtalyan ve Kübalı: Yakışıklı, buyurgan ve serseri karışımı için gerekli olan tüm malzemeler.

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Buna işe odaklanmak mı diyorsun?"

Sanırım, birisi paylaşmaktan vazgeçmişti.

Bilgisayarıma dönüp çorbamı çubuklarla karıştırdım ve kocaman bir karides bulup ağzıma attım.

Taze, baharatlı ve lezizdi.

Karidesi kocaman bir yudum çorbayla yedim. Sonra da Cabe “Hawk” Delgado koltuğumda otururken, işime odaklanmaya çalıştım. Bunu becerememem şaşırtıcı değildi ama en azından odaklanmışım gibi numara yapabildiğimi umuyordum.

Çorbamı bitirip, dibindeki gizemli parçacıkları ellemedim. O çorbaya bayılırdım ama dibindeki o gizemli şeylerin ne olduğunu bilmediğim için asla yemezdim. Bir sonraki harika yemeği yemek için hazırlanmak üzere üzümlü gazozumdan bir yudum alıp erişte kutusunu açmıştım ki, Hawk yanıma geldi ve yere attığı kese kâğıdını almak için eğildi.

Kendisinininkini boşalan kutuya tıkarken, onu izlemiyor-muş gibi davrandım. Tam çorba kutusunu da alacakken birisi “Hawk,” diye seslendi.

Hawk’un iki numaralı adamı olduğunu tahmin ettiğim kişiyi görmek için arkama baktığımda, Hawk’un dana önceden dışarıda konuştuğu ince ama kaslı adamı gördüm. O da Hawk’la aynı etnik karışımdan gibiydi ve duman anlamına gelen “smoke” ismine yaraşır bir biçimde kısa boylu ve ince yapıydı. Şakağından koyu renkli saçlarına kadar uzanan bir yara izi olduğundan, bulaşılmaması gereken birisi olduğunu düşündüm.

“Ziyaretçilerimiz var,” dedi Hawk’a bana bir an bile bakmadan. Sonra, ismi gibi *pof* diye ortadan kayboluverdi.

Hawk çorba kutusunu torbaya, torbayı da giderken çöp kutusuna attı. Ben de kalktım. Eriştemi masaya bırakıp peşinden gittim.

Koridora çıktığımda, Hawk aniden durup dönünce, birbirimize çarptık.

Bir adım geriye çekilip ona baktım ve daha bir şey söy-

lememe fırsat kalmadan “Sana burada kalmanı söylesem, beni dinleme ihtimalin var mı?” diye sordu.

“Kesinlikle yok,” dedim.

Bir an için bana baktı, sonra sanki ben *kendi* lanet evime gelen *ziyaretçimi* görmeye inmiyormuşum da, *onun* kendi evinde *ziyaretçisini* karşılamasını engelliyormuşum gibi başını salladı. Arkasını döndüğü gibi merdivenlere yöneldi.

Peşinden gittim ve daha sesini duymadan kimin geldiğini gördüm.

Günlerden çarşamba olduğunu, çarşambaların da Troy Günü olduğunu hatırladım. Troy cumartesi sabahları çalıştığı, çarşambaları izinli olduğu için, Çarşamba öğleden sonraları bira ya da kahve içmek için buluşurduk.

Kahretsin.

“Siz de kimsiniz?” dedi Troy ikimiz merdivenlerden inerken. “Gwen nerede?”

Sonra, beni gördü ama beni görene kadar Troy önüne geçmişti. Troy ona bakakalmıştı; Hawk ismine yaraşır bir görünüme sahip olduğundan, insanların ona genellikle bakakaldığını tahmin ediyordum. Troy bir transtan uyanır gibi birden silkindi ve bana baktı.

“Gwen, canım, neler oluyor? Tadilat için başkalarını çağıracağını bilmiyordum.”

“Selam Troy,” dedim Hawk’un Troy’dan birkaç adım uzakta durduğu yerin birkaç adım ötesinde durarak.

Ama Hawk bu mesafeden hoşlanmamıştı; mesafeyi kapatmak için harekete geçtiğinde bunu anlamıştım ama bunu benimle arasındaki mesafeyi yürüyerek yapmamıştı. Aradaki mesafeyi bana eğilerek, kolumdan tutup hafifçe çekerek yaptığı için, yana doğru dengemi kaybettim. Ona çarpınca, sol kolumu bıraktı ve kolunu omzuma atarak beni yakaladı.

“Çarşamba,” diye homurdandı düşmemi engelledikten sonra Troy’a bakarak. “Kahretsin, unutmuşum.”

Troy önce ona, sonra bana baktı. Sonra, yine sırayla Hawk’a ve bana baktı; bunu yaparken, tıpkı benim son zamanlarda sık sık yaptığım gibi gözleri irileşmiş, çenesi düşmüş bir haldeydi.

Ama Hawk’un kolundan sıyrılmadım, çünkü önceki gün bana Troy’un benimle birlikte olmak istediğini söylediği aklıma geldi; bu yüzden, üstünde hâlâ takım elbisesi olan ve bize hayretle bakan kumral saçlı, mavi gözlü Troy’a bakakaldım. Troy bir kredi müdürüydü. Uzun boylu değildi ama kısa da sayılmazdı. Yine de benden daha uzundu. Fena bir bedeni yoktu ama öyle kaslı da değildi. Bir komandoyla uzaktan yakından alakası olmaması da komik değildi.

Troy en sonunda bakışlarını Hawk’a çevirdi ve “Kimsin sen?” diye sordu.

“O...” diye lafa girdim ama Hawk sesimi bastırdı.

“Ben Hawk, Gwen’in sevgilisi.”

Kahretsin! Keşke şunu herkese söyleyip durmasaydı!

“Gwen’in sevgilisi mi?” diye fısıldadı Troy suratı kireç gibi kesilirken. Yine kahretsin!

“Troy, ben...”

Troy’un beti benzi atmış suratı benimkine yaklaştı. “Bir sevgilin mi var?”

“Şey... ben...”

“Gwennie!” diye bir ses duyar duymaz ön kapıdan içeri Tracy dalıverdi.

Troy kapıya döndü ve komandoların hepsi donakaldı. Tracy Richmond bir yere girdiğinde hep aynı tepkiyi alırdı; komandoların bile Tracy’nin cazibesine karşı bağışıklığı olmaması beni şaşırtmamıştı.

Çünkü Tracy bir mankene benzerdi, şaka değil. Uzun

boyluydu, benden beş santim uzun olmalıydı. Doğal sarı saçları uzun, ipeğimsi ve kâğıt gibi dümdüzdü. Parıltılı yeşil gözleri vardı. Kemik yapısı kusursuzdu. Simetrik bir suratı vardı. Upuzun bacakları ve uzun, narin ve incecik kollarıyla ince yapıydı. Yani, poposu ve memeleri olan bir kadın değildi. Güzel türden bir insan vitrin mankeni gibiydi. Dünyanın dört bir yanındaki moda tasarımcıları onu görseler mest olurlardı. Tracy çabuk sıkıldığı ve bir yerde en fazla on bir ay çalıştığı halde, Denver'daki toptan satış mağazalarının birçoğu bu yüzden onu işe alırlardı. Tracy size bir şeyin yakıştığını söylerse, Tracy olduğunuzu hayal etmeye başlardınız, çünkü tüm varlığınıza onun gibi olmak ister, buna inanır ve giysiyi satın alıverirdiniz.

"Cam aradı ve Leo'nun arayıp evine..." Tracy, Hawk'u görünce Troy'un yanında duraksadı. Gözleri irileşti, çenesi düştü ve ona bakakaldı. Sonra, bir şey söylememe fırsat vermeden, *çok* yanlış bir fikre kapıldı; suratı sevinçle aydınlandı, "*Amantanrım!*" diye cıyakladı.

Zıp zıp zıplamaya ve el çırpılamaya başladığında, komandolar hâlâ ona bakıyorlardı. Bakışlarını en sonunda Hawk'tan ayırıp zıplarken elimi tuttu.

"Gwennie! Yaşasın!" diye bağırdı.

Kahretsin!

Elini bir güzel sıkıp "Trace, düşündüğün gibi..." diye lafa girdim.

Ama ben daha lafımı tamamlayamadan, elimi bırakıp Hawk'a baktı. "Seni tanıyorum! *Biliyordum!* Cam arayıp dün buraya geldiğini söyledi, sonra dün gece Gwennie'nin evine girildiğini duyunca, onu kurtarmaya geldin demek! Kurtarıcı! Yaşasın!"

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!*

"Trace..."

Bana baktı. “*Demıştim sana! Dememiş miydim?*” Hawk’a bakıp “Ona belki milyonlarca kere söyledim!” dedi.

“Birisi evine mi girdi?” diye Troy Tracy’nin lafını kesti. Bakışlarımı Tracy’den Troy’a çevirdim.

“Şey... evet ama önemli değil,” diye yalan söyledim.

“Birisi evine mi girdi?” dedi Troy yine.

“Bu kadar insan bu yüzden mi burada?” diye sordu Tracy başını çevirip komandolara baktıktan sonra bana dönerek. “Ne yapıyorlar? Bir kale falan mı inşa edecekler?”

“Bir güvenlik sistemi yerleştiriyorlar,” dedi Hawk. Tracy’nin suratı bunu duyunca aniden asıldı ve bana baktı.

“Ay canım, şu uzun süredir beğendiğin Jimmy Choo ayakkabıları alamayacaksın o zaman. Ama biliyorsun, onları uzun süre tutamam. Birileri mutlaka görür.”

Tracy böyleydi: moda *her şeyden*, güvenlikten bile önce gelirdi.

“Masraflar ona ait değil,” dedi Hawk. Tracy’nin gözleri bunu duyar duymaz yine parladı. Bakışlarını Hawk’a çevirirken, Troy da gözlerini kısarak Hawk’a baktı.

“Yaşasın!” diye bağırdı Tracy.

“Hayatım, ‘yaşasın’ diye bağırmayı kes. Görüldüğü gibi değil,” dedim en sonunda; Hawk omuzlarımı sıkarken.

“Ne o zaman?” diye sordu Troy ama yanıt vermemi beklemedi. “Bu adam da kim? Evine kim girdi? İyi misin? Bir yerinde bir şey yok değil mi? Polisin haberi var mı? Onu yakaladılar mı?”

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama Hawk benden önce ve *benim* yerime konuştu.

“Dediğim gibi, ben Hawk, Gwen’in sevgilisi. Eve kimin girdiğini bilmiyoruz. Gwen iyi, adamlarım ve ben ona göz kulak oluyoruz, ayrıca polise de haber verildi.”

“Hawk,” dedi Tracy içini çekerek hülyalara dalmış gibi.

“Havalı bir isim. Çok havalı. Süper havalı. Süper, çifte havalı.”

Tanrım.

“Hayatım, neler olduğunu öğrenmek istediğini biliyorum ama vaktim yok. Çalışmam gerek,” dedim ve Troy’a baktım.

“Üzgünüm, Troy. Endişelendiğini görebiliyorum ama işler biraz kontrolden çıktı. Teslim tarihlerim yaklaşıyor. Troy Günü’nü bugün yapamayacağım. Ama iyiyim, gerçekte de iyiyim. Yarın seni arar, her şeyi anlatırım.” Sonra, Hawk’a bakıp “Benim adıma konuşmayı *keser* misin?” dedim ters ters.

“Sorun değil,” dedi Tracy Hawk daha bir şey söyleyemeden. “Bu arada, saçların bomba gibi olmuş, canım.”

Troy onun kadar anlayışlı değildi. Dik dik suratıma bakıyordu. Derken “Bunun Ginger’la bir ilgisi var mı?” diye sordu.

Bunu duyup bana bakan Tracy’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Aman tanrım,” dedi hayretle. “İşte bu hiç aklıma gelmemişti.”

Troy yanıt vermeme beklememiş, doğrudan sonuca varmıştı. Beni uzun süredir tanıyordu ama en kötü maceralarım bile evime bir güvenlik sistemi yerleştirilmesine neden olamazdı.

“Ne yaptı?” dedi Tracy.

“Biliyorum ve umurumda değil. Onu kardeşlikten reddettim.”

“Nihayet,” diye mırıldandı Tracy.

“Ama Rambo’yla nasıl bir günde tanışıp birlikte olduğunu öğrenmek *istiyorum*. Bir anlamı var mı bilmiyorum ama bunun yanıtı umurumda,” dedi Troy başıyla Hawk’u işaret edip.

Hawk her zamanki boğuk, erkeksi kahkahasıyla yanıt verdi.

Ama Tracy bunu duymadı, çünkü derhal yanıt vermeye girişti: "Bir günde olmadı ki. Bir buçuk senedir görüşüyorduk."

Eyvah.

"Bir buçuk sene," diye fısıldayınca Troy, midem buruldu. Kötü bir yerine sert bir tekme yemiş gibiydi.

Kahretsin, Hawk haklıydı. Troy gerçekten de benimle birlikte olmak istiyordu.

"Troy..." diye fısıldamıştım ki Hawk devreye girdi.

"Sana dostane bir tavsiye vereyim. Bir dahaki sefere, ödekliliği bırak da istediğini talep et."

Bedenim birden kaskatı kesildi ama yine de kasılmış bir halde Hawk'a dönüp "Hawk!" diye bağırdım.

Hawk bana tepeden baktı. "Erkek erkeğe konuşuyoruz, bebeğim. O bir erkek, bu lafı kaldıracabilir. Hata yaptığını görmesi gerek."

Hayatımda ilk kez, keşke cinayet suç olmasaydı diye düşündüm.

"Doğruların suratına karşı söylenmesini şu anda kaldıramayabilirsin," dedi Tracy yumuşak bir sesle Troy'a, "ama, şey... O haklı aslında, canım."

Bu sefer, tatlı, kimseyi incitmemek için bir şey yapmayan ya da söylemeyen Tracy'ye bakarken *çenem* düştü.

Troy da ona tıpkı tahmin ettiğim gibi kalbi kırılmış birisi gibi baktı.

Sonra, arkasını dönüp gitmeye kalkıştı.

Hawk'un kolundan kurtulup elini tuttum ve "Troy..." dedim.

Durup elini sallayarak geri çekti, gözlerini kısıp suratına baktı. "Yapma," diye fısıldadı.

“Troy...” dedim *yine*.

“Çamaşır makineni değiştireceğinde ya da kazanın bozulup da soğuktan donduğunda, sakın beni arama, Gwen. Rambo’yu ararsın,” dedi başıyla Hawk’u gösterip. “Umarım lanet olasıca bir levye kullanmayı biliyordur.”

Böylece, çıkıp gitti.

O gittikten sonra, Hawk’la Tracy’ye döndüm.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz be?” diye bağırđım.

“Bebeğim,” dedi Hawk.

“Biliyorum,” dedi Tracy. “Sert davrandık ama Cam burada değil ve birisinin bunları söylemesi gerekiyordu, canım. Bu konuyu senelerdir onunla konuşup duruyoruz. Ya seni istediğini söylemesi ya da yoluna devam etmesi gerekirdi. İkisini de yapmadı. Belki artık hayatında Hawk olduğu için seni unuttur ve kendi yolunu çizer.”

Cam’le Tracy *senelerdir* bunu mu konuşmuşlardı? Neden *benimle* konuşmamışlardı? Bunu sormadım. Soru sormak yerine “Yoluna çoktan devam etti. Bir kız arkadaşı var,” diye bağırđım.

Tracy saçma bir şey demişim gibi elini salladı. “Pek sayılmaz. Seçtiği her kız sen ona evet diyecek olursan anında terk edebileceği tipler. O kızıdan hiç hoşlanmadım. Cam de öyle. *Sen* de onu sevmedin. Kız sürekli dırđır ediyor. Kimse dırđır eden kadınlardan hoşlanmaz. Troy bile. Bu yüzden, terk edilmesi kolay.”

Tracy’ye baktım. Sonra, Hawk’a baktım. Son olarak da bizi izleyen komandolara baktım. Bunun ardında da inkâra geçtim.

“Bunlar gerçek olamaz,” dedim. “Şu anda bununla uğraşamam. Pad Thai yemeğim buz gibi oldu. Yemeğimi ısıtıp yemem ve işlerimi bitirmem gerek. Benim için kimse yok. Tek başıma yaşıyorum bu dünyada.”

Sert adımlarla ikisinin arasından geçip merdivenlerden çıktım ve yemeğimin başına gittim. Eriştemi alıp arkamı döndüğümde, Hawk kapıda duruyordu.

“Bebeğim,” dedi.

“Seni görmüyorum. Benim için yoksun,” dedim.

“Gwen, birisinin ona söylemesi gerekiyordu.”

“Hayır, kimsenin söylemesi gerekmiyordu. Söylenecek olsa bile, bu kişi *sen* olmamalıydın,” diye bağırdım.

“Ona iyilik ettim.”

“Gerçekten mi? Öyle mi yaptın? Troy’u arayıp ona bunu benim, Tracy’nin ve bir grup serserinin önünde söylediğin halde öyle düşünüp düşünmediğini sorayım mı?”

“Bir dahaki sefere kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmaz.”

Sözleri artık başımı patlatmak üzereydi.

“Git buradan. Seni uzunca bir süre, belki milyonlarca sene görmek istemiyorum. Evet bir milyon sene yeter herhalde. Bir milyon sene de ancak sana karşı hissettiğim *bu müthiş öfkeyi dindirebilirim*,” dedim öne eğilip.

Sırıttı.

Sonra, yine “Bebeğim,” dedi.

“Yemek için teşekkürler,” dedim ters ters. Ses tonum ona karşı *hiçbir* şekilde minnet beslemediğimi gayet belli ediyordu. Ona doğru yürüyüp “Bir milyon sene sonra görüşürüz,” dedim.

Yanından geçmeye çalışırken, beni belimden yakaladı. Ona direnmek istemedim, çünkü hem yemeğimi düşürebilirdim, hem de bunu yapmayı beceremeyebilirdim.

“Ne?” dedim başımı kaldırıp.

“Bu gece akşam yemeği yiyoruz,” dedi.

“Hayır, yemiyoruz,” dedim. “Ginger’la *seni* babamla Meredith’e açıklamak zorunda kalacağım bir akşam yeme-

ğine gidiyorum. Daha sonra da klavyenin başında uyuyana dek çalışacağım.

Kaşlarını çattı. “İşlerinden o kadar mı geri kaldın?”

“Evet!” diye bağırdım. “Darla dün buraya geldiğinde de geri kalmıştım zaten ama çok *büyük* bir aptallık edip Ride’a gitmeye karar verdim. Tüm bunlar olunca, *daha* da geri kaldım, Hawk. Bana yardımcı *olmuyorsun*.”

“Seni rahat bırakayım da işlerini yap,” diye mırıldandı.

“Öyle mi?” dedim ters ters.

Kolunu kıvrıp beni önüne çekti belime doladı; elimdeki Pad Thai’yi düşürmemek için elimden geleni yaptım.

“Hawk...” diye uyardım onu başını eğdiğinde. Ondan kaçmak için başımı çevirdim ama beni daha sıkı sıkı tuttu, diğer elini de etrafıma sardı. Dudaklarının boynuma değmesini engelleyemedim.

“İşlerini toparlaman gerek, bebeğim; bana da vakit ayırmalısın,” diye mırıldandı boynuma. Tam küstahça bir şey söyleyecektim ki, dilini kulağımın arkasında hissedince beceremedim. O anda ona neden o kadar öfkelendiğimi unuttum.

“Zamanı geldi,” dedi.

“Zamanı mı geldi?” dedim dili hâlâ kulağımın arkasında olduğu için kesik nefesler alarak. Başını kaldırdı, bana baktı, sonra “Zamanı geldi,” dedi yine.

“Neyin zamanı?”

Koyu renkli gözleri yumuşadı, gamzeleri belirdi ve bana sıkıca sarılarak beni uzun, sert bedenine yasladı.

Ha. *Zamanı* gelmişti.

Hımm.

Tatlı, siyah gözlerine gün ışığında bakarken, uzun ve kaslı bedenini benimkinde hissederken bir anlığına ilişkimizi bitirdiğini unuttum ve bedeninin çıplakken nasıl olduğunu düşündüm.

Hımm.

“Bebeğim,” deyince, gözlerimi kırıştırdım

“Ha?”

Bu sefer, güzel esmer teniyle tezat oluşturan bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Başını eğip beni hafifçe öptü.

“Haydi, işine bak,” dedi. Sonra, bir anda gidiverdi.

Elimde Pad Thai’yle boş koridorda duvara yaslanmış dururken, içinden, *Kahretsin*, dedim.

Yedinci Bölüm

Kesinlikle İlgüdüsel Bir Şey

Tracy'den kurtulmayı, eriştemi ısıtıp yemeyi ve bilgisayarıma karşıma geçmeyi başarmıştım ama yaklaşık bir saat sonra dikkatim dağıldı. Topuğumu sandalyeye yaslamak için ayağımı kaldırdım, sandalyemi çevirdim ve kafamı dik tutmak gibi yorucu hiçbir şey yapmadan pencereden dışarısını rahat rahat izleyebilmek için çenemi dizime yasladım. Gündüz hayalleri falan kurmuyordum, sadece nerede hata yaptığımı düşünüyordum.

İki sene önce, Tracy başarılı bir biçimde bir çevrimiçi barmenlik kursunu tamamladıktan sonra, Cherry Creek alışveriş merkezindeki toptan satış mağazalarında çalışmak üzerine kurulu kariyerini bıraktı ve Club'ta bir iş bulmayı başardı. Club oldukça sevilen ve gerçekten çok iyi yemekler ve şık, sofistike kadehlerde içkiler sunan, içerisine sıcak ve davetkâr bir hava katan üç açık ateşi bulunan, her masanın bir kabin biçiminde olduğu, tam ortasında herkesi görebileceğiniz ve görülebileceğiniz kocaman yuvarlak bir masası bulunan bir restorandı.

O zamanlar, bu restoran benim, Cam'in ve Trace'in cosmopolitan'lar içerken görülebileceği ve başkalarını görebileceği en sevdiği mekândı. Ama açık konuşmak gerekirse,

oraya kadehleri cidden *muhteşem* olduğu için gidiyorduk. Ama artık değildi, çünkü Tracy o kadehlerden çok sayı-
da kırdığı için kovulmuştu. Patronu onu gözyaşları içinde
kovmuştu, çünkü nabızı atan her erkek gibi ona biraz âşık
olmuştu. Olaya gözlerimle şahit olmuştum, Cam'le birlikte
oradaydım ve manzara hiç de hoş değildi. Ama bir buçuk
sene önce cosmo içiyor ve Tracy'ye vardiyasında eşlik etmek
için bir gece orada oturuyordum.

Üçüncü cosmo'ma başlamış ve biraz çakır keyif olmuş-
tum bile, çünkü detoks yaptığım çılgınca bir rejime başla-
mıştım (ama tabii, rejimi cosmo içebileceğim şekilde de-
ğiştirmiştım) ve neredeyse gün boyunca hiçbir şey yemeden üç
içkiyi mideme indirmiştim.

Aptallık ettiğimi sonradan düşününce görebiliyorum.
Ama o gece, bana hiç de aptalca gelmemişti, çünkü beni eve
Tracy götürecekti. Troy beni restorana bırakmıştı, Tracy de
geri götürecekti. Dilediğim kadar içebilir, flört edebilir ve
Tracy'yle birlikte kıkırdayabilirdim.

Derken, içeri o, yani artık Cabe "Hawk" Delgado olarak
bildiğim Yüce Gizemli Adam girmişti.

Ona ilk bakışta âşık olmuştum. Dalga geçmiyorum. Ya-
kışıklıydı ama bir tek buna kapılmamıştım. Aşktı. Tamam,
işin içinde biraz şehvet de vardı ama daha ziyade aşktı.

Geçmiş düşündüğümde bile bu durumu kendime açık-
lamakta zorluk çekiyorum. Onda beni çeken bir şey vardı.
Rengi solmuş bir blucin, elde dikilmiş siyah renkli bir göm-
lek ve muhteşem siyah renkli çizmeleriyle, tarzından ve
kendisinden oldukça emin bir hali vardı. Hareketleri hem
zarifti, hem de güçlü ve erkeksi. Suratındaki ciddi ifadesi,
kendine olan güveni, doğal karizması ve görünümüyle, içeri
girdiği andan itibaren dikkatleri üstüne çekmişti. Bir de
masada tek başına oturup yemek yemekten gayet memnun-

muş gibi davranması vardı. Telefonuyla uğraşıyor, mesajlar atıp okuyor, görüşmeler yapıyor, arada sırada etrafına bakıyor ve restorandaki her nüansa karşı doğal bir uyanıklık halindeymiş gibi davranıyordu ama tek başına rahattı. *Harika* bir şeydi.

Şansım yaver gitmişti ve onu barın benim bulunduğum tarafına oturtmuşlardı.

Dışarı çıkarken her zaman olduğu gibi (Hawk bu konuda doğruyu söylemişti: Dışarı çıktığımda dekoltesi bulunan giysiler giyerdim ama ben öyleydim ve Meredith bana kendi tarzımı kabullenmem gerektiğini söylediğinde bunu başarmıştım), üstümde çok çok kısa olduğu için bacaklarımı, kolsuz olduğu için de kollarımı sergileyen incecik, daracık ve daracık bir elbise vardı. Üstelik sırt dekoltesi de bir hayli derindi.

O zamanlar, on bir tane kısa siyah elbisem vardı ve o gece giydiğim elbise seksilik sıralamamda üç numaraydı. Sonradan on üç elbisem olduğunda, o geceki elbise, sıralamada beş numaraya gerilemişti. Sivri topuklu kayışlı sandaletler giymiştim, saçlarım *belime* uzanıyordu ve makyajım da “buraya sık sık gelir misiniz?” der gibiydi.

Birisini aramıyordum. İş yerinde sorunlar yaşayan ve morale ihtiyacı olan kız arkadaşımın iyi vakit geçirmeye gitmiştim ama bu, seksi olmamı engellemiyordu.

Bar taburesinde oturmuş cosmo’ları üzüm gazozu gibi içerken, Hawk’un dikkatini çekmek için her şeyi yaptım. Taburemde kıpırdanıp dönüyor, bacak bacak üstüne atıp indiriyor, kokteyli mi kamışla karıştırıp içiyor, gereksiz yere saçlarımı savuruyordum.

Hawk yemeğini yerken (ben de çaktırmadan yemek yişi ni, geriye yaslanıp telefonunu kurcalayışını izlerken), bana bakmadı bile.

Hesabı ödeyip masadan kalktığında, gideceğini anladığımda mahvoldum.

Evet, hissettiğim şey aynen buydu.

Cosmo'ların etkisi altında olan beynim, kapıdan çıkıp gitmek üzere olan adamın hayatımın sonu olduğunu biliyordu. Mutlu olabilmek için son şansımdı. Bir rüyanın ölü-müydü.

Tekrar bara dönüp içkimin geri kalanını yudumlarken ve hara kiri yapmayı düşünürken, birden sırtımda ılık bir el hissettim.

Arkama bakınca, orada dikildiğini gördüm.

Nefesimin kesildiğini hissettim, bana “Eee, geliyor musun?” diye sordu.

O kadar. Tavlama lafı buydu. “Eee, geliyor musun?”

Ben de gittim. Çantamı aldım, şaşkınlıkla beni izleyen Tracy'ye el salladım ve o restorandan onunla birlikte çıktım. Beni siyah bir jipe bindirdi, adresimi sordu, eve götürdü ve bir güzel becerdi.

Hayatımda hiç o tür bir şey yapmamış, yakınından bile geçmemiştim. Akıl almaz bir şey yapıyordum.

Harikaydı.

Ta ki ertesi sabah uyanıp da orada olmadığını görene dek.

Yanlış yaptığımın farkındaydım. Müthiş bir adamdı. Bense tek gecelik bir ilişkideki sarhoş kadındım. Ne telefon numarasını almıştım, ne de ismini öğrenmiştim.

Bir anda çaresizliğe kapıldım ve akşamdan kalmalığımı o gece Club'da daha fazla cosmopolitan içerek giderdim. Bu sefer, Tracy bardaydı, Cam de yanı başımda ne kadar çaresiz durumda olduğumu dinliyordu. Kapı her açıldığında ya da o yönde bir hareketlilik yaşandığında, başımı çevirip oraya bakıyor, onun gelmiş olduğunu umuyordum.

Gelmedi.

Tam üç gün sonra, geceliğimin üstümden sıyrıldığını, beni derin bir uykudan uyandırdığını hissedince, zihnim ve bedenim panik içinde donakaldı. Sonra, ağırlığını yatakta hissettim ve asla unutamadığım ses tonuyla bana “Selam, bebeğim,” dedi, bana sarılıp öptü. Daha sonra da başka şeyler yaptı... Çok ama *çok* güzel şeyler.

İlişkımız böyle başladı ama ilk başlarda durumun değişeceğini umuyordum. Yani, ismini öğrenebileceğimi, bana telefon numaramı sorabileceğini, gündüz vakti kapımı çalacağını ya da geceyi benimle birlikte geçirdikten sonra birlikte kahvaltı edeceğimizi umuyordum. Ama hiçbir şey değişmedi.

Çalışma odamda oturmuş, çalışıyor olmam gerektiği halde pencereden dışarı bakarken, onca zamandır Tracy'yle aynı fikirde olduğumu fark ettim. Umutluydum. Onu ilk gördüğümdeki hissi ve sonradan hissettiklerimi yine hissetmek istiyordum ama beni her ziyaret ettiğinde bunu aptalca reddediyordum. Midemin heyecandan alt üst oluşu... Sırf içgüdüsel bir biçimde onun *doğru kişi* olduğunu biliyor olmam...

Ama aradan bir buçuk sene geçti ve kendime duyduğum saygıyı tekrar tekrar yitirirken, umudumu yitirmedim.

Artık bir şeyler değişmeye başlamıştı.

Artık onun yakışıklı, kendine güvenen, zarif ve daha birçok muhteşem özelliği olan birisi olduğunu biliyordum ama aynı zamanda gıcık ve bana ne yapacağımı söyleyen, beni dinlemeyen ve gözünü kırpmadan Troy'un kalbini kırabilecek buyurgan bir sersem olabileceğini de biliyordum.

Tam bunları düşünürken telefonum çalınca irkildim. Asla çalmayan ev telefonu çalıyordu. Herkes cep telefonumu arardı. Ama çalışabilmek için cep telefonumu kapatınca, evime birisinin girdiğini duyan Tracy bana ulaşamadığı için çat kapı gelmişti.

Hemen uzanıp telefonu aldım ve genellikle beni bu telefondan bir tek pazarlamacılar aradığı için yine onlardan biri arıyordur diye düşünerek keşke yanıt vermeseydim diye düşünerek kulağıma götürdüm.

“Alo?” dedim tereddütle. Bir pazarlamacının sesini duyduğum anda telefonu kapatmaya hazırdım. Ama arayan başka birisiydi.

“*Amantanrım!*” diye cıyakladı Cam.

Gözlerimi kırptıştırıp başımı dizimden kaldırdım. Camille Antoine öyle cıyaklayan bir kadın değildi.

“Cam?”

“*Amantanrım!*”

Eyvah. Bunun neyle ilgili olduğunu anlamıştım.

“Cam, eve girilmesi konusunda... Her şey yolunda, sorun...”

“Neler olduğuna asla inanamayacaksınız!”

Doğrudum.

Aman Tanrım! Leo evlenme teklif etmiş olmalıydı! Tracy, Cam ve ben Leo’nun bu teklifi yapmasını senelerdir bekliyorduk (Tabii, Cam bunu Tracy’den ve benden biraz daha fazla bekliyordu). Birbirlerini beş senedir tanıdıkları ve dört senedir birlikte yaşadıkları halde, hiçbirimiz neden bu teklifin gelmediğini anlamıyorduk.

Ama artık gelmişti.

Yaşasın!

“Ay, Cam, çok...” diye lafa girdim.

Ama Cam lafımı kesti. “Mitch davadan çekilmek istedi!”

Yine gözlerimi kırptıştırdım.

“Ne?” dedim.

“Dava!” diye bağırdı. “*Şu* dava! Bir kariyer yapmasına fırsat verecek türden bir dava. Yani, bu işten alınının akıyla çıkarsa, ödüller, övgüler, kitap anlaşmaları bile alabilir.

Ama *sırf senin yüzünden* davayı bırakıyor.”

Sözleri beynimi “Mitch”, “davayı bırakıyor” ve “sırf senin yüzünden” kısımlarıyla delip geçiyordu.

Yine “Ne?” dedim ama bu sefer neredeyse fısıldayarak sordum.

“Gwen, ne yaptığını bilmiyorum ama her ne yaptıysan, bu adam... senden *çok hoşlanıyor*. Herkes bundan söz ediyor. Bütün gün bir boşluk yakalayayım da sana anlatayım diye fırsat kolladım. Cep telefonundan sana ulaşamayınca, eve dönüp hatırlayamadığım aptal ev numaranı telefon rehberimden bakayım diye bekledim. Buna inanamıyorum. O harika bir adam. *Harika* diyorum. Ayrıca *iyi* birisi. Bir de *harika*. Harika olduğunu söylemiş miydin?”

“Cam...”

“Yani, Mitch istememiş olsaydı, Komiser onu hayatta davadan almazdı. Kahretsin, kanka. Kahretsin. *Kahretsin!*” diye cıyakladı Cam yine.

“Cam...”

“Bu işe bayıldım. Leo eve girer girmez onunla konuşacağım. Dörtlü bir randevu ayarlamamız gerek.”

“Cam!” diye bağırıldım.

“Ne?”

“Dün gece birisi evime girdi.”

“Biliyorum, kanka,” dedi “ne olmuş yani?” edasıyla. “Meredith bu sabah beni aradı, zaten Teşkilat’taki herkes biliyor. GA’yı da biliyorum. Her şeyi öğrendim.”

Kahretsin, hiç akıllanmayacak mıydım? Arkadaşlarımı asla ailemin evine götürmemeliydim, çünkü Meredith iyi, komik ve cömert birisi olduğu için hepsiyle arkadaş oluveriyordu. Sonra da hiçbir şeyi sır olarak saklayamıyordum. Bunu seneler önce öğrenmiştim ama aptal davranışlarımdan vazgeçmiş miydim? Hayır! Meredith hâlâ ortao-

kul arkadaşım Chelsea'yle görüşüyordu. Üstelik Chelsea İspanya'da, Costa del Sol'de bir milyarderle yaşıyordu. Ben onunla on beş senedir görüşmediğim halde, o ve Meredith senede birkaç kez konuşturlardı. Birbirimize Noel kartı bile yollamıyorduk. Şunu kendime sürekli olarak tekrarlamam gerekiyordu: Ailem bu köşede, arkadaşlarım diğer köşede olmalıydı ve ikisi asla bir araya gelmemeliydi!

"Cam, işler biraz karıştı," dedim.

Bir sessizlik oldu, sonra "Hayır, Gwen, işleri karıştıran *sensin*," dedi. "GM'ın sana açıldığını ama senin reddettiğini duydum. Mitch de duymuş. Sakın vazgeçme. Mitch Lawson'ı tanırım; onu senelerdir tanıyorum. İyi bir polistir, iyi bir adamdır ve beyaz çitli, iki çocuklu, bir köpekli ve libidosuna uygun bir kadınla sürdüreceği bir hayat istiyor ki duyduğuma göre, libidosu bir hayli yüksekmiş. Bugüne dek doğru kadını bulamamış olabilir ama bulabilmek için epey çaba sarf ettiğini biliyorum. Kanka, o kadın sen olabilirsin!"

"Pekâlâ, Cam, bu adam hakkında nereden bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Sana onun harika birisi olduğunu söylemedim mi?" dedi hemen. "Benim Leo'm var ama harika adamları görmüyor değilim, gayet iyi görüyorum."

Doğruyu söylüyordu. Cam görürdü. Harikalık konusunda o kadar uzun süredir araştırma yapmıştı ki, bunda uzman sayılırdı.

"Şu anda bunu düşünemem, çalışmam gerek," dedim. "Şu anda evime bir güvenlik sistemi kurmaya çalışan komandolar var. Hawk, Troy'u Tracy'nin ve evimdeki komandoların önünde bir böcek gibi ezdi. Kız kardeşimin başına sardığı büyük bela benim de hayatımı etkilemeye başladı. Ayrıca, Tack de kendi niyetini gayet açıkça belli etti; bahçemde bir Serse-riler Resmi Toplantısı düzenlendi. İçeriğini bilemiyorum ama

Lawson ve Tack geri adım attılar. Şimdi, bana anlattıklarından yakında bu toplantının yine yapılabileceğini anlıyorum. Dahası, Hawk'u güpegündüz üç kere gördüm; bunlardan birinde, bana J'nin eriştesinden getirdi, bu yüzden de yarışta öne geçtiğini düşündüğünü tahmin ediyorum."

"Sana J'nin eriştesinden mi getirdi?"

"Evet."

"En sevdiğin yemek olduğunu nereden biliyor?"

"Cam, sana dün söyledim ya? Hakkımda her şeyi biliyor! Yani, her şeyi derken, gerçekten de *her şeyi* kast ediyorum. Bana kendisinin ve adamlarının beni izleyip, öğrendiklerini rapor ettiklerini söyledi. Resmen çılgınlık!"

"Neden öyle yapıyor?"

"Ben de ona bunu sordum, bana 'Bebeğim,' diye yanıt verdi. Zaten ona bağırıp çağırdığımda, genellikle böyle yanıt veriyor."

"Bilemiyorum, Mitch biraz dalgın bir tip olabilir ama bu kadar açık bir soruya 'bebeğim' diyerek yanıt vereceğini hiç sanmam."

Of, Tanrım!

"Mitch'i düşünecek halim yok, hiçbir şey düşünecek halim yok," dedim. "Cidden çalışmam gerekiyor ve tüm bunlar dikkatimi dağıtıyor."

"Eh, GA'yı düşünmen gerek, çünkü dün gece seni Hawk isimli bir adamın sahiplendiğini duyunca onunla ilgili birkaç soru sordum ve çok şey öğrendim. Bu da ondan vazgeçmen gerekiyor demek."

Eyvah. Kulağa hiç de hoş gelmiyordu.

"Onun hakkında da hiçbir şey bilmek istemiyorum. Bir buçuk sene sonra hakkında bir sürü şey öğrenmeye başladım ve Hawk'la ne kadar etkileşim kurarsam, beynimin patlama ihtimali bir o kadar artıyor."

“Ondan hoşlanmıyor musun?”

“Şu anda onunla ilgili olarak hissettiğim karmaşayı açıklayacak vaktim yok. Önümde üç saat içinde bitirmem gereken on saatlik iş var, sonra da ailemin evine yemeğe gitmem gerekiyor. Ginger’ın başının dertte olduğunu biliyorlar. Onu evlatlıktan reddetmiş olabilirler ama Ginger yine de onların kızı, benim de kız kardeşim. Onun için endişeleneceklerini biliyorum. Biliyorum, çünkü her zaman onun için endişelenirler, öyle olsun istemiyorum ama ben de endişeleniyorum. Buna hazırlanmak için cesaretimi toplamam gerek. Her şeyi adım adım yapmak istiyorum.”

Bu sefer, daha büyük bir sessizlik oldu. “Sesin çok iyi gelmiyor.”

Gözlerimi yumdum, öne eğildim ve başımı masama çarptım.

Neden kimse dediklerime kulak asılmıyordu?

“Başını masaya mı çarptın?” diye sordu Cam.

“Evet,” dedim gözlerim kapalı fısıldayarak.

“Tamam, hayatım, seni rahat bırakacağım. Ama *çok yakında* cosmo’ları devirmemiz gerek. Leo’yla dörtlü bir randevu için konuşacağım. Bu davada o kadar da önemli bir rolün olmadığı için belki Mitch bizimle yemeğe gelebilir. Ya da sadece evimizde bir şeyler ayarlarız, kimsenin haberi bile olmaz.”

Gözlerimi açıp kucağıma baktım. “Cam, bunları söyleyerek beni rahat bırakmıyorsun. Çok az tanıdığım ama aylardır yatıp kalktığım adam ilişkimizin bittiği konusunda kesinlikle benim fikrimi kabul etmezken, onu nasıl ikna edeceğimi düşünüyorum ama sen neredeyse hiç tanımadığım bir adamla romantik geleceğimi planlıyorsun.”

Önce sessizlik oldu, sonra “Öyle mi? Ona bittiğini mi söyledin?” dedi Cam.

Sandalyemde doğrulup “Cam!” diye bağırdım.

“Tamam! Tamam, seni rahat bırakıyorum.”

“Tracy’yi arayıp ona olanları anlat, bana vakit kazandırmış olursun,” dedim emir verir gibi.

“Tamamdır.”

“Dörtlü randevu falan da yok.”

“Bir tarih ayarlarız.”

“Cam!”

“Sonra görüşürüz, hayatım.”

Cam telefonu kapatıverdi.

Düğmeye basıp telefonu kapattım ve yerine koydum. Sonra, kalkıp aşağı kata indim, çünkü buzlukta Twix çikolatası olduğuna emindim; hatta kesinlikle emindim, çünkü buzlukta hep bunlardan bulundururdum ama bir film izlerken ya da geceleyin atıştırdırken hepsini yiyip de almayı unuttuğum da oluyordu tabii. O güne dek, donmuş Twix çikolatalarının odaklanmamı sağladığını keşfetmiştim. O sıra da buna ihtiyacım olduğundan, buzlukta çikolatam kalmış mı diye bakmak istedim.

İki tane donmuş Twix buldum.

Evdeki komandolara ikram ettikten sonra da komandoların Twix yemediğini anlamış oldum. Bu da iyiydi. Bana daha fazla çikolata kalacaktı.

İkili bir Twix paketini alıp omuzlarımı dikleştirdim ve zihnimi boşaltmaya çalışarak kararlı adımlarla çalışma odama gittim.

Sekizinci Bölüm

Nasıl Tanıştığımızın Öyküsü

Babamla Meredith'in evine giderken, kendimi çok iyi hissediyordum. İşlerimi epey kolaylaşmış, evden ayrılmadan üstünde çalıştığım dosyaları dizüstü bilgisayarına yüklemiştim.

Bir plan yapmıştım: Akşam yemeğinden sonra, boktan olayları babamla Meredith'e anlatacak, bunu seri bir biçimde yapıp kendimi babamın çalışma odasına kilitleyip gözlerim sulanana dek çalışacaktım.

Bu plandaki tek kusur çok yorgun olmamdı. Önceki gece sadece dört saat uyuduğum için tükenmiş vaziyetteydim. Yaptığım işte ayrıntılar çok önemliydi; bu yüzden de dikkatimin dağılmaması gerekiyordu. Ama yine de yemekten sonra iki, üç saat işe odaklanabileceğimi düşünüyordum. Hem o gece iyi bir uyku çekersem, ertesi gün tam gaz çalışabilir ve editörlük işini gayet güzel yapabilirdim.

Bu saldırı planıyla, çalışmam gerektiği gibi güzel bir bahaneyle, babam normal şartlar altında nutuğunu kısa kesecekti. Dolayısıyla, kendimi iyi ve ailemin evindeki yemeğe hazır hissediyordum.

Ta ki evlerine yaklaşıp da koyu metalik renkli bir Camaro'nun evin önünde durduğunu görene dek. Arabamı

Camaro'nun arkasına park ederken, insanların neden aşırı şiddet dolu davranışlarda bulunduğunu daha iyi anlamaya başlamıştım.

Öyle olsa da, motoru kapatıp el frenini çekerken, Hawk'la ilişkimizin bitmesinin ne kadar *kötü* olduğunu düşünmeden edemedim. O Camaro'ya binmeyi çok isterdim. Arabadan inip etrafından dolandım, çantamla dizüstü bilgisayarımı aldım. Sonra da eve doğru yürümeye başladım.

Farklı bir kadın olsaydım, yani damarlarımda annemin kanı akıyor olmasaydı, eve ağır ağır yürür, seçeneklerimi düşünür, sakın sakın bir başka saldırı planı hazırlardım.

Ama öyle yapmadım. Sert adımlarla eve yürüdüm, kapıyı açtım ve mutfaktan gelen keskin sarımsak kokusunu hissettim. Sonra da paldır küldür içeri girdim.

Ailem ufakça bir tepedeki kocaman bir evde yaşıyordu. Tam önümdeki merdivenler büyük bir penceresi olan bir sahanlığa açılıyordu. Soldaki geniş mi geniş oturma odasının evin ön tarafına denk gelen ufak bir sahanlığı vardı; ayrıca, sahanlığın arka tarafında yine salondan bağımsız ufakça bir çalışma odası vardı. Sağdaki devasa mutfakta da bir yemek masasının sığabileceği kadar boş alan vardı. Mutfağın arka tarafındaki yarı banyo, yarı kiler gibi olan odadan garaja çıkılabiliyordu. Zemin fayans döşeli mutfak haricinde halıyla kaplıydı. Yukarı katta üç yatak odası ve iki banyo vardı.

Bahçe katı kendimi bildim bileli üç kedisi olan, Bayan Mayhew isimli bir kadına kiralanmıştı. Bu dairede, kadının kedileri bazıları doğar doğmaz öldüğü için değişmişti ve bir keresinde, Bayan Mayhew bana yavru kedilerin terk edilmesinin hırsızlıkla aynı şey olduğunu söylemişti. Ben de ona inanmıştım, çünkü kedilere çoğu insanın çocuklarına davrandığından daha iyi davranırdı. Ama Bayan Mayhew

asla değişmemişti. Onu tanıdığımdan beri yaşlıydı. Ayrıca, sessiz de bir komşuydu. Yüksek sesle müzik dinlemez, gürültülü partiler vermez, sürekli ziyaretçileri olmazdı. En iyisi de, Ginger'a tahammül edebilmesiydi, çünkü babamla Meredith'i çok sever, beni de önemserdi.

Ginger'la ben evden ayrıldıktan sonra (üniversiteden mezun olduktan sonra evden hiç ayrılmamıştım, Ginger'sa daha uzun süre kalmış, liseden hepimizin ufak bir mucize olduğunu düşündüğü bir biçimde mezun olmuştu), evin üst katında dört yatak odası kalmıştı. Ben taşındıktan sonra, babam daha ufakça yatak odalarından birini büyük bir banyoya dönüştürmüştü. Babam ve Meredith ilgili insanlar olduklarından, tüm eve çok iyi bakılıyordu, zevkli bir tarzda döşenmişti, şirin, sıcak ve rahat bir yerdi.

Tıpkı salonun şöminesinin yandığı ve etrafın mumlarla aydınlandığı o geceki gibi.

Ama içeri şöyle bir göz atınca, babamın salonda Hawk'la sohbet ettiğini ve masanın dört kişilik hazırlandığını fark ettim. Sonra yine onlara baktım. Babam kollu sandalyesinde, Hawk da sırtı bana dönük, kolunu koltuğun arkasına atmış vaziyette koltukta oturuyordu. Hawk başını çevirip bana baktı.

Valizlerimi yere bırakıp konuşmaya hazırlandım.

"Canım, neden bize Hawk'un da yemeğe geleceğini söylemedin?" dedi babam elinde bir birayla yerinden kalkıp.

"Sorun değil! Sorun değil!" diye seslendi Meredith sağ taraftaki mutfaktan. Elinde bir el beziyle içeri daldı. "Yeteri kadar yemeğimiz var. Hawk iri yarı ama her zaman fazladan yemek yaparım. Bax bana dün gece fikir verdiği için de zaten lazanya pişirmeyi planlamıştım."

Meredith babamla aynı anda antreye çıkınca, tiradımı sonraya bırakmak zorunda kaldım. Babam beni öpmek için

eğildi, ben de öpücüğü kabul etmek için başımı otomatik olarak geriye eğdim. Sonra, Meredith'e dönüp eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. O da tek elini omzuma dayayıp sarıldı, selamlaşma tarzı öyleydi.

Doğrulup kollarını göğsünde kavuşturmuş, eve gelişi mi gayet havalı bir tavırla izleyen, koltuğun yanında duran Hawk'a baktım.

Sonra da ona bağırmak üzere ağzımı açtım.

Ama babam yine benden önce davranıp "Ben gidip bir cosmo hazırlayayım," dedi.

Babama döndüm. "İçmem baba. Yemekten sonra çalışmam gerek."

Kaşlarını havaya dikti. "Ama bir aile yemeği yiyeceğiz." "Geri kaldım," dedim.

Babamın surat iadesi değişiverdi. Bu ifadeyi o kadar iyi biliyordum ki, gözlerim kapalı bile kusursuz bir biçimde bu Nutuk İfadesi'ni çizebilirdim (tabii, resim yapma yeteneğim olsaydı).

"Gwendolyn, sana kaç kere kış uykusuna yatma dedim?"

"Baban haklı, tatlım. Ne vakit kış uykusuna yatsan, stres içinde kalıp keyifsiz oluyorsun," dedi Meredith.

"Bugünün işini yarına bırakma," dedi babam sanki Meredith konuşmamış gibi.

"Sonra yememen gereken yiyecekler yiyorsun, alışverişe çıkıp almaman gereken giysiler alıyorsun ve daha da keyifsiz oluyorsun," dedi Meredith sanki babam konuşmamış gibi.

"Huzur," dedi babam. "Vaktini iyi ayarlarsan, huzurlu olursun," diye devam etti babam.

"Hem o kadar kredi kartı borcun olmasaydı, bu kadar çok iş almak zoruna da kalmazdın," dedi Meredith.

"Sana hep söylüyorum, odaklanmayı öğrenmen gerek," dedi babam.

“Ben de sana hep aksesuvar kullanmasını öğren diyorum. Aksesuvarlar iyi giyinmenin anahtarıdır. Güçlükle kazandığın parayı birkaç muhteşem ana parça için harcarsan, sadece bir fular ekleyerek yepyeni bir kıyafet yaratabilirsin!” dedi Meredith. “Hem fularlar on tane minnacık siyah elbiseden çok daha hesaplı.”

“On tane değil, on    tane siyah elbisem var,” dedim, çünkü insanın ne kadar elbisesi olduğunu bilmesi önemliydi.

“Gördün mü!” dedi Meredith.

Tam o sırada, Hawk’un benim, yani on seneyi aşkın bir süredir kendi başının çaresine bakan 33 yaşındaki bir kadının bir ergen gibi azarlandığını izlediğini fark ettim ki mutfaktan bir ses geldi.

“Ekmek pişti!” dedi Meredith.

“ orba var,” dedi babam Hawk’a bakıp gülümseyerek. “Bana az sonra yaşıyacağın mutluluk için sonra teşekkür edebilirsin, evlat.”

“Herkes masaya,” dedi Meredith tela la mutfa a girerek.

“Hawk’la konu mam gerek,” dedim.

“Sonra konu ursun, hayatım, Mer’in sarımsaklı ekmeği hiçbir erkeği... ya da kadını beklemez,” dedi babam bana sırtıp masaya doğru ilerleyerek.

Hawk’a bakınca, yanıma doğru geldiğini gördüm. Onunla konuşma fırsatını ka ırmı tım. Yani, ili kimizin bittiğini işaret diliyle ya da bir transa girip farklı dillerde, hatta Mors Kodu’yla bile anlatıp iletişim karşıtı maço erkek kalkanını yıkmayı ba aramayacağım için, ho nutsuzlu umu dik dik bakarak belli etmeye çalıştım.

Hawk surat ifademe hiç tınmadı. Yanıma geldi, kolunu boynuma attı, beni yanına çekip masaya doğru g t rd   nde, surat ifademi kesinlikle umursamadığını biliyordum.

Başını kulağıma eğip “Bak gördün mü, gerçekten de streslisin ve keyfin kaçık,” dedi.

Sonra, başını kaldırdı. Ona bakınca, sırtıttığını gördüm.

“Sırf meraktan soruyorum: Tetikçiler kaçta çalışıyor, tanıdık birileri var mı?” diye sordum.

Bunu söylediğimde, masaya varmıştık. Hawk durdu, beni kollarına alacak biçimde kendisine döndürdü ve başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı.

Neden öfkелendiğimi bir anda unutuverdim.

Muhteşem bir gülüşü vardı. Kalın ve insanın içini titreten bir sestir ve içinden geldiğini duyabiliyordum.

Sonra, hâlâ gülerken eğilip beni öptü. Dilini kullanmadı ama gerçekten bir öpücüktü: sert, uzun ve ailemin yemek masasının ve babamın önünde.

Dudaklarını dudaklarımdan çekip başını kaldırınca, gözlerimi kırpıştırıp “Beni ailemin evinde, *babamın önünde* bu şekilde öpemezsin!” dedim aksi bir tavırla.

“Ama öptüm, Tatlı Bezelyem,” dedi.

“Bir daha yapma o zaman,” dedim aynı aksi tavırla.

“Sen de o kadar komik olma,” dedi. “Beni güldürüyorsun, bebeğim. Bak seni uyarıyorum, az sonra seni yine öpeceğim.”

“Komik olmak istememiştim,” dedim bilmiş bir ifadeyle.

“Ama öylesin.”

“Bir şeyi komik bulup bulmayacağını bilmeden nasıl yapacağım bunu?”

“Buna hazırlıklı olsun iyi olur, bebeğim. Çünkü bu şekilde davranmaya devam edersen, seni her an öpebilirim.”

Tam ters bir yanıt verecektim ki, orada yalnız olmadığımızı hatırladım. Başımı çevirince, babamın gülümsediğini gördüm ve bunun bir babanın kızının Bay Doğru’yla, Bay Çok Doğru’yla birlikte oluşu karşısında anlayışlı, mutlu

ve sevgi dolu gülümseyişi olduğunu içgüdüsel bir biçimde anladım (çünkü daha önceden hiç öyle gülümsediğini görmemiştim). Meredith'in ellerine geçirdiği fırın eldivenlerinin arasında tuttuğu bir tepsi lazanyayla babamın yanında durduğunu ve suratında Bay Çok Çok Doğru'yla evlendiğini açıkça belli eden bir gülümsemeyle bize baktığını gördüm. Üvey kızının da onun gibi doğru kişiyi bulmasına ne kadar mutlu olduğu belliydi.

Tamamıyla... *mahvolmuştum*.

Hawk'tan uzaklaşıp "Sanırım, o cosmo'yu içsem iyi olacak," dedim.

Babam kıs kıs gülüp buzdolabına yöneldi. "İçmesen daha iyi olur, hayatım. Sonra çalışacaksın." Yürümeye devam etti ama dönüp Hawk'a baktı. "Bir bira daha?"

Bir tane daha mı? Bira mı?

Ne kadar süredir oradaydı ve kaslı, muhteşem bir bedeni olan yakışıklı erkekler ne zamandan beri bira içiyorlardı?

Hawk "Evet," diye yanıt verince, ona baktım.

"Bira mı içiyorsun?"

Bana baktı. "Evet."

"Göbeğin şişmiyor mu?"

"Hayat kısa, bebeğim, arada sırada keyif almak gerek. Ev lazanyasıyla ve sarımsaklı ekmekle su içilmez."

Eh, annesi yarı İtalyan olduğuna göre, haklı olabilirdi.

Onu görmezden gelmeye karar verip mutfığa baktım. "Yemekleri getirmene yardım edeyim."

"Teşekkürler, canım," dedi Meredith lazanyayı masanın ortasındaki kıvrık ayaklı dökme demir bir nihalenin üstüne koyup.

Babam bana üzümlü bir gazoz, kendisine ve Hawk'a birer bira getirdi. Sonra da Meredith'in kırmızı şarabını tazeledi. Ben de mutfaktan taze, fırından yeni çıkmış sarım-

saklı ekmekleri, kocaman bir kâse salatayı ve akla hayale gelebilecek her türlü salata sosunu getirdim. Herkes yerine geçip birbirine yemekleri geçirmeye ve yemeklerin en kadar güzel görüldüğünü ve koktuğu söylerken tabağını doldurmaya başladı. En azından ben ve babam bunu yaparken, Hawk tabağını doldurmaya devam etti.

Ağzıma lazanyaları tıkarken, Ginger konusuna kendimi hazırlamaya çalışıyordum ki, Meredith “Eee, ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu.

Nerdeyse boğulacaktım; derhal karşımda oturan Hawk’a baktım.

Gülümseyince, gamzeleri ortaya çıktı.

Çaresizlik içinde ağzımdaki lokmayı çiğneyip, Hawk benden önce bir şey söyleyip de beynimi, daha da kötüsü aileminkini patlatmasın diye uğraşırken, Hawk bana meydan okurmuş gibi kaşlarını havaya dikti.

Meredith ortaya sordu. “Romantik miydi? Eminim ki öyleydi.”

Meredith tabii ki buna emin olurdu. Dünyasını Ginger’ın zaman zaman grileştirmesi dışında, Meredith’in dünyası gül pembesiydi. Bunun kişiliğiyle büyük bir ilgisi vardı. Meredith nadiren kötü bir gün geçirirdi ve her zaman hayatın olumlu ve güzel yanlarını görürdü.

Tabii, bunun bir de Meredith’in eskiden de, her zaman da babama çılgınlar gibi âşık olmasıyla da büyük bir ilgisi vardı. Hayatın aşkıyla karşılaşmış, bunu onu ilk gördüğü anda anlamıştı. Onu gördükten iki saniye sonra bayılmasının nedeni de buydu. Babam onu yere düşmeden tutmayı başarmıştı. Meredith babamın kucağında, poposu onun bacaklarının üstünde uyanmıştı. Babamın saçlarını geriye ittiğini, ona uykudan yeni uyanmış prensesine bakan bir prens gibi baktığını görmüştü.

Aynen böyle olduğunu biliyordum, çünkü o olay sırasında ben de oradaydım. O anda da tüylerim diken diken olmuştu, hâlâ da o günü düşündüğümde aynı şeyi hissederim. Hayatımda gördüğüm en romantik şeydi ve o sırada bir fast food restoranındaydık.

Hawk’la tanışmamınsa *hiç* buna benzer bir yanı yoktu.

Ama Meredith öyle olmasını isterdi; kendisi için değil, benim için. Onu canımdan çok sevdiğim için, yutkundum ve her ne kadar aptalca ve utanç verici de olsa, duymak istediği türden bir öykü anlatmaya koyuldum.

İşin tuhaf yanı, ona anlattığım şey bir yandan da gerçektir.

Bakışlarımı ondan ayırmadan, kalbim gümbür gümbür atarken ve Hawk orada değilmiş gibi davranmaya çalışırken, “Tracy Club’da çalışırken, sürekli olarak içkileri karıştırıyor, bardakları kırıyordu. Bir gece, ona moral vermek için oraya gitmiştim. Barda içki içerken, birden sanki önemli bir şey olacaktı gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Kapıya baktığımda, Hawk içeri girdi. Onu görür görmez, o önemli olayın o olduğunu anladım, çünkü ‘Hayatımın erkeği o, kumsalsuz erkeği o’ diye düşündüm. ‘Dünyada herhangi birisini seçebilseydim, onu seçerdim,’ dedim içimden. Sonra, Hawk yemek yerken, barda içkimi içmeye devam ettim. Dikkatini çekmeye çalıştım ama başaramadım. Tam Hawk gitmeye hazırlanırken, üzüldüğümü hissettim, çünkü oradan bensiz gitmesini istemiyordum. Ama bensiz gitmedi. Yanıma geldi, elini sırtıma koyup benimle konuştu. Elini sırtımda hissedip arkama bakınca ve yanı başımda durduğunu fark edince, hayattaki tüm hayallerim gerçekleşmiş gibi hissettim.” Meredith dudakları aralanmış, gözleri parıldayarak beni dinliyordu. “İşte, böyle tanıştık.”

Meredith’in gözleri parlıyordu, çünkü gözyaşlarını zor

tutuyordu. Bakışlarını benden ayırmadan içine derin bir nefes çekti, masaya, babama, sonra tekrar bana baktı.

“Çok güzelmiş,” diye fısıldadı.

Babam da hafifçe öksürdü.

Bakışlarımı tabağıma indirip salatamdan bir lokma aldım. Bakışlarımı gerçekten de tabağımdan ayırmamaya gayret ettim ama başımı kaldırmamayı başardığım halde, gözlerimi Hawk’a çevirdim.

Bunu yaptığım anda, bakışlarımı yine tabağıma çevirdim ama içimde tuttuğum nefesimi dışarı bıraktım. Suratındaki ifadeyi bir saniyeliğine görmüş olsam da, bir yanık izi gibi sonsuza dek beynime kazınacağını biliyordum.

Ona baktığımda, Hawk’a, daha doğrusu Hawk olduğunu öğrendiğim adama hiç benzemiyordu.

Hawk, gündüz hayallerimdeki Hawk gibiydi. Surat ifadesi yumuşaktı ama bakışları keskin ve ateşliydi. Salatamı yerken ve ondan başka her yere bakmamaya çalışırken bile bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

“Eee, şey, Hawk,” dedi babam, sessizliği bölerek. “Görev yaptığın yerler hareketli miydi?”

Hawk’un o boğuk sesiyle yanıt verdiğini duydum ama üstüme domates sosu dökmeden, dişlerimin arasına marul takılmadan ya da büyük bir parça sarımsaklı ekmeği boğazıma kaçırmadan ağzıma yemek tıkmaya, çiğnemeye ve yutmaya odaklanmaya karar verdim. Hawk’un yanıtını duymak istediğim halde, onu dinlemedim.

Meredith ne durumda olduğumu hissetmiş gibi düzeltisini yaptığım kitaplar hakkında sorular sorarken, babamla Hawk da birbirlerine ordu öyküleri anlattılar. Neyse ki sohbetler yemeğin sonuna kadar sürdü ama aradan yine de yeteri kadar uzun süre geçmemişti. Ayrıca, henüz Ginger’dan söz etme fırsatı bile bulamamıştım.

Meredith masadan kalktığımızda, tatlı yapamadığı için özür dilerken, Hawk yemeğin harika olduğunu ama “yapması gereken işler” olduğunu söyledi.

Sonra, bana baktı. “Bebeğim, benimle arabaya kadar gelsene.”

Bunun bir emir mi, yoksa rica mı olduğunu bilemedim. İçimden kendimi bir dolaba kilitlemekten başak bir şey geçmiyordu, çünkü masada tanışma öykümüzü anlattıktan sonra onunla yalnız kalmayı istemiyordum. Ama babamla Meredith bize bakarlarken bunu yapamayacağım için, tamam anlamında başımı salladım.

Hawk’la ben kapıya yönelirken, herkese birbirine hoşça kal, teşekkür ederiz ve tekrar gelin gibi şeyler söylüyordu. Sonra, dışarı çıktık. Kapı ardımızdan kapandı ve kilidin çevrildiğini duyduk. Bu, babamın Hawk’a mahremiyet verdiğinin, kendisinin ve Meredith’in arabaya kimse izlemekten yürüme fırsatı verdiğinin işaretiydi. Ama ikisinin de perdelerin ardından (en azından Meredith’in) izleyeceğini biliyordum. Ama o noktada umurumda değildi. O noktada, öylesine huzursuzdum ki, içimin derinliklerinde, beynimde bir başka ateş hissettim. Bu, Hawk’un suratında gördüğüm ifadenin varlığını hissettirmesinden başka bir şey değildi.

Dolayısıyla, Hawk elimi tutup beni Camaro’ya doğru götürürken hiçbir şey yapmadım. Elimle beni sırtımı arabaya yaslayacak şekilde durduğumuzda da bir şey yapmadım. İri bedenini üstüme yaslayıp, iki elini boynumun kenarlarına koyduğunda da herhangi bir tepki veremedim. Başparmaklarını çenemin altına yasladığında ve beni ona bakmaya zorladığında da öyle oldu.

Colorado’nun Şubat ayının o soğuk gecesinde, koyu renkli gözlerinin sokak lambalarıyla aydınlandığını gördüm ve en sonunda bir tepki vermeyi başardım. Bu tepki, bir an

önce ona teslim olmamak üzere uygulayacağım taktiklerle ilgiliydi. Böylece, bir tartışma başlatmaya karar verdim.

“Onlara Ginger’la ilgili hiçbir şey anlatamadım,” dedim telaşla. “Dizüstü bilgisayarımı kurup birkaç saat çalışmam gerek, çünkü onlarla akşam yemeğinde konuşamadım. Şimdi, içeri girip Ginger’ın ne işler çevirdiğini anlatmam gerek. Çok tatsız bir konuşma olacak. Her şeyi önceden düşünmüştüm hâlbuki. Kendimi bu konuşmaya hazırlamıştım. Ama senin yüzünden başa döndüm. Buraya gelerek, planlarımı mahvettin.”

Canı tartışmak istemediği belli olan Hawk tavrını değiştirmeden başparmağıyla çenemi okşadı. “Yemekten önce, babana bilgi verdim. İçeri girip doğrudan çalışmaya başlayabilirsin.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ona bilgi mi verdin?”

“Evet.”

“Ne anlattın?”

Hawk bana pek de açıklayıcı olmayan bir yanıt verdi. “Baban senden daha fazlasını biliyor, sen de üvey annenden daha fazlasını.”

“Bu da ne demek?”

“Üvey annenin kız kardeşinin başına sardığı belayı bilmesi gerekmiyor ya da benden duyması gerekmiyor demek. Sen zaten çok şey biliyorsun, başka bir şey bilmene de gerek yok. Babanın olanları bilmesi gerekiyordu, ben de ona anlattım. Senin ve üvey annenin daha fazlasını bilmemeniz gerektiği konusunda onunla hemfikiriz.”

Nereden başlayacağımı bilemediğim için ortadan başladım.

“Ona her şeyi mi anlattın?”

“O sorular sordu, ben de yanıt verdim... Dolayısıyla, evet.”

Bu konuda ne hissettiğimden pek emin olamadım. Bildiğim tek şey, zamanı geri alamayacağımdı. O yüzden, konuyu daha fazla üsteleyemedim.

“Nasıl tepki verdi peki?”

Başparmaklarını çenemden boynumla omuzlarımın birleştiği yere kaydırdı.

“Mutlu olmadı ama şaşırmadı da,” dedi.

Babamın neler hissettiğini anlayabiliyordum, çünkü ben de aynı durumdaydım.

“Meredith’in duymamasını nasıl sağladın?”

“İçeride yemek yapıyordum, ben de babanla özel görüşmek istediğimi söyledim. Baban beni çalışma odasına götürüp kapıyı kapattı. Odadan çıktığımızda, üvey annen hiç soru sormadı. Bu konuyu konuşurlarsa, kendi aralarına konuşurlar. Meredith babanın kadını, bu iş onları ilgilendirir.”

Buna sözel olarak verecek bir yanıtlım yoktu ama ona karşı minnet hissettim. Hawk haklıydı; babamın olanları bilmeye hakkı vardı ve bilmemek onu mutsuz ederdi. Hawk ayrıca babam Meredith’in bu konuyla başa çıkabileceğini düşünüp ona kendisi anlatmadığı sürece bilmemesi gerektiği konusunda da haklıydı.

Minnet hissettiğim halde, bunu belli etmedim. Bakışlarımı yana kaydırdım.

Hawk “Bebeğim,” deyince, yine ona baktım. “Daha önce söylediklerine gelince...”

Hayır. Bunu *konusmayacaktık*. Daha önceden söylediklerimi konuşmaktansa, kor gibi yanan kömürlerin üstünde yürür, sonra da içinde fokur fokur lavlar kaynayan bir yanardağın içine atlayabilirdim.

Bu yüzden, başımı çevirip ondan hemen uzaklaşmak istedim ama benden daha hızlı davranıp bana biraz daha yaklaştı ve beni arabaya sıkıca yasladı.

Yine çenemi tutarak, beni ona bakmaya zorladı.

“Bebeğim,” dedi yine ben bakışlarımı arabasına çevirirken.

Söylediklerimi konuşmaktan başka çarem kalmamıştı.

“Bir öykü uydurdum,” dedim kulağına. “Meredith bir romantiktir. Ona ilişkimizin nasıl olduğunu anlatmam. Ne babam yanıımızdayken, ne de özel olarak, *asla* anlatamam.”

“Bebeğim.”

“Çok da önemli değil, daha doğrusu artık değil. Sen ortadan kaybolduğunda önemli olacak. Meredith üzülecek ama bununla başa çıkabilirim.”

“Tatlı Bezelyem, bana bak,” dedi alçak sesle.

Gözlerinin içine baktım.

“O gece, özellikle o masaya oturmak istedim,” dedi.

Ne demek istediğini fark edince nefesimi tuttum. Sonra güçlükle “Ne?” dedim.

“Sen beni görmeden önce, ben seni gördüm, Gwen.”

Dilim tutulmuş halde ona baktım.

“Sokakta yürürken, içerde olduğunu gördüm. Arkadaşınla birlikte oturuyor gülüyordun.”

Aman Tanrım.

Başını bana biraz daha yaklaştırdı. Nefesimi tutarak, gözlerinin beni delip geçtiğini hissederek onu izledim.

“Hâlâ da görüyorum,” diye fısıldadı.

Aman Tanrım!

Parmaklarıyla çenemi okşadıktan sonra, bir elini saçlarımın arasına daldırdı, diğer elini de boynumdan omuzlarıma, sonra da sırtıma doğru indirdi. Başını eğip beni öptü.

Ama *bu sefer* dilini kullanarak öptü; hem de hem kendisinininkini, hem de benimkini. Islak, derin bir öpücüktü ve çok uzun sürdü.

Başını kaldırdığında, her zamanki gibi ona tutunuyor-

dum; bedenimse onun hissedebileceği ve sadece benim hissedebileceğim yerlerde ürperiyordu. Kendi hissettiğim yerler çok daha *iyiydi*.

“Haydi, işinin başına dön, Tatlı Bezelyem,” diye mırıldandı dudaklarıma karşı. Beni yavaşça arabadan çekti, arabasının kapısını uzaktan kumandayla açıp bindi, kemelerini taktı ve Camaro’yla hızla oradan uzaklaştı.

Far ışıkları çoktan gözden kaybolmuştu ama hâlâ orada dikiliyor, bedenimin dinmek üzere olan ürperişini hissederken aklımdan tek bir şey geçiyordu.

Beni hâlâ o restoranda gülerken gözlerinin önüne getiriyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Mide Burulması

Hawk'un sıcakık elini sırtımda hissedince gözlerimi açtım. Derin bir uykuya dalmıştım. Ağırılığını yatakta hissetmeden önce biraz heyecanla karışık bir şaşkınlık yaşarken, Hawk beni kendisine çevirdi.

Sonra, bana sarılıp bedenimi kendisinininkine bastırdı ve tüm şaşkınlığım bir anda yok oldu.

Ailemin evindeydim.

Eğdiği başının gölgesi hedeflediği yeri bulmadan elimle ağzını kapattım.

"Ne yapıyorsun?" dedim hışımla fısıldayarak.

"Her zaman ne yapıyorum?" diye sordu benim gibi fısıldayarak.

"Ailemin evine girdin!" Hâlâ öfkeyle fısıldıyordum.

"Evet," dedi normal bir şey yapıyormuş gibi.

"Babamla üvey annem yan odadayken seks yapamayız!"

Önce ne bir şey dedi, ne de hareket etti ama sonra suratı hızla boynumda kayboldu, kolları beni daha sıkı sardı ve beni sırt üstü yatağa itip üstüme çıktı. İşte o anda boğuk gülüşünü duydum.

"Hawk!" dedim öfkeyle ellerimle pürüzsüz kaslı omuzlarını iterek.

Başını kaldırdı ve ağırlığını üstümden kaldırıp, kollarını iki yanıma dayadı.

Karanlıkta bana baktı. “Bebeğim, seni becermeyeceğim,” diye mırıldandı.

“Ama az önce, ‘her zaman yaptığını’ yapacağını söyledin. Her geldiğinde seks yaparız,” dedim.

“Evet, bebeğim ama önce öpüşürüz.”

Ha. Evet, haklıydı.

Karanlıkta suratına baktım. “O halde, ne işin var burada?”

“Sen buradasın.”

“Eee?”

Ellerinden birini suratıma yaklaştırp, parmaklarıyla saç çizgimi okşadı, sonra yana kaydırıp saçlarıma daldırdı.

“Dün gece, birisi seni hedef aldı, yeteri kadar yaklaştı ve ödünü kopardı. Bu olay olurken, adamlarım sekiz dakikalık, ben de bir saatlik mesafedeydim.”

“Bildiğim şeyleri söylüyorsun Hawk.”

“Bir daha olmayacak.”

İlk başlarda bir şeyi komik bulmuş gibi konuşurken, ses tonu birden değişti ve son cümlesini bana söz verir gibi söyledi. Adeta o olayın bir daha tekrarlanmayacağına yemin eder gibiydi. Midemin yine burulduğunu hissettim.

Mideme aldırış etmemeye gayret ederek “Babam yan odada,” dedim.

“Baban kendisini ve seni kollayabilecek bir adam Tatlı Bezelyem ama dışarıda bunu bilmeyen insanlar var. Arabamı kaldırımda gördüklerinde, bu evdeki birilerine bulaşmadan önce bir daha düşüneceklerdir.”

Yok artık. Beni koruyordu. Babamı ve Meredith’i de.

Vay canına.

“Yani, buraya şey için mi... *burada* olmak için mi geldin?”

“Hem o, hem de uyuduğundan emin olmak için.”

Peki. *Vay canına.*

Midemdeki o tuhaf hisle baş etmek gitgide zorlaşıyordu.

Konuşmaya devam etti. “Ve de seninle uyumak için, yorgunluktan bittim.”

Peki. *Vay canına.*

Süper Hawk, Dünyanın En iyi Âşığı ve En Büyük Serse-risi yorgunluktan bitmişti demek.

İlginç bir durumdu.

“Bebeğim,” dedi.

Şaşkınlığımı irkilerek üstümden atıp “Ne var?” dedim.

“Yapacak mısın?”

“Neyi?”

“Uyuyacak mısın?”

Hayır. Hayır, o gece gözüme uyku girmeyecekti. Hawk gittikten sonra, yine çalışmaya başlamış ve epey iş bitirmiştim. Uyanık ve dinç kalmayı başarmıştım ama gece yarısına çeyrek kala dikkatim dağılmaya başlamıştı. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ne kadar yorgun olduğumu fark ettiğimde derin bir uykuya dalacağımı biliyordum. Başımı yastığa koyar koymaz da uyumuştum.

Ama o anda, uykusuzluktan eser kalmamıştı.

“Evet,” diye yalan söyledim.

Başını eğip, yeni bir şey yaptı; daha doğrusu, daha önceden yaptıysa bile, ardından başka şeyler gelmişti. Kürek kemiğimin tam ortasını, boğazımın altını öptü.

Sonra, üstümden kalktı, beni yana çevirdi; arkadan bana sarılıp dizlerimden birini öne itti ve kaslı, ılık bacağı-nı üstüme attı. Koluyla karnımı sıkıca kavradı, kulağımın arkasını öptü ve başını yastığa koydu.

Galiba Cabe Delgado iyi geceler demiyor, bunu gösteriyordu.

Hımm.

Kolunu altında ılık bedeninin kıvrımında yatarken nefesini ensemden hissediyor, *Aman Tanrım, GA bana arkadan sarılıp uyuyor!* diye hayret ediyordum.

Tracy bunu duysa, bir kilometre boyunca perendeler atardı herhalde. Cam de kalp krizi geçirirdi.

Bedenimin hissettiği şeyin beynime işlemesinden başka bir şey gelmedi elimden. Bedenim, *Bundan çok ama çok hoşlandım*, diyordu.

Eskiden evli olduğum Scott bana asla öyle sarılmazdı. Ben ona sarılırdım ama o bunu asla yapmazdı. Seksten sonra bile. Pata küte işe girer, sonra da sırtını dönüp uyurdu. Orgazm olur, içimden çıkar, diğer tarafa dönüp ışığı kapatır ve uykuya daldı.

Sonra da horlardı.

Beni okşamazdı. Tatlı tatlı konuşmazdı. Bunların hiçbirini yapmazdı. Beni ikinci raunda hazırlamak için bile denemezdi. Scott'la ikinci raunt da olmazdı zaten. Sonradan öğreneceğim gibi, bunun sebebi benimle seks yapana dek bir daha yapamayacak kadar yorgun olurdu, çünkü o gün bir başka kadınla çoktan seks yapmış olurdu. Ya da iki kadınla. Belki de üç, kim bilir! Scott o kadar azgın bir herifti.

Hawk'un bedeni ve kolu gevşeyip, düzenli bir biçimde nefes alıp vermeye başlayınca uyuduğunu anladım. Bana arkadan sarılmış, uyuya kalmıştı.

Bundan ne anlam çıkaracaktım? Bundan *hoşlanırken*, nasıl ilişkimizi bitirecektim? Bir de dışarıda, arabasının orada dedikleri vardı. Bir de benim ya da ailemin hedef alınmasından hoşlanmaması ve bu konuda bir şey yapması.

Bu, Troy'u bir böcek gibi ezen, bana emirler buyuran adam değildi. Bir gündüz hayalinde insanın yaratacağı türden bir adamdı.

Bedenim Hawk'unkine dayalı halde gevşemeye başlayana dek aklımı kurcalayan düşünce buydu. Sonra, ben de uyuya kaldım.

Bir süre rüya görmüş olabilirdim ama Hawk'un elinin neredeyse canımı acıtacak kadar beni sıktığını hissettiğimde aradan sadece saniyeler geçmiş gibi geldi. Nefesim kesilmişti. Gözlerimi açtığım anda, ılıklığı benden uzaklaşmıştı.

Yana dönünce, gölgesini yatağın yanında gördüm. Pantolonunu giyyordu.

Tek dirseğimin üstüne yaslanıp doğruldum, tam bir şey söylemek için ağızımı açtım ki, dizini yatağa yaslayıp parmağını hafifçe dudaklarına götürdü. Sonra, karanlıkta başını hayır der gibi salladı.

Eyvah.

Birden odadan çıktı.

Bir salise sonra, bir hışırtı, kesik nefes sesleri ve birisinin bedeni duvara çarpmış gibi küt diye bir ses duydum.

Bunun hemen ardından da Ginger'ın çok iyi tanıdığım sesini duydum. "*Ne oluyor be?*"

Yatak örtüsünü üstümden attığım gibi kalktım, koridordaki ışığın yandığını gördüm.

"Ginger! Tanrı aşkına!" diye babamın bağırıldığını duydum. Koridorda Hawk'un Ginger'ı göğsünden duvara dayadığını gördüm. Hawk'un pantolonunun üst düğmesi açıktı, öfkeyle Ginger'a bakan babamın üstündeyse sadece bir pijama altı vardı. Meredith de benim gibi koridora sonradan geldi. Ama benim aksime, üstünde uzun, dantelli saten geceliklerinden biri vardı. Çocukluğumdan beri uyurken bunları giyerdi ama bazıları kısaydı. Her zaman seksi gecelikleri yüzünden tarz sahibi olduğunu düşünürdüm.

"Burada ne işin var?" dedi babam gözlerini kısıp Ginger'a. Gecenin bir vakti Hawk'un üstü ve ayakları çıplak, pantolo-

nunun üst düğmesi açık vaziyette evinde olmasına ne şaşırmış, ne de endişelenmiş bir hali vardı.

Bana gelince, Ginger'ın önü dantelli bir bluz haricinde tıpkı Darla gibi giyinmiş olmasına şaşırmamıştım. Üstüne bir, belki iki beden küçük olduğundan, dantelli kısmı gerilmiş ve göğüsleri dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu. Ayrıca, file çoraplar değil, her yanında kocaman delikler olan bir tayt giymişti. Rimeli ve göz kalemi akıp ona panda görünümü verdiğinden, makyajını da acilen düzeltmesi gerekiyordu. Son olarak, dalgalı sarı kızıl saçları da tıpkı bir fare yuvasını andırıyordu.

Kız kardeşim. Cidden berbat haldeydi.

"Bu evde büyüdüm," dedi Ginger aksi bir tavırla. Hawk geri çekilip kolunu indirdi ve yanıma geldi.

"Evet ama burada bulunduğun son gün sana bu evde hoş karşılanmadığını gayet açıkça söylemiştim," dedi babam.

Meredith'e bakınca, kollarını karnının iki yanına sarkıtmış, şirin suratı kireç gibi kesişmiş, dudağı titrer halde orada durduğunu gördüm.

Bunu görünce, tekrar kız kardeşime baktım ve gözlerimin önünden onu kocaman Afrika kabilelerine özgü mızraklarla delik deşik ettiğim geldi.

"Siktirin gidin be! Sadece duş alıp bir şeyler yemem gerek. Başım belada. Lanet olası bir duş bile almayacak mıyım bu evde?" diye bağırdı Ginger.

"Sözlerine dikkat et Ginger," diye onu uyardım, çünkü Meredith küfretmemizden hiç hoşlanmazdı. Hanımefendilerin küfretmediğini söylerdi. Tabii, içimden küfrederdim, bazen de ağızımdan kaçırdı ama *asla* Meredith'in önünde küfretmezdim.

Ginger bana doğru eğilip "Siktir git, *Gwennie*," diye bağırdı.

“Gecenin bir yarısı,” diye babam araya girdi.

Ginger babama döndü. “Lanet olsun, gecenin bir yarısıysa n’olmuş yani?” dedi ters ters.

“Ginger, kiminle konuştuğunu unutma,” diye müdahale ettiğimde, Ginger tekrar bana döndü.

“Siktir git.” Beni tepende tırnağa süzüp “Hem *senin* ne işin var burada?” dedi.

“Ablanın evine kadar bulaştırdığın beladan kaçıyor,” dedi Hawk.

Ginger pis pis ona baktı, sonra sırasıyla bana, tekrar Hawk’a, babama ve Meredith’e baktı.

“Anladım. Ben sizin kızınızı, başım belada diyorum ama bir lanet olasıca düş bile alabilmek için *değerli* suyunu kullanamıyorum,” dedi Ginger. “Ama tatlı, muhteşem, *kusursuz* Gwennie yatak arkadaşıyla burada kalabiliyor.”

Hawk’un yanımda gerildiğini hissederken nefesimi içime çektim.

Meredith “Ginger!” diye bağırdı.

“Ne var? Gecenin bir yarısı buraya geldim diye ağzıma sıçıyorsunuz ama Gwen, kusursuz Gwen, yan odada seks oynucağıyla oynuyor ve ses çıkarmıyor musunuz?”

Hawk’un sabrının taşıdığını hissederek, içime derin bir nefes daha çektim. Babamın suratı o kadar kıpkırmızı oldu ki, bir ara kalp krizi geçireceğini sandım ama Meredith harekete geçti. Dosdoğru Ginger’a yürüdü ve suratına öyle sert bir tokat attı ki, Ginger’ın başı yana savruldu.

O anda herkes harekete geçti, çünkü Ginger annesine saldırmak üzere öne atıldı. Babam Meredith’i geriye çekti, Hawk da bir eliyle Ginger’ı yine duvara yapıştırırken, diğer eliyle beni karnımdan iterek geride tuttu.

Ginger ona karşı gelip bacağına tekmeler savurmayla (ama isabet ettirememeye), yer yer çatlamış siyah ojeli

tırnaklarıyla kolunu tırmalamaya başlayınca, Hawk'a bir zarar verecek diye karşı koymayı kestim. Hawk tek eliyle onu duvara yaslamış, suratında sert ve gergin bir ifadeyle, çenesini çatlatacakmış gibi sert sıkarak tutuyordu.

"Çek elini üstümden!" diye cıyıkladı Ginger.

"Sen de artık sakinleş," dedi Hawk.

"Sana lanet olası elini çek üstümden dedim!" diye bağırdı Ginger yine.

Sonra, hepimiz bir ses duyduk. Cam kırılma sesiydi. Herkes birden sus pus kesilip olduğu yerde kaldı; bir tek Hawk bir, iki saniyelik bir duraksamadan sonra merdivenlere fırladı. Tam o sırada, iki ses daha duyduk; daha hafif bir cam kırılma sesi, birbirinin aynı iki tıs diye ses ve kısık iki patlama sesi.

Sonra da salondan alevlerin yükseldiğini gördük.

"Hawk!" diye bağıırıp ne yaptığımı düşünmeden merdivenlere koştum.

Babam sert bir biçimde beni karnımdan yakalayıp geri çekti. Beni arkasına itip, parmağını suratıma doğrulttu ve "Burada kal!" dedi.

Sonra, kendisi merdivenlerden aşağı koştı.

Meredith "Bax!" diye bağırdı ama ben harekete geçtim.

Ona dönüp "Git!" diye bağırdım. "Üstüne bir şeyler ve bir ceket giy. Babama da giysi al."

Meredith bir şey yapmayınca "Haydi, hemen git, koş!" diye bağırdım.

Meredith arkasını dönüp odasına koşunca, Ginger'a baktım.

"Aptalca bir şey yapma," dedim sert bir sesle. "Burada bekle."

Dik dik bana baktı ve "Siktir," dedi.

Ginger'la uğraşacak vaktim olmadığı için onunla daha

fazla ilgilenmedim. Misafir yatak odasına koşup çizmeleri-mi giydim, Hawk'un da çizmeleriyle tişörtünü aldım. Tam doğrulurken bir şeye çarptım. Hawk karşımda duruyordu. Elindeki battaniyeyi üstüne sardı ve ben daha başka bir şey yapmaya fırsat bulamadan, beni kollarına alıp odadan çıkardı. Burnuma duman kokusu geldi ve bir sıcaklık hissettirdi. Sonra, bir anda açık havaya çıktık ve serinliği hissettirdi. Hawk beni ayaklarımın üstüne bırakıp uzaklaştı. Elimde tişört ve çizmelerle battaniden kurtulmaya çalıştım; biraz kendime gelince, Hawk'un belinden üstü ve ayakları çıplak halde eve geri koştuğunu gördüm. Battanideyi silkinerek üstümden atıp çizmelerini ve tişörtünü yere bıraktım ve evin yan tarafına koşup aşağı doğru eğim kazanan yere gittim ve Bayan Mayhew'nun dairesine açılan yola çıkabilmek için kısa duvarın üstünden atladım. Kapısına vurup bağırdım, çünkü bazen kulakları iyi duymuyordu. Bahçe ışığı yanana ve kapısı açılana dek de durmadım.

Yaşlılıktan minnacık kalmış haliyle, mavimsi saçları her zamanki gibi üstüne yatmış gibi değil de daha düzgün bir halde kapıyı açıp şaşkınlıkla bana baktı. "Gwendolyn, neler..."

Lafını kestim. "Vakit yok, Bayan M. Hemen bir ceket alıp ayakkabılarınız giyin. Çabuk, çabuk, çabuk! Yukarıda yangın çıktı."

Dediğimi yapmasını beklemedim. Evine dalıp kedileri dışarı kışkıışladım ve yatak odasına koştum. Yanıma gelene dek, yünlü eski sabahlığını buldum ve ona fırlatıp dolabını açtım. Bir çift üstü kürklü kar çizmesi bulup koluna girdim ve apar topar dışarı çıkardım.

Dışarı çıktığımızda, durdu ve çizmelerini giyerken den-gesini sağlamak için bana tutundu. Evin ön tarafına gidene dek, Meredith cep telefonunu kulağına dayamış üstünde bir

battaniyeyle dışarıda duruyordu. Ama babamın ön bahçesinde elindeki hortumu alevler içindeki ön pencereye doğrultmuş Dog'u görünce kalakaldım.

"Babamla Hawk nerede?" diye bağırdım Meredith'e. Telefonu kulağından çekip "içerideler," dedi. "Bax yangın söndürücüleri aldı."

Kahretsin!

Babam on sene gönüllü bir itfaiyeci olarak çalışmıştı. Evin her yerinde yangın söndürücüleri vardı. O ve Hawk fena bir yangına *yangın söndürücülerle* müdahale etmeye kalkışacak kadar şapşal maçolardı.

Soluklanmaya çalışarak, kendime paniğe kapılmanın ya da avaz avaz bağırmanın kimseye bir faydasının dokunmayacağını söyledim ama ikisini de yapmayı çok istiyordum.

Sonra, titreyen Bayan Mayhew'yu yanıma çekip "Ya Ginger?" diye sordum Meredith'e.

Meredith hayır der gibi başını salladı ve Ginger'ın sık sık evden kaçmak için kullandığı yan taraftaki ağaca baktı. Babam milyon kere ağacı kesmekle tehdit etmişti ama evin diğer yanında bir ağaç daha olduğundan, Meredith buna karşı çıkmış ve evin yalın gözükeceğini söylemişti. Kız kardeşim kesinlikle cadalozun teki olduğu halde, babamın ağacı kesmediğine seviniyordum, çünkü Ginger'ın ağacı kullanarak kaçtığını biliyordum.

Kaçtığını düşününce, onun annesiyle beni oracıkta bıraktığını ve ailesinden kimseye tek kelime bile etmeye zahmet etmediğini fark ettim. Özellikle de çocukluğumun geçtiği evi başına sardığı *lanet olasıca bela* yüzünden ateş bombalarına maruz bıraktığını düşündüm.

Bayan Mayhew'yu yanımdan ayırmadan eve baktım ve Dog hortumu pencereye tutarken, babamla Hawk'un bir an önce dışarı çıkmalarını diledim.

Çok geçmeden, siren sesleri duyuldu ve itfaiyeciler geldi. Aletlerini çıkarmaları ve yangınla mücadeleye girişmeleri sadece birkaç saniye sürdü. Babam bir ceket ve çizmeler giymiş vaziyette dışarı çıktı ama alevlerin arasından çıkan Hawk'un üstü ve ayakları hâlâ çıplaktı.

Derhal tişörtünü ve çizmelerini kapıp yanına koştum.

Tek kolunu omzuma atıp beni Meredith'in, babamın, Bayan Mayhew'nun ve Dog'un durduğu kaldırıma götürdü.

Tişörtünü kaslı göğsünden aşağı çekerken konuşmaya başladı.

"Burada ne işin olduğunu söyleyecek misin?" dedi Dog sert bir tavırla.

"Emirler öyle," dedi Dog.

"Gwen için mi, Ginger için mi?"

"Gwen."

Hawk'un suratı gerildi ama isle kaplı olduğu için onun için endişeleniyordum. Yanına gidip ellerimi göğsüne dayadım.

"Bebğim," diye fısıldadım dikkatle ona sarılıp. Başımı kaldırıp suratına baktım. "İyi misin?"

Bana bakıp "Evet," diye homurdandı.

"Emin misin? Bir yerin yanmadı, değil mi?"

Ona iyi misin diye sorduğumda bana bakmıştı ama öylesine bakmıştı. Bunu sorduğumda, suratıma odaklandı. Kolunu sırtıma kaydırıp kendisine çekti.

"İyiyim Gwen," diye mırıldandı, sonra eve baktı.

Ben de eve döndüm. Ellerim karnına doğru kaydı, ona iyice sokulup yanağımı göğsüne dayadım. Diğer kolunu da omuzlarıma atıp bana sarıldı.

Bu sırada, komşular dışarı çıktılar; babam, Meredith ve Bayan Mayhew da yanımıza gelince, hep birlikte itfaiyecilerin yangını söndürmeye çalışmasını izledik.

Onuncu Bölüm

Avantajlar ve Dezavantajlar

Uyandım ama Denver güneşi gözkapaklarıma vururken kendimi iyi hissettiğimi fark edip gözlerimi açmadım.

Sonra, elimi yatağın diğer yanına uzattım. Yalnızdım, Hawk gitmişti. Elimi geri çekip iki elimi birden yanağımın altına sıkıştırdım ve gözlerimi açarken, dizlerimi karnıma çektim.

Mutfaktan sesler geliyordu. Sesleri duyabiliyordum, çünkü yatak odam mutfağın tam üstündeydi ve birilerinin konuşmaları yukarı kata kadar geliyordu.

Meredith komandolarla konuşuyor olmalıydı. Muhtemelen, adamlara geri çevirecekleri ev yapımı çöreklerden ikram etmiş, Hawk haricinde hiçbirini sevmediğini ama ya ben onları ya da onlar beni terk edene dek bunu itiraf etmediği erkek arkadaşlarımla ilgili öyküler anlatıyor olmalıydı.

Babam büyük bir ihtimalle işe gitmişti. Evine yangın bombası atılmıştı, yangını söndürmeye çalışmıştı, sonra it-faiyecilerin yangını söndürmeye çalışmasını izlemişti, son olarak da Hawk'un adamlarından biri bir arazi aracıyla gelmeden önce polisle konuşmuştu. Hawk, Meredith'i, babamı, Bayan Mayhew'yu ve beni arabaya bindirmişti ve Hawk'un adamı (bu seferki yarı güreşçiye, yarı deve benziyordu ve

ismi "Mo"ydu) Bayan Mayhew'yu arkadaşı Erna'nın evine, babamı, Meredith'i ve beni de benim evime götürmüştü. Babam duş alırken, Meredith'le ben de çalışma odamdaki koltuğu çekip yatak olarak hazırlamıştık.

Babamla Meredith yattıktan sonra ben de yattım ve bir süre sonra, muhtemelen şafak doğmadan hemen önce, Hawk'un yanıma yattığını hissettim. Yanıma uzandı, kıvrıldı ve onu rüyamda görüp görmediğimi anlayamadan tekrar uykuya daldım.

Ama tüm bunlar olup biterken bile babamın işe gittiğini tahmin ediyordum. Doğu kıyı şeridi olduğu gibi denize düşse, babam işe gidip telefonun başına geçer, adamlarını arar, neden hâlâ evde sevdiklerinin ve milli anıtların yasını tuttuklarını sorarken, tüm ülke muazzam bir trajedi yaşıyor olurdu. Sonra, onlara derhal gelmelerini, yapılması gereken işler olduğunu söylerdi.

Tabii, üstünde bir tek pijama altıyla bir ceket vardı ama bu bile onu durduramazdı. Gözlerimi yumup içimi çektim.

Önceki gece, Dedektif Mitch Lawson da gelmişti. Önce Hawk'la, sonra babamla ve Hawk'la, en son da Meredith'le ve benimle konuşmuştu. Sıra Meredith'le bana geldiğinde, daha ziyade iyi olup olmadığımızı öğrenmek istedi ve bir sürü soru sormadı. Sonra, kolumu beni teselli eder gibi sıktı ve delici (ama yine de sevecen) gözleriyle baktı ve gitti.

Dog polisler ve Lawson gelmeden önce toz olmuştu. Hawk bu yüzden bizimle birlikte evime gelmemişti. Dog'u bulmaya gitmişti. Neden bilmiyordum ama soru sormadım. Nadi-ren sergilediğim Bana Söyleneni Yapacağım ruh haline girdiğimden, Hawk buyurgan olduğunda onu sorgulamadım. Aynen bana söylediklerini yaptım. Adamının arazi aracına bindim, ailemi ılık ve güvenli evime ulaştırdım, odalarına yerleştirdim ve yattım.

Sonra, yataktan kapıya bakınca, Hawk'un içeri girdiğini gördüm. Buna şaşırmıştım. Dışarıda Hawk tarzı şeyler yapacağını, çok gizli görevler için bilgiler toplayacağını, betondan yapılmış penceresiz odalarda şüphelileri sorguya çekeceğini, suçluları döverek konuşturacağını sanıyordum.

Üstünde yeni bir asker tarzı bol pantolon ve daracık ama temiz ve uzun kollu bordo bir tişört görünce de şaşırmıştım. Adamları ona yeni giysiler getirmiş olmalıydı. Sipariş alıp Nordstrom'da hesapları olup olmadığını merak ettim. Varsa, Cabe "Hawk" Delgado Listesi'nde Araştırılması Gereken Şeyler arasında avantajlı bir şeydi.

Hawk yatağa gelirken bakışlarını benden ayırmadı; yanlamasına hemen yanıma uzandı, bedenini kolu altta kalacak biçimde yatağa yerleştirdi ve suratını benimkine yaklaştırdı.

"Nasılsın, Tatlı Bezelyem?" diye sordu alçak sesle.

"Bana bir iyilik yapabilir misin?" dedim fısıldayarak.

"Ne olduğuna bağlı," dedi.

Tabii.

"Bir daha bir eve yangın bombası atıldığında, kendini alevlerin arasına atmadan önce bir tişört ve ayakkabı giyer misin?"

Sırıttığını, gamzelerinin ortaya çıktığını gördüm.

Sonra, kaşlarını havaya kaldırdı. "Kendimi alevlerin arasına atmadan önce mi?"

"Tamam, kendini alevlerin arasına atmadın ama içeri daldın. Biliyorsun ne demek istediğimi."

Surat ifadesi değişti ama ne düşündüğünü tam olarak anlayamadım, çünkü bakışları saçlarıma kaydı. Sonra, karnın üstü yattı, ağırlığını diğer koluna verdi ve öteki elini kaldırdı. Parmaklarıyla saç çizgimi okşayıp elini kulağımın etrafında dolaştırdı ve boynuma düşen saçları geriye attı. Daha sonra da gözlerimin içine baktı.

Nefesimin kesildiğini hissettim, çünkü bakışları tıpkı önceki akşam yemekte olduğu gibi alev alev yanıyor, beni delip geçiyordu.

“Evet, ne demek istediğini biliyorum,” diye fısıldadı. Bakışlarımı gerçekten de gözlerinden çekmek istiyordum. Ama becermedim. “Benim için endişelendin.”

“Üstünde bir tek pantolonun vardı,” dedim kayıtsız bir biçimde konuşmaya çalışarak ama büyük bir ihtimalle sesim öyle çıkmıyordu.

Alev alev yanan siyah gözlerini uzunca bir süre benimkilerden ayırmadı. O kadar uzun süre baktı ki, ciğerlerimin yanmaya başladığını hissettim. Sonra “Tamam,” dedi, “bir daha bir eve yangın bombası atıldığında, alevlerin arasına dalmadan önce bir şeyler giyerim.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Bakışları suratıma kaydı, sonra “Bu konuyu halettiğimize göre, sorumu yanıtlamak ister misin?” dedi.

“Hangi soru?”

“İyi misin?”

“Evet, iyiyim.”

Kulağıma “Yalancı,” diye fısıldamadan önce uzunca bir süre gözlerimin içine baktı.

“Öyleyim,” dedim.

“Gwen, bebeğim, yine dizlerini kendini korumak ister gibi karnına çekmişsin.”

Kahretsin. Haklıydı.

Dizlerimi uzatıp doğruldum ve başımı yaslayabilmek için yastıkları arkama koydum. Hawk da kendisini yukarı doğru itince, kalçalarımız aynı hizaya geldi, ağırlığımı da diğer tarafımdaki koluna verdi.

“Meredith aşağıda mı?” diye sordum.

“Evet.”

“Çörek mi pişiriyor?”

“Öyle olmasını mı istiyorsun, yoksa ciddi mi soruyorsun?” dedi Hawk.

İtiraf etmem gerekirdi ki, öyle olmasını umuyordum ama bunu ona söylemeyecektim. Bu yüzden, hiçbir şey demedim.

Sırıtırıp “Hayır, sucuklu omlet pişiriyor,” dedi.

Meredith sucuklu omleti çok iyi yapardı ama çörekleri daha iyiydi.

“Evde sucukla yumurta var mıydı?”

“Üstünde geceliğiyle ve senin sabahlığıyla yaptığına göre var. Hem Meredith’in arabası yok, markete o kıyafetle gittiğini sanmam.”

Muhtemelen, bu malzemeler evde vardı. En azından, yumurta vardı, çünkü yumurta kurabiye hamurunun standart bir malzemesiydi.

“Babam nerede?” diye sordum.

“Bir saat önce, Rick adlı bir adam gelip ona giysi getirdi, sonra da babanı işe götürdü.”

İşte!

“Babam delirmiş,” diye mırıldandım.

Elini kaldırıp saçlarımı parmaklarına dolayıp biraz çekti, sonra da bıraktı. Bunun çok tatlı bir hareket olduğunu düşündüm.

Hawk istediği zaman tatlı bir adam olabiliyordu. Bana sarılmayı, okşamayı seviyordu. Hayatımı kurtarmış, daha doğrusu beni sağ salim yanan bir binadan çıkarmıştı. Bunların üçü de Cabe “Hawk” Delgado Listesi’nde Araştırılması Gereken Şeyler arasında avantajlı maddelerdi.

Kahretsin.

Hawk neden tatlı davrandığını açıklayan bir soru sormadan önce bunları düşünüyordum.

“İyi haber mi, kötü haber mi?”

Harika, dedim içimden. Demek kötü haber de vardı.

“İyi haberi hemen, kötü haberi de sonraki bin yılda söyler misin?”

“Tabii,” diye yanıt verince, bunun iyiye işaret olmadığını düşündüm.

“Tamam, önce kötü haber,” diye homurdandım.

Surat ifadesi ciddileşti. “Ginger kaçtı.”

Suratımda büyük bir şaşkınlık ifadesinin belirdiğine emindim. “Ne?”

“Kaçtı.”

“Nereden? Yangından mı?”

“Hem oradan, hem de onu dışarı çıkarmak için ailenin evine yangın bombası atan kişilerden.”

Kahretsin.

“Onu öldürmek için yapmadılar mı bunu yani?”

“Bebeğim, arabam hemen sokağın köşesindeydi.”

“Eee?”

“Sence o evde birilerinin ölmesine izin vereceğimi düşünmüş olabilirler mi?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona baktım. “Neredeyse bir süper kahraman sayılırsın Hawk ama sence cidden niyetleri bu muydu?”

Sırıttı. “Neredeyse bir süper kahraman mı olduğumu düşünüyorsunuz?”

Kahretsin! Hemen bir şey uydurmalıydım.

“Espri yapıyordum,” dedim.

Daha da sıırıttı. “Hayır, aynen öyle düşünüyorsun.”

“Bana verecek iyi haberlerin de yok muydu?” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Muhtemelen, sana üç kez orgazm yaşattığım gecedeki beri öyle düşünüyorsun,” dedi ısrarla konuyu değiştirmeye rek.

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. Sonra, toparlanıp “Ne?” dedim.

“Hani şu ağızımla ve parmaklarımla o şeyi yaptığım gece vardı ya?”

“Üç kere orgazm olmadım, Hawk,” dedim ters bir tavırla ama işin gerçeği olmuştu.

“Bebeğim, oldun. Saydım.”

“Hayır, sadece uzun bir orgazmdı,” diye yalan söyledim.

“Gwı ı, orgazmlarının ne zaman bitip ne zaman başladı-ğını bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Hayır, bildiğini sanmam,” dedim.

“Yeteri kadar sık oluyorsun,” dedi ve haklıydı.

Cabe “Hawk” Delgado Listesi’nde Araştırılması Gereken Şeyler arasında tek bir kötü madde vardı. Hawk küstahtı.

“Alo?” dedim. “İyi habere ne oldu? Ya da bana Ginger’ın kaçmasının neden kötü haber olduğunu söyleyebilirsin mesela.”

Bana bakıp sıırttı ve nihayet konuyu değıştirdi.

“Ginger’ın kaçması kötü haber, çünkü avucumun içindeydi, onu Lawson’a teslim edebilirdim. Ama elimden kacırdım, çünkü babanın salonundaki alevlerle boğışmak zorunda kaldım.”

Kaşlarımı çatıttım. “Onu Lawson’a mı teslim edecektin?”

“Kız kardeşinin bulunabileceğı tek güvenli yer polisin yanı. Bir anlaşma yaparsa, hapis cezasını indirirler ya da düşündükleri gibi paranın yarısı ondaysa, ona yeni bir kimlik verebilecek Federallere teslim ederler. Ginger Kidd ifade verir, sonra da başına bir şey gelmeden ortadan kaybolur.”

“Federaller mi?” dedim fısıldayarak.

Bunu fısıldayarak ve suratımda büyük bir ihtimalle deşet ifadesiyle sorduğum için, Hawk’un ifadesi yumuşadı.

“Bebeğim, Ginger’ın başının büyük bir dertte olduğunu biliyorsun,” dedi.

“Evet ama *Federaller* mi?”

“İşlediği suç çok *ciddi*,” dedi bu sefer.

Kucağıma bakıp “Kahretsin,” dedim.

Hawk göz göze geleceğimiz biçimde başparmağıyla ve işaret parmağıyla çenemi kaldırdı ve elini indirip konuşmaya devam etti. “Onu elime geçirmiş olsaydım, peşine düşmezlerdi. Onu ortadan yok edip beni meşgul etmek istediler. Bunu başardılar da.”

“Evde sadece birkaç dakika kaldı. Bu feci planı oluşturup gerçekleştirecek kadar vakitleri oldu mu yani?”

“Her şeyi yapabilirler.”

Bu, iyi haber değildi.

“Ama Ginger kaçtı.”

“Evet, kaçtı,” dedi Hawk dediğimi teyit ederek.

“Ya Dog?”

“Onu bulduk. Polise alerjisi olduğundan, evin orada kaçtı. Yangın başladıktan sonra geldi, evin etrafında bir tur atıp Tack için seni gözetliyordu. Hiçbir şey görmedi; Ginger’ı bile görmedi, görmüş olsaydı Ginger şu anda Kaos karargâhında olurdu.”

“Tack için beni mi kolluyordu?”

Hawk’un suratında keyifsiz bir ifade belirdi. “Dedim ya, bebeğim, Tack’in seninle ilgilenmesini istemezsin ama ilgileniyor işte.”

“Tamam, bunu anladım ama *yine de* anlamadığım bir şey var. Dog neden evin etrafında dolanıp duruyordu?”

“Tack’in emirleri... Güvende olduğundan emin olmak için.”

Ona baktım.

Sonra, içime derin bir nefes çekip “Beni güvende tutmak için mi?” dedim.

Hawk bana baktı. Sonra “Bebeğim, cidden mi soruyorsun?” dedi.

“Onunla bir kere karşılaştım,” dedim hatırlatma yaparak.

“İki kere.”

“Tamam, iki kere.”

“Evet.”

“E, tamam işte, bunu anlamıyorum. Onu doğru dürüst tanı mıyorum bile. Neden Dog’u bana göz kulak olsun diye yolluyor?”

Hawk yine bana bakıp “Bebeğim, ciddi misin?” dedi.

Pes etmiş gibi ellerimi havaya kaldırıp yatakta doğrul-dum ve bacaklarımı altına aldım. “Evet, Hawk, cidden. *Neler oluyor?*”

Gözlerini kıstı, sonra “Dün geceki konuşmamızı hatırlı-yor musun?” diye sordu.

Eyvah.

“Hangisi?” dedim tereddütle.

“Hani sen restoranda bütün erkeklere göz ziyafeti çeker-ken, seni görüp de oraya geldiğim gecedен söz etmiş-tik ya?”

“Restorandaki herkese göz ziyafeti falan çektiğim yok-tu!” dedim hemen.

“Bebeğim, durum aynen öyleydi.”

“Değildi.”

“Öyleydi.”

Biraz ona yaklaştım. “*Değildi.*”

“Tatlı Bezelyem, saçlarını savuruyor, taburende kıpırda-nıp duruyor, kamıştan kokteyl içiyordun ama sırf kahka-han bile bir erkeğin aletini sertleştirebilir.”

Bu da bir başka dezavantajdı. Öyle sayılırdı. Yani, tüm bu dediklerini *onun* için yapmış-tım ve bunca zaman sonra fark ettiğini öğrendiğime sevinmiş-tim ama bunu ona söyle-meyecektim. Kahkahamı beğenmiş olması da güzeldi.

Konuşmaya devam ettik.

“Bunun Tack’le en ilgisi var?” diye sordum.

“Burada olanları görmüyor musun?”

“Şey... Hayır.”

“Dün gece evinin bahçesinde Lawson’la, Tack’le ve benimle birlikte *değil* miydin?”

Eyvah.

“Oraydım,” dedim aksi bir tavırla.

“Senin Troy denen çocuk geldiğinde oturma odanda *değil* miydin?”

Hımm. Anlamaya başlamıştım.

“O sayılmaz. Troy’u kim bilir kaç senedir...”

Lafımı kesti. “Onun için sayılır.”

Muhtemelen, Hawk haklıydı.

“Benim için de sayılır,” dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Sadede gelir misin?”

“Kısacası, sen kazanın bozulduğunda birisini aradığında, o kişi o sırada maç falan izliyor bile olsa, işini gücünü bırakıp evine koşturur.”

Kahretsin. Bu dediği olmuştu. Troy’u aradığımda, bir Bronco maçının ortasındaydı.

Tanrım, Hawk’un hakkımda her şeyi bilmesinden *nefret* ediyordum.

Bu da başka bir dezavantajdı!

“Ayrıca, bir erkek seni kendini korumak ister gibi dizlerini karnına çektiğini gördüğünde, bunun bir daha olmaması için elinden geleni yapar.”

Gözlerimi hafifçe kıstım. “O yüzden mi buradasın?”

Hayır der gibi başını salladı. “Buradayım, çünkü geldiğinde sert geliyorsun; kendini tutmuyorsun ama bana sert bir biçimde tutunuyorsun. Buradayım, çünkü bu yatakta bana bebeğim dediğinde, bunu penisimde hissediyorum. Buradayım, çünkü tanıdığım bütün diğer kadınlar bana

ters bir laf etmeye bile cesaret edemezken, sen tavırlı davranıyorsun. Korktuğunu görüp bu konuda bir şeyler yapmak istemek, burada olmak istememin sadece bir başka nedeni.”

Bunlara verecek yanıtlım olmadığı için sustum. Bunun yerine, “Ya Tack?” diye sordum.

“Tavrın, bebeğim. Ride’da ortalığı kırdın geçirdin. Etrafı Kaos üyeleriyle çevrili hiçbir kadın kız kardeşinden, Barbi bebeklerden ve lanet olasıca bir televizyon programından bağıra çağıra bahsetmezdi.”

Gözlerimi biraz daha kıstım. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Ride’da gözlerim var, Tatlı Bezelyem. Gösterini baştan sona izledim ama bunu Tack’e söylersen, hiç mutlu *olmam* ona göre.”

Buna şaşırdım. “Ride’da gözlerin mi var?”

“Evet.”

“Neden peki?”

“Bunu bilmene gerek yok.”

Haklıydı. Bilmeme gerek olmamasının yanı sıra, bilmek de *istemiyordum*.

“Tamam, anladım,” dedim. “İyi habere geçsek mi artık?”

“Tamam. İyi haber, yangının salondan başka bir yere yayılmamış olması. Erkek kardeşim Denver İtfaiyesi’nde çalışır. Bu sabah babanın evine gitti, sonra da bana dizüstü bilgisayarına zarar gelmediğini haber verdi.”

Bir erkek kardeşi mi vardı? Ona tuhaf ama havalı bir isim koyan çılgın bir annesi ve bir itfaiyeci olan bir erkek kardeşi mi vardı?

Peş peşe duyduğum tün bu bilgileri idrak etmekte zorlanıyordum. Bir buçuk sene boyunca süren gece ziyaretleri ve birbiri ardına gelen orgazmlardan sonra, bunları öğreniyordum.

“Bir erkek kardeşin mi var?”

“Evet,” dedi.

“Başka kardeşlerin var mı?”

“Evet.”

“Ne? Kız kardeşin mi? Erkek kardeşin mi? İki tane mi? On iki tane mi?” dedim ısrarla.

“Bir erkek kardeşim daha var.”

Tanrım. Bu dünyada üç tane İtalyan, Porto Rikolu ve Kübalı erkek Delgado üyesi vardı demek. Bunu nasıl daha önceden öğrenememiştim? Bir kadın olarak, onların varlıklarını içgüdüsel olarak hissetmiş olmam gerekirdi.

“Kaçıncısın?” diye sorarak devam ettim sorgulamama.

“Ne?”

“Kardeşler sıralamasında, neredesin? En büyük mü, ortanca mı, en küçük mü?”

“En büyük.”

Kahretsin, buyurgan olmasına şaşmamak gerekirdi. Üç erkek kardeşin en büyüğüdü.

“Bebeğim, dizüstü bilgisayarınla ilgili söylediğimi duydu mu?” dedi Hawk.

Gözlerimi kırpttırıp ona baktım.

Sonra “İsimleri nedir?” dedim. “Şahin ve Kartal mı yoksa?”

“Benim ismim şahin anlamına gelen Falcone,” dedi gamzelerini belli edecek kadar gülümseyip.

“İsmi Hawk.”

“Evet ama göbek ismim Falcone.”

Yine şaşkınlıkla ona baktım. “Göbek ismi Falcone mi?”

“Sana annemin deli olduğunu söylemişim.”

“Nece? İtalyanca mı?”

“Evet.”

“Kardeşlerinin isimleri nedir?”

“Von ve Jury.”

Tanrım. Annesi cidden *deli* olmalıydı.

“Babanın isim verme konusunda hiç söz hakkı olmamış mı?”

Gamzeleri daha da belirginleşti. “Babam anneme üç erkek çocuk vermiş, Tatlı Bezelyem ama annem hep kız çocuğu olsun istermiş. Babamla evlenmiş, üç oğlu olmuş ve hayatı boyunca kavgalar, kan, sarhoşluk, kusma ve hamilelik korkusu yaşayacağını anlamış. Aynen de öyle oldu. Babam başına bizleri sardıktan sonra, isim konusunda diretmemiş tabii.”

Konuşmayı kesmesi gerekiyordu. Beni korkutmaya başlamıştı. Bu, ÇFB’ydi. Ciddi ÇFB’ydi.”

“ÇFB,” diye mırıldandım ona bakıp.

“Ne?” dedi.

“Çok Fazla Bilgi, Hawk.”

“Bebeğim, hepimiz otuzlarımızdayız. Von evli. Büyüdük, kontrolün ne demek olduğunu ve nasıl akılcı davranacağını öğrendik. Sarhoşluk, kusmalar ve hamilelik korkuları tarihe karıştı.”

Kavgalar ve kan işe karıştırmamıştı.

Sonra, bir şey geldi aklıma. “Benimle seks yaparken korunmuyorsun.”

“İlk birkaç kez kullanmıştım.”

Doğru söylüyordu, kullanmıştı.

“Ama...”

“Eşyalarını şöyle bir karıştırınca, doğum kontrol hapi kullandığını fark ettim. Seni radarıma alınca da, bedenini benden başka kimseyle paylaşmadığını gördüm ve gereksiz olduğuna karar verdim.”

Yine gözlerimi kısıp ona baktım. “Eşyalarımı mı karıştırdın?”

“Gwen, bebeğim, uyan artık. Seni kendime ait kılmaya

çalışıyordum. Bir kadını kendimin yaparken, ev ödevlerimi de iyi yaparım.”

Bunun ne anlama geldiğinden emin olmadığım, aklı-
mı yitirmemek için ona sormamaya karar verdim.

Sonra “Evde yapılmış bir çörek yemeye ihtiyacım var,” dedim, yalan da söylemiyordum. Üç tane yemem gerekiyordu. Daha sonra da derhal alışveriş merkezine gitmeliydim. Bir başka ufak siyah elbisenin gelmek üzere olduğunu hissediyordum.

Alışveriş merkezi saldırı planım Hawk beni yataktan alıp çevirince, kendimi sırt üstü ve ağırlığını üstümde hissederek vaziyette bulunca yarım kaldı.

“Bak yine gerildin,” diye mırıldandı suratıma bakıp, elleriyle bedenimi okşarken.

Hımm.

“Çocuklulumun geçtiği ev dün gece bombalandı ve seninle ilgili olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” dedim. “Gerilmeye hakkım var.”

Suratı boynumda kayboldu, kulağıma “Sana stresle baş etmenin çörekleri mideye indirmekten daha iyi yollarını gösterebilirim,” dedi.

O dersleri öğretmek için o güne dek epey çaba sarf ettiğinden, doğruyu söylediğini biliyordum. Tek istisna, onun beni ziyaret etmesine neden izin verdiğim konusunda hissettiğim strest; onunla bir gece geçirdikten sonra, kendimi saunada uzman bir masörün elleriyle bir buçuk saat yoğurulmuş gibi hissediyordum.

Ellerimi omuzlarına koyup bastırdım ve “Üvey annem ve komandoların mutfaktalar,” dedim.

Başını kaldırıp o sıcacık bakışlarıyla bana bakınca, midem yine buruldu.

“Elimizi çabuk tutar, ses çıkarmayız,” diye fısıldadı.

Elini çabuk tutabilir miydi? Daha önce hiç acele etmemişti. Yaptığı şeyin keyfini çıkarırdı ve bunu iyi yapardı.

“Meredith’in olduğu bir evde seks yapamam. Seninle de seks yapamam, çünkü ilişkimizle ilgili olarak ne yapacağıma henüz karar vermedim.”

O sırada ne yaptığına pek dikkat etmediğim için, elimi geceliğimin eteğinden içeri sokunca, elinin tenimde yarattığı ılıkılık beni ürpertti.

“Karar vermene yardımcı olmama ne dersin?” dedi; sonra, başını eğip dudaklarını harika bir his yaratacak biçimde çenemde gezdirip. Bu arada elleri de hareket halinde olduğu için yine her yerimin ürperdiğini hissettim.

Toparlanmaya çalıştım. “Hayır, bu kararı kendim vermiyorum. Seninle ilgili olarak araştırılacak konular hakkında aklımda bir avantajlar ve dezavantajlar listesi oluşturuyorum.”

Başını kaldırıp hafifçe gülümsedi ama gamzeleri yine de ortaya çıktı. Ellerinden biri durdu ama diğerini geceliğimden çıkarıp saç çizgimi okşadı.

“Neler var?” diye sordu.

“Buyurgan, küstah, her işe burnunu sokan gıcık birisin; hiç düşünmeden ya da pişmanlık duymadan Troy’u bir böcek gibi eziverdin. Bunlar dezavantajlar,” dedim samimiyetle.

Gülümsemesi suratına yayıldı.

İşte! Kesinlikle pişman değildi.

“Ha, bir de beni hiç dinlemiyorsun,” dedim.

Daha da sırtıp “Peki, iyi bir şey var mı?” diye sordu.

“Nadiren de olsa tatlı olabiliyorsun, seksten önce beni okşamayı seviyorsun ve beni yanan bir binadan kurtardım. Bunlar da avantajlar.”

“Seni okşamayı mı seviyorum?”

“Evet, bana arkadan sarılıyorsun.”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Bu, listene girecek kadar önemli bir şey mi?”

“Şey... Evet.”

Bana baktı, gülecek gibi oldu, sonra da “Kadınların önem verdiği şeyler çok saçma,” dedi.

Gözlerimi kısıp “Dezavantaj!” dedim.

Gülümsemesi yine suratına yayıldı. “Bir avantajı unutmuşsun, bebeğim.”

“Hayır,” dedim. “Şu ana dek liste gerçekten de gayet yerinde.”

Geceliğimin altındaki eli yukarı doğru gitti ve ılık eli göğsümü kapladı. Nefesimi tutup bekledim. Sonra, avucuyla göğüs ucuma okşayınca, eridiğimi hissederek nefesimi dışarı bıraktım.

“Kesinlikle bir avantaj,” diye mırıldandı suratımı dikkatle izlerken. Başını eğip beni öptü. Bu, üçlü bir tehlikeydi, çünkü dili ağzımda, eli göğsümdeydi (o sırada başparmağıyla güzel şeyler yapıyordu) ve beni yatağa mılhlayan sert ve ağır bedeni karşı koyulmazdı.

Haklıydı; bu, kesinlikle bir avantajdı.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı, başparmağı harika işkencesini kesti ve parmakları göğsümün etrafına dolandı. Parmaklarım başının arkasına gitti, diğer elimle sırtını sıkı sıkı kavradım ve baldırlarımdan birini de kalçasına doladım.

Elini nasıl çabuk tutacağını anlayabilmek için ona bakıyordum ki, sırtıttı ve ılık eli göğsümü sıktı.

“Şimdi anladın mı, bebeğim?” diye fısıldadı.

“Kesinlikle avantaj,” dedim gözlerimi kırpıştırıp. Sonra, kasıldığımı hissettim. “*Sen* ne demek istediğimi anladın mı? Kesinlikle küstahsın.”

Yine o erkeksi, boğuk ve keyifli kahkahasıyla güldü ve

başını eğip gerdanımı öptü; elini göğsümden çekip üstümden kalktı ama beni de yataktan kaldırdı. Yatağın yanında ayakta duruyorduk. Ben daha ne yaptığımı soramadan, kollarını boynuma doladı.

“İşlerini tamamlayıp teslim tarihlerine yetişmen gerek,” dedi. “Bu gece odaklanmanı istiyorum.”

“Neye?” diye sordum.

Bana biraz daha yaklaşıp daha sıkı sarıldı ve “*Bana*,” dedi.

Eyvah.

“Ailem burada kalıyor,” dedim.

“Benim kendi yerim var,” diye yanıt verdi.

Sığınağı. Hımm. Ben tekrar ürperince bunu hissetti; hissettiğini biliyordum, çünkü yine sırtıttı.

Kollarıyla beni sıktı. “Bugün çalış, sonra bu gece listenin olumlu tarafında olacağım.”

Ona kararımı insanüstü cinsel güçleri zihnimi bulandırmadan vermem gerektiğini söylemek istedim ama hiçbir şey diyemedim. Başını eğip beni öptü ve *pof!* diye ortadan kayboldu.

Güçlü kolları boynumda olmadan, dayanabileceğim sert bedeni olmadan bir, iki saniye öylece ayakta dikildim. Sonra, yatak odasının kapısına baktım.

“Bunu yapmasından nefret ediyorum,” diye homurdandım.

Ama etmiyordum. Doğruyu söylemem gerekirse, çok halı olduğunu düşünüyordum.

On Birinci Bölüm

Elbise. Topuklular. Odaklan.

Meredith'ten sucuklu yumurta ve kahve aldıktan sonra "sadece oturma odası, hayatım; hem aylardır bandan yeni bir koltuk almasını istiyordum", "birkaç gün gerçekten de ayaklarımı uzatıp dinlenmek istiyordum" gibi sözler duyduktan (her şeyi iyi yanından gördüğünü söylemiştim), komandolara merhaba dedikten, bir duş aldıktan, Hawk'un komandolarının birinin "olay yerinden" getirdiği dizüstü bilgisayarımı, valizimi, çantamı ve ceketimi aldıktan sonra, kendimi çalışma odama kapattım ve işe koyuldum.

Cam ve Tracy aramışlardı. Cam karakolda bombalama olayından söz edildiğini duyduğu için aramıştı. Tracy de bu olayı Cam'den duyduğu için aramıştı.

Troy aramamıştı ve bunun sebebi ya yaralarını sarıyor olmasıydı ya da Cam'le Tracy bu olayı muhtemelen Troy'un yaralarını sardığını düşündükleri için ona söylememişlerdi.

Onu arasam mı diye biraz düşündükten sonra, yaralarını sarması için ona süre tanımaya karar verdim. Daha doğrusu, kendime öyle yaptığımı söyledim. Aslında, ödeleklik ediyordum. Herkes evime yangın bombası atılması olayı haricinde benimle hiçbir şey konuşmaması gerektiğinin

farkındaydı ki zaten bu konuyu gerekli herkesle konuşmuştum. Çalışmam ve işime odaklanmam gerektiğini de biliyorlardı. Bu yüzden, cep telefonum çalınca şaşırmıştım.

Troy'un aradığını sandım.

Telefonu alıp ekrana bakınca "Hawk" ismini gördüm.

Telefona bakakaldım. Telefonuma numarasını bilmediğim için kayıt etme fırsatı bulamamıştım.

Telefonun kapağını açıp, acaba Tracy şaka mı yapıyor diye düşünüp kulağıma götürdüm. Şaka yapıyorsa bile, bunu nasıl başarmıştı, daha da önemlisi *neden* yapıyordu?

"Alo?"

"Bebeğim," dedi Hawk.

Hayır, Tracy şaka falan yapmıyordu.

"Hawk?"

"Minik siyah bir elbise, topuklu ayakkabılar, akşam yedi buçuk," dedi.

Gözlerimi kırptırdım. Sonra "Ne?" dedim.

"Bu akşam."

"Bu akşam ne?"

"Bu akşam, minik siyah elbiselerinden birini ve topuklu bir çift ayakkabı giyeceksin. Ben de yedi buçukta orada olacağım."

Aman Tanrım! Hawk beni bir randevuya çıkaracaktı! Midemin burulduğunu hissettim.

"Beni dışarı mı çıkaracaksın?" dedim emin olabilmek için.

"Tatlı Bezelyem, bir buçuk senedir seni beceriyorum."

Midem birden düzeldi.

"Biliyorum."

"O yüzden, sana çıkma teklif etmiyorum. Sadece elbisenle ayakkabılarını giy, yedi buçukta seni alacağım diyorum."

Şey... ne?

“Yani, beni bir randevuya falan çıkarmak için bir şey sormuyorsun, bir randevuya çıkacağımızı söylüyorsun,” dedim bir tahminde bulunarak ama bir yandan da bunun doğru olduğunu hissederek.

“Aynen öyle.”

“Bana bir randevuya çıkacağımızı söyleyemezsin!” dedim aksi aksi.

“Az önce söyledim, bebeğim.”

“Dezavantaj,” diye homurdandım, çünkü gerçekten de ciddi bir *dezavantajdı*.

Her zamanki erkeksi boğuk gülüşüyle yanıt verdi, sonra “İşlerini bitir,” dedi. “İşe değil, bana odaklanmanı istiyorum.”

“Bir randevuya çıkacak vaktim olduğunu sanmıyorum. İşe boğulmuş durumdayım.” Bu, bir yalandı. Önceki gece ve o sabah epey iş bitirmiş, kaybettiğim zamanı telafi etmeye yaklaşmıştım. Kesinlikle bir randevuya çıkacak vaktim vardı ve hayattaki prensiplerimden biri, minik siyah bir elbise giyecek fırsatları hiçbir “ama” ya da “keşke” demeden yakalamaktı. Ama bu sefer bir istisna olacaktı.

“Dün gece babanla yan yana yangınla boğuşmadan bile önce ailenin onayını aldığım belliydi, Gwen. Evine gelip seni kendim giydirsem ve tekmelerinle çılgınlıkların arasında seni arabama taşısam bile müdahale edeceklerini sanmam.”

İşte bu, ne yazık ki doğruydu.

Dikkatimi bir başka gıcık konuya verdim.

“Telefon numaranı sen mi kaydettin?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Onu Fang’e vermeden önce.”

“Fang mi?”

“Ailenin evinden eşyalarını getiren adamım.”

Tanrım. Adamın ismi sivri diş anlamına gelen Fang miydi? Niye olduğunu anlayabiliyordum. Adamın köpek dişleri biraz uzundu. Ama dişleriyle ilgili bu bozukluğa işaret eden bir lakabı olmasından memnun olabileceğini tahmin etmemiştim. Adam birisi onunla dalga geçtiğinde, bir duvarın ardından bile o kişiyi yumruklayabilecek kadar iriydi.

“Neden?” diye sordum.

“Ne neden?”

“Neden numaranı telefonuma kaydettin?”

Sessizlik oldu. Sonra “Bebğim,” dedi.

Her zamanki gibi, verdiği tek yanıt buydu.

“Bebğim ne? Aylardır, tuhaf bir ilişkimiz var, şimdi bir şeyler değişiyor ama sana bu değişim *ve* geleceğimiz konusunda tereddütlerim olduğunu söylemiştim.”

“Dilediğin kadar tereddüt edebilirsin, Tatlı Bezelyem, ben her ikimiz adına da eminim. Elbiseni ve ayakkabılarını giy. Odaklan. Yedi buçukta oradayım.”

Bir şey söylemek üzere ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim. Çat diye telefonumu kapattım. Sonra, telefona bakakaldım.

Telefonu masama fırlatıp “Tanrım, ne kadar *asap bozucu* bir adam,” dedim kendi kendime.

Ama bunu derken bile öncelikle minik siyah elbiselerimden birini giyecek fırsatı yakaladığıma sevindiğimi, ikinci olarak da nihayet, nihayet Cabe “Hawk” Delgado’yla bir randevuya çıkacağım için *azıcık* heyecanlandığımı biliyordum.

Camaro’suna binmeyi umduğumu düşünmemeye çalışarak işime odaklanmaya çalıştım.

Saat neredeyse yedi buçuktu, babam işten gelmişti ve Meredith mutfak dolaplarımla çekmecelerimi düzenlerken, çalışma odamda televizyon izliyordu. Ben de banyoda Hawk’la

çıkacağım randevuya hazırlanırken heyecandan ölüyordum.

Beni dehşete düşüren şey, kısmen Hawk'la bir randevuya çıkacağım ve onunla bir randevuya çıkmama kararına *uyamamamla* ilgiliydi. Dahası, Hawk'la ilgili her konuda aptalca kararlar verecek olmamla da ilgiliydi. Bir yandan da elbisemi beğeneceğini *ummadan* edemiyordum.

Komandolar evime güvenlik sistemini kurmuşlardı; Smoke, Meredith'le bana sistemin nasıl kullanılacağını uzun uzadıya anlatmıştı.

Kulağıma biraz karmaşık geliyordu. Daha önceden hiçbir alarm sistemi kullanmamıştım ve birkaç numara tuşlayınca işin hallolduğunu, güvenliğin sağlandığını sanıyordum! Ama evime kurulan sistemin çalışma odamda, yatak odamda, mutfakta, oturma odasında ve en kötüsü de banyoda panik düğmeleri bulunuyordu. Ayrıca, farklı tür alarmlar için de farklı kodlar girilmesi gerekiyordu. Mesela, sadece pencereler ve kapılar için ayrı, evdeki sensörler için ayrı kodlar vardı. Evde acil bir durum olabileceğiyle ilgili, eve “çaktırmadan” gitmeleri gerektiğiyle ilgili “merkeze” mesaj yollayan farklı bir kod daha vardı. Bunun ne anlama geldiğini bilemiyordum.

Meredith de ben de rakamları pek iyi hafızamızda tutamadığımızdan, Meredith bunları yazmak için kâğıt almaya gittiğinde, Smoke ayaklarına bakıp çenesini sıktı. Sonra, beni ve Meredith'i mutfığa götürdü. Orada, eski ve büyük çiftlik masama oturup, üç farklı kodu bize ezberletene dek sorular sordu.

Bunları yaparken, sabırlı davranamıyordu; özellikle de Meredith bana eğilip kulağıma bir şeyler fısıldamaya başladığında. “Bunda bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum, hayatım. Yani, seni utandırmak istemem ama babanla ben senin ve Hawk'un...” Sesini alçalttı. “... *yakın* olduğunu-

zu biliyoruz.” Ben Smoke’la göz göze gelmekten kaçınırken, Meredith “Yani, seni korumak için burada olmayacak değil ya?” dedi.

Dudaklarımı ısırıp omuzlarımı silktim. Başka ne yapacağımı bilemiyordum. Meredith Hawk’la bir çift olduğumu zu sanıyordu, çünkü Hawk böyle düşünmesine neden oluyordu ve ben de onun oyununa uyarak durumu farklı kılıyordum. Meredith’in Hawk’un yanında güvende olduğumu düşündüğü belliydi. Bunu değiştirmek istemiyordum. Özellikle de kadıncağızın evi kızının girdiği bela yüzünden yangın bombalarına maruz kaldığı için istemiyordum.

Ayrıca, üvey annemle *birisiyle* yakın olmak konusunu konuşmak istemiyordum. Meredith anlayışlıydı, her zaman da öyle olmuştu ama aynı zamanda, hayatta bildiğim tek anneydi. En başından beri, benim için *gerçek* bir anne olmuştu. İnsan *annesiyile* yakışıklı erkeklerle seks yapmayı, hele hele peş peşe orgazmlar yaşadığı seks öykülerini paylaşmazdı.

Öte yandan, babam kodları iki saniyede ezberledi. Rakamlarla arası her zaman iyi olmuştu. Bu konuda becerikliyd.

Rujumu sürerken, bozuk kapı ziline tuhaf bir ses çıkarak çaldığını duyunca, midemin burulduğunu hissettim. Hawk’u ilk kez gördüğümdeki ve beni her ziyaret ettiğinde kendime ciddi bir şey hissetmediğimi söylediğim zamanlardaki gibi.

“Ben açarım!” diye seslendi Meredith alt kattan. Nefesimi tutup dudak kalemimi çektim ve rujumu sürdüm.

Hawk *ilk* kez kapımı çalıyordu. Belki bir anda banyomda belirirverse, midem bu kadar alt üst olmazdı. Sinir olurdum, o kadar.

Odama koşturup çantamı ve şalımını aldım. Sonra kapımı hafifçe kapatıp araksındaki boy aynasına baktım.

Minik siyah elbise tamamdı. İşin aslı, bir numaralı minik siyah elbisemdi. Siyah elbiselerim arasında en iyisiydi. Kolsuzdu ve göğüs dekoltemi gösteren derin bir V yakası vardı. Sırt kısmı daha da açıktı ve ortasında bol bir kemeri olduğu halde, kalçalarımı sımsıkı sarıyor, kalçalarımın hemen bitiminde de sona eriyordu. Çok ama *çok* kısaydı. O kadar kısaydı ki, Darla ve Ginger'ın giydiği etekler gibiydi ama tabii onlarınki kadar basit bir görünümü yoktu. Dahası, kumaşı öylesine güzeldi ki, bol kısımlarında bile üstüme tam oturuyor, gizlemesi gereken kısımları gizlemiyordu. Harikaydı.

Topuklu ayakkabılar tamamdı. Siyah renkli, seksi sivri topuklu ve kayışlı sandaletler giymiştim. Bacaklarımı harika gösteriyordu. Muhteşemdi.

Saçlarımı salmış, buğulu bir makyaj yapmıştım.

Görünümüm, bir randevuya çıkarken yapmam gereken her şeyi kapsıyordu. Daha doğrusu, öyle olduğunu umuyordum.

"Sonra görüşürüz baba!" diye seslenerek odamdan çıktım.

"İyi eğlenceler hayatım!" diye geri seslendi babam. "Hawk'a kapı zili için endişelenmemesi gerektiğini söyle. Hafta sonu tamir edeceğim!"

Babamın duman ve yangının verdiği hasar yüzünden zorunlu olarak evime geçmiş olması onun için harikaydı. Evimde yaşayan bir tamirci vardı artık.

"Tamam!" diye seslendim ama Hawk'un tuhaf bir ses çikaran kapı zilime kafa yordüğünü hiç sanmıyordum.

Aşağı kata telaşla indiğimde, salonun ışığının yanmadığı ama mutfaktan sesler geldiğini duydum. Meredith Hawk'a bira ikram ediyor olmalıydı. Meredith evimdeyken, ev sahibeliği görevini ona devrediyordum. Bunun en iyisi

olduğunu öğrenmiştim. Resmi bir yemeğe katılmak üzere Beyaz Saray'a gitse, Birinci Leydi kenara çekilip işleri ona devredebilirdi.

Apar topar mutfağa girdim ve Meredith'in Dedektif Mitch Lawson'la sohbet ettiğini görünce olduğum yerde kalakaldım.

Önceki gece, yangın ve babamla Hawk'un yangın söndürücülerle, alevlerle boğuşması yüzünden dehşete kapılmıştım ve onun ne kadar yakışıklı olduğunu düşünecek vaktim olmamıştı. Ama o sırada mutfağımda oturuyordu, ben de minik siyah elbisemle ve saldıığım saçlarımla içeri girmiştim. Dönüp bana bakınca, o da donakaldı; böylece, ben de bir kez daha ne kadar yakışıklı olduğuna bakma fırsatı elde ettim.

Fırsatı sonuna kadar kullandım.

İlk toparlanan o oldu. "Gwendolyn."

Tanrım, ismimi kısaltmadan söylemesine bayılıyordum. "Selam, Dedektif Lawson."

Her zamanki gibi hafifçe gülümsedi ve "Bana Mitch diyebilirsin," dedi.

"Şey... Peki."

Lawson beni tepeden tırnağa süzdükten sonra Meredith'e döndü.

"Özür dilerim Bayan Kidd ama Gwendolyn'le biraz yalnız konuşabilir miyim?"

"Aaa, tabii!" diye bağırarak Meredith derhal ayağa fırladı. O da Mitch'in ne kadar yakışıklı olduğunun farkındaydı. "Tabii, tabii. Ben şey yapayım..." deyip buzdolabına gitti ve iki bira aldı. "... Bax'le kendime içecek bir şeyler alayım." Buzdolabını kapatıp kapıya gitti ve "Sizi tekrar görmek güzeldi, Dedektif Lawson," dedi.

"Mitch."

“Evet, Mitch,” dedi Meredith arkasına bakmadan kaçarken.

Tanrım. Mutfağımda *Mitch’le* yalnız kalmıştım. Salonunda sekiz polis memuru daha yoktu. Hawk da gelmemişti. Geç kalmıştı.

Mutfağa birkaç adım attım. “Şey... Her şey yolunda mı?”

Başını hafifçe yana eğdi. “Evet, neden?”

“Şey... Buradasın ve... şey... bir polis memurusun; ayrıca, kız kardeşimin başı büyük dertte. O yüzden...”

“Buraya kız kardeşin yüzünden geldim ama onunla ilgili bir sorun yok.”

“Ha, peki.”

“*Başka* bir sorun da yok,” dedi.

“Anladım,” dedim.

“Senden bir iyilik isteyecektim.”

İçime derin bir nefes çekip “Tamam,” dedim.

Bu arada, sürekli olarak benzer şeyler söylediğim için kendimi aptal gibi hissettim ama başka ne diyebilirdim ki? Üstümdeki minnacık siyah renkli bir elbiseyle Hawk’u bekliyordum. Lawson çok yakışıklıydı, benden hoşlandığını biliyordum ve şimdi de bana benden bir iyilik istediğini söylüyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Durum muğlâktı; kötü ya da iyi olduğunu söyleyemezdim, sadece neler olacağını bilmiyordum.

Bir, iki saniye bana baktıktan sonra, sesini alçaltıp emir verir gibi “Gwendolyn, buraya gel,” dedi.

Ayaklarım hiç tereddütsüz ona doğru ilerledi, çünkü ben bir kadındım ve yakışıklı bir erkek alçak, boğuk ve çekici bir ses tonuyla yanına gitmesini söylediğinde bir kadın giderdi.

Ondan bir adım uzaklığa varınca kendimi durmaya zorladım. Durduğumu görünce, tatlı bir sesle “Güzel gözüküyorsun,” dedi.

Bana güzel göründüğümü söylemişti. Bu da güzeldi.

“Teşekkürler,” dedim fısıldar gibi.

“Hawk’la mı çıkıyorsun?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sonra, evet der gibi başımı salladım. O da gülümsedi.

Sonra, sırtını dikleştirdi ve bana biraz yaklaşıncı, aramızdaki bir adımlık mesafe birkaç santim kadar kaldı.

Aşağı yukarı.

Elini kaldırıp belime koydu ve bir şey söylememe ya da yapmama fırsat vermeden konuşmaya başladı.

“Bunu söyleyerek seni incitmek istemem ama dün geceden sonra gerçekten de söylemem gerektiğini hissediyorum.”

Eyvah.

Başımı hafifçe kaldırıp tatlı gözlerine baktım ve her zamankinden de tatlı olduğunu fark ettim.

“Nedir?” dedim o tatlı gözlerinde kaybolmamaya çalışarak.

Biraz tereddüt etti ama sonra “Kız kardeşin Ginger pek de zeki bir kız değil.”

Ha. İşin aslı, başka bir şey diyeceğini sanmıştım. Ne olabileceğini bilmiyordum ama elini belime koyunca ve bana o kadar yaklaşıncı, Ginger’dan söz edeceğini düşünmemiştim.

“Farkındayım aslında,” dedim.

“Bunu biliyorsundur; zaten bilmiyor olsaydın bile, son birkaç akşamdan sonra öğrenmişsindir. Ama Ginger seni de bu işe bulaştırdığının farkında değil.”

“Evet, son birkaç akşamdır bunu artık biliyorum.”

Başını salladı. Sonra “Senden istediğim iyilik şu: Onu tekrar görürsen, beni aramanı istiyorum.”

Birden, gerildiğimi hissettim ama bu otomatik bir tep-

kiydi. Lawson bunu yine de fark etti, bana biraz daha yaklaştı, iki elini de belime yasladı.

“Ona ne olacağını bilemem. Akılcı davranırsa, bir anlaşma yapabilirsek onu koruyabilirsek, işler farklı bir hal alabilir. Ama hiçbir söz veremiyorum, Gwendolyn. Tek söyleyebileceğim, her ne olursa olsun, bizim yanımızda sokaklardakinden çok daha güvende olacak. Ginger sokakta değil de bizimle olursa, *sen* de daha güvende olacaksın.”

Ne demek istediğini anlayabiliyordum.

Konuşmaya devam etti. “Teslim olduğu takdirde, senin hatırın için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Vay canına.

“Teşekkürler,” dedim alçak sesle.

Parmakları belimi daha da kavradı ve hafifçe gülümserken belimi sıktı.

“Bir tek şeyin açık olmasını istiyorum: Onu yanında tutmaya kalkışma. Ama onu görürsen, yanına gelirse, sana ulaşmaya çalışırsa, bunu bize bildirmemenin daha doğru olacağını söylese bile öyle olmayacak. Hemen beni ara, dediklerini bana aktar, onu nerede gördüğünü ve nereye gideceğini anlat.”

“Onu gammazlamamı istiyorsun,” dedim.

Hiç tereddütsüz, gayet dürüst bir biçimde “Evet,” dedi.

Ben de aynı şekilde “Peki,” dedim.

Yine gülümsedi.

Sonra, parmaklarını belimde biraz daha sıkıp “Bu durumla başa çıkabiliyor musun?” diye sordu.

Tanrım, cidden çok tatlıydı.

“Öğrenmeyi tercih ettiğim hayat dersleri var. Kusursuz sufle nasıl yapılır gibi. Gerçi bunların arasında hayatımı tehdit eden alevlerle başa çıkmak gibi bir şey yoktu ama iyiyim.”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Kusursuz sufle yapmayı mı öğrenmek istiyorsun?”

“Şey...” Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum. Aramızda yeteri kadar boşluk yoktu ve elimde çantamla şalım da vardı. Ama parmakları belimde yine sıkılaştınca ve beni biraz daha kendisine doğru çekince, ellerimi kaldırıp göğsüne dayamaktan başka çarem kalmadı. Hımm. Böylesi daha iyiydi.

“Pek sayılmaz,” dedim. “Aslında, otuz saniyede ya da daha kısa sürede çikolata parçacıklı kurabiye hamuru yapmayı öğrenmek isterdim.”

Yine gülümsedi.

“Ama çikolatalı olacaksa, kusursuz sufle yapmayı öğrenmeye de karşı değilim.”

Daha da gülümsedi. Yaşasın!

Sonra, gülümsemesi silindi, sesi de suratı gibi yumuşadı. “Bir sürü boktan olay oluyor Gwendolyn, ürkütücü şeyler oluyor. İyi olduğuna emin misin?”

İşte bunu sorması çok güzeldi.

“Evet,” diye fısıldadım ama nedenini *sormayın*. “Meredith için biraz endişeleniyorum. Yangını yeni bir koltuk almak ve birkaç gün dinlenmek için bir mazeret olarak kullanıyor ama keyifsiz olduğunu görebiliyorum. Nedense bu konuyu konuşmuyor. Canı istemiyorsa, *ben* de konuyu açmak istemem ama Ginger Meredith’in kızı ve...”

“Seni seviyor,” diye lafımı kesti.

“Ne?”

“Dün gece de, önceki gece de seni umursadığını gözlerimle gördün. Ginger onun kızı ama senin ve babanın hayatını karıştırıyor. Meredith bu yüzden kendisini sorumlu hissediyor ve ne yapacağını bilemiyor.”

Büyük bir ihtimalle haklıydı.

Lawson konuşmaya devam etti. “Bu konuda onunla konuşman gerek. Onu sorumlu tutmadığın konusunda ikna etmelisin. Bu yükü üstünden al, yoksa Ginger’ın başına açtığı bela gibi şeylere odaklanmaya başlayacak. Ginger’ın senin başına açtığı dertler konusunda endişelenmesine gerek yok.”

“Haklısın,” dedim alçak sesle.

Elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, tatlı kahverengi gözlerini saçımdan ayırmadı. Sonra, elini boynumun etrafına dolayınca, ılık avucunu boynumda hissettim.

Tekrar bana baktı. “Evet, haklıyım.”

“Meredith, babam ve ben öyle değiliz,” dedim. Bunu ona neden söylediğimi bilemiyordum ama söylemem gerektiğini hissediyordum. “Ginger...” Başımı salladım. “...bizlerden farklı. Nedenini bilemiyorum ama her zaman farklıydı. O...”

“Biliyorum Gwendolyn,” dedi gayet ikna edici bir ses tonuyla.

Rahatladığımı hissedip başımı salladım, o da boynumu hafifçe sıktı. Tam o sırada, kapı açıldı. Lawson’la birlikte bakınca, Hawk’un geldiğini gördük.

Üstünde aşağı yukarı onu ilk gördüğümde giydiği kıyafet vardı. Özel dikim gömleği bu sefer lacivertti ama önceki gömleği kadar iyiydi. Blucin, çizme ve büyük tokalı bir kemer. Çok şık deri bir ceket de geniş omuzlarını ortaya çıkarmıştı. Elinde bir de Nordstrom torbası vardı. Daha doğrusu, bir Nordstrom ayakkabı torbası vardı. Kasıldığını hissederek Lawson beni daha sıkı tuttu.

Hawk kapıyı ardından kapattı ama bakışlarını bizden ayırmadı. Sonra, ellerini beline, torbayı kalçasına dayadı.

“Bir şey mi böldüm?” dedi.

“Hayır,” dedim hemen.

“Evet,” dedi Lawson benimle aynı anda.

Dikkatle geri bir adım attığımda, Lawson'ın elleri iki yana düştü.

Lawson ve Hawk birer maço kesilip, gözlerini birbirlerine diktiler. Ben de ağzımı açıp toparlanana dek hiçbir şey demeden olduğum yerde kalakaldım.

“Buraya Ginger'ı görüp görmediğimi ya da bir haber alıp almadığımı sormak için gelmişti,” dedim Hawk'a. Konuştuğumda, gözlerini bana çevirmişti ama lafımı bitirir bitirmez yine Lawson'a baktı.

“Gayet açık konuştuğumu sanıyordum,” dedi.

“Doğru,” dedi Lawson. “Ama hatırlarsan, seninle aynı fikirde değildim.”

“Kariyerini geliştirmek için kadını mı kullanamazsın,” dedi Hawk Lawson'a hiç kulak asmayarak.

Gerildiğimi hissedip dudaklarımı birbirine bastırdım ama bunun esas nedeni Lawson'dan dalga dalga yayılan öfkeydi. Alçak sesle konuştuğu halde, ne kadar öfkелendiği belli oluyordu.

“Dikkatli ol,” diye uyardı Hawk'u.

“Onun bu işle hiçbir ilgisi yok,” dedi Hawk. “Ginger artık onun için yok. Burada da, sokaklarda da böyle biliniyor.”

“Ama son iki gece olanlara bakarsan, pek de öyle gözüküyor, Hawk. Ginger'ın sağı solu belli olmaz, bunu sen de biliyorsun.”

“Evet ama birisine bir şey sorulacaksa, Gwen'e değil, bana sorulması gerek.”

“Kız çaresiz durumda. İşin aslı, Ginger Kidd çaresizlik sınırını da bir hafta kadar önce aştı; bundan sonra, elinden geleni ardına koymaz. Gwendolyn de tehlike bölgesinde. Sen ve adamların iyisiniz Hawk ama onu haftanın yedi günü, yirmi dört saat kollayıp diğer işlerinizi düzgün yürütemezsiniz.”

“Bırak da onu ben düşüneyim,” dedi Hawk.

“Ne yapması gerektiğini bilmeli.”

“Tamam, ben anlatırım,” dedi Hawk aksi bir tavırla.

Yine maço kesilip dik dik birbirlerine baktılar ama neyse ki birbirlerine tekme tokat girişmelerine fırsat kalmadan, Lawson bakışlarını ondan ayırıp bana çevirdi.

“Kartım sende var,” dedi, ben de kartını gerçekten de bana verdiği için evet der gibi başımı salladım ama nereye koyduğumu hatırlayamadım. O da başını sallayıp “Kendim çıkarım,” dedi.

Sonra, Hawk’un gözlerinin önünde eğilip çenemin kenarını öptü. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Tanrım.

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Kendine dikkat et,” diye fısıldadı. “Bir şeye ihtiyacın olursa, sırf konuşmak bile istersen beni ara.”

Tamam der gibi başımı salladım. Dikkatle Hawk’a bakıp mutfaktan salona geçti.

İçime derin derin nefes çekmeye çalışırken onu izledim. Sonra, ağır ağır Hawk’a dönünce, olduğu yerden kıpırdamadığını fark ettim. Ellerini belinde, Nordstrom torbası parmaklarından sarkar halde duruyor, gözlerinde ancak mut-suz-luk olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bana bakıyordu.

Yandık, dedim içimden.

On İkinci Bölüm

Olmamızı İstedğin Biz

Ben Hawk'a baktım, o da bana. Suratındaki o mutsuz ifade kaybolmayınca, bir şeyler demeye karar verdim.

“Hey.”

Bana bakmaya devam etti. Sonra, masanın yanına gidip Nordstrom torbasını aldı, üstünde o tanıdık “Jimmy Choo” yazısı bulunan bir kutu çıkardı. Kutu sadece bende de bir tane üstünde aynı yazı bulunan bir kutu *olduğundan* tanıdık değildi, Jimmy Choo ayakkabılarını derken, bu kutulardan birçok kere *görmüştüm*. Torbayı bir kenara bırakıp kutuyu masaya koydu. Sonra da bana doğru hafifçe itti.

Kutunun içindekiler ayakkabı, daha doğrusu Jimmy Choo ayakkabıları olduğundan, elim kendiliğinden kutuya gitti. Bir çift Jimmy Choo ayakkabısının yere düşmesi gibi trajik bir olay olmadan önce, çantamı bile bırakmadan kutuyu yakalamak üzere öne atıldım.

Elimi kutunun üstüne koyup kalbim gümbür gümbür atarken Hawk'a baktım.

“Nedir bu?” diye sordum.

Başıyla kutuyu işaret edip “Açsana,” diye homurdandı.

Hımm. Hâlâ keyifsizdi.

Çantamı ve şalımı bir kenara koyup, kutuyu aldım ve

açtım. Kalbim duracak gibi oldu.

Kutunun içinde bir çift gümüş renkli, su yılanı desenli dolgu topuk sandalet çıktı. İncecik arkadan bağlanan kayışları vardı, burnu açıktı ve topukları 12 santimdi. Zarifti. Muhteşemdi. Feci pahalıydı.

Bunlar Tracy'nin son altı haftadır Nordstrom'daki ayakkabı deposunda gizlediği ayakkabılardı. Bunları almayı o kadar çok istiyordum ki, resmen ağzım sulanıyordu. Satın alabilmek için kendi kendime para biriktirebileceğimi söylediğim ayakkabılardı. Ama asla alamayacağım ayakkabılardı, çünkü Tracy'nin yapacağı indirimle bile o kadar param yoktu.

Ama hedefim ölmeden önce bir çift Jimmy Choo ayakkabısı satın almaktı. Bazı kadınların kariyerleriyle ilgili hedefleri olurdu. Bazıları dünyayı kurtarmak için uğraşırlardı. Benim hayattaki amacımsa çok güzel, çok pahalı ayakkabılara sahip olmaktı.

Hawk'a baktım.

"Anlamadım," dedim.

"İstediğin ayakkabılar bunlar değil miydi?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım.

"Evet."

"İstediğin oldu işte."

Biraz zor oldu ama nefes almayı başardım.

"Benim için mi satın aldın?" dedim neler olduğunu en sonunda anlayıp. Güvenlik sistemi. Panik düğmeleri. Pencere tamiri. Yedi yüz dolardan pahalı bir çift ayakkabı.

Neler oluyordu yahu?

"İstiyordun," dedi gayet basit bir şey söylüyormuş gibi.

Başımın döndüğünü hissettim.

"Nasıl? Neden?"

"Bebeğim, giyecek misin, giymeyecek misin?"

“Nasıl? Neden?” dedim yine.

İçini çekip “Arkadaşın bunları senin için tuttuğunu söylemişti. Onun nerede çalıştığını biliyorum. Yanımda çalışan kızlardan birini ayakkabıları bulması için yolladım. Kız senin arkadaşını buldu, arkadaşın ayakkabıları depodan çıkardı, ben de aldım. Şimdi de buradalar,” dedi.

Hawk susunca, “Bu, nasıl sorumun yanıtıydı. Nedenini söylemedin.”

“Gwen, ayakkabıları istiyordun.”

“O kadar mı?”

“O kadar.”

“Kendime ait tropikal bir ada da istiyorum. Onu da alacak mısın bana?”

Keyfi bir anda yerine geldi, hafifçe gülümseyip “Biraz uzun sürebilir,” dedi.

Ona bakınca, midem yine buruldu, kalbimse adeta birkaç boy büyümüş ve göğsümden fırlayacakmış gibi oldu. Bir de boğazım düğümlendi.

Güçlkle “Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedim.

“Bir şey deme,” dedi. “Şu lanet ayakkabıları giy de gidip yemek yiyelim. Acıktım.”

“Tamam,” diye fısıldayıp bir sandalye çektim ve kayışlı, siyah sandaletlerimi çıkarıp, gümüş renkli, su yılanı desenli, muhteşem yeni Jimmy Choo dolgu topuklu ayakkabılarımı giydim.

Tıpkı Nordstrom’da denediğim gibiydi. Kusursuzluğun temsiliydi.

Tek baldırımı havaya kaldırıp ayağıma bakarken, ayakkabılar sayesinde dünyada cennet bulduğumu düşünüyordum ki Hawk konuştu.

“Orada oturup önümüzdeki on sene boyunca ayaklarına mı bakacaksın, yoksa kalkıp arabama binecek misin?”

Başımı geriye atmış Jimmy Choo'ların içindeki ayaklarımın bakarken, Hawk'un ayakkabılara yansıyan aksini gördüm.

"Evet, on sene boyunca bakacağım," dedim ona gülümseyerek.

Gözlerine o ateşli, delici bakış yerleşince, kalbimin daha da şiştiğini hissettim.

"Bebeğim, dalga geçmeyi bırak da gidelim," dedi Hawk.

Ayağa kalkıp masadan çantamı ve şalımını alırken, Hawk'un beni dikkatle izleyen gözlerinin önünde yeni Jimmy Choo ayakkabılarımla ona doğru yürürken, hâlâ gülümsüyordum. Ona yaklaşıncaya, şalımını bırakmadan elimi göğsüne yasladım ve biraz eğildim.

"Teşekkürler Hawk," diye fısıldadım, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu sözcük kesinlikle yeterli değildi ama bir şey söylemeliydim. Sırf bana o çok istediğim muhteşem ayakkabıları aldığı için değil, Tracy'nin laf arasında söylediği bir şeyi hatırlayıp yanında çalışan kızı ayakkabıları almaya yolladığı için. Ayrıca, evime birisi zorla girdikten sonra iki gün içinde penceremi tamir ettirip, eve bir güvenlik sistemi yerleştirdiği için. Dahası, beni korumak için yanımda olduğundan ve onun, babamın ve Dog'un çabaları sayesinde ailemin evinin salonunda başlayan yangın tüm eve yayılmadığı ve dizüstü bilgisayarım kurtarıldığı için.

"Teşekkür" sözcüğü yeterli olmadığından, biraz öne eğilip parmak uçlarımla üstünde yükseldim ve onu dudaklarımdan öptüm. Bunu yaptığım saniyede, başını öne eğdi, bana sıkıca sarılıp kendisine doğru çekti ve dilini ağzıma soktu. Dudaklarımızın hafifçe birbirine değdiği yıpranmış çiftlik tarzı yemek masamda aşırı seksi, sekse doğru yol alan bir *öpüşmeye* dönüştü.

Boynuna sarılıp bedenine sıkı sıkıya bastırılmış hal-

de olduğumdan, çantamla şalım yere düşmüştü. Hawk bir elini sıkıca belime dolamış, diğer elini elbisemden içeri sokuyordu. Hawk popomu avuçlarken, tenlerimiz birbirine değiyordu (içimde tanga bir külot vardı ve sırf elbisemden külot izi gözükmese diye değil, ılık ve güçlü elini popomda hissetmek *harika* diye de isabetli bir karar vermiştim) ki babamın hafifçe öksürdüğünü duydum.

Ben irkilince, Hawk başını kaldırdı ve elini elbisemin içinden arkama doğru çekerken arkasına baktı. Ellerimi omuzlarına koyup doğrulmaya çalışırken, Hawk kollarını kımıldatmadı bile.

Yavaşça başımı çevirince, babamın hafif bir gülümsemeyle yere bakar halde orada dikildiğini gördüm.

Tanrım. Babam beni Hawk'la oynasırken görmüştü. Üstelik o sırada Hawk'un eli elbisemin *içindeydi* ve popomu *avuçluyordu*.

Öldürün beni, diye düşündüm. Birisi gelsin, beni öldürsün istedim.

"Meredith açacağı unutmuş," diye mırıldandı babam mutfak malzemelerinin bulunduğu çekmeceye giderken.

"Geç kalabiliriz," dedi Hawk beni bırakmadan. "Hatta bu gece hiç gelmeyebiliriz."

Tanrım. Suratına bakıp gözlerimi kıstım ama omzunun üstünden babam baktığı için bunu görmedi.

"Tamam," diye mırıldanan babam kapıya yönelirken, Hawk beni bırakıp geri çekildi ve çantamla şalım almak için eğildi.

"İyi eğlenceler," diye seslendi babam mutfaktan çıkarken.

"Görüşürüz, baba," diye geri seslendim boğuk bir sesle.

Sonra, Hawk beni tuttu, şalım omuzlarıma yerleştirmek için beni arkaya çevirdi. Bunu yaptıktan sonra da beni tekrar kendisine çevirip çantamı verdi.

“Az önce hayal görmedim, değil mi?” dedim.

“Hayır, görmedin,” dedi elimi tutup kapıya doğru beni çektiştirirken.

“Babam az önce bizi oynasırken, elin popomdayken gördü,” dedim hayal görmediğimi teyit etmek için.

Hawk kapıyı açıp beni dışarı çıkartırken, “Evet,” dedi.

“Eh, en azından ölmeden önce Jimmy Choo’larım oldu. Artık beni en yakındaki demiryoluna götürürsen, kendimi bir trenin önüne atabilirim.”

Hawk beni arka bahçe kapısına giden basamaklardan indirirken elimi sıkı sıkı tutuyor, bir yandan da kıs kıs gü-lüyordu.

“Hiç komik değil,” dedim Hawk demir kapının sürgüsü-nü açıp beni dışarı çekerken.

“Bebeğim, daha önce evliydin, baban bakire olmadığını biliyor.”

“Şey... evet, ama...”

“Dahası, benim nasıl birisi olduğumu biliyor, çünkü kendisi de benim gibi. O yüzden, kızı gibi ateşli bir kadına ilgi duyacağımı, poposunu avuçlarken onu öpeceğimi ve daha bir sürü şey yapacağımı da biliyor.”

“Tamam, artık susabilirsin,” dedim.

Camaro’sunun kapı kilidini uzaktan kumandayla açıp, kapıyı açtı ve beni duymazdan geldi.

“Bebeğim, üvey anneni yatağa atmak için evlenene dek beklediğini mi sanıyorsun? Öyle düşünüyorsan, çok yanı-lıyorsun.”

Ellerimi kulaklarıma dayayıp tekrar tekrar “Seni dinlemiyorum,” derken, Hawk da beni ön koltuğa oturttu. Onu duymamak için ses çıkardığım halde, hâlâ güldüğünü duya-biliyordum. Hawk kapıyı kapattı, ben de yola koyulalım diye düşünerek emniyet kemerimi taktım. Hawk yanıma oturup

arabayı çalıştırdı ve sessizce kaldırımından yola çıktık.

Güzel, dedim içimden.

Hawk arabayı sürerken bir süre konuşmayınca, sessizliği bölmeye karar verdim.

“Güvenlik sistemini kurdular.”

“Biliyorum.”

“Smoke bize sistemi nasıl kullanacağımızı öğretti.”

Hawk önce bir şey demedi ama sonra “Smoke mu?” diye sordu.

“İki Numaralı adamın.”

“İki Numaralı mı?”

Dönüp ona baktım. “Evet. Sistemin kurulmasını idare eden İspanyol adam.”

Kısa bir sessizlikten sonra, Hawk gülmeye başladı.

“Komik olan nedir?” iye sordum.

“Smoke,” dedi kahkahalar arasında.

“Şey... evet. Smoke. Bize isminin Smoke olduğunu söyledi.”

Hawk gülmeyi kesti ama “Bebğim, seninle kafa bulmuş,” dedi sırtarak. “İsmi Smoke değil. Jorge.”

Suratına baktım. “Smoke olarak tanınıyor mu?”

“Hayır.”

“Sokak ismi falan değil mi yani?”

Hawk biraz güldükten sonra, yine “Hayır,” dedi.

“O zaman neden bana isminin Smoke olduğunu söyledi?”

“Çünkü o öyle bir adam, çünkü ona inanacaktın, ona inandın ve muhtemelen bunun çok komik olduğunu düşündü.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Evet ama ismi Fang olan bir adamın da var. Senin ismin de Hawk. Smoke gibi bir isme neden inanmayayım?”

“Fang kesinlikle bir Fang, ben de kesinlikle Hawk’um.”

Haklıydı. Fang ne yazık ki ismi gibi sivri dişliydi.

“Hayır,” dedim tekrar ona bakıp. “Sen Cabe Delgado’sun.”

“Eskiden Cabe Delgado’ydim Gwen. Ama hayat boktanlaşır. O adam hâlâ içimde ama artık o değilim.”

İlginçti.

“Bu da ne demek şimdi?”

“Hâlâ avantajlar ve dezavantajlar listeni yapıyor musun?”

“Evet.”

“Avantajlar daha fazla, Tatlı Bezelyem. Belirsizlikler açığa çıkınca, sana bunun ne demek olduğunu söyleyeceğim.”

İçimden *bunun* ne demek olduğunu düşünmeden edemedim.

O an için, bir şey sormamanın daha iyi olacağını düşündüm. Tekrar pencereye dönüp konuyu değiştirdim.

“Yanında bir kız da mı var?”

Birden, arabadaki hava tuhaf ve gergin hale geldi. Hawk’un keyfi kaçmıştı.

“Bir kız mı?”

“Ayakkabıları gidip benim için alan kızı diyorum,” dedim gerildiği için ona bakmaktan korkarak.

Ama gerilim birden *puf!* diye dağıldı. Keyfi hiç kaçmamış gibi hemen yanıt verdi.

“Evet, yanımda bir kız da çalışıyor.”

Şey... Bu, *tuhaf*ti işte!

Tereddütle soru sormaya devam ettim. “Nasıl bir kız?”

Hawk hiç tereddütsüz “Bir sekreter, resepsiyonist gibi bir kız,” dedi.

Bu da ilginçti.

“İsmi nedir?”

“Elvira.”

Yine ona baktım. “Elvira mı?”

“Evet.”

“Karanlıkların sahibi Elvira gibi mi?”

“Kesinlikle huysuz olduğu söyleyebilirim.”

Hımm.

“Sık sık mı huysuzluk yapar?”

“Doğal olarak yüksek miktarda testosteron üreten, tehlikeli işlerle uğraşan on üç erkekle birlikte çalışıyor. Yani, belirli bir tavrı var. Tavrı olan bir kadın da huysuz olur. Bu yüzden, evet, sık sık huysuzluk yaptığını söyleyebilirim.”

Bu lafının ardında birçok bilgi gizliydi. Derhal soru sordum.

“On üç adamın mı var?”

“Evet.”

“Yani, on üç kişi *yanında* mı çalışıyor?”

“On üç erkek ve bir kız, evet.”

Hımm.

“Bu on üç erkek doğal olarak yüksek miktarda testosteron üretiyor ve tehlikeli işlerle uğraşıyorlar demek.”

“Evet.”

Eyvah.

“Ne tür tehlikeli durumlar?” diye sordum ama yanıtı duymak istediğimde emin değildim.

Elini uzatıp bacağıma sardı ve tatlı bir sesle “Bebeğim, inan ki benim işim söz konusuysa, cehalet en iyisidir. Anladın mı?”

Eyvah. Haklıydı. Bilmek istemiyordum. Konuyu değiştirme vakti gelmişti.

Başımı pencereye çevirip “Demek tavırla birlikte huysuzluk da geliyor,” dedim.

“Kesinlikle.”

“Benim de tavırlı olduğumu söylemiştin.”

“Kesinlikle.”

“Bana huysuz mu diyorsun?”

Bacağımdaki elini sıkıp, gülerek “Bebeğim,” dedi.

Hımm!

“Ama bugün Elvira’nın huysuzluğundan onu ikinci el bir araba kadar pahalı bir çift ayakkabı almak için Nordstrom’a yollayarak kurtulabildiğimi öğrendim. Ayakkabıları sana verdiğim için de beni ilk kez öpebilirsin.”

Ona baktım. “Seni öptüm ya?”

“Hayır, beni *geri* öptün. İlk ben *seni* öptüm.”

Doğruyu söylüyordu.

“İleride almak istediğin ayakkabıları da planla, Tatlı Bezelyem.”

Bunu duyunca midemin yine burulduğunu, boğazımın gıdıklandığını hissettim.

“Bu iş beni ürkütüyor,” dedim bu yüzden.

Bana bakıp başını tekrar yola çevirdi. “Neyi diyorsun?”

“Senin tatlı davranman. Cömert ve tatlı. Hayatın hakkında anlattıkların konusunda cömert... *gibisin* ve tatlısın. Bu da beni korkutuyor.”

“Neden?”

“Bu, biz değiliz.”

“Olmamız istediğin biz buyuz, Gwen.”

“Emin değilim,” diye yalan söyledim.

“Saçmalama, bebeğim,” dedi. “Hayatında değilmişim gibi numara yapmaya çalıştığını biliyorum ama dün gece ailenle birlikte akşam yemeği yedik.”

Kahretsin. Yine aynı konuyu açmıştı.

“Söylediklerimi uydurduğumu da söylemişim,” diye yine yalan söyledim. “Meredith bir romantiktir. Babamla tanıştığında bayılmıştı, çünkü onun hayallerindeki adam olduğunu *tek bakışta* anlamıştı. Beni seviyor. Benim için en iyisini istiyor, her zaman da istedi. Ben de onu mutlu etmek istedim.”

Vitesi değiştirmek için elini bacağımdan çekip “Gwen, bebeğim, söylediklerinin her kelimesi doğruydu,” dedi.

“Hayır, değildi.”

Arabayı durdurunca, Denver şehir merkezinin aşağı bölgesindeki Larimer Meydanı’nda Tamayo isimli restoranın önünde olduğumuzu fark ettim. Burası LoDo olarak da bilinirdi. Orada harika Meksika yemekleri yaparlardı. Tamayo’nun sıra dışı, leziz mi leziz kokteylleri ve guacamole’si tanrının varlığını ispatlamaya yeterdi. Barın arka tarafındaki muhteşem bir duvar resmi ve bir teras vardı. Harika bir yerdi.

Hawk bana dönerken, ben de ona baktım.

“Hayır,” dedi alçak sesle.

“Hayır ne?”

Elini kaldırıp parmaklarını enseme doladı ve beni kendisine çekti.

“Dün gece ağızından çıkanları kirletme.”

Birden, söylediklerimin onun için önemli, hem de az değil, biraz değil, *çok* önemli olduğunu anladım. Bu konuda ne yapacağımı bilemedim ama bu durum beni *çok* korkutuyordu.

“Hawk...” diye fısıldadığımda, elini ensemden çeneme kaldırıp başparmağıyla dudaklarımı okşadı.

“Yapma,” dedi.

“Peki,” diye fısıldadım.

Elini indirip kemerimi açtı, sonra da arabadan indi. Tek Jimmy Choo’yu kaldırırma bile koymama fırsat kalmadan kapıma gelmişti. Elimini tutup beni arabadan çıkardı ve elimi bırakmadan yürümeye başladık. Hawk, ben ve Jimmy Choolarım Tamayo’ya girdik.

On Üçüncü Bölüm

Kesinlikle Vakit Kaybı

Uyandığımda, Hawk'un sesinin çok uzaklardan geldiğini hissettim. Telefonda birisiyle konuşuyordu.

Gözlerimi açtım.

Hawk'un yatağındaydım.

Ellerimi yanağımın altına sıkıştırıp gözlerimi yumdum ve önceki gece bir anda zihnime akın etti.

Hepsi. *Birçok* şey.

İlk olarak, Tamayo'da Tamayopolitan denen kokteyller vardı. Ananas suyu, tekila, kızılçık ve guava'yla yapılan kokteyller. Çok lezzetliydi. Enerji veriyordu. Ama bir o kadar da tehlikeliydi.

Cosmo'lar dışında içinde "opolitan" geçen her türlü kokteyli içmeye karşı olmadığımдан, o gece Tamayopolitan içmeye karar vermişim.

Bir sürü içtim. Çok da yemek yedim. Dahası, çok da *konuştum*.

Hawk'un o geceye katkıları belli ki araba yolculuğu sırasında tükenmişti. Akşam yemeğindeki sohbetimiz Hawk'un bana sorduğu sorulardan ve benim yanıtlarımdan ibaretti. Hakkımda her şeyi biliyor olabilirdi ama hayatımla ilgili her şey konusunda neler hissettiğimi öğrenmek istediği de

belliydi. Dolayısıyla, bana annem hakkında ne hissettiğimi sorunca, ona Meredith'in çok iyi bir anne olduğunu, kendi annemin bana bakamayıp kaçmayı tercih ettiğini ve bunu yaptığını söyledim. Babamla ilgili olarak aynı şeyi sorunca, ona babamla ilgili her şeyi, onu neden çok sevdiğimi ve neden o kadar iyi bir baba olduğunu anlattım (benzer şeyler anlattım ama yine de her iki konuyla da ilgili ayrıntıları anlattım). Meredith'le ilgili de öyle. Ginger'la ilgili olaraksa tam tersi oldu ama Ginger'ın kişiliğine ve sevicecek fazla bir yanı olmamasına rağmen, yine de kız kardeşim olduğunu ve er ya da geç hayatını bir düzene sokacağına dair inancımı yitirmedigimi de anlattım. Ta ki yakın tarihe kadar.

Bana Cam'le, Leo'yla ve Tracy'yle ilgili sorular sorarken, dördüncü Tamayopolitan'ımı içmeye başlamıştım ve konu Troy'a gelmişti. Benden hoşlandığı ortaya çıktığı için hayatımdan çıkması konusunda endişeli olduğumu, tamamıyla çıkarsa ne kadar üzüleceğimi anlattım.

Ona bir fıkra ya da komik bir öykü anlattığımda benimle birlikte güldü, o komik bir şey söylediğinde ben aynı şekilde tepki verdim.

Son olarak, anlattığım her şeyi pür dikkat dinledi. Bana odaklanmıştı. Sanki ağızımdan çıkan her sözcüğü hayatın anlamına dair bir yapboza bir parça olarak ekliyordu. Bazı parçalar elindeydi ama hepsini elde ettiğinden emin olmak istiyordu. Rahat ve sakin ama bana odaklanmış tavrı yüzünden, restorandaki tek bir kadına dönüp bakmamıştı bile. Benden başka kimseyle ilgilenmiyordu. Bu da beni iyi, *çok iyi* hissettirdi.

Yemeğimiz rahat ve eğlenceli geçti; yemekler harikaydı, içkiler su gibi akıyordu, Hawk çok tatlı ve seksiydi. Dahası, ayağımda muhteşem ayakkabılar vardı.

Hayatımda çıktığım en iyi randevuydu.

Altıncı Tamayopolitan'ımdan sonra restorandan ayrıldık ve gecenin ikinci yarısı başladı. Camaro'sundaydık ve Denver sokaklarında ilerlerken, ben gecenin bizi nereye götüreceğini düşünüyorum, bacaklarımın arasında bir ürper-ti hissediyordum ki Hawk'un telefonu çaldı. Telefona yanıt verdi, birkaç şey söyledikten sonra kapattı ve bir küfür savurdu.

"Merkeze gitmem gerek, bebeğim. Acil bir durum hakkında bilgi alacağım. Ofisimde beni bekleyebilir misin?"

Bunu duyunca, içimden, *Tanrım! Merkezini göreceğim!* diye düşündüm.

Biraz çakır keyif olduğumdan, sadece "Tabii," diye yanıt verdiğim halde heyecanımı gizleyemediğimden ve sesimin gayet hevesli ve neşeli çıktığından emindim. Onun da bunu fark ettiğini biliyordum, çünkü dönüp ona baktığımda sırı-tıyordu.

Şehir merkezinin üst bölgesindeki bir gökdelen iş merkezinin garajına girip beni asansöre götürdü ve birlikte on dördüncü kata çıktık. Asansörün kapısı açılınca, ofisin iki koridora ayrıldığını ve her iki tarafında birer hol olduğunu gördüm. Hawk iki kere sağa saptı, iki numaralı kapının önünde durdu ve bir kartla kapıyı açtı.

Onunla birlikte içeri girince olduğum yerde kalakaldım. Süper bir yerdi.

Komando Merkezi!

Arka taraftaki karanlık pencerelerden şehir manzarası gözüküyordu. Tam önümde, üç seviyeli sinema tarzı yüksek platformlar vardı; her seviyede dört iş istasyonu ve bunların konsollarının üstünde de çeşitli düğmeler, kollar ve telefonlar vardı. Arkamdaki duvarda sıra sıra ekranlar, bunların altında da üstünde rakamlar bulunan makineler duruyordu. Ekranların hepsi belirli bir yeri, insanları ve olayları

gösteriyordu. Bu alanın sol tarafında da üç ofis vardı ve en üstteki sonuncu ofis haricinde hepsinin tavandan yere kadar uzanan pencereleri vardı. Böylece, içerideki kişinin ne yaptığı dışarıdan görülebiliyordu. Sağda tarafta iki tane daha kapı vardı; bunlardan biri yine yerden tavana kadar uzanan pencereleri olan kocaman bir toplantı odasıydı, diğeryse kapısı olan ama pencereleri olmayan bir odaydı.

Oda komandolarla doluydu; adamlardan bazılarını görmüştüm, diğerleriniyse tanıımıyordum. Bazıları iş istasyonlarının başında duruyorlardı, bazıları da belli ki Hawk'un gelmesini bekliyordu.

Adamlardan biri de "Smoke" lakaplı adamdı.

"Selam Smoke," diye seslenip el salladım.

Komandolar gözlerini yere indirip oldukları yerde kıpırdandılar.

"Selam Gwen," dedi Smoke.

Başımı hafifçe yana eğip "Bir dahaki sefere bir lakap seçmen gerektiğinde, ben seçebilir miyim?" diye seslendim yüksek sesle.

Adamlar yine huzursuzca kıpırdandılar, Smoke bana bakıp sıırttı. Hawk'un güldüğünü duydum. Bana bir kapı kartı verip, elini sırtıma koydu.

"Bebeğim, en üst kattaki ofise çık ve beni bekle. İşim biter bitmez yanına geleceğim," dedi. Başıyla en üstteki karanlık ofisi işaret ettiğini gördüm.

Tamam der gibi başımı salladım. Bedenime ve beynime altı tane Tamayopolitan nüfuz ettikten, ayaklarımda bana verdiği Jimmy Choo'larla, karnım bana ısmarladığı leziz yiyeceklerle dolu bir halde, akşamımı masada onun karşısında geçirdikten sonra, ne yaptığımı düşünmeden elimi hafifçe göğsüne yasladım ve parmak uçlarıma kalkıp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Sonra, parlak siyah zeminde yürüyüp, yandaki basamaklardan çıktım ve ofise girebilmek için bana verdiği kapı kartını kullandım. Bunları yaparken, beni beğeniyle izleyen merak dolu bir sürü komando olduğunun da farkındaydım.

İçeri girip ışığı açınca, Hawk'un ofisinin son derece modern ve sade olduğu gördüm. Masasında fotoğraflar ya da süs eşyaları falan yoktu. Duvarlarda asılı madalyalar da yoktu. Raflarda kupalar ya da plakalar da öyle. Kişisel hiçbir eşya yoktu. Masasında ne dosyalar vardı, ne de kalem-ler, kalemlikler, not defterleri ya da bir bilgisayar. Sadece bir telefon duruyordu. Tüm ofis siyah ve açık gri renklerle, siyah renkli deri eşyalarla döşenmişti; içerisi öylesine temizdi ki, bir doktor orada bir ameliyat bile yapabilirdi. Duvarda dört televizyon ekranı vardı ama ekranlar çık değildi. Bir de uzun, siyah renkli bir koltuk vardı. Masasının önünde iki tane siyah renkli sandalye, arkasında da kocaman, yüksek sırtlı döner bir sandalye duruyordu.

O kadar.

Hawk'un ofisinde nasıl vakit geçireceğimi düşündüm ve çekmeceleri karıştırmak yerine, Cam'le Tracy'ye randevumla ilgili telefon mesajları çekmeye karar verdim. Bir kere, çekmeceleri karıştıracak olsam, hem beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmuş, hem de yanlış bir şey yapmış olacaktım. Hawk burnunu benim hayatıma sokuyor olabiliyordu ama benim de aynı şeyi yapmam gerekmiyordu tabii. İkincisi ve daha da önemlisi, içeride kameralar olabiliyordu ve Hawk ne yaptığımı görürse öfkelenebilirdi. Öfkelendiğinde son derece ürkütücü olduğundan, bunu yapmak istemiyordum.

Koltuğa geçip Cam'le Tracy'ye randevuyla ilgili mesajlar attım. Tracy'den sevinçten çılgına dönmüş, Cam'dense bir

damla daha içki içmemem için bana yalvardığı, daha uyarı dolu mesajlar aldım.

Hawk işinin uzun süremeyeceğini söylemişti ama yanılmıştı. İşi uzun sürdüğü, altı tane Tamayopolitan içtiğim, karnım tıka basa dolduğu, evime zorla girildiği ve ailemin evine yangın bombalarının atıldığı gayet duygusal iki gece geçirip doğru dürüst uyuyamadığım için, koltukta uyuya kaldım.

Hawk beni koltuktan kaldırırken uyandım.

“Yürüyeblirim,” diye mırıldandım.

“Öyle mi?” dedi. “Ayakkabılarını giyip bunu zemin katında yapmaya ne dersin?”

Beni taşımak mı istiyordu? Peki, benim için sorun değildi.

Alnımı boynuna yaslayıp, tek kolumla omzuna sarıldım, diğer elimi de boynuna atıp “Tamam,” dedim.

Beni iş istasyonlarının basamaklarından aşağı kadar taşıdı ama zemin kata indiğimizde de beni bırakmadı. Asansöre binene dek kucağında kaldım. Beni yere bıraktığında, ona yaslanmam gerektiğini hissettim.

“Yoruldu mu?” diye sordu.

“Altı tane Tamayopolitan içtim,” dedim ama ‘Tamayopolitan’ derken peltek peltek konuşuyordum. Bunun sebebi, hem uykulu olmamamdı, hem de hâlâ biraz sarhoş olmamdı.

Gülüp beni biraz daha kendisine çekti.

Asansörden çıkınca ve yine ona yaslanınca “Toplantın çok uzun sürdü,” dedim.

“Saha raporları geldi. Bir takım değişiklikler var, görevi değiştirip yeniden dağılım yapıp, yeni görevler vermek zorunda kaldık.”

Dedikleri beynimin idrak etmeyi reddettiği korkutucu

bir dildeydi. Suratımı boynundan kaldırıp, başımı geriye attım ve ona baktım.

“Dur tahmin edeyim, bilmek istemeyeceğim şeyler mi?”

Sırıtıp bana baktı. “Evet, bilmek istemeyeceğin şeyler.”

“Sırıtıyorsun,” dedim. “O halde, ölen falan olmadı, değil mi?”

“İyi adamlardan olmadı.”

Yine korkutucu şeyler söylüyordu. Beynim de yine bunları idrak etmek istemiyordu. Ama iyi haberdi tabii.

Yanağımı yine boynuna yaslayıp “Bunu duyduğuma sevindim,” diye mırıldandım.

Beni biraz daha sıkıca tuttu. Sonra, beni asansörden çıkarıp Camaro’suna yerleştirdi. Orada tekrar uyuya kaldım.

Gecenin son kısmında, Camaro’nun hafif uğultusu kesilince uyandım. Arabadan inmeme yardım etti, beni evin kapısından geçirdi ve o anda bir tek şeyi bildiğimi fark ettim. Kendi evimde değildim.

Bir şeyi daha fark etmiştim. Umurumda değildi. İçimden bir tek uyumak geçiyordu.

“Yatak,” diye mırıldandım.

“Tamam, Tatlı Bezelyem.”

Hawk merdivenlerden paldır küldür çıkmama yardım etti. Bu sırada, nasıl bir yerde olduğumu görmek için etrafıma bakınmak istedim ama hiç enerjim kalmamıştı. Bir yatak gördüm, paytak adımlarla o yöne yürüyüp minik siyah elbisemi ve muhteşem ayakkabılarımı çıkarıp yüz üstü yattım.

Sonra da sabah uyandım. Kahretsin.

Tek kolumun üstünde doğrulup saçlarımı suratımdan geriye attım. Sonra etrafıma bakındım.

Kocaman bir alandaki devasa bir yatakta yatıyordum. Kocaman derken, cidden *kocaman* demek istiyorum. Burası

eskiden bir depo falan olmalıydı. Neredeyse üç kat boyunca tepeden tavana kadar devam eden uzun pencerelerden içeri gün ışığı giriyordu. Ayrıca, gece bir ara kar yağdığını da fark ettim. Deponun açıklık bir alanda olduğunu, etrafının karlarla kaplandığını ve binaya yakın bir yerde büyükçe bir derenin ya da ufak bir ırmağın aktığını gördüm. Bir de hiç süslü olmayan, sanayi tipi demir bir tırabzanla çevrili bir platformda olduğumu fark ettim.

Yatağın ucuna bakınca, bir tarafta büyük bir alanı kaplayan parke bir zemin ve bunun bitiminde kapısı açık duran ve bir banyo olduğunu görebildiğim küp biçiminde cam bir blok gördüm.

İlk durağım orası olacaktı.

Yere bakınca, elbisemin ve Jimmy Choo ayakkabıları-mın Hawk'un bluciniyle, gömleğiyle, çizmeleriyle karışmış yerde olduğunu gördüm. Gördüğüm şey nedense hoşuma gitti ve yine midemin burulduğunu hissettim.

Tanrım, başım dertteydi.

Yatak örtüsünü göğüslerime kadar çekip, yatağın kenarına kaydım ve yere eğildim. Elbisemi almamaya karar verip gömleğine uzandım. Gömleği alıp yatakta giymeye çalıştım. Sonra, örtüyü ittim ve yataktan kalkıp banyoya giderken etrafıma sardım. Hâlâ uykulu olduğum ve güzel, sakın bir akşam geçirdiğim için sersem gibiydim ama bunun bir nedeni de Hawk'un sığınağında olmamdı.

Banyo güzel, temiz ve düzenliydi. Dahası, pratikti. Yatağın olduğu yerdeki gibi, banyoda da kişisel bir ayrıntı göremedim. İçeride sadece demir askılarda asılı, tuvaletin üstündeki raflarda katlı duran lacivert ve koyu gri renkli yumuşacık havlular vardı. Lacivert ve koyu gri her yerde kullanılmıştı. Yatak çarşafaları ve örtüsü de aynı renklerdeydi.

Tuvaletimi yaptıktan sonra, ellerimi yıkadım. Sonra, ilaç dolabına göz attım, çünkü kızlar genellikle yabancı bir yerde en azından bunu yaparlardı. Çalışma masasını karıştırmadığım için, ilaç dolabına göz atmalıydım.

Diş macunu. Deodorant. Gargara. Tıraş köpüğü. Jiletler. İki tane fazladan diş fırçası. O kadar. Diş fırçalarından birinin ambalajını açıp dişlerimi fırçalamaya koyuldum. Bunu kullanmama hoşlanmazsa, ona yeni bir tane alabilirdim. Jimmy Choo ayakkabılarına ya da oturma odamı oturulur hale getiren tamircilere gücüm yetmezdi ama bir diş fırçası alabilirdim.

Dişlerimi fırçaladım, gargara yaptım ve ellerimi yıkadım. Gömleğinin birkaç düğmesini ilikleyip uzun kollarını kıvırdım. Sonra, banyodan çıktım.

Ama çıkarken kendimi gergin hissettim. Farklı bir durumdu. Daha önceden yapmaya alıştığımız bir şey değildi. Artık sadece yatak arkadaşı değildik, sürekli olarak kavga da etmiyorduk. Bir randevuya çıkmıştık. Bana bir çift ayakkabı hediye etmişti. Yanan bir binadan kurtarmıştı. Babam da bizi oynasırken yakaladığı halde, hiç sesini çıkarmamıştı. Meredith onun bomba gibi olduğunu düşünüyordu. Nerede çalıştığını biliyordum. Adamlardan bazılarıyla tanışmıştım. Ailemle birlikte yediğimiz akşam yemeğinde söylediklerim onun için önemliydi.

Şimdi de sığınağındaydım.

Bunları ve daha bir sürü başka şeyi düşünerek merdivenlerden ağır ağır indim ve mutfakta olduğunu gördüğüm halde ona bakmadım. Kocaman alana bakıyordum. Ortasında geniş, iri bir koltuğun, her iki tanında iki televizyon koltuğunun ve kalın bir kilimin üstünde düz ekran bir televizyonun bulunduğu bir oturma alanı vardı. Karşı duvarın önüne ağırlıklar ve bir sürü egzersiz aleti yerleştirilmişti:

bir ağırlık kaldırma sehpası, demir ağırlıklar, egzersiz bisikleti, kürek makinesi ve step makinesi. Karşı köşede odaya bakan çalışma masasının üstündeyse bu sefer kişisel eşyalar duruyordu. Bir takım kâğıtlar, dosyalar ve bir dizüstü bilgisayar vardı. Evinin diğer kısımlarının aksine, bu masayı kullandığı belliydi. Mutfakta nal biçiminde kocaman bir bar, etrafında tabureler vardı. Kocaman pencerelerin arasında tuğla bir duvarın önünde bir tezgâh vardı ve üstünde son model mutfak eşyaları duruyordu. Tüm bunların arasında beton zeminde kocaman kilimler vardı ama yine de alanın büyük bir kısmı boştu. Hatta bomboştu.

Tanrım, burayı nasıl ısıtıyor acaba diye düşündüm.

Sol tarafa bakınca, yatak alanının tam altında kesinlikle Hawk'a ait bir alan görünce dudağımı ısırđım. Yerden tavana kadar uzanan raflarda kitaplar ve CD'ler duruyordu. Bir de harika bir müzik sistemi vardı. Evdeki diğer eşyalara ya da ekipmanlara hiç benzemeyen, yeni ve tarz olmayan eski bir sandalye ve divan da vardı. Divanın hemen yanındaysa yine gayet eski bir masa duruyordu. Sandalyenin yanında epey uzun, renkli ampulü kitap okumak için ışık sağlamak amacıyla sandalyenin üstüne eğilmiş bir zemin lambası vardı. Yerde eski, kenarları lime lime olmuş o kadar büyük bir kilim vardı ki, alanın neredeyse tamamını kaplıyordu. Diğer köşedeyse hoş ve yıpranmış ahşap panellerle kaplı, kapısı kapalı duran bir başka bölme vardı. Bu alan evin diğer kısımlarına hiç uymayan, adeta başka bir dünyadan fırlamış gibiydi ve son derece davetkâr, rahat ve şirin gözüküyordu.

İlginçti.

Merdivenlerden inince daha fazla dayanamadım. Dönüp ona baktım.

Belinden yukarısı çıplak vaziyette mutfakta duruyor,

elinde bir kahve kupasıyla bana bakıyordu. O anda, bir şeyi fark ettim.

Avantajlar dezavantajlardan daha fazlaydı. Artık kararsız değildim. Emindim... Hem de *çok*. Buyurgan olabiliyordu, yaptığı işler beni ürkütebiliyor ya da kızdırabiliyordu ama tatlı, cömert, seksi ve şeffaf davrandığında, gündüz kurduğum hayallerdekinden de güzel bir insan oluyordu.

O ana dek öyleydi.

Üstelik iyi gündüz hayalleri kurardım. Çok uzun süredir bu hayallerle yaşamıştım. Dünyanın en iyi hayallerini kurmuştum.

Dolayısıyla, gerçek dünyanın bu hayalleri aşabilmesi için, çok daha iyi ve inandırıcı olmaları gerekiyordu.

At nalı biçimindeki barın etrafından dolanınca, kenarlarında koyu gri renkli şeritler olan siyah bir eşofman altı giydiğini ve ayaklarının çıplak olduğunu gördüm.

Çok seksiydi.

Dosdoğru ona doğru yürüdüm ve bedenim onunla birleşene, boynuna sarılana ve suratımı çıplak göğsüne yaslayana dek durmadım.

“Günaydın, bebeğim,” diye mırıldandım.

Kollarından biriyle beni sardı, kendisine biraz çekti ve saçlarıma “Günaydın, Tatlı Bezelyem, iyi uyudun mu?” dedi.

Yanağımı göğsüne yaslamak için başımı çevirip evet der gibi başımı salladım.

“Güzel,” dedi ve bana sıkı sıkı sarıldı.

Ben de ona sarıldım.

“Kahve ister misin?” diye sorunca, durduğum yerde evet anlamında başımı salladım. “Nasıl içersin?”

Yanağımı ılık göğsüne sürtüp başımı geri attıktan sonra, siyah gözlerine bakarken kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırdım. “Bilmiyor musun?”

Hafifçe gülümsedi. “Hayır.”

“Sütlü, yarım kaşık şekerli.”

Bu sefer, kaşlarını havaya kaldıran o oldu. “Yarım kaşık şeker mi?”

“Şeker hakkımı kurabiye hamuruna saklıyorum.”

Gülümsedi, kolu etrafımda sıkılaştı ve suratıma baktı. Gözlerinin hafifçe şaşlaştığını fark ettim. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Harika gözüküyordu. Sonra, başını eğip beni hafifçe dudaklarımdan öptü ve bıraktı.

Duvarın karşısındaki tezgâhtaki kahve makinesine doğru gitti. Ben de at nalı biçimindeki bara yaslandım.

“Fazla dış fırçalarından birini kullandım,” dedim.

“Güzel.” Tuğla duvardaki raflardan birinden bir kahve kupası aldı. Tezgâhta bir sürü parlak, lacivert renkli porcelen tabak çanak vardı, alt rafların altındaki çelik kancalar-dan paslanmaz çelik mutfak malzemeleri sarkıyordu ve üst raflarda da pırıl pırıl tencereler ve tavalar vardı.

Sanırım ona yeni bir dış fırçası almam gerekmiyordu. Dahası, mutfağındaki yemek ve pişirme malzemelerine bakılacak olursa, sığınağında pek fazla yemek pişirip yemi-yordu.

“Eşyaları geriye çekip, cumartesileri komandolarıyla futbol falan mı oynuyorsun burada?” diye sordum kaslı bronz sırtına bakarken. Hawk o sırada kahvemi hazırlıyordu.

“Hayır,” diye yanıt verdi ama sesinden sorumun hoşuna gittiğini anlamıştım.

“Ya ragbi?” dedim.

Buzdolabının kapağını açarken “Hayır,” dedi yine.

“Ya paintball?”

Sütü çıkarıp buzdolabını kapattı ve sırtarak arkasına bakıp “Hayır,” dedi.

“Hımm.”

Kahvemi hazırlayıp bana getirdi ve suratı bana dönük, bedenlerimiz degecek biçimde kalçasını tezgâha dayadı. İkimiz de kahvelerimizi yudumladık. Kahve yapmayı iyi biliyordu.

“Güzel olmuş,” dedim. Bir şey demedi.

Suratına bakmak için başımı çevirdim. “Ne kadar düzenlisin.”

Kaşlarını çattı. “Düzenli miyim?”

“Banyon tertemiz, yatağın olduğu platformda yere saçılmış pantolonlar ve tişörtler de yok. Sanırım silahlarını da ortalıkta bırakmıyorsun.”

Gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı.

Sonra “Düzensiz bir ev, düzensiz bir zihin ve hayat demektir, bebeğim.”

Haklıydı. Bunu biliyordum, çünkü babam da bana aynı şeyi öğretmişti ve bu prensiple yaşadığım için, oturma odamın o sıradaki hali beni deli ediyordu.

“Seni temizlik yaparken gözlerimin önüne getiremiyorum,” dedim.

“Kendim yapmıyorum. Janine yapıyor.”

“Janine kim?”

“Burayı ve merkezi çekip çeviren kişi. Düzen konusundan Janine sorumludur, böylece ben de diğer işlere odaklanabiliyorum.”

“Hımm.”

Yanında bir sürü insan çalışıyordu. Son model bir Camaro kullanıyordu. Karmaşık güvenlik sistemleri işini bir parçasıydı. Pahalı marka ayakkabılar satın alabiliyordu. Kocaman, bir depodan bir daireye dönüştürülmüş bir yeri çıplak ayaklı olabileceği ve üstüne bir şey giymeyebileceği, benim de bir gömlekle ve tanga külotla üşümeyeceğim kadar ısıtabiliyordu.

“Eski bir depoda yaşıyorsun,” dedim zaten belli olan bir şeyi söyleyip.

“Evet,” dedi.

“Burası çok büyük Hawk.”

“Evet,” dedi yine.

“Çok boş alan var.”

Gülümseyip kahvesini yudumladı. Ben de aynı şeyi yaptım.

Kupayı dudaklarından çektiğinde “Dar yerleri sevmem. Alana ihtiyacım var,” dedi.

Bu da ilginçti.

“Eh, burası yeteri kadar geniş.”

Yine gülümseyip kupasını bara bıraktı, benimkini alıp bunu da bıraktı ve bana yaklaştı. Elleriyle belimi sarıp sırtıma götürdü, beni kendisine doğru çekti.

Ellerimi göğsüne yaslayıp ona baktım.

“Sabahları çok şirin gözüküyorsun,” dedi.

“Öyle mi?”

“Şirin ve tatlı.”

“Hımm,” dedim ve öyle düşündüğüne sevindim ama zaten her zaman sabahları iyi uyanan birisi olmuştum. Gerçi geceden de keyif alırdım. Stresli ve kötü bir ruh halinde değilken, günün her vaktinden keyif alabilirdim.

Ellerinden birini sırtımdan çekti. Suratıma bakarken, gözlerin alev alev yandığını, dikkat kesildiğini fark ettim.

Sonra, öylesine güzel, muhteşem bir şey yaptı ki, aklımda soru işaretleri olsaydı bile, o anda hepsi uçup giderdi.

Parmak eklemlerini şefkatle yanağıma dayayıp “Bir buçuk sene,” dedi. “Tamamıyla kaybedilmiş bir süre.”

Midemin burulduğu hissettim. Evet, artık emindim.

“Hawk,” diye fısıldayınca, elleriyle çenemi tuttu.

“İşlerin nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Ne?”

“Dün gece stresli değildin, gayet keyifli gözüküyordun. İşlerin yolunda mı?”

“Şey...” O sırada, işle, hayatla ya da başka bir şeyle ilgili bir şey düşünmek istemiyor, sadece gerçekleşen o gündüz hayalimi yaşamak istiyordum.

Hawk “Bu sabah bir işim var,” dedi. “Adamlarım birkaç dakikaya burada olur, geri döndüğümde seni burada görmek istiyorum.”

Gözlerinin içine baktım. Tanrım, dedim içimden. Yaşasın! Geri döndüğünde, beni sığınağında görmek istiyordu. Ama aklıma işlerim geldi.

Kahretsin.

Rezalet! Dedim içinden. Eve geri dönüp çalışmalıyım. Ona sarılıp, ellerimi göğsünden boynuna götürdüm.

“Teslim tarihlerimden biri bugün. Bitirmeme az kaldı ama yine de biraz işim var.”

Bana sıkıca sarıldı. Konuşmaya alçak sesle, biraz ürkererek biraz da umutla devam ettim ama kararımı vermiştim. Kararım ondan yanaydı ve bunu ona söylemek ödümü kopartıyor olsa da bilmesi gerektiğini düşünüyordum. “Geri döndüğünde ben de burada olmak istiyorum, bebeğim ama teslim tarihlerimi asla geçirmem. Bu, müşterilerime verdiğim bir sözdür ve...”

“Bebeğim, sorun değil,” diye lafımı kesti.

“Gerçekten de burada olmak istiyorum,” dedim anladığından emin olmak için ama bunu fısıldayarak söylemişim.

Çenemdeki elleri başımı hafifçe geriye itti ve başını benimkine yaklaştırdı.

“Ne demek istediğini anladım, Tatlı Bezelyem,” diye fısıldadı. “Hoşuma gitti.”

Anlamıştı. Hoşuna da gitmişti.

Dudaklarımı yalayıp, tamam der gibi başımı salladım.

Beni hafifçe öpüp başını kaldırdı ve “Adamlarımla gitmem gerek. Fang’i ararım; sen bu arada acele etme, giyin, duşunu al, bir şeyler ye, ne yapmak istersen yap. Yarım saat sonra gelip seni eve götüreceğim. Sana burası için bir anahtar da bırakacağım, mutlaka yanına al. Güvenlik kodu üç, üç, altı, dört. İşin bitince, geri dönersin.”

“Tamam,” dedim hemen.

Beni kendisine çekti, çenemdeki eli saçlarımın arasına girdi ve gözlerinde yine o ateşli ifadenin belirdiğini fark ettim.

“Çok vakit kaybettik, bebeğim. Kesinlikle vakit kaybettik. Dün gece seni o elbisenin ve o ayakkabıların içinde izlemek zorunda kaldım, sonra bir şey yapmaya bile fırsat bulamadan yatağımda yarı çıplak vaziyette kendinden geçtin. Oysa hareketli bir gece planlamıştık.”

Vay canına.

“Peki,” dedim nefesimi içime çekerek ve bunu samimiyetle söyleyerek.

Gözleri alev alev yanarken, bedeni benimkine yaslanmış halde dururken, bana aç olduğunu fark ettim. Hımm.

Saçlarını okşadım ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bakarken, ona sıkıca tutundum.

“Kesinlikle çok vakit kaybettik,” dedim gözlerinin içine bakarken.

Bunu duyunca, beni dilini de kullanarak sert ve ateşli bir biçimde öptü; popomu tutan eli beni kendisine çekti ve o anda dizlerimin kesildiğini, içimin eridiğini hissettirdi.

Canı hiç gitmek istemiyormuş gibi homurdanarak geri çekildi. Bu o kadar hoşuma gitti ki ona biraz daha sokuldum. Bunu yaptığımda, dudaklarım dudaklarına değdi, sonra öpüşmeyi kesip dişleriyle alt dudağımı hafifçe ısırıldı.

Hımm. *Güzel* bir histi.

“Hawk,” diye fısıldadım geri çekilmeden.

“Bebğim, bırak beni. Beni şu anda bırakmazsan, bir müşterimi kaybedeceğim. Sonra şık ayakkabılar falan alamam.”

Bunu biraz düşündüm. Ayakkabılarla Hawk’un kocaman sığınağında seks yapmayı kıyasladım. Onu bırakmaya karar verdim.

Gülümseyip beni sıktı, tekrar öptü ve beni bırakıp geri çekildi. Ben de dengede durabilmek için bara yaslandım; Hawk elini kaldırıp işaret parmağıyla çenemin altını okşadı.

Hımm. Bu da *güzeldi*!

“Görüşürüz,” dedi.

“Tamam.”

Eli aşağı kaydı, hafifçe boynumu kavradı. Sonra, uzaklaşıp bir çekmeceden bir anahtar çıkarıp tezgâha bıraktı ve merdivenlere yöneldi. Yukarı kadar çıkışını izledim. Kahve kupamı alıp birkaç yudum aldım, yukarıdaki şifonyerin çekmecelerini ve dolabını açıp giyinmesini izledim.

Tam yatağa oturmuş çizmelerini giyerken, dışarıda araba sesleri duydum. Hawk aşağı inerken, elimde kahvemle birlikte yanına gittim. Tek kolunu omzuma atıp bana baktı, yatak platformunun altındaki kapıya götürdü; sonra da Camaro’sunun, siyah bir arazi aracının ve üstü örtülü bir motosikletin bulunduğu bir diğer geniş mi geniş alana çıktı. Tüm bu araçlar orada olmasına rağmen, benim arabamı, babaminkini ve bir motosikletini daha alacak kadar boş yer vardı.

Bir kablodan sarkan ve üstünde iki tane büyük kırmızı renkli düğme bulunan bir kutuyu tuttu. Düğmelerden birine basınca, devasa büyüklükteki kapı yukarı doğru ka-

arak açıldı ve dışarının soğuşu bir anda içeri doldu. Ama bunu bir anlığına hissettim, çünkü beni binanın sonuna kadar götürdü, kendisine çevirdi ve dudaklarıma bir başka ateşli ve ıslak öpücük kondurdu. Ben de kahvemi dökmemek için elimden geleni yaptım.

Başını kaldırıp “Enerjik,” diye mırıldandı.

“Anlaşıldı,” dedim.

Gülümsemi ve dışarıda bekleyen üç arazi aracından birine doğru ilerledi. Komandolarından biri sürücü koltuğundan inmiş, Hawk direksiyona geçerken aracın diğer tarafına dolanıyordu.

Soğukta üstümde bir tek Hawk’un gömleğiyle, elimde parlak lacivert renkli bir kahve kupasıyla hiç utanmadan öylece orada dikiliyordum, çünkü gerçekleşen gündüz hayatım yüzünden çok mutluydum. Arabalar hareket ederken, komandolara el salladım. Hiçbiri geri el sallamadı ama bir kaçının sırtıttığını, birinin de gülümseyerek başını salladığını gördüm.

Sonra, kutuyu alıp düğmeye bastım ve kocaman kapı gıcırdayarak kapandıktan sonra Hawk’un sığınağına geri girdim.

O olay gerçekleştiğinde, yatak platformunda Hawk’un yatağını yapıyordum. Telefon çaldı ve doğal olarak duymazdan geldim.

Derken, büyük ve koyu renkli şifonyerlerden birinin üstündeki telesekreter çalıştı. Elektronik bir ses arayan kişiden bir mesaj bırakmasını isteyince, birisi konuşmaya başladı.

Kadının sesini duyduğum anda, kabartmaya çalıştığım yastıkla kalakaldım.

“Hawk?” dedi birisi tereddütle. Hawk’un orada olup olma-

dığını merak ediyor gibiydi ama bir yandan da kendisinden emin değildi. “Hayatım, umarım her şey yolundadır. Dün gece geleldin. Ben Thursday.” Sessizlik oldu. “Umarım aramamda bir sakınca yoktur.” Sesi hâlâ tereddütlüydü. “Ama endişelendim. Şey...” Yine sessizlik oldu. “Beni ara, olur mu?” Biraz duraksadıktan sonra, telaşla “Sırf iyi olduğunu duyayım istiyorum.” Yine duraksadı. “Şey... Pekâlâ... Görüşürüz.”

Telefon kapandığı için bir parazitlenme oldu, sonra da içeriye sessizlik çöktü.

Elimde yastıkla orada dikiliyor, midemde kötü bir hisle telesekretere bakıyordum.

Kadının ismi Thursday mıydı? Bir gün ismi...

Bu da ne demek oluyordu şimdi?

Kadının ismi perşembe anlamına gelen Thursday’di. Önceki gün perşembeydi. Hawk’un onu ziyaret etmesini beklemişti. Kadın perşembeydi.

Midemdeki bir şey yükseldi, ağzıma doldu ve tadının asit gibi olduğunu hissettim.

On Dördüncü Bölüm

Yeni Bilgiler

Önceki gece giydiğim elbisemle evime yürürken, Fang köşede beni bekledi. Aslında, gecedek kalma elbisemle evime yürümenin beni utandırmaması gerekirdi ama gündüz vakti minnacık siyah elbisemle ve muhteşem ayakka-bılarımıla evime yürüdüğümü gören kimse bunu bilemezdi tabii.

Neyse ki Fang pek de konuşkan bir adam değildi. Aslında, bu hem iyiydi, hem de kötüydü, çünkü kendime içime dönüp Hawk'un sığınağından eve dönene dek düşünebilirdim. İyiydi, çünkü neler olup bittiğini değerlendirebilmek için kendimle baş başa kalmam gerekiyordu; öte yandan kötüydü, çünkü kendimle baş başa kalmayı neler olup bittiğini çözemeyeceğim için istemiyordum.

Kapıyı açınca, Meredith'in, Camille'in, Tracy'nin ve Bayan Mayhew'nun birlikte oturduğunu, salonumun sol tarafında kahve içtiklerini gördüm. Mobilyaların örtüleri çıkarılmıştı, yerler silinmişti ve toz namına bir şey kalmamıştı. Tamirat aletleri ortada yoktu. Salonun sağ tarafındaki oda da bir o kadar temizdi ama boştu. Bir zamanlar boş olan sahanlığımın cam kapılarından içeri bakınca, tüm aletlerin, tüplerin, kutuların ve ekipmanların orada olduğunu gör-

düm. Duvarların hâlâ boya badanadan geçmesi gerekiyordu ama en azından oda hâlâ bir salonu andırıyordu.

Tanrım. Saat daha ondu. Meredith erken saatlerden beri evle uğraşıyor olmalıydı.

Onlara bakınca, hepsini ne kadar sevdiğimi fark ettim. Hepsini çok seviyordum. Meredith'in salonumu yine bir salon görünümüne kavuşturması da çok hoşuma gitmişti.

Ama canım kurabiye hamuru yemek istiyordu. Yalnız kalmak ve mideme kurabiye hamurunu indirmek istiyordum. Hayır, aslında bunlara ihtiyacım vardı.

Hem de *çok*.

"Selam," diye seslendim.

"Gecen güzel geçti mi?" diye sordu Meredith heyecanla.

"Şey..."

"Ne kadar güzel bir elbise," dedi Bayan Mayhew.

"Teşekkürler, Bayan Mayhew," dedim. Bayan Mayhew hep böyle iltifatlar ederdi. Yani, önceki gece giydiğim elbiseyle evime geri dönüşüm halde ve resmen bir *sürtük* olduğum her yanımdan akarken, o yine de böyle bir şey söyleyebiliyordu!

"Duyduğuma göre, çok yakışıklı bir adamı tavlamışsın," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

Ben de öyle düşünmek istiyordum ama asıl tavlanan kişinin *kendim* olduğundan da korkuyordum doğrusu.

"Şey..." dedim yine.

"İyi misin?" dedi Cam dikkatle bana bakarak.

"Şey..."

Salondaki dört kadın da dikkatle bana bakarken, dilimi yutmuş gibiydim. Sonra, Cam harekete geçti.

"Pekâlâ," dedi koltuktan fırlayarak. "Duş al, yoga pantolonunu giy, sonra da gidelim!" dedi ve ellerini çırpıp yanıma geldi. Beni merdivenlerden yukarı, ta banyoma kadar götürdü.

Banyonun kapısında durup ona baktım. Cam benim boyumdaydı, upuzun bacakları ve dolgun bir poposu vardı ama göğüsleri o kadar büyük değildi. Gerçi bu önemli de değildi, çünkü kesinlikle dünyalar güzeli bir kadındı. İri badem biçimli gözleri, dolgun dudakları, harika elmacık kemikleri, zarif bir çenesi ve kusursuz, yay gibi kaşları vardı. Egzotikti ve Tracy'nin tipik komşu kızı tarzının Afrika kökenli Amerikan versiyonuydu. İki en yakın arkadaşımın topluma salınmış iki podyum mankeni gibi olması eskiden beni komplekse sokardı. Aşağılık kompleksimi bıkmadan usanmadan cosmo kokteyli içerek ve onlarla birlikte ne vakit dışarı çıkacak olsam giyeceğim, kendime olan güvenimi arttıracak muhteşem giysiler satın alarak aşmıştım.

"Cam," dedim.

"Korkuyorsun," diye yanıt verdi her zamanki gibi beni bir kitap gibi okuyarak. Gerçi ben de öyle gizemli falan davranıyor değildim.

"Bir şey oldu," dedim. "Daha doğrusu, bir sürü şey oldu, ama..."

"Düşünü al, hayatım. Ben de bu sırada kahve yapayım, sonra Tracy'yle birlikte seni çalışma odanda bekleriz. On beş dakikan var." Cam arkasını döndüğü gibi merdivenlere yöneldi.

Cam'in sevdiğim birçok yönü vardı. Ben ben olduğum ve hayatımın kontrolünü arada sırada kaybettiğim için, Cam'in en sevdiğim yönlerinden biri bir durumu kontrol altına alabilmesi ve kararlı olabilmesiydi.

Cam'in dediğini yapıp yoga pantolonu, penye bir bluz ve kapüşonlu uzun kollu bir tişört giydim, ıslak saçlarımı kurutmadan Cam'le ve Tracy'yle konuşmak için çalışma odama gittim. Tracy bana bir fincan kahve uzattı.

Fincanı alıp Cam'e baktım. "Meredith'le Bayan Mayhew'dan nasıl kurtuldunuz?"

Bunun zor bir iş olduğunu biliyordum. Meredith hayatta anne diyebileceğim tek kadındı ve otuz üç yaşında olduğum halde ve endişelenecek bir konu olmadığında bile benim için endişelenirdi. Bayan Mayhew ister otuz üç yaşında olsunlar ister üç ya da altmış üç sokağımızdaki tüm çocuklar için büyükanne gibiydi. Ondan daha gençseniz ki tanıdığım herkes Zaman Baba'yla çıktığının bir kanıtı olan arkadaşı Erna haricinde herkes daha gençti, Bayan Mayhew büyükannenizdi.

“Kurtulmam gerekmedi,” dedi Cam. “Bayan Mayhew Meredith’le birlikte eve gidip sigortacılarla görüşecekti. Ama sonra onlara bize anlatacağın her şeyi anlatacağıma söz verdim.”

“Onlara her şeyi anlatmayacaksın,” dedim çalışma sandalyeme oturup kahvemden bir yudum alarak.

“Tabii ki anlatmayacağım.”

“Bu surat ifadesi ne anlama geliyor?” diye sordu Tracy.

Ona bakıp “Hangi ifade?” dedim.

“Suratındaki ifade,” dedi. “Şey gibisin... Nasıl olduğunu tam olarak anlatamıyorum. Randevunun iyi geçtiğini sanıyordum. Dün gece senden randevunun ne kadar harika geçtiğine dair on iki mesaj aldım. Ama şu anda işler hiç de yolunda gitmiş gibi görünmüyor.”

Pencereye baktım. “Yolunda gitti.”

“Eee?” diye soran Cam’e baktım.

“Thursday aradı,” dedim. Cam yavaşça gözlerini yumdu ama Tracy’nin suratında büyük bir şaşkınlık ifadesi uyandı.

Cam’e baktım. Cam bir şeyler biliyordu.

“Thursday mi aradı?” dedi Tracy.

Onu duymazdan geldim.

“Cam?” dedim. Cam gözlerini açtı ama bakışlarında hüznü, son derece mutsuz bir parıltı belirmişti. “Cam?” dedim alçak sesle.

“Thursday mi aradı?” dedi Tracy sabırsızlıkla. Ona baktım.

“Hayatımın en iyi, en güzel, hayallerimi aşan randevusunu geçirdim. Benimle ilgileniyor, ağzımdan çıkan her sözcüğü dikkatle dinliyor, espriler yapıyordu. Evden çıkmadan bana bir çift Jimmy Choo ayakkabı bile getirdi,” deyince, Tracy’nin gözleri ışıldadı.

“Biliyorum, yanında çalışan Elvira isimli süper bir kadının gelip bu konuda hiçbir şey söylememem için bana yemin ettirdi, ben de bunun *inanılmaz* bir şey olduğunu düşündüm! İnanılmaz bir cömertlik. İndirim yapayım dedim ama kadın istemedi. Bana bir şirket kredi kartı verdi. Harikaydı!” Tracy sözlerini bir çığlıkla ve koltukta oturduğu yerde zıplayarak bitirdi.

“Evet, Thursday arayana dek her şey harikaydı,” dedim.

Cam’in gözlerinde hüznü ve son derece mutsuz bir parlaklık belirdi.

“Cam,” diye fısıldadım.

“Bana ilişkinizin bittiğini söylemiştin,” dedi yavaşça. Haklıydı.

“Evet, Thursday arayana kadar her şey harikaydı,” dedim ve Tracy yine şaşkın şaşkın bana baktı.

“Thursday de kim?”

“Bilmiyorum,” deyip Cam’e baktım. “Ama sen biliyorsun, değil mi?”

Camille gözlerimin içine bakıp içini çekti.

Sonra da anlatmaya koyuldu. “Cabe ‘Hawk’ Delgado şüpheliler listesinde,” dedi. “Hatta o kadar büyük bir şüpheli ki, artık şüpheli olma durumunu aşmış durumda. Ne işler çevirdiğini kimse bilmiyor ve bu konuda türlü şeyler söyleniyor ama kendisi Bay Şüpheli. Denver’da bir işler dönüyorsa, derhal haberi oluyor ve bazen bu işlere karıştığı

da söyleniyor ama kimse bunu nasıl yaptığının bilmiyor. Tam olarak ne yaptığını, bir şey yapıp yapmadığını da bilmiyorlar. Bilinen tek şey, adamın epey meşgul olduğu.”

Bunları zaten biliyordum ve o sırada umurumda değildi. “Başka?” dedim.

Cam içine öyle bir nefes çekti ki az sonra söyleyeceği tatsız bir şeylere beni hazırlar gibiydi. O hoş olmayan haberi anlatmaya koyuldu. “Delgado’yla ilgili gizemli olmayan tek şey Günleri,” dedi.

“Günleri mi?” dedi Tracy.

Cam evet der gibi başını salladı. “Bir diğer deyişle Kadınları.”

“Kahretsin,” diyen Tracy bana baktı ama ben nefes almaya çalışarak bakışlarımı Cam’dan ayırmadım.

Sonra, güçlükle “Anlat bana,” dedim.

Cam dudaklarını birbirine bastırıp “Kanka, çok üzgünüm,” dedi.

Boğazımda yine bir gıdıklanma hissettim ama bunun önceki akşamkiyle ilgisi yoktu. “Anlat bana Cam,” diye fısıldadım.

Cam içine bir nefes daha çektikten sonra “Tamam,” dedi. “Delgado’nun bir kadın avcısı olduğu biliniyor. Kadınları avlıyor ve onlara birer gün veriyor. Kadınlar değişiyor ama onunla birlikte oldukları müddetçe başka kimseyle birlikte olmuyorlar. Adam onları araştırıyor ve kimsenin yanlarına bile yaklaşmaması gerektiği biliniyor. Onlarla işi bitince de çekip gidiyor. Bir kadın gidiyor, diğeri onun yerini alıyor.”

“Olamaz,” dedim. “Bana gün falan vermedi.”

Cam yutkununca, kötü haberlerin henüz bitmediğini anlattım.

“Ne?” dedim.

“Bak, kanka...” diye lafa girdi.

Öne eğilip yine “Ne?” dedim.

“Sen Yedek olarak biliniyorsun.”

Tanrım.

“Yedek olarak mı biliniyorum?” dedim fısıldayarak.

Başını sallayarak evet dedi. “Bir değişiklik yapmak isterse, kadınlarından biri şehir dışındaysa ya da henüz dolurmadığı bir gün varsa sana geliyor.”

“Yedek olarak biliniyorum demek,” dedim.

“Tatlım,” diye fısıldadı Tracy.

“Başka kim beni Yedek olarak biliyor?”

“Şey...” Tereddüt etti ama sonra “Artık herkes,” dedi.

“Artık herkes,” diye tekrarladım.

Cam evet der gibi başını salladı.

“Lawson da mı?”

Cam dudağını ısıırıp yine başını salladı.

Aman Tanrım!

“Ya Tack?”

“Muhtemelen.”

Yere baktım. Sonra, aklıma bir şey gelince, yine Cam’e döndüm. “O kadın biliyordu,” dedim.

“Neyi, hayatım?” dedi Cam.

“Thursday biliyordu. Ne olduğunu, kim olduğunu, gününü biliyordu. Onun *ismini* ve *telefonunu* da biliyordu.”

“Şey...” dedi Cam.

Lafını kestim. “Sanırım, gününüzü garanti altına alınca, ona nasıl ulaşabileceğinizi de öğreniyorsunuz. Ama Yedek olunca, yedek olmaktan öteye gidemiyorsunuz.”

“Gwennie, tatlım,” dedi Tracy.

Sandalyemden fırlayıp “Buna *inanamıyorum!*” diye bağırdım.

Camille’le Tracy de ayağa fırladılar.

“Gwen, hayatım, beni dinle. Bugünlerde onun bu rutini-

ni bıraktığı söyleniyor. Günleri'yle yaptığı şeyleri seninle de yaptı. Gece ziyaretleri, kendisi hakkında bilgi vermemesi. Bu adam o kadınlarla çıkmıyor, onlarla yatıp kalkıyor.”

“N’olmuş yani?” diye bağırdım. Fincanı masaya vurunca, her yere kahve sıçrattım.

“O zaman, bu iyi haber, rutinini bırakmasına neden olmuşsun,” dedi Tracy her zamanki gibi umutla.

“Hayır, Trace, bu durum hiç de iyi *değil*,” dedim. “Çok utanç verici.”

Öyleydi. Utanç vericiydi. Son derece utanç vericiydi hem de. En kötüsü de, bu işi başıma kendi kendime sardığımı hissetmemdi.

Yine!

Ellerimi kaldırıp saçlarımın arasında gezdirip öylece kaldım. “Buna inanamıyorum. Bu durumla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum,” dedim yere bakarak.

“Belki de bu konuda onunla konuşmalısın,” dedi Cam. Bunu söylediğine inanamadığım için, başımı kaldırıp suratına baktım.

“*Kafayı* mı buldun?” diye bağıınca, Cam irkildi. “Ben *yedeğim* ve *sokaktaki* herkes bunu biliyor, Tanrım!” Ellerimi saçlarımdan çekip iki yana açtım ve yine “Tanrım!” dedim.

“Hayatım, sakin ol,” dedi Cam alçak sesle.

Ellerimi kaldırıp avuçlarımı alnıma dayadım ve kollarımın arasından ona baktım. “Onu istiyorum,” diye sırrımı fısıldadım.

“O halde, onunla konuş,” dedi Cam.

“Onun özel birisi olmasını istemiştım,” dedim fısıldayarak konuşmaya devam ederek.

“Kanka,” dedi alçak sesle; yanıma geldi ve kolumu tutup “Onunla konuş,” diye tekrarladı.

“Özel olabilmesi için, beni özel hissettirmesi gerek. Scott’un beni hissettirdiği gibi olmamalı.”

Tracy’nin hafifçe inlediğini duydum. Scott’un beni nasıl hissettirdiğini biliyordu, iki arkadaşım da biliyordu. “Scott’dan kesinlikle *daha kötü* hissettirmemeli.”

Cam diğer eliyle kolumu tutup aşağı çekti ve Tracy de yanımıza gelirken elimi tuttu.

“Bunu kendime ben yaptım,” dedim.

“Hay ıtım,” diye fısıldadı Cam; Tracy de belime sarılıp “Tatlım,” dedi.

“Hayatına girebileceğimi sanmıştım,” dedim.

“Belki de girmişsindir,” dedi Cam.

“Bence bunu çoktan başardın,” dedi Tracy de.

“Bunu başarabileceğimi düşünerek dayandım,” dedim arkadaşlarım konuşmamışlar gibi.

“Gwen, içine derin bir nefes çekip zihnini boşalt,” dedi Cam.

Başımı indirip ayaklarıma baktım. Tırnaklarıma bir kış rengi olan koyu bordo oje sürmüştüm. Yaza ve güneşe ihtiyacım vardı. Bir tatile çıkmanın vakti gelmişti.

“Her zaman yedek olacağım,” dedim başımı kaldırmadan.

“Yapma, tatlım,” dedi Tracy.

Birden, geri çekildim ve başımı kaldırıp “Teslim tarihi-me yetişmem gerek,” dedim. Cam’e baktım. “Bu gece seninle ve Leo’yla kalabilir miyim?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmam,” dedi Tracy.

“Hayatım, tabii ki kalabilirsin,” dedi Cam.

Tracy “Cam!” diye bağırınca, Cam dönüp ona baktı.

“Biraz yalnız kalmalı,” dedi Cam.

Tracy bana baktı. “Bu gece sana gelecekti, değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Benim ona gitmemi istedi.”

Tracy gözleri parıldayarak bana yaklaştı. “O halde git,” dedi.

“Hayır.”

Ellerini omuzlarıma koydu. “Gwennie, bu çok boktan bir durum. Alıyorum. Rezalet bir durum ama ben hâlâ...”

Ben geri çekilince, elleri iki yanına düştü. “Ben düşünabiliyorum. Gerçekten de düşünabiliyorum. Ona kızgın bile değilim Trace. Değilim. Ben böyleyim. Bu işi başıma kendim açtım. Bunların olmasına izin verdim. Bu *igrenç* olaydan sonra, kendime biraz olsun saygı duyacaksam, bu işi bitiren kişi de ben olmalıyım.”

“Kötü bir karar,” dedi Trace kendinde emin bir tavırla.

“Olabilir ama benim kararım,” deyip omuzlarımı dikleştirdim. “Scott beni aldattığı halde onu seviyordum. Aldatılmak beni mahvetti. Beni aldattığını biliyordum ama bu duruma tahammül edemeyene dek bunu yapmasına izin verdim. Scott’la kendi başımın çaresine bakmak için, bu işe bir son vermesi için çok uzun süre bekledim. Hawk’la da aynı şeyi yaptım. Onun için bir şeyler değişmiş bile olsa, kendimi ne duruma soktuğumu, insanların hakkımda ne düşündüğünü her zaman bileceğim. Lawson’la Tack bu yüzden bana ilgi gösterdiler demek. Beni onlar da tavlamak istediler. Onları kim suçlayabilir ki? Yatağını ve bacaklarını açan, bunu yaparken soru sormayan, hiçbir beklentisi olmayan, seks yapıp ardına bakmayan bir kadın var karşılarında. Kahretsin!”

“Sen öyle değilsin,” dedi Cam.

“Öyle mi? Bana öyleymişim gibi geliyor ama,” diye bağırdım.

“O halde, *yanılıyorsun* kanka,” dedi Cam.

Başımı salladım. “Şu anda bunu düşünemem. Çalışmam gerek. Dosyalarımı yollar yollamaz gelirim,” dedim Cam’e.

Dikkatle bana bakıp, alçak sesle “Peki, kanka,” dedi. “Bugün izinliyim. Sen gelmeden dondurma da alırım.”

“Kurabiye hamuru,” dedim. “Tamam, kurabiye hamuru alırım.”

“Gwennie...” diye araya giren Tracy’ye baktım.

“Sen, seviyorum, canım, sevdiğimi biliyorsun. Ama şu anda bunu yapamam. Beni umutlandırmana izin veremem. Lütfen.”

“Tamam.”

“Çalışmam gerek,” dedim yine.

“Peki,” dedi Cam.

Başımı bir kez sallayıp bilgisayarıma döndüm. Masamın üstündeki kutudan bir kâğıt mendil alıp kahveyi silerken, arkadaşlarımdan odadan çıktıklarını duydum.

Elimde kahveli kâğıt peçeteyle “Gwen?” diye kapıdan seslenen Cam’e döndüm. “Scott gerzeğin tekiydi; Delgado’ysa hayatını artık dilediği gibi yönetemiyor. Seni bir gün güpegündüz gördü, bütün hayatı değişti. Düşündüğün kadın değilsin,” dedi.

Hayır, yanlışlıyordu. Kesinlikle düşündüğüm kişiydim, işin en kötü yanı da Cabe “Hawk” Delgado’nun bunu biliyor olmasıydı.

“Çalışmam gerek.”

“Düşündüğün kişi değilsin,” dedi yine. Ona baktım. “Tamam, kurabiye hamuru,” deyip odadan çıktı.

“Hazır, hazır,” dedim kapıda bekleyen kuryeye. Adam gözle görülür bir sabırsızlıkla elimdeki çeke bir miktar yazmamı bekliyordu. Nordstrom’u arayıp bir çift gümüş renkli, su desenli, dolgu topuklu, burnu açık, arkadan bağlanan muhteşem ayakkabının fiyatını öğrenmiştim.

Çeki imzalayıp koçandan yırttım ve cesaretimi kaybetmeden hemen yazdığım notun bulunduğu zarfa soktum.

Hawk,

Ayakkabılar için. Bana geldiğin geceler için başka birisini bulman gerek. Gwen.

Zarfı yalayıp kapatıp kuryeye uzattım.

“Şirketin ismini bilmiyor musunuz?” diye sordu.

Başımı salladım. “Hayır, sadece binanın adresini biliyorum. 14. kat, asansörlerden sonra sağa, sonra tekrar sağa sapacaksınız. Soldan ikinci kapı. Zarfı her kime verirsiniz verin, Hawk’a iletmesini söyleyin.”

Kaşlarını havaya dikti. “Hawk mu?”

“Evet, Hawk.”

Kafadan çatlakmışım gibi bana baktı. Sonra “Tamam, her neyse,” dedi ve gitti. Kapıyı ardından kapattım.

Sonra, yukarı kata çıkıp, bitirdiğim işi notlarımla birlikte yolladım. Ondan sonra da bir valiz hazırladım. Babamla Meredith’e bir not yazıp mutfığa bıraktım. Meredith’le birlikte önceki gün evlerinden aldığımız arabama atladım.

Son olarak, Cam’le Leo’nun evine gittim.

On Beşinci Bölüm

Dağ Gelinciği Kurtarma Operasyonu

Cam'le Leo'nun mutfağında Leo'yla birlikte oturuyorum. Üstümde geceliğim vardı. Leo da gri renkli bir tişört ve kareli pijama altı giymişti. Cam'in vardiyası erkendi. Leo'nunkiye geç saatteydi.

Leonard Freeman ortalama boylu, iri yarı, kaslı, sevecen siyah gözleri ve gece yarısı rengi teni olan bir adamdı. Tepeden tırnağa Camille için kusursuzdu, çünkü Camille'in göğüsleri dolgun olmasa da (zaten bu durumu diri poposuyla ve güzel suratıyla telafi ediyordu) tam manasıyla kadındı.

Leo'yla birlikte kahvelerimizi yudumladık. Sonra konuşmaya başladı. "Gwen..."

Hayır. Yok. Camille Antoine açık sözlüyse, Leo bu konuda bir efsane sayılırdı. Antik Yunan'da yaşıyor olsaydı, Plato'nun hakkından gelebilirdi. Hayatın anlamını çözmüştü; bu yüzden de insanları ve olayları şıp diye çözer, neler olduğunu hemen anlardı. Bu özelliği onu iyi bir polis memuru yapıyordu ama bir yandan da tehlikeli bir arkadaş olabiliyordu.

Çaresizlik içinde konuyu değiştirmeye çalıştım; paniğe kapıldığım için de büyük bir gaf yaptım.

"Neden Cam'e hâlâ evlenme teklif etmedin?" diye sordum.

Leo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana baktı.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!* Bunu cidden söylemiş miydim?

"Şey..." diye başka bir şey söylemek istedim ama ne diyeceğimi bilemedim.

"Cam evlenmek mi istiyor?" diye Leo sorunca, bu sefer ben ona şaşkınlıkla baktım. Belli ki herkesi şıp diye çözen Leo, birlikte yaşadığı kız arkadaşını henüz çözememişti.

"Şey..." dedim tereddütle. "Evet."

"Cidden mi?"

Gözlerimi kırıştırdım.

"Şey..." dedim yine tereddütle. "*Evet.*"

"Bu şekilde yaşamaktan mutlu olduğumu sanıyordum," dedi.

"Mutlu zaten."

Leo dik dik suratıma baktı.

Eh, düşünmeden konuştuğum için, derhal durumu toparlamalıyım. Kahretsin!

"Sen bu halinizden memnun musun?" diye sordum dik-katle.

"Hem de nasıl," dedi.

Eh, en azından hemen yanıt vermişti.

"Peki... Şey, bu durumu resmiyete dökmek konusundaki tereddüdün..." Lafımı tamamlamayıp kaşlarımı soru sorar gibi havaya kaldırdım.

"Her şey olduğu gibi güzel, neden değiştireyim ki?" dedi.

Tamam, otoyolda hızla tehlikeli bölgeye doğru yol alıyordum. Biraz daha hızlanıp roket ateşleyicileri harekete geçirebilirdim. Asıl sorun, bunu yaptığım takdirde ona kadınları anlatmış olacaktım ve erkekler bunu asla tam manasıyla anlamazlardı.

"Tamam, durumu şöyle anlatmaya çalışayım," dedim.

Sandalyemde sırtımı dikleştirdim, yerime iyice yerleşerek söyleyeceklerimi dikkatle dinlemesi gerektiğini ima ettim. “Kadınlar giysilerden, ayakkabılardan, çiçeklerden hoşlanırlar ve insanların onlara bakıp ‘Tanrım, muhteşem bir kadın’ demesini severler. İnsanlar ne kadar çok böyle düşünürse, bir o kadar iyidir. Tüm bunları tek bir güne sığdırabildiğin zamansa evlendiğin gündür. Bunlara bir de *mücevherlerle hediyeler* eklenir ve muhteşem iç çamaşırları giymenin ve bir sürü seks yapmanın adeta bir kural sayıldığı bir seyahatle sonlanır.”

Leo söylediklerimin birçoğunu anlamadığını göstererek bembeyaz dişlerini sergileyerek gülümsedi ama muhteşem iç çamaşırları ve bir sürü seks kısmını anladığını görünce rahatladım.

Elimi uzatıp kolunun üstüne koydum. “Bu yüzden, eve geldiğinde bunları ona verirsen, eskisinden farklı bir hayatınız olmaz. Sadece evinizde satın almak zorunda kalmayaçağınız havlularınız ve porselenleriniz olur.”

Kolunu çevirip elimi tuttu ve sıktı. Sonra “Kulağa güzel geliyor,” diye mırıldandı.

“Ne şanslısın ki, tüm bunları beleşe öğrendin. Kendimi yollara atıp erkeklere kurslar vermeyi, bunları açıklamayı düşünüyorum. Tek yapmam gereken düğün organizatörlerinden ve çok kötü müzik gruplarından alacağım komisyonları ayarlamak.”

Yine bembeyaz dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle “Nişan yüzükleri pek de ucuz sayılmaz,” dedi.

“Haklısın ama Cam en yakın arkadaşım ve şu geleneksel mutfak ve banyo temalı gelin toplantılarıyla vakit harcamam. Ben iç çamaşırlarıyla ilgileniyorum” Elini bırakıp haç çıkardım ve elimi kaldırıp avucumu ona doğru çevirip “Yemin ederim,” dedim.

“Bu sözünü tutmayacak olursan, sarımsak sıkıcılarla ve açacaklarla uğraşmak zorunda kalacağım ve bunun bedelini ödersin hayatım,” dedi.

“Camille’in bir sarımsak sıkıcısı yok mu?” dedim şaşır-mış gibi yaparak.

Leo yine kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. Sonra, gülümsemesi silindi ve ciddi bir ifadeyle “Bu konuda endişeli mi?” diye sordu.

“Cam mi?”

“Evet.”

“Evet,” dedim dürüst bir şekilde alçak sesle.

“Kahretsin.”

“Sana ait olmak istiyor, Leo.”

“O, zaten bana ait, Gwen.”

“O halde, ona bir yüzük verip bunu dünyaya her gün göstermesini sağla.”

Gözlerimin içine baktı. Tamam der gibi bir kere başını salladı.

Sonra da “Spor salonuna gitmem gerek,” dedi.

Ben de başımı sallayıp “Ben de eve gitmeliyim,” dedim.

Leo ayağa kalkınca, kahvemden bir yudum aldım. Lavaboya gideceğini sandım ama yanıma geldi. Elini başımın arkasına koyarken, dönüp ona baktım. Suratını yaklaştırdı.

“Bu, Cabe Delgado’nun nihayet uyanmasının sebebi işte,” dedi.

Kalbimin sıkıştığını hissettim ama güçlükle “Leo,” dedim.

“Söylenecek başka bir şey yok, hayatım. Bunu bir düşün istersen,” deyip başımı azıcık öne çekti, saçlarımı öptü ve beni bırakıp lavabonun başına gitti.

Tanrım, Leo’yu seviyordum. Gerçek bir erkekti.

Pencereden dışarı baktım. Karlar uzun süre önce erimişti. Mart ayı yaklaşıyordu. Denver’da Mart ayları çok tutar-

sız geçerdi. Fırtınalar çıkabilirdi, bikininizi giyip güneşlenebilirdiniz ya da bir saat içinde ikisini de yapabiliydiniz.

Telefonum çalmamış, Hawk Antoine/Freeman kalesine girmeye çalışmamıştı. Henüz çekle notum eline geçmediyse bile, en azından sığınağına geri dönüp orada olmadığımı görmüş olmalıydı.

Ne aramıştı, ne de gelmişti.

Bu tavrı her şeyi açıklıyordu ama kendime rahatladığımı söylesem bile rahatlamamıştım.

Arabama atlayıp evime geri dönerken, babamla Meredith'in arabalarının orada olmadığını görüp rahatladım.

Babam önceki gece arayıp Meredith'le geceyi evlerini temizleyip toparlayarak geçireceklerini söylemişti. Ben de ona işlerimden geri kalmamak için birkaç saat çalışmak istediğimi ama sonra onlara yardım etmek için evlerine gideceğimi söylemiştim.

Kötü haberse, garaj yolumda bir Harley duruyordu, üstünde de Tack oturuyordu. Kahretsin.

Yolunu kesmeyeyim diye kaldırıma yanaştım, Tack de ayağını motordan aşağı attı. Ön kapıya yönelince, ben de oraya doğru yürümeye başladım.

"Selam, tatlım," dedi ben biraz aklaşınca.

O sabah, ne makyaj yapmıştım, ne de saçlarımı şekillendirmiştim. Bir duş almış, bir yoga eşofmanı, penye bir bluz ve fermuarlı kapüşonlu bir hırka giymiştim. İğrenç olduğumu umuyordum ama yürürken kalçalarım nasıl baktığını görünce, iğrenç olduğumu düşünmediğini fark ettim. En azından, kalçalarım iğrenç değildi.

"Selam," diye yanıt verdim.

Bakışlarını kalçalarımın gözlerime çevirdi. "Bir daki-kan var mı?"

“Ne için olduğuna bağlı,” dedim. “Şimdi de bana Ginger’ın sana üç milyon dolar borçlu olduğunu mu söyleyeceksin?”

“Hayır.”

“Buraya Ginger’la ilgili olarak mı geldin peki?”

“Hayır.”

“Beni korkutmaya mı geldin?”

“Hayır.”

“Beni korkutmaya bana çıkma teklif etmen de dâhil,” diye uyardım onu.

“Ben kimseyle çıkmam.”

Bu şaşırtıcı bir yanıtı. Başımı hafifçe yana eğip suratına baktım. “Öyle mi?”

“Tekila şatların ardından beş saat seks yapmak bir randevu sayılır mı?” dedi.

“Şey... Sayılmaz.”

“O halde, kimseyle çıkmam.”

Ona gülümsedim. Sonra, büyük bir aptallık edip “Beş saat seks mi yapabiliyorsun?” diye sordum.

Bu sefer, o bana gülümsedi.

Eyvah. Konuyu değiştirmeliydim.

“Tamam, bir dakikam var.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Kapıyı açınca, alarm çalmaya başladı. Paniğe kapıldım, çünkü kodu hatırlamıyordum. İçime derin bir nefes çekip kodu hatırlamaya çalıştım. Rakamları tuşladım ve alarm zili kesildi.

Harika.

Arkama bakınca, Tack’in peşimden içeri girdiğini gördüm ve kapıyı kapattım.

“Evine epey çeki düzen vermişsin,” dedi etrafına bakınarak.

“Hayır, üvey annem bir süredir evinde çıkan yangın yü-

zünden buradaydı. Eve çeki düzen veren kişi o.”

Bana baktı. “Şu anda burada mı?”

“Kendi evine gidip yangının verdiği hasarı temizliyor.”

“Berbat bir olaydı, bebeğim,” dedi yavaşça.

“Sen bir de bana sor,” deyip içeri girdim, çantamı ve valizimi koltuğuma bıraktım. Tack’in peşimden geldiğini ve bana bir hayli yakın durduğunu gördüm.

“Evde tekila yok,” dedim. Başını geriye atıp bir kakhaha patlattı. Kakhahası da en az konuşma sesi kadar boğuk ve derindi. İtiraf etmem gerekirdi ki hoşuma gidiyordu.

Kahretsin.

Artık kurallara göre hareket etmeliydim.

“Bilmen gereken bir şey var,” dedim. “Dün yeni bir karar alıp erkeklerden uzak durmaya karar verdim.”

Kaşlarını havaya dikti. “Öyle mi?”

“Evet.”

“Hawk’un bundan haberi var mı?”

“Doğrudan söyleme fırsatım olmadı ama bir mesaj yolladım.”

Bakışları derinleşti. “Neden?”

“Uzun bir hikâye. Kabalık etmek istemem ama biraz işim var. Sonra da bütün minik siyah elbiselerimle topuklu ayakkabılarımı toparlayıp bir yere bağışlayacağım. Ondan sonra da ailemin evine gidip temizlik işine yardım etmem gerek. Tüm bunlar bittikten sonra, eve gelip kurabiye hamuru hazırlayacağım. O yüzden, hemen konuya girsek iyi olacak.”

Dediklerimi duymazdan geldi. “Epey meşgul olacak gibisin.”

“Hayatım böyle.”

“Hayatında boşluk olacak gibi. Hawk yok, yüksek topuklu ayakkabılar yok.”

“Yürüyüş yapmaya karar verdim.”

Sırıttı.

“Bir de dağ gelinciklerini kurtarmaya,” dedim.

Sırıttışı gülümsemeye dönüştü.

“Şey... Hani konuşmak istiyordun?”

“Evet...” dedi ama hemen konuya giremedi, çünkü tam o sırada oda havaya uçtu. Evet, resmen *havaya uçtu*.

Orada öylece dikilip sohbet ederken, pencereler içeri doğru patladı, *her yere* camlar ve duvar sıvaları saçıldı. Tabii, bunun hemen ardında da dört bir yandan ateşlenen otomatik silahların sesleri duyuldu.

Sersemlemiş halde donakalmıştım ama neyse ki Tack aynı durumda değildi. Beni belimden kavradığı gibi, aşağı eğdi ama her nasılsa beni oturma odasından mutfığa taşıyıp bıraktı ve kapıyı küt diye kapattı.

“Neler oluyor?” diye bağırdım durup onun *ya da* benim yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmeyi unutarak.

“Siktir,” diye homurdanıp, blucininin cebinden telefonunu çıkarıp açtı. Bu sırada, beni mutfığın karşı duvarına yapışacağım kadar iterken, salondan sesler geldi.

Tack beni itip bedeniyle bir kalkan oluştururken, ben de ellerimi göğsüne dayadım. “Tack!”

Sesler bir anda kesildi.

Telefonunu kulağına götürüp birisiyle konuşmaya koyuldu. “Gwen’in evinde silahlı saldırı. Üç, dört silah sesi duyuldu. Motoruma ve Gwen’in arabasına ulaşamıyoruz. Derhal desteğe ihtiyacım var. Ayrıca, neden bir silahlı saldırı için Gwen’in evinin hedef alındığını bilmek istiyorum.” Durdu. “Tamam.” Sonra, telefonunu kapattı.

Boğazım düğümlenmiş, tüm bedenime adrenalin akın eder halde ona baktım. Bedenimin her yanı titriyordu ki artık bu duruma alışmaya başlamıştım.

“Tack,” diye fısıldadım.

Bana baktı. “Burada kal, bir yere kıpırdama. Hemen geri döneceğim.”

Geri mi dönecekti? Bu da ne demekti? Sonra, Tack fırlayıp gitti.

Kahretsin. Ne yapacaktım? Birisi salonumu havaya uçurmuştu! Çantam oradaydı. Telefonum da çantamın içindeydi. Kahretsin.

Neden telefonumu hemen çıkarıp mutfığa koymamıştım? Neden? Neden, neden, neden? Evimde kalmanın güvenli hale geleceği ilk sabah, yapacağım ilk şey *evimin her odasına* birer cep telefonu koymak olacaktı.

Mutfak kapısı açıldı, Tack kolunu bana uzattı. “Gwen.”

Hâlâ duvara sırtımı dayamış bir halde, panik içinde ona baktım. “Ne?” dedim ters ters.

“Buraya gel.”

Kafayı mı yemişti? Burası dediği yer salonumdu! Dahası, on saniye önce salonum havaya *uçmuştu!*

“Ne?” dedim yine aksi bir tavırla.

“Hemen!” diye bağırınca, harekete geçtim. Hızla yanına gittiğimde, elimden tutup beni bir kâbusa dönüşen salonumdan geçirdi, ön kapıdan çıkarıp dosdoğru motoruna yöneldi. Bir bacağını motorun üstünden atınca, ben de arkasına binip beline sıkı sıkı sarıldım. Tack motoru çalıştırdı, geri geri çıktı ve sokağa çıkar çıkmaz hızla ilerlemeye başladı.

Tack, Ride’ın arkasındaki garaj alanına sürdü. Oraya hiç gitmemiştim ama dikdörtgen biçimli, tek katlı bir bina olduğunu gördüm. Kapıya kadar gidip durdu. Ben derhal fırladım, Tack de peşimden gelip elimden tuttu. Motorcular-
dan biri bize kapıyı açtıktan sonra, Tack beni içeri soktu.

İçerisi bir bar gibiydi; etrafındaki motorcuların hepsi tetikte, Tack'le bana baktılar.

"Kurtarma olayı, kardeşlerim," dedi Tack sadece. Beni barın etrafından arka taraftaki bir koridora götürürken, adamları da ön kapıya doğru ilerlemeye koyuldu.

Tack beni koridorda çekiştirdi. Her yerde kapı vardı. Tack en sonuncusunu açtı. Kapıyı itip beni içeri çekti. Orası bir yatak odasıydı ve *fena* halde temizliğe ihtiyacı vardı.

Motorculardan biri peşimizden içeri girince, Tack önce ona sonra yine bana baktı.

"Hawk'la işin bitti mi?" diye sorunca, kulaklarıma inanamadım.

"Ne?" dedim.

"Bebğim, bilmem gerek, Hawk'la işin bitti mi?"

"Şey... Evet," dedim.

Dikkatle bana bakıp "Emin misin?" dedi.

"Evet! Hem sen neden..."

Sorumu tamamlayamadım. Tack yanıtımı duyar duymaz motorcuya döndü.

"Hawk ya da adamlarından biri bile buraya gelirse, onları sakatlamak üzere nişan alıyorsunuz ve kızı buradan çıkarıyorsunuz. Anlaşıldı mı?"

Aman Tanrım!

"Tack!" diye bağırđđđđđı duyunca, hızla dönüp bana baktı.

Sonra iki elini başımın kenarlarına koyup kendi suratına doğru çekti.

"Hawk'la işin bitmiş olabilir ama Hawk bir kadınla işini bitirene dek işi bitmiş sayılmaz. Kendini zor bir duruma soktun. Neden bilmiyorum ama *öğreneceğim*. Ben de senin yanında mermilerin altında kaldığım için hayatım, bu zor durum artık *ikimizi* de ilgilendiriyor. Anladın mı?"

Bunu anlamak beni çok ama *çok* korkutuyordu; Tack'in dediklerini anlamış olmak bir kıvılcımdan alevlerin arasına atlamak gibi bir şeydi.

"Tack," diyebildim sadece.

"Tamam, anlamışsın," diye homurdanıp beni bıraktı, odadan çıkarken kapıyı ardından çarptı ve kilitledi.

Kapıya bakakaldım. Başım dertteydi.

On Altıncı Bölüm

Benim Vardiyamda Olmaz

İrkildiğimi hissedip gözlerimi açtım.

Kaos Merkezi'nde olduğunu tahmin ettiğim dağınık bir yatakta uyuya kalmıştım. Hava kararmıştı. Bir süre o odada kilitli kalmıştım ama neyse ki motorcular bana kek-pek ekmeğinin arasında İsveç peynirli ve leziz salamlı bir sandviç, kıvırcık patates kızartması, kıvamlı bir çikolatalı süt ve bir diyet gazoz getirmişlerdi.

Beni merak edecek olan babamla Meredith için endişeleniyordum ve bir yandan ölesiye korkuyor, bir yandan da fena halde sıkılıyordum. Ama o dağınık yatağa uzandığımda, bir an için bile uyuya kalacağımı hesaba katmamıştım.

Beni neyin uyandırdığını anlamaya çalıştım ama anlayamadım. Kulak kesilip pencereden sızan ışıklarla gayet iyi aydınlanan odaya göz gezdirdim.

Kapıya bakıp herhangi bir ses gelip gelmediğini anlamaya çalıştım.

Sonra, bir ses duydum. Birisi yere düşmüş gibi küt diye tok bir ses geldi. İrice birisi olmalıydı. İri yarı bir *motorcu* yere düşmüş olabilirdi.

Kahretsin.

Telaşla yataktan fırlayıp, karanlıkta içeride silah var mı

diye bakındım. Kendimi yine bir levveye ihtiyaç duyduğum bir durumda bulmuştum.

Bir silah bulacak kadar vakit yoktu. Bir el ateş sesi duydum ve kapının kilidinin havaya uçtuğunu gördüm.

Siktir!

Hızla kendimi yatağa fırlatıp pencereye doğru atıldım (daha önceden parmaklıklı olduğunu görmüştüm ama yine de tek şansımdı). Yatağın diğer tarafına atılırken, birisinin beni belimden kavradığını hissettim. Birisi beni arkaya doğru çevirip omzunun üstüne atarken, ağzımdan “ahhh” diye bir ses çıktı.

İşte o anda, debelenip çılgılık atmaya karar verdim. Tekmeler savurup çırpınmaya ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladığımda, beni kaçıran kişi hızla eğildi. Küt diye ayaklarımın üstüne düştüm ve kendimi duvara dayanmış bir halde buldum.

“Kes sesini, Gwen. Ya sakın olursun ya da gözlerini ve ağzını bağlarım. Dalga geçmiyorum.”

Bu derin, tanıdık sesi dinlerken, karanlıkta Hawk’un suratını gördüm. Sonra, çenemi kapatıp sakinleştirdim. Beni bir kez daha omzuna attı.

Bara vardığımızda, iki yanında komandoların gölgelerini gördüm. Yerde de motorcuların gölgelerini fark ettim. Işıklar kesikti, etraf kapkaranlıktı. Bira tabelalarının ışıkları bile yanmıyordu.

Kapıdan çıktık ve Hawk’la timi arazi araçlarına doğru koşmaya başladılar. Evet, beni omzunda taşıırken bile, Hawk bir arazi aracına doğru koşabiliyordu.

Tamam, belki de bir süper kahraman olmaya yakın falan değildi. Belki de gerçekten bir süper *kahramandı*. Hawk yan koltuğun kapısını açıp beni içeri tıktı. Silahını kabzasına koyarken arabanın etrafından dolandı, diğer eliyle de komandalara gitmelerini işaret etti. Sürücü koltuğuna ge-

çip arazi aracının motorunu çalıştırdı ve müthiş bir hızla geri geri ilerlemeye başlayınca, derhal emniyet kemerimi taktım. Fişek gibi Ride'dan fırlayıp Broadway'e çıktık.

İçime derin bir nefes çekip "Hawk..." dedim.

"Konuşma," diye böğürünce, nefessiz kaldığımı hissettim. Sesi öfkeli değildi. Öfkeden *çıldırmuş* gibiydi.

Pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı. Kapağını açıp bir numara tuşladı ve kulağına götürdü.

Birkaç saniye sonra "Bax?" dedi.

Kahretsin. Babamı arıyordu.

"İyi durumda. Onu buldum."

Kahretsin!

Kırmızı ışıktaki durdu. "Bilmiyorum ama güvenli bir yerdeydi. Muhtemelen sadece çok korkmuş."

"Onunla konuşabilir miyim?" diye sorup elimi uzattım.

Hawk bana bakınca, sokak lambalarının ışığının altında suratını gördüm. Sonra, dudaklarımı birbirine bastırıp elimi geri çektim. Tamam, babamla konuşamayacaktım.

Ayrıca, başım daha da büyük bir dertteydi... Bunu bilmek de iyiydi... Hayır, kesinlikle iyi *değildi*!

"Evet, onunla konuşayım, bir şeyler yiyip yemediğini öğreneyim. Biraz kendisini toparlasın. Tamam mı?" duraksadı. "Tamam. Görüşürüz."

Telefonunu kapatıp, çat diye ses çıkaracak bir hızla konsola fırlattı.

Nefesimi tuttum. Biraz sakinleşmesini bekledim. Sonra, tekrar konuşmayı denedim. "Hawk..."

"Yemin ederim ki, Gwen..." diye böğürdü yine lafını tamamlamadan ama bu kadarı da yeterdi. Derhal çenemi kapattım. Belli ki biraz daha sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Beni nereye götürdüğünü biliyordum. Sığınağına gidiyorduk.

Yol boyunca hiç konuşmadım. Kocaman garajının yukarı kayan kocaman kapısının önünde durduğunda da bir şey demedim. Arabadan indiğinde, kocaman kayan kapının yanındaki kapının yanına gittiğinde ve kapı yukarı doğru kayarak açılmaya başladığında da konuşmadan arabada bekledim. Arabaya geri binip garaja girdiğinde, park ettiğinde, telefonunu alıp indiğinde de bir şey yapmadım.

Sonra, ben de arabadan indim.

Kablounun üstündeki kutudaki düğmeye basarak kapıyı kapattı. Bekledim. Hawk kapıya gitti, açıp içeri girdi. Sakinleşmek için içime derin bir nefes çekerken, onun güvenlik paneline rakamları girdiğini duydum ve peşinden gittim.

Biraz yürüyüp platformun tam altında durdum. Hawk ilerleyip ışığı açtı. Köşedeki sandalyenin arkasındaki ışığı açmıştı. Oturma alanında iki ayaklı lamba vardı. Bir düğmeye basınca, daha önceden fark etmediğim, tavandan sarkan kablolara asılı ışıklar mutfağı aydınlattı.

“Neden bu kadar öfkeli olduğunu söyler misin?” dedim alçak sesle.

İyi bir soru sorduğumu düşünüyordum. Yani, elimi kolumu sallaya sallaya kendimi Kaos Merkezi'ne kilitlemiş değildim. Evime saldırı gerçekleştiren kişi de *ben* değildim. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde *bulunmuştum* ve ne yazık ki o yanlış yer kendi evimdi.

“İlk olarak,” diye lafa girdi ağır ağır bana doğru yürüyerek. Bu şekilde lafa girmesinin iyiye işaret olmadığını biliyordum. “Zorunlu olarak savaş başlattın.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Savaş mı?”

“Evet, savaş. Ben ve adamlarım Kaos Motor Kulübü'ne karşı.”

“Ne? Neden?”

“Bebeğim,” dedi ve benden birkaç adım ötede durdu.

“Kaos Merkezi’nde Tack’in odasında kilitliydin. Bu, bir savaş ilanıdır. Adamlarım ve ben seni kurtarabilmek için içeri sızmak zorunda kaldık. Bu işin sonu iyi olmayacak.”

“Şey... Sanırım, olanları yanlış anladım. Tack ben evime gittiğimde oradaydı, sonra birileri salonumu havaya uçurdu. Bence Tack beni korumaya çalışıyordu.”

Hawk’a bunu söyleyemezdim ama öyle *düşünmüştüm*; dahası, kilit altındayken sinir krizi geçirmemek için öyle olduğunu ummuştum. Hawk’un dediklerine benzer başka şeyler de düşünmüştüm ama bana sinir krizi geçirtmeleri mümkün olduğundan, fazla da düşünmemeye gayret etmiştim. Daha önceden hiç sinir krizi geçirmemiştim ama bunun iyi bir şey olmadığına emindim.

“Kane Allen bile İyi Vatandaş rolünü oynamaya karar verdiyse, karakola bir saldırı olayının kurbanını teslim eder. Bu kurbanı sahiplenmez, kurbanı *sahiplenmediği* sürece de olayın faillerinin peşine düşmez.”

Eyvah.

“Tamam, bunun kötü bir durum olduğunu görebiliyorum ama bunları o yapıyor. Ben kimseye savaş falan ilan etmedim.”

“Peki, bana Tack’in neden saldırı sırasında orada olduğunu söyleyebilir misin?”

“Bu sabah, evime gittiğimde Tack çoktan oradaydı.”

“Eee?”

“Konuşmak istediğini söyledi.”

“Eee?”

“Yani, beni korkutmayacak bir şey söylemeyeceğine söz verdiği için, onunla konuşmayı kabul ettim.”

“Tamam, Tatlı Bezelyem, şimdi bu sabah neden başka bir yerde olmadığına gelelim. Mesela, *burada*,” deyip öne doğru tehditkâr bir adım attı.

Eyvah.

“Hawk...”

Bir tehditkâr adım daha atınca, konuşmayı kestim. Bacaklarının çok uzun olduğunu görünce, bana çok yaklaştığını fark ettim. Fazla yakındı. Beni korkutacak kadar yakındı.

Ürkütücü, alçak bir sesle “Dün,” deyip bana yaklaşıncı, sütundan uzaklaşıp geriye doğru bir adım attım. “Buradan çıktım.” Hâlâ bana doğru geldiği için, gerilemeye devam ettim. “Buradan çıktığımda, sevimli ve tatlıydın.”

Kitap raflarına çarptım ve durmak zorunda kaldım. Ama Hawk durmadı. Beni duvara mıhladı, başını eğip bana baktı ama dokunmadı. Beni o serseri tavrının yarattığı muazzam güçle duvara hapsetti.

“Sonra, dün öğleden sonra, lanet olası bir notla bir çek geldi. Notu anlamadım. Çekse suratıma bir tokat gibi indi, bebeğim.”

Hımm. Belki de çek yollamak pek de iyi bir fikir değildi.

“Arabadaki aracı kontrol edince, bir polis memuruyla birlikte olduğunu gördüm.”

“Arabamda da mı bir takip cihazı var?” diye fısıldayınca, Hawk’un suratı daha da ürkütücü ve öfkeli bir hal aldı. Susmaya karar verdim.

“Eve geldim,” diye devam etti. “Gayle’den bir mesaj gelmişti. Mesajı telesekreterden dinleyince, mesajın neyle ilgili olduğunu anladım, çünkü mesajı duyduğunu tahmin ettim. Sonra, arkadaşlarının sana anlattığı saçmalıkları dinledin ve ne telefonlarıma yanıt verdin, ne de benimle konuşmak için kışını kaldırıp evime geldin. Şaşkın bir halde buradan çıkıp gittin ve beni *fena* öfkelendirdin.”

Pekâlâ. Madem konuya girmiştik, konuşmak zorundaydık.

“Günlerini biliyorum,” dedim alçak sesle.

“Öyle mi? Biliyor musun?”

“Evet,” dedim yine fısıldayarak. “Biliyorum. Yedek olduğumu da biliyorum.”

“Hayır,” dedi. “Kalın kafalı ve başka işi olmayan bir takım polis memurlarının sana öyle dediğini söyleyebilirim. Bir şey daha var, bebeğim. Sana anlatılanların hepsi uydurma. Tamamıyla uydurmasyon. Gayle kendisine Thursday diyor, çünkü hayatında bunu onun için yapmayan, Perşembe günleri ortalığı kasıp kavuran ve barlar kapanana dek eve geri dönmeyen birisi var hayatında. Bu yüzden, onun gibi hissediyor, onu ziyaret ediyorum. Bir programım falan yok. Dikkatle incelediğim ve izlediğim tek kadın sensin.”

“Ama bana bir kadını sahiplendiğinde tamamıyla sana ait...”

“Hayır, Gwen, ne dediğimi nasıl değerlendirdiğini unut şimdi. Şu anda, sana her şeyi tüm açıklığıyla anlatıyorum. Sana hayatımda başka kadınların olmadığı gibi bir yalan söylemeyeceğim, çünkü var. Dahası, hayatımı ne yaptığımı açıklamakla geçirip vaktimi boşa harcayan bir adam olmadığımı da bildiğini düşünüyorum.”

Kahretsin. Bu sefer, ben sinirlenmeye başlamıştım.

“Anladım,” dedim sakın bir şekilde. “Başladığımız noktaya geri döndük.”

“Hayır, başladığımız noktaya geri dönmüş olsaydık, son birkaç gün içerisinde o tatlı poponun tadına bakmış olurum.”

Ağzım açık kalmıştı. Bu adam cidden inanılır gibi değildi!

“Sana inanamıyorum!” diye bağırdım.

“Doğru demiyor muyum?”

“Hayır, son birkaç gün içerisinde kız kardeşimin bulaştığı *bela* hayatımı etkilemeye başladı. Yanlış bir şey yaptım mı? Hayır! Senin dünyanda yaşamıyorum. Dog’u tanıyorum. Ginger için iyi olacağını düşünüyordum. Onu yola getireceğini düşünüyordum. Ride’a gittikten sonra neler olacağını bilemezdim. Nereden bilecektim ki? Evime zorla giren kişiye kapıyı ben açmadım! Yangın bombacılarını ailemin evine ben yönlendirip, içeri lanet olası bombalar atmalarını ben sağlamadım! Sadece bu sabah evime geri döndüm. Evime geri döndüm ve *yaylım ateşi arasında kaldım!* Ama o olaydan sonra, bana ne söylendiyse onu yaptım. Daha önce doğrudan hedef alınmamıştım. Tack ne yaptığını biliyordu, bu yüzden onun gibi birisinin yanında olmanın iyi olabileceğini düşündüm. Beni Merkez’ine kapatıp bir savaş başlatacağını bilemezdim! Cidden kötü bir durumda elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Hayır! *Birçok cidden kötü durumda* demem gerek.”

“Gwen...”

“Tüm bunların ardından, senin salak gibi davranmanı kaldıramam.”

“Gwen...”

Ellerimi bikkınlıkla iki yana açtım. “Salonum bu sabah havaya uçtu. Üstelik ben de *oradaydım!*” diye cıyakladım.

Ellerini çeneme koydu. “Bebeğim, sakın ol.”

“Sen sakın ol! Motorcuların olduğu bir yerde duvarları aşıp sessizce içeri girebiliyorsun. Ben bunları yapamıyorum, Hawk. Yine bir levyeye ihtiyaç duyduğum bir durumda kaldım. *Rezalet!* Bunlardan sonra, canım kurabiye hamuru yemek istiyor. Hiç olmazsa, Twin Dragon’dan ya da daha da iyisi Imperial’dan çok leziz Çin yemeği sipariş etmem gerek!”

Başparmaklarıyla çenemi okşadı ve alçak sesle “Tamam, bebeğim. Sana Imperial’dan yemek alacağım,” dedi.

Hayır der gibi başımı salladım ama ne yazık ki ellerinden kurtulamadım.

“Hayır, önceki gece senden hoşlanıyordum. Ama şu anda hoşlanmıyorum,” dedim. “Yani, beni motorcu hapishanesinden kurtardığın için teşekkürler ama artık evime gitmek istiyorum.”

O anda, ne benim ne de ailemin bir evi olduğunu, resmen mahvolduğumuzu fark edip “Ya da... Her nereye gideceksem,” dedim.

“Bu olaylar bitene dek yaşayacağın yer burası, bebeğim,” dedi Hawk.

“Dediklerimi duymuyor musun?” diye bağırdım. “Sana senin Serseriler Dünyası’nda yaşadığını, *benimse* yaşama-dığımı hatırlatayım. Bana nerede olmam gerektiğini *söyleyemezsin*.”

“Öyle bir söylerim ki, Gwen.”

“Hayır, söyleyemezsin.”

Ellerini boynuma indirip parmaklarıyla sıktı.

“Beni dinle, Gwendolyn,” diye bağırınca, bir ara öfkesinin dindiğini ama o sırada yine öfkelendiğini, ismimi kısaltmadan söyleşinden anladım. “İstihbaratlara göre, Ginger sen saldırıya uğradığında o civarlardaymış. Bunun da iki anlamı var: O silah ateşleri ya seni ya da Tack’i haklamak içindi.”

“Kimse ölmemi istemez.”

“Hayır ama Ginger’ın acı çekmesini istiyorlar. Ginger kız kardeşin ve senin o kadar belalı olmadığını bilmiyor olabilirler. O yüzden de ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Dediğim gibi, seni de devreden çıkarmak istemiş olabilirler.”

Ha siktir!

Gözlerimi yumup “Neden bu iş giderek daha kötü bir hal alıyor?” diye sordum.

Gözlerimi açtığımda, Hawk “Çünkü kız kardeşin beş para etmez,” diye yanıt verdi.

Bu sefer, bunu söylemesine bir şey demeyecektim ama konuşmaya devam ettiği için bunu ona söyleyemedim.

“Şimdi, kesin olarak bilmiyoruz ama senin bir hedef olduğunu düşünüyoruz. Dolayısıyla, ailen de hedef olabilir, bu da korunmanız gerektiği anlamına gelir. Burada güvende olduğun için, burada kalacaksın. Onlar için elimden geleni yapacağım. Tack’le aranı düzeltmek için de elimden geleni yapacağım, çünkü bu boktan olayda yanımda olması gerek. Başka dert istemiyorum, buna senin bana sırt çevirmen de dâhil.”

“Ailem için elinden geleni yapacak mısın?” diye sordugumda, bana baktı ve parmakları boynumda sıkılaştı.

“Tatlı Bezelyem, bana bak.”

“Sana bakıyorum zaten.” Gerçekten de bakıyordum!

“Hayır, gerçekten bak.”

Gerçekten ona bakıyordum!

Konuşmaya devam etti. “Gayle asla buraya gelmedi, asla da gelmeyecek. Evine birileri saldırsaydı, benden tavsiye isteseydi, ona doğrudan polise gitmesini söyledim. Şimdi, ne demek istediğimi anladın mı?”

“Pek sayılmaz,” dedim. Parmakları yine boynumda sıkılaştınca “Beni araştırdığını ve gözetlediğini ama aynı şeyi onlar için yapmadığı söyledin. Neden?”

Başımın üstünden bakıp “Tanrım,” diye mırıldandı.

“Şimdi de sen bana bakmıyorsun,” dediğimde, hemen suratıma baktı.

“Bende bir sorun yok, bebeğim. Bundan hoşlandığını biliyorum. Sana yapabildiklerimden hoşlandığını biliyorum ama bunun ikimiz için yeterli olmadığını biliyorum. Asla olmadı. Bana göre, sen sensin. Dolayısıyla, seninle ilişkiye girmeliydim.”

Kalbim duracak gibi oldu. “Ne?”

Anlatmaya devam etti. “Her zaman yaptığım şeyi yaptım, seni araştırdım, Ginger’ın kız kardeşin olduğunu ve dışarı çıktığında çok dekolte giyindiğini öğrendim. Yabancılarla en yakın arkadaşlarınmış gibi konuştuğunu öğrendim. Gerçek dünyada değil, etrafında olup bitenlere pek de dikkat etmediğin, sorgulanabilir hayati kararlar verdiğin hayali bir dünyada yaşadığını öğrendim. Sahip olduğun her şeyi sadece bana verdiğini öğrendim. Bu yüzden de korunman gerektiğine karar verdim. Sonra da seni korumaya aldım.”

“Kendi başımın çaresine bakabilirim, Hawk.” Kısmen de olsa yalan söylemiştim. Normal şartlar altında, birileri beni hedef almadığında dediğim doğrudur.

“Saçmalama,” dedi.

O sabah üstüme mermiler yağdıktan sonra buna diyecek bir şey bulamayacağımdan başka bir konuya laf yetiştirmeye çalıştım.

“Geçen gece dekolte giyinmem konusunda hiç şikâyetçi değildin.”

“Evet, bebeğim, çünkü popon o gece benim arabamdaydı, önceki gece avucumun içindeydi ve dikkatin tamamıyla benim üstümdeydi.”

Hımm. İyi yanıttı.

Yine de devam ettim. “Hayali bir dünyada falan yaşamıyorum.”

“Gwen, bana bir kere baktın, hayatının erkeği olduğuma karar verdin. Sana iki kelime söyledim, sen beni lanet olasıca evine *ve* yatağına götürdün. Gelmeye devam ettiğimde de bana tek kelime etmedin.”

Haklıydı. Geri çekilmeliydim.

“Acıktım ve tuvalete gitmem gerek.”

Boynumdaki parmaklarını tekrar sıkıp “Tanrım, başımın belasısın,” dedi.

“Tamam, önce tuvaletini kullanayım, sonra da telefonunu kullanıp kendime bir taksi çağırayım ki bir otele gidebileyim.”

Dik dik bana bakıp yine parmaklarını sıktı ama bu sefer beni kendisine ve yukarı doğru çekti.

“Seni dinlemediğimi söylüyorsun ama sen de beni dinlemiyorsun. Sen ve ben bu işi yapacağız, elimizde ne varsa, son akşamdan önce ne varsa, şu anda ne varsa koruyacağız. Bir an için bile olsun bana dün sabahki o güzel hissi yaşatıp, sonra korkup da benimle ilişkini sonlandırabileceğini sanmıyorum. İkimiz birlikteyken mermi yağmuruna tutulmuyorsun, kaçırılmıyorsun, işkence görmüyorsun ve salak kız kardeşin yüzünden elini kolunu kesmiyorlar. Benim vardiyamda asla olmaz.”

İtiraf etmem gerekirdi ki, söylediklerinin son kısmı beni rahatlatmış, midem yine burulmuştu. Ama bunu ona söylemedim, suratına bakmakla yetindim.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan içini çekti, boynumda duran elleri gevşedi. Böylece, ben de iki, üç santim uzaklaştım ama daha öteye gidemedim.

“Adamlarımdan birini arayıp Imperial’den sana yemek almasını isteyeceğim, babanı arayacağım, sonra da seninle bugün evinde olanlarla ilgili olarak konuşabilmesi için Lawson’ı arayacağım. Imperial’den ne istersin?”

O kadar açtım ki, hiç mızıklanacak halim yoktu. Zaten Imperial Denver’in en iyi Çin lokantasıydı. Imperial söz konusuysen, mızıldanmak şımarıklık olurdu.

“Susamlı tavuk ve acılı ekşili çorba,” dedim. “Ha, bir de yengeçli ve peynirli wonton.”

Bana bakıp “Başka?” dedi.

“Başka bir şey yok.”

“Emin misin?”

“Genellikle, bunları yedikten sonra tatlı yiyemeyecek kadar tok oluyorum. O yüzden de tatlılarının nasıl olduğu bilmiyorum.

Buzdolabında bir rulo kurabiye hamuru yoksa, komandolarından biri markete gidip bir tane alırsa fena olmaz. Çikolata ya da şekerleme parçacıklı.”

“Buzdolabımda kurabiye hamuru yok.”

Biliyordum. Önceki sabah buzdolabına bakmıştım ve bir tek yoğurt, beyaz peynir, taze meyve, fume somon dilimleri ve sebze olduğunu görmüştüm. Buzdolabındakiler çorak bir arazi gibiydi. Baharat ya da sos yoktu.

Ben bunları düşünürken, suratıma dikkatle bakıp “Be-beğim, insanın evinde kurabiye hamuru olmaması yasal bir suç değildir,” dedi.

“Olabilir ama evinde sos ya da baharat bile yok.”

“Ketçapla beyaz peynir birlikte pek iyi olmuyor.”

Tiksintiyle suratımı buruştururken, dudaklarının beni komik bulmuş gibi yukarı kıvrıldığını gördüm. Boynumdaki elleriyse tamamıyla gevşedi ve başparmaklarından tekiyle kulağımın arkasını okşadı.

“İyi misin?” diye sordu nazikçe.

“Hangi konuda? İkimiz mi? Salonumun feci halde olması mı? Ya da sana bir kez daha hatırlatacağım gibi benim suçum *olmadığı* halde Tack’le başlayan savaş konusunda mı?”

“Hepsi olabilir,” dedi.

“Hayır,” dedim dürüstçe.

Dudakları yine yukarı kıvrıldı ve “Sen de bu kadar küstah olma,” dedi.

“Neden?”

Beni duymamış gibi konuşmaya devam etti. “O kadar şirin de olma.”

“Bak, o konuda haklısın, şirinlik benim için bir sorun haline gelmek üzere.”

Hafif gülümsemesi suratına yayıldı. “Lawson’a tatlı ve şirin, Tack’e küstah ve şirin davrandın.” Parmakları yine sıkılaşıp başımı yukarı doğru çekerken, başını indirdi ve “Neyse ki, bunların hepsini bana veriyorsun,” dedi.

“Hawk,” dedim dudaklarını dudaklarımda hissedince.

“Ne?”

“Karnımı doyurman gerek.”

“Tamam,” diye homurdanıp dudaklarını ağzıma sürttü ama geri çekildiğinde fazla uzaklaşmadan bana baktı.

“Beni sakın bir daha atlatmaya çalışma, Gwen,” diye beni uyarınca gerildiğimi hissettim. “Arkadaşının erkeği bir polis memuru olabilir ama yine de gelip seni bulurum. Bugün neredeyse ölecektin. Bu hafta ikici kere. Bu boktan işlerin sona ermesi gerek ve bunu yapacak olan kişi Tack değil. Anladın mı?”

“Sen bu kadar buyurgan olmayı kesersen, ben de küstahlığı keserim.”

“Beni ciddiye almıyorsun.”

“Gayet ciddiylim.”

“Senin küstah olmaman imkânsız.”

“Senin de buyurgan.”

Gözlerimin içine baktı. Şah mat.

Sonra, beni bıraktı, biraz geriye doğru gitti ve cebinden telefonunu çıkardı. Bana verip “Babanı ara,” dedi.

Telefonu alıp “Buyurgansın işte,” dedim.

Hawk içini çekti.

Telefonu açıp babamı aradım.

On Gedinci Bölüm

Gwendolyn Kidd'in Görevlerini Korumak

Sabah uyandığımda, Hawk'un yatağında olduğumu fark ettim.

Kolumu yana uzatıp da orada kimsenin olmadığını görünce, gözlerimi açıp kulak kesildim. Çıt çıkmıyordu.

Yana dönüp geniş mi geniş depoda etrafıma bakınca, pencerelerden içeri gün ışığının sızdığını gördüm. Ellerimi yanağımın altına koyup, uyanmaya çalıştım ve önceki gece neler olduğunu düşünmeye başladım.

Babam da, Meredith de çok korkmuşlardı. Yangın bombaları yeterince kötüydü ama otomatik tüfeklerle yayılım ateşine maruz kalmak yeni bir kötülük seviyesine ulaşmıştı. Özellikle de arabamın evimin önünde, valizimin ve çantamın da “olay” sırasında koltuğumda durduğuna ilişkin raporlar geldiğinde öyle olmuştu. Ortadan kayboluşum iyi karşılanmamıştı ve benim suçum olmadığı halde kendimi kötü hissediyordum.

İşin daha da kötü yanı, Cam olayı sevk dairesinde duyup beni aramıştı, sonra babama ulaşınca babam da derhal Hawk'u aramıştı. Bir noktada, birbirlerine telefon numaralarını vermişlerdi ve babam Hawk için “Bax”, Hawk da babam için Gwen'in Koruyucusu ve Erkek Arkadaşı ya da

Gwen Hakkında Her Şeyi Bilen Adam olmuştu.

Bunun iyi bir şey olmadığına emindim.

Babamla ve Meredith'le konuştuktan sonra, telefonu Hawk'a geri verdim. Hawk da bir telefon açıp emirleri verdi. Emirler uzunca bir liste oluşturunuyordu ve aralarında Çin yemeği siparişinden çok daha fazlası vardı. Bunu komandolar gelince ve karşımda bir değil, üç adam görünce anladım. Bana Imperial'dan yemek getirmişlerdi ama aynı zamanda King Soopers torbalarıyla da gelmişlerdi. Torbaları açınca, içinden diyet kola, diyet üzüm gazozu, yağsız süt (Hawk sadece yağsız süt içiyordu ama sütü yağsız içmenin ne anlamı vardı ki? Bunu komandolarını aramadan önce de düşünüyordum), yumurta, domuz pastırması, rosto et, ekmek, çeşitli patates cipsleri, iki rulo çikolata parçacıklı kurabiye hamuru, iki rulo şekerlemeli kurabiye hamuru ve çeşit çeşit sos vardı.

Hımm.

Ayrıca, çalışma masamı da getirmişlerdi; yani, çalışma masası derken, ciddi ciddi *masamı*, sandalyemi, masamın üstünde duran her şeyi bilgisayarıma ve kâğıt mendil kutusuna kadar getirmişlerdi. Bunları kutulara koyup getirmişler, masayı Hawk'un köşesinin karşısına yerleştirmişler, etrafına kutuları dizmişler ama bilgisayarını bağlamamışlardı.

Ayrıca, çantamı ve iki tane de kocaman valiz getirdiklerini görünce dehşete kapıldım. Evet, komandolar *iki* kocaman valizle çıkagelmışlerdi. İçlerine bakınca, ikisinin de özenle yerleştirilmiş olduğunu gördüm. Giysiler, iç çamaşırları, gecelikler, ayakkabılar, yüz kremleri, tatlı bezelye çiçeği özlü losyonum, duş jelim ve yine özenle seçilmiş makyaj malzemelerim vardı. Komandoların bu kadar iyi valiz hazırlayabilmesi normalde beni şaşırtırdı ama Hawk bana bu işi Elvira'nın üstlendiğini söylemişti. Tanımadığım bir kadının eşyalarımı karıştırmasıyla ilgili ne hissettiğimi

tam olarak bilemiyordum ama sonucun kusursuz olduğunu da inkâr edemezdim.

Lawson geldi ve ifademi verirken yemeğimi yemeye koyuldum. Lawson hiç mutlu görünmüyordu ve bunun evimin saldırıya uğramasıyla, Tack'in beni resmen kaçırıp sonradan tutsak etmesiyle ve acılı ekşili çorbamı Hawk'un oturma alanındaki koltuklardan birinde kaşıklarken, bağdaş kurmuş vaziyette ifade vermemle ilgiliydi. Mutsuzluğunun nedeninin nasıl bunlar olduğunu bilmiyordum ama öyle hissediyordum.

Lawson ifademi aldıktan sonra, yanıma gelip eğildi ve put gibi duran Hawk'un karşısında bana iyice yaklaştı.

"Kendine dikkat et, canım; gözlerini dört aç ve güvende ol," diye fısıldadı.

"Tamam," diye fısıldadım ben de; ne de olsa, iyi bir tavsiye veriyordu ve bana "canım" demişti.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gülümsedi. Sonra, doğrulup dik dik Hawk'a baktı. Ondan sonra da gitti.

Gecenin geri kalanını telefonlarımı ve valizlerimi açıp geçirirken, Hawk da telefonunun başındaydı. Giysilerimi çıkarmamıştım ama banyo malzemelerimi alıp Hawk'un banyosuna girmiş, rafları ve ilaç dolabını kadınsı şeylerle doldurmuştum. Bunu yapmak için ondan izin de istememiştim. Orada olmamı istiyorsa, orada olacaktım.

Hawk da şikâyet etmediği, herhangi bir yorum yapmadığı ya da bana ters ters bakmadığı halde, yanımda bir sürü kadınsı eşyam olduğunu ve bunları her yere yaydığımı biliyordu, çünkü bir ara banyoya girmişti.

Bu durum hakkında ne düşüneceğimi bilemediğimden, onu görmezden gelmeye karar verdim ama sonra düşünmemeye çalıştığım şeyler beni genellikle sonradan korkutmaya başladı için korkmaya başladım.

Telefonumda yirmi yedi yanıtsız arama ve on dört mesaj vardı ve bunlar fena halde endişelenmiş babamdan, Meredith'ten, Cam'den, Tracy'den, hatta Troy'dan gelmişti. Evimin saldırıya uğradığı haberi herkese ulaşmıştı. Cam'le Tracy'nin aramalarına yanıt verdim ama Troy'u aramaktan kaçındım. Kurabiye hamuru yememiştım ve Imperial'in yemekleri harikaydı ama henüz Troy'u arayacak kadar iyi hissetmiyordum.

Haw. hâlâ telefonda konuşurken yattım. Ya çok meşguldü ya da o kocaman dairesinde biraz yalnız kalmam için bana yer veriyordu. Evde yeterince boş alan olduğundan, bunu yapmak gayet kolaydı.

Yatağa gelip yanıma kıvrıldığında uyandım. Kolunu belime atıp sıkı sıkı sarınca ve yatağa iyice yerleşince de tekrar uyuya kaldım.

Şimdiki an şimdiydi ve ben o anda ne yapacağımı bilemiyordum. Düşünmem gereken çok şey vardı ama bunlar beni yorduğu için uykum kaçmıştı.

Tam içimi çekmişim ki telefonum çaldı. Telefonun çalmasıyla kurtulmuştum.

Şifonyerde duran telefonuma uzandım, aldım ve ekrana bakınca Tracy'nin aradığını gördüm.

Telefonun kapağını açıp kulağıma götürdüm. "Selam, canım."

"Selam, nasılsın, hayatım?"

Biraz endişeli gibiydi ve önceki akşamki konuşmamız henüz yatışmasını sağlamamıştı. Ama zaten birçok kişinin evine saldırı düzenlenen, sonra saatlerce bir motosiklet kulübünün merkezinde tutsak alınıp ortadan kaybolan bir arkadaşı yoktu.

"İyiyim, daha yeni uyandım," dedim. Yana dönüp doğruldum ve yatak başına yaslandım. Aşağıda bir kıpırtı gö-

rünce, Hawk'un merdivenlerin başında olduğunu gördüm. Yine üstü çıplaktı, yine çıplak ayaklıydı. Üstünde de yine bir eşofman altı vardı. Bana bakıyordu.

Hımm.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Tracy.

"Evet," dedim Hawk yatağa doğru gelirken.

"Emin misin?"

"Evet, canım, eminim. Dün gece de dediğim gibi, ben cidden iyiyim." Hawk yatağa geldi ve yatak örtüsünü bir anda geriye çekti.

Bedenim geçirdiğim şaşkınlıkla kilitlendi. Eyvah.

"Hawk'la her şey yolunda mı?"

"Şey..." Hawk eğilip beni ayak bileklerimden tuttu, sırt üstü yatacağım biçimde aşağı çekti ve bacaklarımı açtı.

Eyvah!

"Gwennie?" dedi Tracy.

Bir şey yapmama fırsat kalmadan, Hawk tek dizini yatağa koyup iri bedenini bacaklarımın arasına kaydırды.

Ahh.

"Trace, sanırım..." Hawk'un elleri kalçalarımaya kayıp geceliğimi yukarı sıyırınca lafımı tamamlayamadım. Başını eğip karnımın altını öptü.

Bu sefer, midem iyi bir biçimde buruldu.

"Sanırım ne?" dedi Tracy ama sonra yanıt vermemi beklemeden konuşmaya devam etti. "Tamam, bunu duymak istemediğini bildiğim halde söyleyeceğim ama orada olduğuna seviniyorum. Bazı şeyler konusunda kafan karışık ama bence Hawk'un seni oraya götürmüş olması çok..."

Tracy konuşuyordu ama onu dinlemiyordum; çünkü, Hawk geceliğimi yukarı çekmeye devam ediyor, çektikçe de karnımdan yukarı doğru ilerleyip öpücükler konduruyordu.

"Biliyor musun?" dedi Tracy.

“Şey... Trace, gitmem gerek.” Gerçekten de gitmem gerekiyordu, çünkü geceliğim o sırada göğüslerimin altına kadar yukarı çıkmıştı. Hawk göğüslerimi yandan kavrayınca, göğüs uçlarım sertleşip gıdıklanmıştı.

“Her şey yolunda mı?”

Hah, her şey kesinlikle yolundaydı. Her şey *çok güzeldi*.

“Seni sonra ararım,” dedim ama Hawk göğüslerimin arasını öpmeye başladığı için kesik kesik nefes alıyordum.

“Sesin tuhaf geliyor,” dedi Tracy.

“Hayatım, gayet iyiyim, sonra konuşuruz.”

“Tamam, seni daha fazla tutmayayım. Görüşürüz, canım.”

“Görüşürüz,” dedim güçlkle. Hawk ellerini göğüslerime kaydırmış, başparmaklarıyla sertleşen ve gıdıklanan göğüs uçlarımı okşuyordu.

Telefonu kapattım. “Hawk,” dedim soluklanmaya çalışarak ama Hawk elini çabuk tuttu.

Geceliğimi tamamıyla çıkardı, kollarımı yukarı dayadı. Geceliği bir kenara fırlattı, kolumu okşayıp telefonu elimden aldı ve şifonyere koydu. Sonra, suratıma yaklaştı, parmaklarını yanaklarıma koydu, başparmağı çenemi okşarken eğilip beni öptü.

Ahhh.

O öpücüğe öylesine hazırdım ki, ona karşı gelemeyip ben de onu öptüm. Çok iyi öpüşüyor olması iyi bir şey değildi, çünkü ona karşı gelemiyordum ama zaten o aşamada bundan şikâyet ettiğim de yoktu. Kesinlikle şikâyetçi değildim.

Elleri kalçalarıma indi, dizlerimin ardına ulaşana dek beni kendisine çekti sonra dizlerimi omuzlarına kaldırıverdi.

Tek kolumla ona tutunuyor, diğer elimle başını kavırıyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan çekip kulağıma kaldırdı; ben de başımı kaldırıp pürüzsüz omzunu öptüm.

“Eminim ki bundan sonra bana hazırsındır,” diye fısıldadı kulağıma.

İnanılmaz derecede küstahça bir şey söylemişti ama haklıydı.

“Bakalım seni ne kadar kısa sürede getireceğim,” dedi. Bunu duyunca, bedenim titredi, çünkü bunu ben de merak ediyordum. Hawk elini karnımdan bacaklarımın arasında indirdi.

Harika bir histi.

Sırtım gerildi ve boğazımdan boğuk bir ses çıktı: “Bebeğim.”

Parmakları bacaklarımın arasında oluşan ıslaklığı okşadı. “Benim için hazırsın,” dedi boğuk bir sesle.

Sonra, parmakları hareket etmeye devam etti. Bunu talepkâr ve harika bir biçimde yapıyordu. Hawk onun için çok ama çok kısa sürede ve *çok ama çok* şiddetli bir biçimde gelebileceğimi kanıtlamıştı.

Tam çok tatlı bir orgazmın ortasındaiken, parmakları ve bedeni geri çekildi; külotumu bacaklarımdan aşağı çektiği gibi, ağzını bacaklarımın arasına dayadı.

Hımm, harika.

“Bebeğim,” dedim nefes nefese parmaklarımı kısa saçlarımda gezdirerek.

Bunu çok iyi yapıyordu, çünkü yapmak hoşuna gidiyordu. Bu, Hawk için bir iş değildi. Sırf yapmış olmak ya da puan kazanmak için de yapmıyordu. En az benim kadar keyif aldığı için yapıyordu.

Sonra, parmaklarını da ağzıyla ve diliyle birlikte kullanmaya başladı.

Evet!

Kalçalarımı yukarı kaldırdım “Hawk,” diye inledim.

Tanrım, çok güzeldi. O kadar güzel bir orgazmdı ki,

ikinci kere doruk noktasına ulaşmak üzere olduğum halde Hawk durmuyordu. Ağzı, dili ve parmakları hâlâ çalışıyor, beni ikinci orgazmdan sonra üçüncüsüne hazırlıyordu. Uzun bir orgazm değildi; hayır, uzun, muhteşem, hayretler verici bir orgazmın ardından yine uzun, muhteşem ve akıllara durgunluk verici bir orgazmdı.

Hawk kesinlikle bir süper kahramandı.

Orgazmın tam ortasında, Hawk'un parmakları ve ağzı kayboldu, bedeni geriye çekildi. Derken, yine üstümde belirdi, dizlerimi yine yukarı kaldırdı ve içime girdi.

Evet!

Buna bayılıyordum. Güçlüydü, yani uzun süre devam edebilirdi; hızlı gidebilir, sert hareketlerle içime girip çıkabilirdi. Bunların hepsi çok hoşuma gidiyordu.

Başını boynuma gömmüştü, ben de bacaklarımı sıkı sıkı beline sarmıştım. "Tatlım," dedim iki nefes arasında.

Elini aramıza soktu, en hassas noktama götürünce de bedenim sarsıldı.

"Hawk, bebeğim," diye inlerken, parmağı ve penisi bana o güzel şeyleri yaparken, onunla birlikte hareket ediyordum.

"Beni bir daha atlatacak mısın?" diye sordu kulağıma. Bunu sorarken, penisini içime itiyor, parmağıyla o hassas noktamla oynuyordu.

"Hayır," dedim nefes nefese.

"Söz ver, Gwen."

"Söz," dedim yine güçlükle.

Başını kaldırıp bana baktı, ben de gözlerine baktım. Suratını hiç bu kadar yakından gün ışığında görmemiştim. Asla o şekilde görmemiştim.

Tanrım... *Tanrım*, gerçekten de çok yakışıklıydı ama içimde oluşu, girip çıkması, bana dokunması, beni yatağa iten ağırlığı, şehvetle yanan suratı, alev alev parlayan delici

O sırada, gecenin bir yarısıydı. Hawk artık ismini bilmediğim gizemli bir âşık değildi. İkimizin de gidebileceği başka bir yer yoktu.

Peki, şimdi ne yapacaktım?

Bacaklarımı gevşetince, Hawk içimden çıktı. O, yana doğru kayarken, ben de gözlerimi yumdum. Tanıdık bir şey yapıyordu. Kalk ve geri çekil. İçimden çık ve geri çekil. İş bitir.

Sonra, gözlerimi açınca, ılıkliğini hâlâ yanımda hissettim.

Gövdesini kısmen kaldırmış, başını yana eğmişti; elini kalçamdan belime doğru götürüşünü, sonra karnımdan göğüslerimin arasına ve ilk başladığı nokta olan boynuma geri götürüşünü izliyordu. Parmağını saç çizgimde ilerlettiğini, saçlarımı boynumdan çekip elini çeneme götürdüğünü hissettim. Boynumu hafifçe kendisine çevirdi, elini geri çekti ama biraz eğildi. Dilinin kulağımın arkasına değdiğini ve elini sırtıma götürdüğünü hissettim. En sonunda, kolu karnımda kaldı ve kalçamı sardı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Farklıydı. Daha iyiydi. Cidden daha iyiydi. Ah Tanrım.

“Bu sefer, sadece iki kere,” diye fısıldadı kulağıma. “Becerimi kaybediyorum galiba.”

“Ne?” diye sordum. Başını biraz kaldırdı ama suratı hâlâ suratıma çok yakın duruyordu.

“Ağzım ve parmaklarım, bebeğim. Sadece iki kere geldin.”

“Şey... Aslında, bir kere önce, bir kere de sonra geldim. O yüzden, hiçbir sorun yok.”

Sırıtıp eğildi ve gerdanımdan öptü. Baş oradaydı ama gözlerimin içine bakıyordu.

Gözleri alev alev yanıyor, beni delip geçiyordu. Kahretsin.

“Burayı nasıl ısıtıyorsun?” diye sordum. Aklımı yitirmek için, seks sonrası sohbeti gündelik bir konuya getirmek istemiştım. O sırada da oyun oynamak istemiyordum. Ak-
lım zaten yeteri kadar karışık. Bu işin sonunun nereye
varacağını, ne düşündüğümü bilmiyordum ve hislerim beni
ölesiye korkutuyordu. Hawk’la yaptığımız seksin ne kadar
güzel olduğunu konuşmak da hislerimi derinleştiriyordu.

“Ne?” dedi.

“Beton zeminli eski bir depoda yaşıyorsun, Hawk. Bura-
yı ısıtabilmen bir mucize.”

Yana dönerek yanıt verdi. Üstüme eğilip yatak örtüsünü
boynumuza kadar çekti.

Üşüdüğümü söylediğimi sanmıştı. Sonra da derhal bunu
düzeltmek için bir şey yapmıştı.

Tamam, belki de yaptığımız seksin ne kadar iyi oldu-
ğunu Hawk’la konuşmak istiyordum, çünkü bana tatlı ve
düşünceli davranması aklımı otuz dakika içinde dört kere
inanılmaz bir biçimde orgazm yaşatmasından daha fazla
karıştırıyordu.

Sonra, elini yine kalçama götürüp beni kendisine çevirdi
ve bacaklarını benimkilere sarıp kendisine yaklaştırdı.

Ben de ellerimi göğsüne yasladım, çünkü hem ona do-
kunmak hoşuma gidiyordu, hem de öyle yatakta uzanmak
güzeldi. Bu, geri çekilmek falan değildi. Bu, harala gürele
seks yapıp, sonra teşekkürler deyip gitmek değildi. Bu, gü-
zeldi.

“Göründüğü kadar zor değil,” dedi. Bana gülümsedi.
“Kesinlikle değil.”

“Öyle diyorsan,” dedim boğazına bakıp.

“Evet, biliyorum, Tatlı Bezelyem. Bütçeni yeniden yap-
malısın. Ödediğin faiz inanılmaz. Sana mali işler danışma-
nımla bir görüşme ayarlayacağım.”

gözleriyle çok daha yakışıklıydı.

Tanrım.

Sırf ona bakarak (diğer şeylerin yanı sıra tabii) yine gelmek üzereydim.

“Bu işi benimle birlikte atlatacak mısın?” dedi boğuk bir sesle.

Evet. Evet, *kesinlikle* öyle yapacaktım. “Evet,” diye fısıldadım.

“Bana tatlı verecek misin?” diye sordu içime girip çıkarken, dur durak bilmeden hareket ederken.

“Evet,” dedim cızırtılı bir sesle, çünkü *onun bana* tatlı vermek üzere olduğunu farkındaydım. Yine.

Beni öptü. “Hissediyorum,” dedi. “Kahretsin, Gwen, çok güzel. Her zaman çok güzel. Gelmek üzeresin, Tatlı Bezel-yem.”

“Evet, bebeğim,” dedim dudaklarına karşı; kalçamı yu-karı ittim, bacaklarımı beline daha sıkı sardım, sırtımı gerdim ve yine geldim. Yine muhteşem, akıl almaz bir biçimde gelmişim. Tam o sırada beni öptüğü için de dudaklarına karşı inliyordum.

Gelirken boynuna sarılmaya devam ettim. Sonra, kendimi yatağa bıraktım ama Hawk içime girip çıkmaya devam etti. Dudakları kulağıma kayınca, daha hızlı girip çıkmaya başladığında, inlemelerini duydum. Hawk’u tamamıyla üstümde hissetmekten, bacaklarımın arasındaki inanılmaz gücünü hissetmekten büyük bir keyif alıyordum.

Elleriyle kalçalarımı kavradı. Kalçalarımı biraz kaldırdı ve penisini sert bir biçimde içime iterken boğuk sesleri inlemelere dönüştü. Sonra, içimde öylece kalakaldı.

Ben de kıpırdamadan kaldım, çünkü önceden de içimden çıkmasını istemezdim. Ama daha önceden, onun er ya da geç evimden gideceğini bildiğim için onu bırakırdım.

Gözlerinin içine bakarken, midemin burulduğunu hissettim. “Mali işler danışmanıyla bir görüşme mi?”

“Evet.”

Kahretsin. Yine tatlı ve düşünceli davranıyordu.

“Bu da Gwendolyn Kidd’in Görevlerini koruma işini bir parçası mı? Evimi ipotek eden banka görevlilerine karşı beni korumaya mı çalışıyorsun?”

Gülümsemeye devam etti, bana biraz daha sıkı sarıldı. “Gwendolyn Kidd’in Görevlerini Koruma işinin birçok farklı yönü var.”

“Biraz anlatır mısın?”

“Sanmam.”

Gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Sonra, “Demek öyle,” dedim.

Gülümsemesi tüm suratına yayıldı, gamzeleri ortaya çıktı.

“Demek öyle dedin?”

“Gizemli adam,” diye yanıt verdim.

Elini belimden yukarı götürüp başını eğdi. “Seni şaşırtmak hoşuma gidiyor, Tatlı Bezelyem. Ne vakit hoşuna giden bir şey yapsam, surat ifaden yumuşuyor.” Beni öpüp, azıcık geri çekildi. “O surat ifadesi hoşuma gidiyor,” diye fısıldadı.

Vay canına.

“Surat ifadem mi yumuşuyor?”

“Kesinlikle.”

“Hımm.”

“Az önce ve daha önce de iki kere şahit oldum buna.”

“Daha önceden mi? İki kere mi?”

Dudaklarını dudaklarımdan yanağıma, oradan da kulağıma doğru götürüp “Evet, bebeğim, iki seferde de sen gelmeden önce ağzım bacaklarının arasında değildi.”

Midem kesinlikle yine burulmaya başlamıştı. “Hawk...”

“Bundan sonra, seni becerirken hava karanlıksa ışıklar

açık olacak. O ifadeyi bir buçuk sene boyunca kaçırdım, bir daha kaçırmak istemiyorum.”

Boğazım gıdıklanıyor, kalbim şişiyordu sanki.

Kollarımdan biriyle sırtına sarılıp, dudaklarım tenine değecek biçimde uzanıp başımı çevirdim. “Benim sana bir şey yapmama izin vermedin,” diye fısıldadım.

“İki dakika içinde, bana istediğini yapabilirsin,” diye fısıldadı elini popoma doğru götürüp kavrayarak.

“Ne istersem mi?”

“Ne istersen, bebeğim.”

“Tanrım,” dedim iki nefes arasında. Hawk kulağıma güldü. Güzeldi. Ona biraz daha sokuldum.

Derken, başını kaldırırverdi. Ona bakınca, başını hafifçe yana eğdiğini fark ettim. Kulak kesilmişti.

Sonra “Siktir,” dedi.

“Ne oldu?”

Yanıt vermedi. Yataktan kaktı, sonra beni de kaldırdı.

Yatağın yanında dururken “Ne oldu, Hawk?” diye sordum tekrar.

Bana baktı ve elimden tuttuğu gibi beni valizlerimin başına götürdü.

“Hemen giyin, bebeğim. Ziyaretçilerimiz var.”

“Öyle mi?” dedim valizlerin yanında.

“Evet.”

Kahretsin.

“İyi ziyaretçiler mi, kötü mü?” diye sorunca, ellerini kollarıma dayayıp çıplak bedenimi kendisinininkine doğru çekti.

“Şu anda, Tatlı Bezelyem, buraya gelen her ziyaretçi kötü.”

Ilık, sert ve çıplak bedenine yaslanmış dururken, onunla aynı fikirde olduğumu itiraf etmem gerekirdi.

Birden, kapıyumruklandı ve irkildiğimi hissettim. Hawk'un ellerinden sıyrılıp valizlerimin başına geçtim. Hawk da gardırobuna yöneldi.

Birkaç parça giysi kapı banyoya fırladım.

Tuvaletimi yapıp, dişlerimi fırçaladım, suratımı yıkadım, iç çamaşırlarımı giyip saçımı atkuyruğu biçiminde bağladım ki, banyo kapısı çalınmadan ardına kadar açıldı.

İrkilip arkama bakınca, Hawk'un koyu kahverengi bol bir pantolon ve zeytin yeşili daracık bir tişört giymiş kapıda dikildiğini gördüm.

Aklıma gelen ilk şeyi aptallık ederek söyleyiverdim. "Bu pantolonlardan kaç tane var sende?"

Bakışlarını iç çamaşırlarımdan suratıma çevirdi.

Sonra, beni hazırlıksız yakalayıp "Ailem burada," dedi. "Sürpriz bir ziyaret. Seni duymuşlar. Haberler çabuk yayılmış anlaşılan."

Ağzımdan çıkan "off" sesiyle birlikte nefesimi dışarı verdim. Sonra "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım.

"Annem kahvaltı hazırlıyor."

Annesi mi? *Annesi* orada *kahvaltı* mı hazırlıyordu?

Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissedip "Şimdi ne olacak?" diye sordum tekrar.

Ama soruyu kapalı bir kapıya sormuştum. Hawk çoktan gitmişti.

Aynadaki aksime bakınca, gözlerimin gerçekten de irileşmiş, suratımın da kireç gibi kesilmiş olduğunu fark ettim.

Sonra, kendi kendime "Kahretsin," diye fısıldadım.

On Sekizinci Bölüm

Bıçak

A ynaya bakakalmıştım. Giysilerimi telaşla almıştım ama öyle olmasaydı bile hazırlıklı değildim.

Normal şartlar altında, ebeveynlerle tanışmadan önce, mutlaka alışveriş merkezine gider, manikür ve pedikür yaptırır, saçlarımın ucundan aldırır, bir hafta öncesinden kendimi hazırlardım.

En azından.

Ama o anda hiç vaktim yoktu.

Kahverengi, paçaları kıvrılmış bir yoga pantolonu, krem rengi daracık bir bluz ve harika dikişleri olan hafif mi hafif kapüşonlu ve uzun kollu tişörtümü giydim. Kapüşonlu tişörtümü satın alırken, harika bir renk olduğunu düşünmüştüm. Pastel tonlarında fosforlu bir turuncuydu.

Günlerden Pazar olduğundan ve sıradan insanlar o saatte, bir aile kahvaltısına makyajlı gelmeyeceğinden, makyaj yapmadım. Ama biraz parfüm sıktım. İçime derin bir nefes aldım. Banyoda saatlerce kalıp bu işten kurtulamazdım. İmdat! Neler olacak, neler olacak acaba, diye düşünüp duruyordum.

Banyodan çıktım ve alçak yetişkin seslerinin arasında çocuk seslerini dinleyerek merdivenlere yöneldim.

Merdivenlerden aşağı inerken sağa bakınca, ocağın başında bir tavada domuz pastırması pişiren muhteşem güzellikte orta yaşlı bir kadın gördüm. Pastırmanın mis gibi kokusu her yanı kaplamıştı ve kadının başı bana dönüktü. Ayrıca, taburelerde Hawk'a çok benzeyen, onun gibi çok yakışıklı, ince uzun iki adam oturuyordu. Uzun bacaklarını erkeksi bir biçimde açmış, ayaklarını barın alt demirine yaslamış bana bakıyorlardı. Bir de biraz daha yaşlıca, yine Hawk'a benzeyen, yakışıklı, uzun boylu ve yapılı bir başka adam tezgâhın diğer ucunda oturuyor, o da bana bakıyordu. Sırtı bana dönük olan Hawk'sa kalçasını at nalı biçimindeki barın ucuna dayamıştı ve bana bakmak için o sırada kafasını çevirmişti. Son olarak, iki siyah saçlı, yaşlarını kestiremediğim ama ikiye altı arasında olduğunu tahmin ettiğim iki çocuk benim farkımda olmadan boş alanda koşturuyordu.

"Selam," diye seslendim alttan beşinci basamaktan. Evet, basamakları sayıyordum. Yüz üstü yere kapaklanmadan önce, beş basamak daha inmeliydim.

"Selam," dedi taburelerde oturan adamlardan biri sırtarak. Gamzeleri yoktu ama diğer taburede oturan erkek kardeşinin vardı. Yaşlıca adamın da vardı.

Normalde boş alan yüzünden yürüyerek uzun sürede kat edeceğim mesafeyi, Hawk'un tüm ailesi beni izlediği için efsanevi bir hızla aştım.

Nereye gideceğimi bilemediğimden, ayaklarım beni Hawk'un yanına götürdü. Yanında durdum ve herkesin hâlâ bana baktığını fark ettim. Hepsi bana bakıyordu.

Tanırım.

Sonra, Hawk kolunu omzuma attı, beni onlara bakacak şekilde yanına çekti. Ona neredeyse yapışmış vaziyette durduğumu fark edip biraz yana çekilmeye hazırlanırken, sevecen bakışlarını görüp vazgeçtim.

“İyi misin?” dedi tatlı bir sesle.

Hayır. Kimse iyi olduğumu söyleyemezdi. Ödüm kopuyordu. Ama başımı evet anlamında sallayarak yalan söyledim.

“Kahve ister misin?”

“Kahve iyi olur,” diye fısıldayıp geri çekilmeye çalıştım ama Hawk’un kolu sıkılaştı, başını kaldırdı ve annesine döndü.

“Anne, Gwen’e bir kahve koyar mısın?”

İrkilip annesine döndüm. “Kendim alabilirim,” dedim. Sonra, donakaldım.

Bir şeyler tersti. Sadece ters değil, çok ama çok tersti. Hawk’un annesinin surat ifadesi tersti. Hüzünlü bir ifadedi ve bu kadını hiç tanımadığımı ve beş dakikadır yanında olduğum halde hüznü içime işlemiştii.

“Maria, tatlım, Cabe’in kız arkadaşı kahve istiyor,” dedi yaşlıca adam alçak sesle. Hawk’un annesi irkildi, sonra suratındaki o hüzünlü ifade silindi.

Hımm. Bu da neydi böyle?

“Tamam, tabii. Gwen?” dedi telaşla yanıma gelip. “Ben Maria, Cabe’in annesi.”

Elini uzatınca, Hawk beni hâlâ bırakmadığı halde elimi uzattım. Parmakları elimin üstünde kıvrıldı ve minnacık boyuyla bana baktı. Ben de ona bakıp, Hawk’un neden yakışıklı olduğunu anladım. Kadın çıtır değildi ama kesinlikle çok güzeldi.

Tokalaştık, bana hafifçe gülümsedi, elimi bırakıp geri çekildi.

Hımm. Bunun iyi bir tanışma olup olmadığını anlamamıştım.

“Ben Von,” dedi taburelerde oturan adamlardan biri. Dönüp ona baktım. Gamzeli olan kardeşti.

“Selam, ben de Gwen.”

Sırıtiyordu ve “Biliyorum,” derken gülümsemesi tüm suratına yayıldı.

Pekâlâ.

“Von’un karısı Lucia bir hemşire ve bu sabah İsveç hastanesinde vardiyası vardı. Evimi parçalamak üzere olan bu canavarlar da Von’un çocukları,” dedi Hawk. Anladım der gibi başımı salladım.

“Jury,” dedi diğer kardeş oturduğu yerden. Bu sefer, ona baktım. “Selam.”

“Dizüstü bilgisayarın iyi çalışıyor mu?”

Jury’nin itfaiyeci kardeş olduğunu tahmin ettim. Ayrıca, Denver İtfaiyeciler takviminde, temmuz ayının kapağı olabilirdi. O kadar yakışıklıydı. İtfaiyeciler polis memurlarıyla bir araya gelip de aralarında Lawson’la Jury’nin bulunduğu bir toplu fotoğraf çektirselerd, fotoğraf bir anda patlayabilirdi.

“Evet, evimden aldığın için teşekkürler,” dedim.

“Sorun değil,” dedi bana bakarak. Aslında, o sırada bana kahve koyan Maria haricinde hepsi hâlâ bana bakıyordu.

“Agustin,” dedi Hawk’un babası suratında kocaman bir gülümsemeyle bana doğru yürüyerek. Suratı tıpkı Hawk’unki gibi esrarengizdi ve Hawk’un yaşlandığında nasıl olacağını görebiliyordum. Annesi hâlâ çok güzeldi, babasıysa benim babam gibi yakışıklılığundan zerre kadar bir şey kaybetmeden yaşlanmıştı. Elini uzatıp tokalaştığımızda “Gus,” dedi.

“Gus,” dedim elini sıkarken. “Ben de Gwen.”

Elimi bıraktı ama hâlâ o kocaman gülümsemeyle Hawk’a döndü.

“Cabe, çok zevklisin. Güzel gözler. Harika saçlar. Muhteşem bir popo,” deyince, donakaldım.

“Gus!” diye bağırdı Maria kocası kıs kıs gülerken arkasına dönüp.

Gus karısını baktı. “Doğruyu söylüyorum.”

“*Madre de dios*,” dedi Maria ters ters. “Olabilir ama bunları *onun* önünde söyleyemezsin!”

Gus topuklarının üstünde sallanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Nedenmiş?”

Maria önce bana, sonra kocasına baktı, eliyle beni işaret etti. “Ona baksana. Kızı utandırdın.”

“Şey...” dedim hemen. “Utanmadım.” Utanmamış, sadece çok şaşırmıştım. Gus’a baktım. “Kurabiye hamuru,” dedim. “Popom fazla miktarda kurabiye hamuru yediğim için böyle.”

“Her ne yapıyorsan hayatım, işe yaramış.” Gus sırtıttı. “O yüzden, devam et.”

“Boşanıyoruz. *Bo-şa-nı-yo-ruz*. Hem de yarın. Yarın sabah avukatlarımı arayacağım,” dedi Maria ve nedense bunu daha önce de defalarca söylediği izlenimine kapıldım.

“Of be kadın, senin avukatın falan yok,” dedi Gus da bunu defalarca söylemiş gibi.

Hımm.

Maria ve Gus didişiyorlardı. Nedense bu durum bana tanıdık gelmişti.

“Eh, o zaman bulurum!” diyen Maria bana baktı. “Kahveni nasıl alırdın?”

“Sütlü ve yarım kaşık şekerli.”

“Yarım kaşık şekerin popona hiçbir faydası olmaz,” dedi Gus.

Hawk’un omuzlarının sarsıldığını görünce, ses çıkarmadan güldüğünü anladım.

Derken, Maria hızla arkasına döndü, bir kupayı kaptığı gibi Gus’a fırlattı. Aynen öyle yaptı: *Kupayı Gus’a fırlattı*.

Bu tür durumlardan sıyrılmayı iyi bildiği belli olan Gus

eğilince, kupa tezgâha çarpıp zemine fırladı ama kırılmadı çünkü Hawk'un kupaları gerçekten de inanılmaz derecede sağlamdı.

Şok içinde orada dikilmiş, olanları izliyordum.

"Kadın!" diye bağırان Gus doğruldu ve ellerini beline dayadı. "Aklını mı yitirdin? Şimdi, Gwen'i *korkuttun* işte!"

Maria bana bakınca korktum. "Öğren," dedi parmağını bana doğrultup ve biraz eğilip. "Hepsi böyle işte. Sakın bunu yapmalarına izin verme. Ayaklarını yere sağlam bas, Gwen, anladın mı?"

"Anladım," diye fısıldadım.

"Zamanında ben öyle yapmadım," dedi Maria. "Yakışıklılığına kapıldım. Cabe'in yakışıklılığına kapılma sakın, Gwen, benden ders al. O, sadece bir erkek. Farklı düşünmene yol açacak şeyler yapabilir ama inan ki sadece bir erkek."

"Bunun doğru olduğuna çok da emin değilim," dedim. "Gözlerimle görmedim ama duvarların içinden geçebildiğini düşünüyorum."

Ailenin erkekleri güldü, Hawk'un bedeni yanı başımda sessizce biraz daha sarsıldı ama Maria bunda komik bir şey bulamadı. "Hayır, geçemez. Şimdi anladım, seni büyülemiş. *Querida*, silkin. Bunu ne kadar çabuk yaparsan, o kadar iyi olur."

"Şey... Peki," dedim, çünkü Maria gayet ciddiydi.

Parmağını Gus'a doğrulttu. "Uslu dur!" diye bir emir savurup kahvemi hazırlamaya devam etti.

Hawk kulağıma eğildi. "Büyülendin mi, Tatlı Bezel-yem?"

Dönüp gözlerinin içine baktım. Sonra "Uslu dur!" diye fısıldım.

Bana bakıp sırtınca, şaşkınlıktan değil ama çocuklardan biri bana çarpınca irkildim.

Çocuğun siyah gözlerine ve güzel suratına bakınca, Hawk'un küçüklüğünü andıran minik oğlan önüme dikildi ve bacağıma vurdu.

"Hey, selam, minik insan," dedim.

Çocuk bacağıma tekrar vurunca, Von "Javier," diye oğlunu uyardı.

Çocuk "Turuncu!" diye bağırıp yine bacağıma vurdu ve kapüşonlu tişörtümü işaret etti.

"Evet, turuncu," dedim ve yoga pantolonumu gösterdim. "Bu ne renk?"

"Kahverengi!" diye bağırıp ellerini çırpı.

Ona bakıp gülümsedim. "Harika. Bu ne renk peki?" dedim atkuyruğumu çekiştirerek.

"Güzel!" diye bağırırdı. Elimde olmadan gülüp eğildim ve gözlerinin içine baktım.

"Ben Gwen, sen kimsin?"

"Javier!" diye bağırıp yine ellerini çırpı.

"Santo," dedi birisi yanımdan. Yaşça daha büyük olan çocuğun yanıma geldiğini, biraz ötede durmuş dikkatle bana baktığını fark ettim.

"Santo mu?" diye sorduğumda, evet anlamında başını salladı.

"Selam, Santo."

Yanıt vermedi, sallanmaya başladı ama bakışlarını üstünden ayırmadı.

"Çok yakışıklısın," dedim.

Sallanarak bana bakmaya devam etti.

"Amcanın bu kocaman sığınağı hoşuna gitti mi?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Sığınak mı?" diye sordu.

Elimle boş alanı gösterdim. "Evini demek istedim."

"Evde koşamıyoruz," diye yanıt verdi.

Gülümsedim. "Hoşuna gitmiş."

Bana doğru bir adım atıp “Güneşli,” dedi.

Önce pencerelere, sonra Santo’ya baktım. “Evet, hayatım, güneşli hakikaten.”

“Burada koşup bir şeylere tırmanabiliyoruz.”

“Ama bunları yaparken dikkatli ol, olur mu? Sonra, büyükannem endişelenir.”

“Dikkatli olacağım,” dedi başını sallayarak.

Gülümsemeye devam ettim. “Kaç yaşındasın?”

“Beş,” dedi Santo bana doğru bir adım daha atıp. Elini kaldırıp beş parmağını gösterdi.

“Üç!” diye bağırdı Javier. Ona bakınca, minik eliyle üç parmağını göstermekte zorlandığını fark ettim ve nazikçe iki parmağını avucuna kıvırdım.

“Üç,” dedim yavaşça.

“Üç!” dedi Javier neşeyle kafasını sallayıp.

“Elini öyle tutabilir misin?” diye sordum. Dikkatle eline baktı, hafifçe gülümsedi ve evet der gibi başını salladı.

Ağır ağır elimi geri çektim ve Javier üç parmağını havada tutmayı başardı.

Sonra, parmaklarımın ucuyla yumuşacık, pofuduk yavaşça parmağını okşayıp elimi geri çektim ve “Mükemmel,” dedim.

Suratıma bakıp ellerini çırpıttı, sonra da kucağıma atıldı. Son anda, popo üstü yere düşmeyecek biçimde dengemi sağlayabildim; çocuk çok güçlüydü. Kollarını boynuma sarıp üç yaşındaki çocukların yaptığı gibi boynuma ıslak bir öpücük kondurdu ve atkuyruğumu çekti.

Sonra da beni bir anda bırakıp koşturarak uzaklaştı. Tipik bir Delgado çocuğuydu işte.

Santo da peşinden koşturdu.

Ayağa kalkınca, herkesin yine baktığını ama bu sefer kimsenin sırtımadığını fark ettim. Delgadoların dikkati tamamiyle üstümdeydi.

Tuhaftı.

Hawk yine kolunu omzuma atıp beni yanına çekti. Ona bakınca, dudaklarıma konmak üzere olan kısıcak, çok sert ve çok tatlı bir öpücüğe kendimi hazırlayacak sadece bir saniyem oldu.

Başımı kaldırıncı, beline sarıldığımı fark ettim.

Gözlerinin içine bakınca, ne düşündüğünü tam olarak anlayamadım. Zaten ellerini omzumdan yanağıma kaydırıp, boynuma indirince, ne düşündüğünü anlamaya çalışma yeteneğimi de yitirdim.

Mutfakta yalnız olmadığımızı hatırlatıp toparlandım. Hawk'un bakışları içimde ters bir his uyandırmıştı.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

"Hayır," dedi.

"Hawk..." Ne diyeceğimi bilemediğimden, lafımı tamamlayamadım. Eliyle boynumu hafifçe sıktı.

"Kesinlikle vakit kaybetmişiz."

Bir şeyler oluyordu, hem de önemli bir şey. Ama ne olduğunu anlayamıyordum. "Hawk," dedim yine.

"Siktir, tamamıyla vakit kaybetmişiz dedim."

"Bebeğim", dedim alçak sesle.

"Kahven, *querida*," dedi Maria. Başımı çevirince, Maria'nın elinde kahvemle birlikte orada beklediğini gördüm.

"Teşekkürler," deyim kupayı aldım.

"Rica ederim," dedi şöyle bir Hawk'a bakıp. Sonra, tekrar domuz pastırmalarına döndü.

"Eee, Gwen, ne iş yapıyorsun?" diye sordu Gus.

Ona bakıp bana normal bir soru sormasına ve tuhaf bir biçimde gerilen havayı dağıttığına sevindim.

"Bir kitap editörüym, deyip kahvemden bir yudum aldım.

“İşini seviyor musun?”

“Evet.”

“Baban ne işle uğraşır?” diye sordu Gus.

“İnşaat işinde. Eskiden ordudaydı. Ayrıca, yarı zamanlı bir tamirci olarak çalışıyor, çünkü kızı çok eski bir ev satın aldı.”

Gus gülümsedi. “Çocuklarımız kaç yaşında olursa olsun, onlarla ilgilenmek bizleri genç tutuyor.”

“Eh, ben de zaten babamı genç tutmak için elimden geleni ardıma koymuyorum,” dedim.

Gus daha da gülümsedi. “Eminim ki her dakikasından keyif alıyordur,” diye yanlış bir tahminde bulundu.

“Bana o evi satın almamam için beş saat nutuk çekti ama yine de aldım. Yukarı kattaki küvet aşağı kattaki salona düşünce, beni gırtlaklamamak ve tarihe kızının katili olarak geçmemek için bir saat mola verdi. O yüzden, her dakikasından keyif aldığından çok emin değilim.”

“İnan bana, her dakikasından keyif alıyordur,” dedi Gus gülümsemeye devam ederek.

“Peki,” dedim.

“Ya annen?” diye sorgusuna devam etti Gus.

“Meredith bir boşanma avukatının sekreteri,” dedim.

“Meredith mi?”

“Üvey annem.”

“Öz annen ne iş yapar?”

“Baba,” dedi Hawk alçak sesle. Gus oğluna baktı.

“Annem ben küçükken ortadan kayboldu,” dedim hemen. Ben bunu der demez, yine Delgado’ların dikkatli bakışlarının altında ezildim.

“Özür dilerim, Gwen, bilmiyordum,” dedi Gus.

“Sorun değil, Gus. Çok uzun zaman önceydi,” dedim Hawk kapıya bakmak için başını çevirirken.

Ona bakınca, kaşlarını çatıldığını fark ettim. “Şimdi kim geldi?” diye homurdandı.

Hawk beni bırakıp kapıya giderken, ben de kahvemden bir yudum aldım. Pastırma kokusu bana midemin ne kadar boş olduğunu hatırlattı.

Javier koşarak mutfığa girdi. Büyükannesinin bacağına vurup “Pastırma!” diye bağırınca gülümsedim.

Kapıdan sesler geldi. O yöne bakınca, Meredith’in enişeli bir ifadeyle hızla içeri girdiğini gördüm. Babam da uzun adımlarla ve heykel gibi bir surat ifadesiyle peşinden içeri girdi. Oların da arkasında üstünde bir blucin, çizmeler, gümüş renkli çiçekli bir bluzla eski bir deri ceket giymiş bir kadın girdi. Yarı hippi, yarı motorcu gibi görünüyordu. Bu tarz ona o kadar yakışmıştı ki, ben bile tarzımı değiştirmeyi düşündüm. Ayrıca, biraz tanıdık da gözüküyordu ama nereden tanıdığımı bilemiyordum.

Gerildiğimi hissedip kahvemi tezgâha bıraktım. Şimdi neler olacaktı?

“Gwennie, tatlım, bu kadın...” diye lafa giren Meredith suratıma baktı. Delgado'lara bir kez bile dönüp bakmamıştı.

“Gwendolyn!” diye bağırdı yabancı kadın. Sonra da bana doğru koşmaya başladı. “Tanrım, *tanrım*! Bir saldırı!” Kadının Meredith’in yanından geçip boynuma sarıldı ama ben hâlâ donmuş vaziyette Meredith'e bakıyordum.

“Şey, sizi tanıyor muyum?”

Kadın irkilerek geri çekildi ve kolumu o kadar sıkı sıkı tuttu ki, üstümdeki giysilere rağmen tırnaklarını kolumda hissettim.

“Beni tanıyor musun?” dedi.

“Gwen...” diye babam konuşmaya çalıştı ama kadın beni bırakıp, hışımla ona döndü.

“*Beni tanıyor mu diye soruyor!*” diye bağırdı. Santo ve

Javier bile koşturmayı kesip ona baktılar.

“Libby,” dedi babam sert bir tavırla ama betimin benzinin attığını hissedip geriledim.

“Libby mi?” diye fısıldadığımı duyan kadın hızla bana döndü.

“Evet!” diye bağırdı. “Libby! Annen!”

Aman Tanrım. Gus bir vudu ustası olmalıydı. Bir kere anemi sorması, annemin ortaya çıkması için yeterli olmuştu.

Hawk’a bakınca, sallandığım için bana doğru geldiğini gördüm. Neyse ki tam vaktinde yetişip koluyla göğsümü kavradı ve ben sallanıp yere yıkılmadan önce arkadan bana iri bedeniyle destek oldu.

“Onu benden korumak zorunda değilsin,” dedi annem Hawk’a öfkeyle gözlerini kısarak

“Çocukları dışarı çıkarayım,” diyen Von oğlanlara doğru ilerledi.

Ama bunu yaptığını görmedim, sadece hissettim, çünkü gözlerimi annemden ayıramıyordum.

Annem.

“Eh, durum açıklığa kavuştu,” dedi annem yine öfkeyle. Meredith’e döndü. “Ona yolladığım mektuplarla fotoğrafları vermediğin belli,” dedi onu suçlayarak. Hawk beni biraz daha sıkı tutarken, Meredith’e baktım.

“Ben...” dedi Meredith.

“Hayır, yolladıklarını ona vermeyen kişi benim,” diye araya girdi babam. Meredith’in arkasına gelip beline sarıldı.

Mektuplar mı? Fotoğraflar mı?

“Hiç yanıt almadığımda anlamalıydım,” dedi annem bakışlarını Meredith’ten ayırmadan. “*Bebeğim* asla beni yanıtsız bırakmazdı. *Bebeğim* bana mutlaka yanıt verirdi!”

“Seni Gwen’in hayatına sokmamak *benim* kararımıydı, Meredith’in değil. O yüzden, bana bak, Libby,” dedi babam.

“Aman Tanrım,” dedim kendi kendime.

Annem babama değil, bana baktı. “Her şey ortaya çıktı!” diye bağırdı.

“Biraz durup sakinleşsen de Gwen’le Hawk’un misafirleri olduğunu fark etsen nasıl olur? Bunları özel olarak konuşabiliriz,” dedi babam.

“Hayır! Sakinleşmem!” diye bağırdı annem.

“Pekâlâ, bir başka deyişle, hiç değişmemişsin,” dedi babam aksi bir tavırla.

“Siktir ol git!” diye annemin bağırdığını duyunca irkildim.

Hawk o noktada devreye girdi. “Bax senden sakinleşmeni istedi. Burası benim evim ve sana sakinleşmeni söylüyorum.”

Annem Hawk’a baktı. “Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?”

Tanrım. Senelerdir görmediğim annemin hem ağzı bozdu, *hem* de ölüm fermanını imzalamıştı.

“Şimdi neden bu kadını kızımın hayatına sokmadığımı anlıyor musun?” dedi babam Hawk’a öfkeyle.

“Ben anlamıyorum,” dedim.

“Tabii ki anlamazsın bebeğim,” dedi annem.

“Gwen, tatlım, mektupların ve fotoğrafların hepsi duruyor. Onları sana vereceğim,” dedi babam. “Annenin sana yolladığı ilk mektup ve fotoğraflar Mildred Teyze’nin öldüğü ve sana on bin dolar miras bıraktığı zaman geldi. Mektupta açlık çeken çocuklara yardım etmek için Afrika’da çalıştığını, yiyecek ve ilaç almak için paraya ihtiyacı olduğunu yazmıştı. Ama o sırada Boulder’da bir Harley barında bir barmeyd olarak çalışıyordu ve parayı da uyuşturucu almak için istiyordu.”

Boulder mı? *Boulder mı?* Annemin Rapid City’de yaşadığını sanıyordum. Babama baktım.

İşte bu, harikaydı. Harikaydı. Annemin ağzı bozuktu, ölüm fermanını imzalamıştı, benden otuz mil uzakta yaşıyordu ve Ginger'a benziyordu.

Muhteşem bir durumdu doğrusu.

Bunların hepsini içimden söylüyordum tabii.

"Lütfen, bana bunların doğru olmadığını söyleyin," diye bağırınca, Hawk diğer eliyle de göğsümü kavradı.

"Hayatım, annenin ikinci mektubu ki sana bugüne kadar sadece iki mektup yolladı zaten, sen liseden mezun olduğunda ve eğitim hesabını sana devrettiğimde yolladı. Bu sefer de sel felaketinde zor durumda kalan kişilere yardım ettiğini, onlar için para topladığını yazmıştı," diye anlatmaya devam etti babam. O, konuşurken, ben de anneme bakıyordum. "Ne oldu, Lib? Kızının evine saldırıldığını duyunca, sigorta parasından pay mı kaparsın diye düşündün? Yoksa Hawk'la birlikte olduğunu öğrenip ondan bir şeyler mi koparmayı planladın?"

"Benim," dedi Hawk. Dönüp ona baktım. Hoşnutsuz bir ifadeyle gözlerini anneme dikmişti.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi annem ona aksi bir ifadeyle.

"Saçmalama," dedi Hawk. Yine irkildiğimi hissettim.

"Seni daha önce hiç görmedim," dedi annem.

"Pope Rountree'nin eski kız arkadaşısın. Daha doğrusu, seni evinden kovana dek öyleydin. Onunla görüşmeye gittiğim üç sefer de oradaydın."

Annem başını önüne eğip hafifçe yana döndü. Hawk doğruyu söylüyordu.

Tanrım. Senelerdir görmediğim annemin ağzı bozuktu, ölüm fermanını imzalamıştı ve bir hazine avcısıydı!

"Şimdi belli oldu. Rick'in lanet olası oturma odasından seni Gwen'e getirene dek neden çıkmak istemediğin ve su-

ratının neden kıpkırmızı kesilip bağırıp çağırdığını anlaşıldı. Çünkü seni Gwen'e ve Hawk'a götürdüğümüzü biliyordun," dedi babam.

Annem babama şöyle bir baktı, sonra derhal dikkatleri başka yöne çekip *başkasını* suçlamaya koyuldu.

"Benim kızım *senin* kızın yüzünden bir saldırıya maruz kaldı," dedi parmağını öfkeyle Meredith'e doğru sallayarak. "Senin kızın *beş para* etmediği için."

Meredith'in beti benzi attı, babam kıpkırmızı kesildi, bense aklımı yitirdim.

"Sakın bir daha bunu söyleme," dedim. Annem hışımla bana döndü ve onun dikkatle surat ifadesini değiştirmesini *izledim*. Resmen bu değişimi izledim.

"Bebeğim..." diye fısıldadı.

"Sakın bana bebeğim falan da deme. *Boulder'da mı yaşıyorsun?*" Son sözcükleri söylerken, sesim yükselmişti, Hawk da bana daha sıkı sıkı sarılmıştı ama yine öne eğildim. "Boulder'da yaşıyorsun ama beni hiç ziyaret etmedin!"

"Baban izin vermedi!" diye bağırdı.

"Kimin umurunda?" diye bağırdım ben de. "İnsan çocuğu görmek isterse, yeri göğü inletir ama görür! İletişim halinde olmak isteseydin, bana sadece iki mektup yazmazdın! İki bin tane yazardın!"

"Gwendolyn..."

"Sana inanamıyorum," diye lafını kestim. "Seni neredeyse otuz senedir görmedim, gördüğümde de Hawk'u tanıdığın için, Jimmy Choo ayakkabılar alabileceğini bildiğin için görüyorum!"

Tam hedefi vurmuştum. Annem yanıt vermeden önce ırkıldı. "Dün neredeyse ölecektin," dedi.

"Şey... *Evet, ben de oradaydım*," dedim alaycı bir tavırla.

"Ben senin annenim! Endişelendim!"

“Onuncu sınıfta, Biran Takata kalbimi kırdığında ve çaresizliğe kapıldığımda endişelenmedin. Meredith endişelendi! Meredith bana ta o zaman kurabiye hamurlarının iyileştirici etkilerinden söz etmişti. Sana bir şey söyleyeyim mi? Çok da güzel bir şey öğretti, çünkü kurabiye hamuru kırık bir kalbi gayet güzel iyileştiriyor. Bu arada,” dedim buz gibi bir ses tonuyla. “Meredith bana senin yanımda olmayıp öğretemediğin bir sürü güzel şey öğretti.”

“Gwen...” diye annem araya girmek istedi ama konuşmaya devam ettim.

“Scott Leighton bir daha âşık olamayacağım kadar kalbimi kırdığında da endişelenmedin. Meredith endişelendi. Scott beni aldatırken, iyi bir avukat tutacak kadar param yoktu. Meredith patronunun beni temsil etmesini sağladı ve Scott da bir daha benimle oyun oynayamadı! Sen Boulder’da ya da başka bir yerdeydin ama her yer beni gelip görebileceğin kadar yakın olduğu halde bunu yapmadın. Meredith’se her zaman yanımdaydı!”

“Evet, çok gezerim ve bir sürü insan tanırım. Çok şeyden haberdar olurum. Başının dertte olduğunu da duydum, çünkü *Meredith’in* cehennemden fırlamış kızı başına bir çoraplar örmüş,” dedi annem.

Hawk’un kollarından sıyrılıp öne doğru öylesine iki hızlı adım attım ki, annem geri çekildi.

“Kız kardeşimden söz ediyorsun,” dedim suratına. “Bunlar ailevi sorunlar... ve sen... aileden *değilsin*.”

“Gwen...”

“Defol!” diye bağırdım.

“Sana inana...”

“İnanmalısın. *Erkeğimden* para sızdırmak için bir numara çevirdin,” dedim elimle göğsüme vurarak. “Kız kardeşime hakaret ettim. Babamın suratının kızarmasına

neden oldun. Onu da, *annemi* de üzdün,” dedim biraz öne eğilip Meredith’i işaret ederek.

Annem yine geriledi ve suratının bembeyaz kesildiğini gördüm ama olduğu yere mıhlanıp kaldı. “Sana defol demiştim. Hemen buradan gitmezsen, Hawk’u üstüne salacağım!”

Annem Hawk’a baktı ve ben bile o anda Hawk’un arkamda patlamak üzere olduğunu hissettim ama bakışlarımı annemden ayırmadım.

Sonra, annem yine bana baktı. “Biliyor musun,” dedi, “sende kendimden zerre kadar bir parça bile göremiyorum.”

Bunu hakaret ediyormuş gibi söylemişti.

“Şükürler olsun,” diye yanıt verdim.

Dudaklarını birbirine bastırdı, ne yazık ki benim saçlarım benzeyen ama boyalı saçlarını arkaya savurdu. Arkasını döndü ve kimseye bakmadan kapıya yönledi.

Buzdolabına gidip, öfkeyle ağızma geleni söylemeye başladım. “Biliyor musun, evime tekrar yangın bombası atılmasını yeğlerim. Yok, bir dakika!” dedim buzdolabını kapağını açıp kurabiye hamuruna uzanırken. “Evime otomatik silahlarla ateş açılmasını yeğlerim. Seninle bunları bir kez daha yaşamaktansa, mermilerin arasında kalmayı tercih ederim.”

Kapağı küt diye kapatıp, kasap bıçaklarının durduğu tahta bloktan rastgele bir bıçak aldım. Rafların birinden bir de kesme tahtası alıp, Meredith’in yanında durduğu at nalı biçimindeki tezgâha gittim ve kesme tahtasını güm diye tezgâha indirdim. “Meredith, seni asla suçlamadığımı bilmeni istiyorum. Ginger Ginger, biz de bir aileyiz ve bu durumu kabulleniyoruz.” Bıçağı havada salladım. “Bunların olacağını biliyorduk zaten.” Kurabiye hamurunu kesme tahtasının üstüne koyup kesmeye başlamıştım ki, güçlü bir el bileğimi kavradı ve Hawk’un sert bedenini yanımda hissettim.

Başımı çevirip ona baktım.

“Kurabiye hamurunu bırak şimdi bebeğim.”

“Olmaz, Hawk, hep bunu yerim,” dedim. Bileğimi elinden kurtarıp, bıçağımı yine havada daire çizerek salladım.

“Ben burada...” dedim ama sonra havadaki bıçağı aramıza indirince, kocaman bir et bıçağı olduğunu fark ettim. “Kahretsin,” diye mırıldandım.

Hawk tekrar bileğimi tutup kocaman et bıçağını elimden aldı. Sonra, bıçağı oracıkta dikilen annesine uzattı.

İşte o anda, orada yalnız olmadığımızı, hayatımın berbat gittiğini fark ettim ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Hawk beni kollarına alınca, polar hırkasına asılıp ellerimi sırtında yumruk haline getirdim, suratımı da göğsüne gömdüm.

Ilık elini kaldırıp enseme tuttu.

Sessizlik oradakilerin mırıltılarıyla bölündü ve babamla Meredith kendilerini Hawk’un ailesine tanıttılar. Bunları görmezden geldim, çünkü sinir krizime başkalarının şahit olması yüzünden onları görmezden gelmem gerekiyordu. Ama bunun sebebi daha ziyade bu kişilerin yatıp kalktığım yakışıklı erkeğin ailesi oluşundan, onlarla az önce tanıştığımдан ve benim bağırıp çağırdığım, elime bir et bıçağı alp havaya savurduğumu gördüklerindendi. Ahlaki açıdan orada yokmuşum gibi davranmam gerektiğini hissediyordum.

Gözyaşlarım dinince, otomatik olarak gözlerim beni daha iyi hissettirecek kişiyi aradı.

Başımı çevirip Meredith’e baktım.

“Maria’nın kahvaltı hazırladığını biliyorum ama bana senin şu çöreklerden pişirebilir misin?” diye sordum.

“Ben gidip çörek hamuruyla sıvı yağ alayım,” dedi babam hemen. Gözlerimi Meredith’ten ayırmadığım için, babamın gittiğini görmedim, daha ziyade hissettim.

Meredith'in de gözleri yaşlıydı ama bana yine de gülümsemi. Evet, artık her şey daha iyiydi. Ona gülümseyip, yanagımı Hawk'un göğsüne bastırınca, Hawk bana biraz daha sıkı sarıldı.

Sonra, babama "Çikolata kremalı sosu unutma!" diye seslendi.

"Tamam," dedi babam.

Diğer tarafımda bir kıpırtı hissedince, diğer yanagımı Hawk'un göğsüne yaslayıp oraya baktım ve Gus'un yanıma geldiğini gördüm.

Hawk'a bakıyordu. "Bir aile dramından sonra bile Gwen'in harika poposu üstünde çalıştığını görmek güzel," dedi.

"Gus!" diye bağırdı Maria. Gülmeden edemedim.

Hawk da güldü. Sesini duymadım ama yanagımda hissettim. Çok güzel bir histi.

Hawk gülmeyi kesti. Keşke durmasaydı diye düşünürken, Maria "Büyülenmiş olabilir ama bir kasap bıçağı kullanmaktan korkmuyor. Güzel şeyler olabilir," deyince, Hawk'un yine güldüğünü hissettim.

Hawk neyle ilgili olduğunu anlatmadığı bir göreve gitmişti ve hava kararmıştı.

O gitmeden önce, ikimizin ailesi birlikte yumurta, tost, pastırma ve çörek hamurunun ortasına delik açılarak, kızgın yağda kızartılarak ve sosla kaplanarak yapılan meşhur Meredith çöreklerinden yemişti.

Ev yapımı çörekler gerçekten de neredeyse kurabiye hamuru kadar travmalara iyi geliyordu ama o sabah buları Meredith pişirdiği için bana iyi gelmişti.

Babamla Gus iyi anlaşmışlardı. Meredith'le Maria da öyle. Von ve Jury soğukkanlılardı ama ağabeyleri gibi ilgi-

liydiler. Ama öğleden sonramın büyük bir kısmını çörekleri mideme indirdikten sonra, Javier ve Santo'yla saklambaç oynayarak geçirdim. Saklanacak çok yer yoktu ama birisini arayacak bir sürü oda vardı. Bir hata yaptım ve onları bulduğum anda gıdıkladım. O kadar hoşlarına gitti ki, onları ne vakit arayacak olsam, kolay bulabileceğim yerlere gizlenmeye başladılar. En sonunda, Javier saklanmayıp ortalıkta dolanmaya başladı. Bir yandan kıkırdıyor, bir yanda da Gwen diyemediği için "Nennie!" diye bağıırıyordu.

Nihayet, Maria ve Meredith bulaşıkları yıkayıp herkes birbirine veda ettikten ve gittikten sonra, Hawk yanıma gelip yapması gereken "işler" olduğunu söyledi. Ayrıntılara girmedi, ben de sormadım ama gitmeden önce beni öptü.

Valizlerimi boşaltıp çalışma masamı düzenledim, bilgisayarımı kurup da çalıştığını görünce, karnım acıkınca kendime bir sandviç yaptım. Sosları açtım ve Hawk'la komandolarının ne işler karıştırdığını, hatta yaralanıp yaralanmadığını düşünmemeye gayret ettim.

Sonra, çalışma sandalyemi karanlık pencerelere çevirdim ve Denver'in ileriden gözüken ışıltısına baktım. Aslında, Denver'daydık ama unutulmuş ve terk edilmiş bir bölgesindeydik. İnşaatçılar bu bölgeyi keşfettikleri anda, her yer muhtemelen stüdyo apartmanlarla ve şık restoranlarla dolacaktı.

Topuklarımı sandalyeye çekip, kollarımla baldırlarımı sardım ve çenemi dizlerime dayadım.

Pencereden dışarı bakarken, bozuk ağızlı, hazine avcısı annemin beni hiç ama hiç umursamadığını fark ettim. Evimin salonu havaya uçmuştu, üvey kız kardeşiminse başı fena halde dertteydi. Dahası, bir yatak arkadaşı olarak adım çıkmıştı. Üstelik bir de adımın bu şekilde çıkmasına neden olan adamın evinde kalıyordum. Bir de hakkımda son dere-

ce yanlış bir fikir edinmiş bir motorcu vardı. Tüm bunlar olup biterken, bir gündüz hayalinde yaşıyor gibiydim.

Bunca şey nasıl art arda olmuştu?

Bir ses duyunca kapıya baktım ve Hawk'un erkeksi bir zarafetle, omuzları dimdik içeri girdiğini gördüm.

Hımm. Leziz.

O, içeri girerken, ben de yürüyüşünü izledim, onu tepeden tırnağa süzdüm.

O günün iyi haberi, Hawk'un eve vakitlice geri dönmüş, mermi delikleriyle de kaplanmamış olmasıydı. Bıçak yarası almamıştı, kanaması yoktu, şarapnel parçaları herhangi bir yere saplanmamıştı ya da bir patlamada bir yeri kopmamıştı.

"Selam," dedi mutfaka girip yanıma gelirken.

"Selam," diye yanıt verip yanıma gelişini izledim. Çene mi dizlerime dayamış ona bakarken, beynim gördüklerinden çok keyif alıyordu.

Masanın etrafından dolanıp arkamdan geldi ve dudaklarıyla dilini kulağımın arkasına değdirebileceği şekilde eğildi.

Hımm. Leziz.

Dudaklarını değdiği yerden kaldırmadan "Bebeğim, dizlerini kendini korumak istemiş gibi kendine çekmenin bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Genellikle böyle otururum," dedim.

"Öyle mi?" Hafifçe gülümsedi ve sandalyemi kendisine çevirip yere çömeldi. "Neden?"

"Çünkü rahat."

Birkaç saniye bana bakıp, surat ifademden aklımdan neler geçtiğini anlamaya çalıştı.

Sonra da "Bunun annenin birden bire ortaya çıkışıyla ve olay çıkarmasıyla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Hımm. Belki de biraz vardı. Ama yanıt vermemeye karar verdim.

Birden, ayağa kalktı, beni sandalyeden kaldırdı ve kucakladığı gibi yürümeye koyuldu.

“Ne yapıyorsun?” dedim omuzlarına sarılarak.

“Rahat olmak ne demekmiş sana gösteriyorum,” dedi.

Tanrım, bu işin sonunun nereye varacağını biliyordum. “İşimi bilgisayara kaydetmem gerek,” dedim.

“Sonra kaydedersin,” dedi ve yürümeye devam etti.

“Hawk, cidden, ya elektrikler giderse?”

“O zı man, keşke dizlerini karnına çekmeden önce kaydetseydin, Tatlı Bezelyem.”

Oturma alanına vardı, arkaya kayan koltuklardan birine oturdu, kolu çekip koltuğun sırtını indirdi. Kendimi birden arkaya yatan koltuk sırtıyla birlikte sırt üstü yatar vaziyette buldum.

Tamam, belki de bu işin nereye gittiğini tam olarak *bilmiyordum*. Hawk bana sarılırken, ben de ona baktım.

Göz göze geldiğimiz anda, “İşte, bebeğim, buna rahat derler,” dedi. Yanılmıyordu.

Koltuğa iyice yerleşip kalçamı yasladım; tek bacağımı kalçasının üstüne atıp biraz ona döndüm ve suratına baktım.

Onu inceleme sırası bana gelmişti.

Suratında rahat ve her zamanki gibi can yakıcı bir ifade vardı. Gözleri sevgi doluydu ama bir yandan da tetikteydi. Gamzeleri belli olmuyordu. Saçlarından çenesine ve diğer taraflarına kadar, saf bir erkek güzelliği yansıtıyordu.

“Eve geldiğine ve mermi delikleri içinde kalmadığına sevindim.”

Sırıtıp “Küstah,” dedi.

“Şarapnel parçalarıyla kaplı olmadığına da sevindim.”

Daha da sırtıttı ve bu sefer gamzeleri ortaya çıkıttı, daha da yakışıklı bir hal aldı. Hayalleri süsleyen bir adamdı.

“Nereye gittiğini bilmek ister miyim?” diye sordum ama bu soru gündüz hayallerimi paramparça edebilirdi.

“Birkaç kişiyi ziyaret etmem gerekti,” dedi hemen. Derhal yanıt vermesi, bana bu soruyu sormaktan korkmamam gerektiğini, gözyaşları içinde bırakmayacağını ya da dosdoğru buzdolabının yolunu tutmayacağım anlamına geliyordu.

“Kimi?”

“Koca ağızlı kişileri ve bir saldırıya uğrayan kadınıma karşı heyecan duymadığımı söyleyen ya da o saldırı sırasında yanında olan kişiler gibi. Bu olay bir daha tekrarlanırsa, sorumlu kişiler epey rahatsız olacaklar ve bu rahatsızlığı ben ve adamlarım bu işin faillerini ararken er ya da geç hissedecekler.”

“Tamam,” dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

“Olayın ardında hâlâ kimin olduğunu bilmiyoruz,” dedi Hawk. “Tack düşmanlar edinmiş. Bu işi onlar yapmış olabilirler. Tack seni istediğini belli ettiği için de bu iş başına tamamıyla onun yüzünden gelmiş olabilir.”

Bu, hem iyi, hem de kötü haberd. Hayatımda zaten yeteri kadar bela vardı. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

“Cidden mi?”

“Cidden,” diye yanıt verdi Hawk suratında benim hissettiğim kadar büyük hoşnutsuzlukla. “Tack’in Kaos Motor Kulübü’nün başkanı olması kötü şartlar altında gerçekleşmişti. Kaos aslında belalı bir çete olarak başlamıştı. Fazla olay çıkarmazlardı ama çıkarabilecekleri bir olayla karşılaştıkları zaman da çıkarmayacakları anlamına gelmezdi. Garaj ve araba malzemeleri mağazası da eskiden beri onlara aitti ama hem kirli işlerini gizlemek için kullanıyorlardı, hem de çok büyük değildi.

İşledikleri suçlar nispeten kurbandsız suçlardı; genellikle, bela arayan diğer motorcularla kapışıklardı. Ot yetiş-

tirip satarlardı; iyi mal ürettikleri için bu işten bir servet yaptılar ve garajla mağazayı inşa ettiler. Sonra, işler bozuldu; kulüpte sürekli olarak birbiriyle inatlaşıp didişen iki ayrı grubun olması da bunu tetikledi. İyiler ve kötüler. En sonunda, kötüler kazandı. Bir kardeşlik kötülerin yönetimiyle bile bir kardeşliktir; o yüzden, diğerleri de kötülerin yolunu seçmek zorunda kaldı. Ot yetiştirmeyi bıraktılar ve nakliyat işine girdiler. Uyuşturucu satmıyor, ürünleri A noktasından B noktasına taşıyorlardı. Ama taşıdıkları mal ottan çok daha fazlasıydı. Böylece, garajla mağaza gittikçe gelişti. Ama bir kere kötü işler yapmaya başladın mı, geri si gelir. Kulübe de aynen böyle oldu. Anlaşmalar yaptılar, müttelikler kazandılar, işi geliştirdiler ama bunlarla kalmadılar. Yasa dışı işler de yaptılar, verdikleri sözleri tutmadılar, kalleslik ettiler, kavgalara karıştılar, tam manasıyla kafayı yediler. Bu dünya, yani onların dünyası, Denver'dan çok farklıdır: Kurallar ve yasalar yoktur, sadece içgüdülerini kullanarak yaşarlar.”

Hawk'un bana bunları anlattığına çok şaşırılmışım ama beni asıl şok eden şey, bu kadar uzun uzadıya anlatıyor olmasıydı.

“İçgüdüler mi?” dedim Hawk konuşmayı kesince. Hem hayretler içindeydim, hem de biraz ürkmüştüm.

“Hayatta kalabilmek için içgüdülere güvenmek akıllıca bir iş olabilir. Bu adamlar kesinlikle aptal değiller. O kadar uzun süredir bu işleri yapıyorlar ki artık uzmanlaşmışlar. Dalga falan da geçmiyorum.”

“Anladım,” dedim alçak sesle.

“Bu işler sayesinde, son yirmi senedir, Kane özel yapım motosiklet ve araba işini kurdu. İlk başlarda, sessiz sedasız sabırla ilerledi. Bunca yıldır, son yirmi senedir, bir planı vardı. Yavaş yavaş isim yaptı, dikkatleri üstüne çekti ve ar-

tık herkes onu tanır hale geldi. Gazeteciler ve fotoğrafçılar hakkında öyküler yazıp fotoğraflar çekerken, Hollywood film yıldızları mağazadan alışveriş ederken, ciddi yasa dışı işler çevirmen de zorlaşır. Kulübü Ride'a para yatırımı yapmaya ikna etti, başka şubeler açtı, Boulder Springs'de mağazalar inşa etti. Artık yaptıkları işler en az yasa dışı işleri kadar gizli. Tack böyle olmasını istedi ve kulübün başına geçeceği zaman, adamlarının standart yaşam koşulları o kadar da zarar görmedi. Diğer pis işlerle olan ilişkilerini kestiler. Tack de aynı şeyi yaptı."

"Kaos Motor Kulübü temiz mi yani?"

"Tam olarak öyle diyemem, bebeğim ama kadın ticareti ya da uyuşturucu nakliyesi yapmıyorlar artık."

"İyi bari," dedim.

"Evet, Kane ve adamları tek giysi seçeneklerinin turuncu bir tulum olduğu bir geleceğe bakmıyorlar. Sorun şu: güvenli nakliye işinde iyiler ve artık bu hizmeti vermedikleri için, bazen talepler kaynaklardan kesiliyor. Bu durum da bazı çok önemli kişileri mutsuz etmiş. Kane bu insanların memnuniyetsizliğinden sorumlu olan kişi. Yanında eskiden yaptıkları işe geri dönmekten memnuniyet duyacak adamları var. Hem kulüpteki huzursuzluklarla uğraşıyor, hem de dışarıdan gelen baskılarla başa çıkmaya çalışıyor. O, mimlenmiş bir adam ve kulübündeki isyanın ardında kim olduğunu öğrenene, ona karşı olan gruplar kendilerine çeki düzen verene kadar da sorunları olacak."

"Şey, peki..." İçime derin bir nefes çekip "Ginger'ın bunlarla ne ilgisi var? Uyuşturucu mu?" diye sordum.

"Hayır."

Kahretsin.

"Onlar için fuhuş mu yaptı?"

"Hayır, bebeğim," dedi Hawk kolumu hafifçe sıkıp. "Gin-

ger üç el yapımı arabanın ve bir motorun, bir sürü malzemenin ve bir kasanın çalınmasında rol oynayan içerideki adamdı.”

“İçerideki adam mı?”

Hawk dikkatle bana bakıp saçlarımı okşadı ve bunu Cam’in içini çekmesiyle aynı nedenden dolayı yaptığını fark ettim. Beni söyleyeceği şeylere hazırlıyordtu.

“Mesleği buydu, Tatlı Bezelyem. Ginger’ın en önemli özelliği, kimsenin onu ciddiye almamasıydı. Konuşmaları dinleyecek ve birçok yerden bilgi edinecek kadar zekiydi. Edindiği bilgileri satıyordu, dikkatleri üstüne bir bedel karşılığında çekiyordu ve bu bedele karşılık olarak da bilgi veriyordu. Ama yaptığı işle ilgili olarak sessiz kalacak, görünmez olacak ve yanlış insanlara yanlış yapmayacak kadar akıllı değildi. Seçici değildi, herkesle çalışabiliyordu. Herkese yanlış yapabildiği için de, en sonunda başı büyük bir derde girdi.”

“Kaç kişiye yanlış yaptı?”

“Çok fazla.”

“Peki, bu kişilerin tehlike derecesi nedir?”

“Çok çok yüksek,” dedi Hawk. “Kane ve Kaos en tehlikesiz olanlar, Gwen. Bu adamlar artık temizler ama kurallara göre davranacaklar anlamına da gelmiyor. Onu yakaladılar ve onu kendi bildikleri gibi cezalandıracaklar. Onu polise teslim etmeyecekler. Onlardan çaldıklarını geri almanın bir yolunu bulacaklar ve bu konuda bir hayli yaratıcı olacaklarını söyleyebilirim.”

Elimi Hawk’un polarına uzatırken, tüylerimin ürperdiğini hissettim. Bunu hisseden Hawk elini saçlarımdan çekip, elinin tersiyle çenemi okşadı.

“Evet, bebeğim, durum Ginger için hiç de iç açıcı gözüküyor.”

“Onu benim için bulur musun?” dedim ve birden gerildiğimi hissettim. Bunu isteyemezdim. Hawk’la adamlarının bu işe karışmasını...

“Biz de bunu yapmaya çalışıyoruz, Tatlı Bezelyem,” dedi. Suratına bakakaldım. “Onun için değil... Senin, baban ve üvey annen için.”

Ha... *Vay canına.*

“Ben... Ne diyeceğimi... Gerçekten mi?” diye kekeleydim.

“Gwen, seni alevlerin arasından çıkardım. Artık bu işin bir son bulması gerek.”

“Haklısın,” dedim. Midemin burulduğunu, kalp atışlarının hızlandığını ve boğazımın gıdıklandığını hissettim gözlerinin içine bakarken.

Gözlerinin içi gülüyordu. “Bana akşam yemeği pişirerek karşılığını ödemiş olursun.”

“Akşam yemeği pişirmek bunun karşılığı olabilir mi?”

“Hayır, hepsi için olmaz ama borcundan biraz düşerim.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe yana eğdim. “Sebzeleri buharda mı pişirmem gerekiyor peki?”

“Senin için sorun olur mu?”

“Hayır ama buzdolabında bir tek meyve, beyaz peynir ve sebze var. Annen yumurtaların ve pastırmanın hepsini kahvaltı için kullandı, ben de öğlen rostodan yedim. O yüzden, sistemimin akşam yemeğinde bir tek sebze kabul edebileceğinden emin değilim. Tepki verebilir ve tahmini-me göre, bu tepki şiddetli olabilir.”

Sırıtırıp “Denver’da bir sürü market var,” dedi. “Bazıları eve sipariş de getiriyor.”

“Şimdi kim ukalalık ediyor?”

“Tamam, bebeğim, ayakkabılarını giy, Camaro’ya bin. Markete gidiyoruz.”

“Hâlâ buyurgansın üstelik,” dedim.

“Aç mısın?” diye homurdandı.

“Evet.”

“Akşam yemeğinde sebze mi yemek istiyorsun?”

“Kesinlikle hayır.”

“O zaman, kalk, ayakkabılarını giy ve Camaro’ya bin.”

“Bu-yur-gan,” dedim annesi gibi heceleyerek. Koltuktan kalkmak için doğruldum ama birden bana sarıldı. Kendimi göğsüne sıkışmış halde buldum. Hawk elini suratıma götürüp ileri çekti ve dudaklarını dudaklarıma dayadı.

Sonra da beni söylediklerime pişman edecek biçimde öptü. Öpüşükten sonra, ayağa kalktım ve bana ne dediyse yaptım.

“Bebeğim,” dedim nefes nefese.

“Gelmek üzeresin,” diye inledi kulağıma. Elleriyle göğüslerimi avuçladı, parmaklarıyla göğüs uçlarımı sıkıp diğer elini elimin üstüne koydu. Parmağı hassas noktayı okşarken, içime girdi.

Haklıydı, gelmek üzereydim. Başımı geriye attım, omzuna çarpıp doruk noktasına ulaştım. Hem de şiddetli bir biçimde.

Bacaklarımdan arasından elini çekip elimi tuttu ve ikimizin elini de o noktaya götürürken, diğer eliyle de göğsümü avuçlarken sert bir biçimde beni aşağı çekip penisini içime itti. Suratı boynumdayken, inlemelerinin tüm bedenimde titrediğini hissettim.

İçimde kaldığında beni yatağa itti, hemen çıkmadı ve boynuma inledi.

“Bebeğim,” diye fısıldayıp başımı çevirdim. Başını kaldırıp dudaklarını dudaklarıma dayadı ve dilini ağzıma soktu.

Tanrım, tadına bayılıyordum.

Beni sıkı sıkı tuttu, sert bir biçimde öptü, sonra da başını kaldırdı. Beni penisini dışarı çıkacak biçimde geriye alıp

sırt üstü yatırdı ve üstüme çıktı. Bedeni benimkini kaplıyordu, kalçası da bacaklarımın arasındaydı. Baldırlarımı kalçalarına, kollarımı beline sardım.

Suratını boynuma gömünce, parmaklarımla sırtını okşadım. “Hawk?”

“Hayır, bebeğim, sorunun yanıtı olarak ben bir süper kahraman değilim,” dedi boynuma. Bir an için gerildim ama sonra dalga geçtiğini anladım.

“Küstahsın,” dedim ama bir yandan da gülüyordum.

Başını kaldırıp bana gülümsedi; elim otomatik bir hareketle aşağı kaydı, yan tarafından göğsüne, sonra da boynundan yanağına götürüp başparmağımla gamzesine dokundum.

“Gwen?” dediğini duyunca, bakışlarımı gamzesinden gözlerine çevirdim.

“Evet?”

“Bana bebeğim dedin,” dedi.

“Öyle mi?”

Gülümsemesi tüm suratına yayıldı; gülümsediğini hem gördüm, hem de parmağımın altında gamzesini hissettim. “Evet, dedin,” dedi.

“Pardon, gamzen beni büyüledi.”

Önce durdu, sonra başını biraz eğip “Tanrım, tatlı davranmana bayılıyorum,” dedi.

Bedenimin onunkinin altında eridiğini hissettim ve saçlarını okşadım. “Sana söylemek istediğim şeyi hatırladım,” dedim yavaşça.

“Söyle o zaman, Tatlı Bezelyem,” dedi o da aynı şekilde.

“Bana Ginger’la ve Tack’le ilgili olarak anlattıkların ve annem konusunda o kadar iyi davrandığın için teşekkür ederim.”

Elini kaldırıp saç çizgimi okşadıktan sonra “Sorun değil, bebeğim,” dedi.

“Beni güvenli bir yere götürdüğün için de teşekkür ederim.”

“Gwen,” diye fısıldadı.

“Ginger’ı bulmaya çalıştığın için de.”

“Artık durabilirsin.”

Onu duymazdan geldim. “Motorcu hapishanesinden kurtardığın için de.”

“Bunun için bana teşekkür etmiştin zaten ama bir sürü başka şeyin arasında söylemiştin.”

“O halde, tekrar teşekkür ederim, çünkü içerisi leş gibiydi ve hiçbir şeyi ellememeye çalışıyordum... Hiçbir şeyin üstüne de oturmamaya gayret ediyordum; o yüzden iradem dışında güvende olayım diye bir yere hapsedilmiş olmak daha da zordu.”

“Janine’in işi yarıda bırakmamasını sağlayacağım.”

“Ciddiyim,” dedim.

Eliyle başımın yan tarafını tuttu, başparmağıyla şakıgımda bir daire çizdi. “Biliyorum,” dedi alçak sesle.

“Hayatım karmakarışık,” dedim aslıdan bildiği bir şeyi söyleyerek.

“Hepsi geçecek, Gwen.”

Derin bir nefes alıp, dışarı verirken “Umarım,” dedim.

Elini aşağı kaydırdı ve bu sefer başparmağıyla dudaklarımı okşadı. “Bugün öğrendiğim olumlu şeylerden biri. İlerisi senin için güzel gözüküyor. Annen fena dağıtmış, be-beğim ama hâlâ çok güzel bir kadın.”

Kaşlarımı çattım. “Anneme güzel mi dedin sen şimdi?”

“Ona benziyorsun.”

Eh, kötü bir şey sayılmazdı. Hawk annemin dağıttığı konusunda haklıydı ama annemin süper bir tarzı da yok değildi hani.

“Meredith gibi davranıyorsun.”

Dikkatle ona baktım. “Öyle mi?”

“Tatlı davrandığında, dır dır etmediğinde ya da kura-biye hamuruna et bıçağıyla saldırmaya kalkışmadığında.”

Gülümsedim.

“Kurabiye hamuruna et bıçağıyla saldırmadım.”

Sırıtıp bana baktı. “Neredeyse saldıracaktın.”

Haklıydı. Kahkahalarla sarsılmaya başladım.

Ona gülümseyinceye kadar gülmemi izledi, sonra başını eğip gerdanımdan öptü. Yana kayıp örtüyü üstümüze çekti, şifonyerdeki lambayı söndürmek için uzandı ve beni sırtım ön kısmına yaslanacak biçimde çevirdi. Boynumdan saç-larımı çekip kulağımın arkasını öptü. Koluyla beni sardı, iyice kendisine çekti, bacağına bacağıma doladı ve başını yastığa yerleştirdi.

Hawk böyle iyi geceler diliyordu.

Asla, işi bittikten sonra sırtını dönüp uyumuyordu. Bunun yerine konuşuyor, gülüyor ve bana sarılıyordu.

Sanırım, gecemi böyle sona erdirebileceksem, yangın bombalarıyla, otomatik silah saldırılarıyla ve annemin bunca sene sonra bile darmadağın olduğunu öğrenmekle başa çıkabilirdim.

Hawk’un kocaman deposunda karanlıkta yatakta yatar-ken, iri, ılık bedenini görüyor, tatlı ve benim için yepyeni olan iyi geceler değişimin keyfini çıkarıyordum.

Evet, günüm böyle sona erecekse, kesinlikle olan biten her şeyle başa çıkabilirdim. Ama o sırada Hawk’un da benim gibi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

Tek El Yukarı

Gözlerimi açtığımda, şafak sökmüştü. Deponun ışıkları yanıyordu ve ışığın mutfaktan geldiğini biliyordum. Hawk'un sesi uzaktan bir yerden geliyordu; telefonda konuşuyor olmalıydı.

Yatağın kenarına kayıp eğildim ve geceliğimi aradım. Onu bulduktan sonra, iç çamaşırlarımı arayıp yerden aldım. Geceliğimi başımdan geçirdim, kollarımı soktum ve iç çamaşırlarımı yataktan inmeden giydim. Sonra, kalkıp banyoya gittim, her sabah yaptıklarımı yaptım ve merdivenlerden aşağı indim.

Hawk hâlâ telefondaydı; üstünde daracık uzun kollu tişörtlerinden ve bol pantolonlarından biri vardı. Saçları biraz ıslaktı ve çizmelerini de çoktan giymişti.

Tek koluyla tezgâha yaslanmıştı, kıpırdamıyordu ama ona doğru yürürken, her hareketimi dikkatle izliyordu. Yanına varıp da yanağımı göğsüne yaslayıp boynuna sarılınca bana bakıp bakmadığını göremedim. Elini tezgâhtan çekip bana sarıldı.

"Evet, Lawson'a haber ver, Tack'le de görüşmeyi ayarla," dedi telefona.

Yanağımı kaldırmadan içimi çektim. Kendi işiyle değil, benimkiyle uğraşıyordu.

"Tamamdır," dedi. "Yirmi dakikaya oradayım."

Telefonunu kapatıp pantolonunun cebine soktu. Başımı hafifçe geriye atıp ona bakarken, diğer elini de boynuma attı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu başını eğip.

"Hı-hı."

Başını biraz daha eğip beni öptü. Sırtımdaki eli aşağı indi, geceliğimi kaldırıp külotumun altından popomu avuçladı.

Güzel bir histi.

Hawk beni öptükten sonra "Ya sen?" diye sordum.

"Evet."

İçime bir nefes çekip "Bir terslik mi var?" diye sordum.

Omzumu ve popomu hafifçe sıktı. "Yeni haberler var."

"İyi mi, kötü mü?"

"İkisi de."

"Eyvah," diye mırıldandım.

"Fazla vaktim yok ama önceden bir kahve içmek ister misin?"

"Anlatacaklarını duymadan önce bir sakinleştirici almayı isteyip istemediğini mi soruyorsun?"

Gülümseyip yine popomu sıktı.

Sonra, anlatmaya koyuldu. "Evine yapılan saldırı Ginger'la ilgiliydi. Tack'le değil."

"Bu, iyi haber mi, kötü haber mi?"

"İyi haber, çünkü kimi aradığımızı ve bu işi neden yaptıklarını biliyoruz demek. Tack seni koruduğu ve ben de durumumuzu açıklığa kavuşturduğum için, saldırıyı gerçekleştirenlerin artık bulaşmak istemeyecekleri iki farklı düşmanı var. Ginger çok şey biliyor, bir sürü insanı öfke-

lendirdi; polis ve Federaller onu ele geçirirlerse başlarına büyük dert açabilir ama adamlarımın *ve* Kaos Motor Kulübü'nün bu kişileri avlamasına değmez. Saldırıdan sonra bunu anladılar; yani, başlarını belaya sokmak ve işleri daha da karıştırmak istemiyorlar. Tabii, sadece tahminde bulunuyorum ama sen ve ailen artık güvende olabilirsiniz.”

“İşte, bu *iyi* haber.”

“Evet ama yine de dikkatli olmamız gerek. Buraya kadar tamam mı?”

Emin değildim ama yine de evet der gibi başımı salladım.

“Kötü haber nedir?”

Hawk önce tereddüt etti ama sonra anlattı. “Jorge dün Dog’la görüştü. Belli ki Tack’e benimle işinin bittiğini söylemişsin, o da bunu sana yaklaşmak için bir izin olarak düşünmüş. Yani, Tack öyle kadınlara burcunu soran, bir içki ısmarlayıp tavlamaya çalışan bir adam değildir. Seni bir odaya kilitler, ortalığı kasıp kavurduktan ve intikam aldıktan sonra da geri gelir. Geri geldiğinde, ne yapmasını istiyorsa, onu yapmak zorunda kalırsın. Tack savaştan asla geri adım atmaz. Adamlarımın motorcuları alt edip seni kaçırmış olması da durumu iyileştiremiyor. Şimdi, durumu kurtarması gerek. Teğmenlerimizi oraya yolladık ama bir anlaşma yapamadılar. Şimdi, daha kıdemlilerin gitmesi gerek.”

Eyvah.

“Savaş hakkında biraz daha ayrıntı verecek misin?” diye sordum ama yanıtı duymak istediğimden pek emin değildim.

“Ona benimle işinin bittiğini söyledin mi?”

“Şey...” Biraz geri çekilmeye çalıştım ama kolumu sıkıca kavrayınca, denemekten vazgeçtim. “Keyifsizdim,” dedim.

“Kahretsin, Gwen.”

“Ona ayrıca erkekler defterini kapattığımı, yürüyüş yapacağımı ve bir dağ gelinciği kurtarma operasyonu düzenleyeceğimi de söyledim.”

Dik dik bana baktı. Sonra, “Bebeğim, sana erkekler hakkında bir şey anlatayım,” dedi.

Eyvah.

“Şey...” Erkekler hakkında bir şey öğrenmemek için bir şey söylemeye çalıştım. Hawk benim için gizemli olan tek erkek değildi. Erkekler genel olarak benim için gizemliydi. Yaptıklarının yarısını neden yaptıklarını asla anlamamıştım ve uzun süre önce, bunu bilmek istemediğime karar vermiştim. Erkekleri onlarca sene boyunca anlamaya çalışır ama başarılı olamayabilirdiniz. Erkekler söz konusuysa, cehaletin çok daha iyi olduğuna karar vermiştim. Kendimi akışa bırakmayı ve bu süreç boyunca fazla yıpranmamayı ummayı öğrenmiştim.

Hawk devam etti. “Tack gibi erkeklere bu tür şeyler söylemek meydan okumakla aynıdır.”

“Ne?”

“Bu adam bir Motor Kulübü’nün başkanı. Parası var. Cesus. Beyni işliyor. Karizmatik. Güç sahibi. Bu tür erkekler için, kadınları elde etmek kolaydır. Bu tür erkekler kolay elde edilen kadınlarla uğraşmak istemezler. Küstah ve şirin kadınları arzularlar. Erkeklerle işinin bittiğini ve bir dağ gelinciği kurtarma operasyonu düzenleyeceğini söyleyen kadınlar, Tack gibi erkekler için bir meydan okumadır ve bu insanlar meydan okumalardan güç alırlar. Bunun için yaşar ve nefes alırlar. Tack’e bunları söylemiş olman, bir barda seni tavlamaaya çalışan bir adamı reddetmenle aynı şey. Buna sert bir tepki gösterecektir ve seni elde etmek için elinden geleni ardına koymayacaktır.”

“Çılgınlık,” dedim. Gerçekten de öyle düşünüyordum.

“Ama Tack öyle.”

Ona baktım. Sonra, anladım. “Sen de öylesin.”

Popomu sıktı. “Öğreniyorsun.”

Sonra, başka bir şey daha kafama dank etti.

“Bir durumu lehine çevirdiğin zaman ne oluyor?”

“Ne?”

“Yani, meydan okumayı aştığın zaman ne oluyor?”

Elini popomdan çekip belime sardı ve beni kendisine çekip “Tatlı Bezelyem,” diye mırıldandı.

Kendimi geri çekip, gözlerinin içine bakmak için elimden geleni yaptım. “Bu, bir yanıt mı?”

Gözlerini gözlerimden ayırmadan “Bana kendini verecek misin?” dedi.

Bu sefer ben “Ne?” diye sordum.

“Bebeğim, dün bana uçkuruna hâkim olamayan eski kocanın seni mahvettiğini anlattın. Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü günlerdir aramızdaki her sorunu kendini bir tehditten korumak istermiş gibi tek elini havaya kaldırarak çözmeye çalıştığına şahit oldum. Hoşuna giden bir şey yaptığımda surat ifaden yumuşuyor, çünkü seni şaşırtıyorum. Erkeklerin bu tür şeyler yapmasına alışık değilsin. Dosdoğru yanıma geldin, tatlı tatlı boynuma sarıldın. Seni doruk noktana ulaştırdım, içine girdim. Memnuniyetini benimle paylaştın. Ama Gwen, elin hâlâ havada ve beni kendine yaklaştırmıyorsun. Bana henüz kendini vermedin, yaklaşmadın bile. Durumu lehime çevirdiğimi söylemem mümkün değil.”

Bu, yanıt *olmayan* bir yanıtı. “Peki, diyelim ki lehine çevirdin.”

“Çevirmedi.”

“Farz et ki çevirdin.”

“Gwen, çevirmedim.”

“Farz et dedim.”

“Yanıtı ancak bunu gerçekleştirdikten sonra verebilirim.”

İşte, bu iyi bir yanıt değildi. Bu işin nasıl sonuçlanacağını *biliyordum*. Scott Leighton bunu bana gayet güzel öğretmişti. Göğsüne bakıp “Şimdi kahveye ihtiyacım var,” diye mırıldandım.

“Gwen.”

Ellerimi boynundan ekip göğsüne yasladım.

Beni kollarıyla sıkıp “Gwen,” dedi.

Göğsünü biraz daha ittim.

Beni hafifçe sallayıp “Gwen, bana bak,” dedi. Başımı kaldırıp ona baktığımda “Sana boş vaatlerde mi bulunmamı istiyorsun?” dedi. Yanıt vermediğimi görünce, başını biraz daha yaklaştırdı. “Bebeğim, geleceği göremem.”

“Ben görebilirim,” deyip göğsünü ittim.

Birkaç santim uzaklaşmayı başarmıştım ki, beni tekrar kendisine çekip kollarına hapsetti.

“İşte, Gwen. Tek elin yine havada,” dedi alçak sesle.

“Kahve içmem gerek, Hawk.”

Başımı eğip yine göğsünü ittim ama elini kaldırıp saçlarıma doladı ve ona bakayım diye hafifçe çekti.

“Tamam, bebeğim. Bu işin iki sonu var. Durumu lehime çevirirsem ve sen bana tamamıyla, dürüstçe kendini verirsen, istediğimin bu olmadığına karar verebilirim, ikimiz de kendi yolumuza devam ederiz.”

Başımı geri çektim ama beni sıkıca tutup devam etti.

“Ya da, bir servet bulduğumu düşünebilirim. Bir erkek bir servet bulduğunu düşündüğünde, onu korumak ve yanında tutmak için elinden gelen her şeyi yapar. İlişkimizin ne yöne gideceğini bilemiyorum ama deneyip görmeye hazır-

rım. Bu tür bir riski uzun süredir almadım, Gwen, hep kaçındım. Ama seninle bu riski göze almaya hazırım. Şimdi benden uzaklaşırsan, benim bu riski almana değmediğimi anlayacağım.”

Debelenmeyi kesip ona baktım.

“Gidecek misin?” dedi meydan okur gibi.

“Düşünmem gerek.”

Başını salladı. “Hayır. Hayır, düşünmene gerek yok. Çok fazla düşünüyorsun, kendi içine kapanıp o kadar uzun süre orada kalıyorsun ki, hayatını yaşamayı utuyorsun. Hayatını zihninde yaşayamazsın. Buna hayat denmez. İnan bana, bebeğim, öyle olduğunu biliyorum. Çünkü ben de bir süredir aynı şeyi yapıyorum. O kadar uzun süredir yapıyorum ki, hayatta olmanın ne demek olduğunu unuttum. Ride’dan geri geldiğin gün bana hayatta olmanın ne demek olduğunu sen hatırlattın. Çok güzel bir his, Tatlı Bezelyem. Bu yüzden, geri adım atacak değilim.”

Boğazım düğümlenmişti ama yine de konuşmaya çalıştım. “Neden söz ediyorsun?”

“Şu elini indirip beni uzak tutmazsan söylерim.”

“Bana şimdi söylersen, belki elimi indiririm,” dedim.

“Bu iş böyle yürümez, Gwen.”

Öfkelendiğimi hissedip “Tabii ki yürümez,” dedim.

“Bebeğim, anlamıyorsun.”

“Anlıyorum. Ya senin istediğin gibi olacak ya da hiçbir şey olmayacak.”

“Elin yine havada.”

Tanrım! Ne kadar gıcık olduğunu nasıl unutabilirdim? Bunu mu istiyordu? Öyleyse, söyleyecektim.

“Onu seviyordum,” dedim birden. Hawk hareket etmeyi kesince de anlatmaya koyuldum. “Hem de çok. Geçmişti düşündüğümde, onu neden o kadar çok sevdiğimi anlayamı-

yorum ama o zamanlar emindim. Kesinlikle emindim. Biliyordum. Hiçbir şüphem yoktu. En ufak bir şüphem yoktu. Hiç. Tanıdık geliyor mu kulağına?”

“Bebeğim...”

“Ginger onunla düşün günümüzde yattı.”

Bunu duyan Hawk donakaldı. Başımı sallayıp devam ettim. “Şaka falan değil. Kimse bilmiyor. Cam’le Tracy bile. Daha sonra, başı şimdiki gibi değil ama bir ara derde girdi ve evimizde kalması gerekti. Ben de izin verdim. O gün, dışarıdaydım, ne işim vardı hatırlamıyorum ama eve geri döndüğümde onları yine yatakta buldum. Her şey o anda açığa çıktı. Ginger her şeyi olduğu gibi itiraf etti, Scott d reddetmedi. Ginger’ın bu tür bir şeyi neden yaptığını anlayabiliyordum. Ginger hep öyle şeyler yapardı. Ama Scott’un nasıl bir adam olduğunu bildiğim halde inanamamıştım. Kendi içime döndüm, her şeyi reddettim ve rol yağımaya başladım. Scott’ın günün birinde olgunlaşacağını, bu huyuna son vereceğini umdum. Ama insan evine girip de kız kardeşini kocasını becerirken görünce, bunlardan bir anda sıyrılıveriyor.”

Hawk bana bakmaya devam ettiği için ben de anlatmaya devam ettim.

“Biliyor musun, işin en komik yanı da bunu Ginger’ın beni uyarmak için yapmış olduğu düşünmeme. Sanırım, Ginger onun nasıl bir hergele olduğunu anlamıştı ve beni bu lanet olasıca davranışıyla korumak istemişti. Onları yakaladığımda, ne sevindi, ne de beni aşağıladı. Rahatlamış gibiydi. Ama ben Scott’u seviyordum. O kadar emindim ki, onun hakkında yanıldığımı bir türlü itiraf edemiyordum. İnsan bir şeyden bu denli emin olunca ve sonunda hata ettiğini anlayınca, kendisine olan inancını ve hayat hakkında doğru kararlar alma becerisini yitiriyor. Bu yüzden, tek

elimin havada olmasının bir nedeni var, Hawk Senin hakkında da emindim; bir buçuk sene boyunca, bana harika seksten başka bir şey vermedin. Şimdi, daha fazlasını istiyorsun ama bu süreci çok ama çok dikkatli olarak geçirmem mümkün değil.”

İki eliyle suratımı tutup beni kendisine çekti. “Bebeğim.”

Hayır. Hayır. Tatlı davranıp aklımı çelemezdi. Bana tatlılıktan çok daha farklı bir şey vermesi gerekiyordu.

“Adamına yirmi dakika sonra orada olacağını söylemiş-tin, benim de kahve içmem gerek,” dedim. “Dahası, düşünmem gerek. Bunu yapmamı istemeyebilirsin ama ben istiyorum. Şimdi, bırak beni.” Beni bırakmadı. Sıkı sıkı tutup gözlerimin içine baktı. “Hawk...”

“Peki, bebeğim. Seni bırakacağım ama kendi içine kapanıp şunu düşünmeni istiyorum. Sekiz senedir ölü gibiyim. Bana sadık olan ve güvendiğim insanlar vardı ama kimseyi sınırlarımın ötesine geçirmedim. Sonra, günün birinde, restoranın tekinde adeta mutfağında kız arkadaşlarıyla kıkırdıyormuş gibi gülen bir kadın gördüm. O kadına verebileceğim tek şeyi verdim. Hakkında her şeyi biliyorum, Gwen, çünkü adamlarım bana *günlük* raporlar veriyorlardı. Nereye gittiğini, neler yaptığını, kiminle birlikte olduğunu, paranı nasıl harcadığını, kimlerle tanışıp, telefon görüşmeleri yaptığını, yatak odanın ışığının en zaman söndüğünü ve uyuduğunu biliyorlardı. Kendime bunun korunmaya ihtiyacın olduğu için yaptığımı söylüyordum ama mesele bu değildi, Gwen, asla değildi. O zamanlar bunu bilmiyordum. Jorge beni arayıp da senin elini kolunu sallaya sallaya Ride’a girdiğini ve derhal merkeze gitmemi söyleyene dek bilmiyordum. Merkeze girmedim, derhal bir rapor istedim ve senin evine geldim, çünkü başının belaya girdiğini anlamıştım. Sana kimsenin zarar vermesine de izin vermeye-

cektim. Sonra, görüntüleri izledim ve ertesi gün Lawson'ın da Tack'in de işin içine girmek üzere olduğunu anladım. O anda, benden başka kimsenin sana sahip olmaması gerektiğini anladım. Son sekiz senedir hayatıma senden başka kimseyi sokmadım, Tatlı Bezelyem. Şimdi, hâlâ sana verebileceklerime sahipsin ama sen bana tam manasıyla güvenene dek ben de sana güvenmeyeceğim. Kendi içine kapandığında, bunları düşün."

Hawk bunları söyledikten sonra beni bırakıp gitti. Bu sefer, bir anda ortadan kaybolmadı, dairesi bunu yapmayacağı kadar büyüktü. Ama şokla, korkuyla ve çok daha farklı, ılık, güzel ve daha da korkunç bir başka hisle öylesine donakalmıştım ki, arkamı dönüp gidişini bile izleyemedim.

Yirminci Bölüm

Boşta

Hawk'un eski sandalyesine oturup devasa büyüklükteki daireye baktım.

Keşif gezimi tamamlamıştım. Çalışma masasını ve yatak odasındaki çekmecelerini karıştırmamıştım ama o git-tikten sonra, kendime bir fincan kahve alıp ona ait olduğu-nu bildiğim tek yere bakmıştım.

Yatak odasındaki platformun altındaki raflara baktım.

Bir sürü CD'si vardı; müzik dinlemekten hoşlandığı belliydi. Ama müzik zevki çeşitliydi. Rock'n'Roll, eski tarz, esas olarak yetmişler müziğini seviyordu. Heavy metal tarzı, sağlam ve uzun saç modasını yansıtmayan müzik-ler. Saksafon ağırlıklı yeni tarz caz değil, eskiye ait tatlı caz müzikleri. Blues, Billie Holiday ve Robert Johnson, hoş R&B'ler, biraz rap ve bunların yanı sıra klasik müzik.

Bir başka deyişle, genelleyebileceğim bir şey yoktu. Her şeyden fazlasıyla vardı.

Kitapların durduğu yere gidip göz attım. O kadar çok kitabı vardı ki bunlardan da bir sonuç çıkarmak mümkün değildi. Heyecanlı bir gerilim ya da ilginç bir polisiye kita-bıyla rahatlamıyordu. Kitapların birçoğunu daha önceden duymamıştım ve o konularda kitap yazılmış olduğunu bile

bilmiyordum ki bir kitap editörüydim. Savaş stratejileriyle, teke tek dövüşle ve Uzakdoğu sporları felsefesiyle ilgili el kitapları vardı. Savaş generalleriyle ilgili biyografiler. Savaşlarla ilgili tarihi kitaplar. Başka da bir şey yoktu. Bana onun hakkında biraz ipucu verebilecek bir şiir kitabı bile yoktu.

Böylece, sandalyesine kıvrılıp etrafıma bakınırken, yatak platformundan ve çalışma masasından öğrendiklerimi düşünmeye başladım. Bunlardan da bir sonuç elde edemedim. Hawk adeta görüldüğü gibi biriydi. Hayatı dar, düzenli ve kontrollüydü. Bir kişilik yansıtmıyordu. Bir ailesi, erkek kardeşleri, yeğenleri vardı; yakın bir aile olmalarına ve ailesinin ona değer vermesine rağmen, evde hiç fotoğraf da yoktu. Hatıra defterleri yoktu. Ordu'daki başarısını yansıtan çerçeveli kurdeleler de yoktu. Ne tür filmlerden hoşlandığını ortaya koyacak DVD'ler de yoktu. Zevkini yansıtan, duvarlara asılmış tablolar yoktu. Mobilyaları ve döşemleri şık ve pahalıydı ama aynı zamanda, ağır, erkeksi ve dayanıklıydı. Yani, bunlar hoş şeyler olsa da aslında kullanışlıydı.

Tek istisna, oturduğum köşeydi. Sandalyesi. Masası. Lambası. Bunlar evin geri kalanına uymuyordu, bir ipucu vermiyordu ama nedense tüm gizemin bunlarda yattığını hissediyordum.

Bildiğimi hissettiğim tek şey, evden çıkmadan önce söylediği, hatta beni ilk gördüğünde söyledikleri anlamına geliyorsa, ben daha Ride'a gitmeden önce onun için bir anlam ifade ettiğimdi.

Günlük raporlar.

İnsan hiç umursamadığı birisi hakkında, mesafeli, ür-kütücü derecede sıkı ve duygusal açıdan kontrol altında olsa da, günlük raporlar falan istemezdi.

İçimi çektim. Sonra, bir karara vardım. Ayaklarımı sandalyeden indirip, telefonumu almak üzere üst kata çıktım. Sonra, mutfığa döndüm, taze bir fincan kahve aldım. Hawk'un sandalyesine oturup kahvemden bir yudum aldım, fincanı masaya koydum ve ayaklarımı yine altına çektim.

Telefonu açıp numaralara baktım ve kalakaldım.

Telefona bakıp hafifçe gülümsemeden önce, midemin burulduğunu, kalbimin teklediğini hissettim. Hawk telefonuma dört ayrı numara kaydetmişti. Bunlardan biri cep telefonu numarası olduğunu tahmin ettiğim "Hawk" isimli numaraydı. Bunun altında "Hawk Merkez" diyordu, onun da altında "Hawk Merkez Özel" diye bir numara vardı ve ofisinin özel numarası olmalıydı. Bir de "Hawk Ev" diye bir numara vardı. Belli ki Hawk ona ulaşmaya ihtiyaç duyduğumda, bunu yapabileceğimden emin olmak istemişti.

Sırf eğlence olsun diye, "Hawk Ev" numarasını tuşladım. Birkaç saniye sonra, yukarı kattaki, oturma alanındaki masalardan birindeki, mutfaktaki ve çalışma masasındaki telefonlar aynı anda çalmaya başladı.

Gülümseyip kırmızı düğmeye bastım. Sonra, Hawk numarasını tuşladım.

Telefon iki kere çaldı ve gayet ciddi ama bir o kadar da tatlı bir ses "Hawk'un numarası, ben Elvira. Sizi dinliyorum," dedi.

Telefona Elvira'nın yanıt verdiğiğine o kadar şaşırıyordum ki konuşamadım.

"Bütün gün bekleyemem," dedi.

"Şey... Pardon. Hawk'u arıyordum," dedim salak salak. Bir sessizlik oldu.

Sonra, tiz bir sesle "*Gwen?*" dedi.

"Şey... Evet... Acaba Hawk..."

"Kızım!" diye lafımı kesti. "N'aber?" dedi dostane bir ta-

vırıla. Bunu sanki sırf birbirimizi tanıyormuşuz gibi değil, birbirimize manikür bile yapmışız gibi sormuştu. Ama valizlerimi kendisi hazırladığı için, muhtemelen beni iyi tanıdığını düşünüyordu.

“Şey... İyiyim,” dedim.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi. “Başına gelenler, bir keresinde benim başıma da gelmişti. Tam bir çılgınlıktı. Kesinlikle. Ama Hawk’un beni kaçırmak için adamlarını toparlayıp bir motorcu merkezine kurtarma operasyonu düzenleyeceğini hiç sanmam.”

“Evet, beni biraz güvende hissettiriyor doğrusu.”

“Biraz mı?” dedi çok komik bir şey söylemişim gibi. Ama komikti tabii. Yani, Hawk ve adamları insanı biraz güvende hissettirmekten çok daha fazlasını yapıyorlardı.

“Şey... Valizlerimi hazırladığın için teşekkürler.”

“Kızım, ben *sana* teşekkür ederim! Giysilerini karıştırmak şekerci dükkânına gitmek gibiydi. Tam on üç tane minik siyah elbisen var.”

“Biliyorum.”

“Her biri çok sesi. Seni daha önceden kamerada çok gördüm, kızım. Popon ya da saçların yüzünden sanmıştım ama artık o minik siyah elbiseler yüzünden olduğunu biliyorum.”

“Hı-hı,” diye mırıldadım.

“Neyse, senin için ne yapabilirim?”

“Hawk orada mı?”

“Negatif,” dedi. “Bir işle uğraşıyor, o yüzden de telefonuna bakamıyor. Benden bakmamı rica etti.”

Hımm. Kulağa iyi gelmiyordu.

“Benden bir mesaj iletebilir misin?”

“Tabii ama bana istediğini söyleyebilirsin, yardım edecek kadar yetkim var. Çocukların hepsi şu anda meşgul

ama Hawk Sığınağı'nda karantina altında olduğunu biliyorum. O yüzden, ne istiyorsan söyle, yapacak birisini bulurum."

"Çok nazıksın ama Hawk'a kız arkadaşlarımı buraya çağırıp çağıramayacağımı soracaktım."

"Ne zaman gelmemizi istersin?"

"Biz mi? Şey..."

"Beşte çıkıyorum, yirmi gece orada olabilirim."

"Şey... Aslında... Ben..." Sustum, çünkü Elvira benim için gidip ayakkabı almış, evimde valizlerimi yapmıştı. Valiz işini çok da başarılı bir biçimde yapmış, ihtiyacım olabileceğini düşündüğü her şeyi koymuştu. Bunu yapmak için maaş alıyor bile olsa, güze bir davranıştı. Benimle arkadaş olmak istediği belliydi. Bu yüzden, onu incitmek istemedim.

"Sorun ne?" dedi. Kahretsin. Diyecek bir şeyim yoktu.

"Sorun şu: Kız arkadaşlarımla Hawk konusunda konuşabilmek için buraya davet etmek istiyorum."

"Hawk'u iyi tanırım," dedi.

"Evet ama Hawk senin patronun."

"Tabii ki öyle, kızım, o yüzden gelmem gerek ya?"

"Öyle mi?"

"Canım, Janine onun hayatını düzene sokacak işlerden sorumlu olabilir ama ona marketten ne alacağını söyleyen ve her zaman giydiği bol pantolonları alması için mağazalara yollayan kim sanıyorsun? *Ben*. Hawk hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan, bu iş için biçilmiş kaftanım."

"Peki, uygunsuz olmaz mı?" diye sorunca, ofladığını duydum (yine).

"Siktir et, kimin umurunda?" deyip konuşmaya devam etti. "Beni dinle, Gwen. Yedi senedir Cabe Delgado için çalışıyorum. Bu iş için buraya mülakata geldiğimde, ölüp cennete gittiğimi sanmıştım. Her yer yakışıklı heriflerle

doluydu. Popoları çok sıkı be! Burada beleşe bile çalışabilirdim. İlk iş günümde, yarım saat çalıştıktan sonra, başıma bir sürü iş yığdılar. Bir sürüyü idare eder gibi işlerini yapmak zorunda kaldım. Neyse ki, en azından işimi yaparken, gözlerim bayram ediyor. Öyle olmasaydı, malzeme dolabına gider, bir cop alır ve uzun süre önce birkaç komandoyu pataklardım. Sonra, birkaç gün önce, Hawk içeri girdi ve Nordstrom'a gitmemi söyledi. Nordstrom! Soru bile sormadım, şirket kredi kartını kaptığım gibi dışarı fırladım. Orada kendimi kaybettim. Görevlerim arasında arada sırada alışveriş merkezine gitmek de var diye bir şey yapamayacağımı sanıyorsan... *Yanılıyorsun.*"

Eyvah.

"Ama belki ondan bahsederken çok da tarafsız olmayabilirsin," dedim.

"Tabii ki olmayacağım", dedi. "Beşi yirmi geçe görüşürüz, ne içersin"

"Şey... Cosmo."

"Bayılırım," dedi. "Kız arkadaşlarını ara, sonra görüşürüz." Telefonu şak diye kapattı.

Hımm. Telefon görüşmesinin nasıl gittiğinden emin değildim. Emin olduğum tek şey, Elvira'nın beşi yirmi geçe evde olacağıydı.

Cam'le Tracy'yi aradım ve her ikisinin de beşi yirmi geçe Cabe "Hawk" Delgado toplantısına yetişebileceğini öğrendim. Onlara sığınağın adresini verip, Elvira'nın geleceğini söyledim. Sonra, kahvemden birkaç yudum daha aldım.

Daha sonra da, tam bir şapşal kız gibi davranabileceğimden, telefonu açıp Hawk'un kaydettiği numaralara bir daha baktım. Numaraları kontrol ederken, farklı bir renkle işaretlenmiş "Ginger" ismine rastladım.

Kız kardeşimin ismine bakakaldım. Sonra, en iyi senar-

yonun kız kardeşimin bir tanık programına alınması olduğu düşündüm; en kötü senaryoyu düşünmekten kaçındım, çünkü düşündükçe kendimi kötü hissediyordum.

Sonra, riski göze alıp numarayı tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

“NE?” diye yanıt verdi Ginger.

Kahretsin. Yanıt vermişti. “Ginger? Ben Gwen.”

“Biliyorum sürtük.”

Tamam. Belki de kız kardeşimin bir tanık programına alınıp ortadan kaybolması umurumda değildi. Asıl sorun, aklıma gelen şu en kötü senaryolardı.

“İyi misin?”

“Sana ne?”

“Ginger...”

“Dinle, işim var. Umurumdaymışım gibi arayıp da vakitimi boşa harcama, tamam mı?”

“Ama *umurumda*.”

“Eminim,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Eh, sanırım Ginger’ın başına ördüğü ciddi bela, onun arkadaşlıkları ve ailevi ilişkileri konusunda düşünmesini sağlamamıştı. Neden şaşırmamıştım ki?

“Pekâlâ, Ginger. Beni dinle. Asla çok yakın olamayacağımızı biliyorum. Sen cosmo içmezsin, ben de asit kullanmam ama benim kız kardeşimsin. Başındaki bela beni de etkilemeye başladı ve endişeleniyorum. Bana inanmayabilirsin ama doğruyu söylüyorum. Ben, babam ve Meredith endişeliyiz.”

“Geçen gece, bir duş almak istediğimde hiçbiriniz endişeli değildiniz,” dedi ters bir tavırla.

“Yangın bombalarından ve otomatik silah saldırısından önceydi.”

Sessizlik oldu.

“Belki de sana yardımcı olabilirim,” dedim yavaşça.

“Eminim. Şimdi kalkmış bana yardım etmek istiyorsun. Bunca sene boyunca, bana bok gibi davrandın. Salonun havya uçunca uyandın değil mi? Öyle mi oldu?”

“Bunca sene boyunca sana bok gibi falan davranmadım,” dedim, çünkü *doğruyu* söylüyordum.

“Hı-hı,” dedi yine alaycı bir tavırla. Beni kızdırmaya başlamıştı.

“Hı-hı,” dedim. “Ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum ama dinleyecek vaktin varsa, neyin ne olduğunu anlatacağım. Ben senin Barbilerinin saçını kesmedim. Uyuşturucu alabilmek için eşyalarını çalmadım. Elimin erkek arkadaşının pantolonundan içeri sokmadım. Kocanı da becermedim.”

“Bunu günün birinde suratıma vuracağını biliyordum.” Ciddi miydi bu kız?

“Kocamı becerdin!” diye bağırdım.

“Evet, Gwen, sonra da aldatıldın. O hergeleyle asla evlenmemeliydin. Onca insan arasından lanet olasıca Hawk Delgado’yla birlikte olduğun için ayaklarımı öpmelisin.”

Bunda haklılık payı vardı.

“Scott’la benim iyiliğim için birlikte olduğunu biliyorum,” dedim.

“Birisinin gözünü açması gerekiyordu.”

Ah. Tanrım.

Ginger’a karşı hissettiğim kız kardeşlere has bir sevgi miydi? Emin değildim, çünkü çok uzun süredir öyle hissetmemiştim.

“Ginger, canım, beni dinle...”

“Hayır. Conan’ın sana ne dediğini bilmiyorum ama bakişındaki dertlerin hiçbirinden haberin yok. Şunu biliyorum: Tatlı Gwennie’nin bana yardım etmesi söz konusu değil.

Kimse edemez. Conan bile. Bu işte tek başınayım ve umurumda değil. Her zaman tek başındım.”

“Belki biraz yardım kabul etsen...”

“Siktir git, Gwen. Bana yardım etmek istemezsin. Evine bir daha saldırılmamasını istiyorsan...”

“Evet, istiyorum. Kesinlikle,” dedim. “Ama yardım edebilecekken, kız kardeşimin bir sürü kötü adama karşı tek başına olmasını istemiyorum.”

“Bu işte bana yardım *edemezsin*.”

“Ginger...”

“Sakın bir daha arama, Gwen. Asla. Anladın mı?” Telefon yine kapandı.

Kapağını kapatıp “*Kahretsin!*” dedim.

Telefon anında çaldı. Ginger’ın geri aradığını düşünüp hemen kulağıma götürdüm.

“Ginger?”

“Hayır, ben Troy.”

Kahretsin.

“Troy...”

“Evet, hatırladın mı?”

Eyvah.

“Troy, ben...”

“Evine saldırı düzenlenmiş. Dört kere aradım, geri dönmedin. Tracy’den iyi olduğunu öğrendim. Sifon musluğun aktığında arıyorsun ama endişeden aklımı yitirdiğimde arayamıyorsun. Salonunun havaya uçtuğunu duydum.”

“Evet, işler çok karıştı.”

“Gwen, *evin* otomatik silahlarla tarandı. İşlerin karıştığını ben de biliyorum ama *arkadaşını* arayıp ona iyi olduğunu söyleyemeyecek kadar mı karıştı?”

“Dün annem geldi. Biraz dağıldım.”

“Meredith’in ne kadar endişelendiğini...”

“Hayır, Troy, Meredith değil. *Annem*.”

Sessizlik oldu.

İçime derin bir nefes çektim. “Hawk seni incitti, bu konuda çok üzgünüm. O... şey... Neyse. O, öyle işte. Sana ne diyeceğimi bilemediğim için...”

“Bana ne diyeceğini bilememenin sebebi, ilişkini bir buçuk senedir benden saklamış olman. Bir enayi gibi sen şehirde Rambo’yla fink atarken, ben de mutfağını ve evini tamir ettim.”

“Düşündüğün gibi değil,” dedim doğruyu söyleyerek. Ama ona ilişkim hakkında *ayrıntı* vermek gibi bir niyetim yoktu.

“Yalan söyleme. Aynen görüldüğü gibi. Neden beni salak yerine koyduğunu bilmeye hakkım var, Gwen.”

Peki, yine sinirlenmeye başlamıştım.

“Alsında, bu konu seni hiç ilgilendirmez, Troy. Seni aptal yerine falan da koymadım. Sen arkadaşımsın. İnsan bir şeye ihtiyaç duyduğunda, arkadaşlarını arar.”

“Evet, sen bunu gayet iyi beceriyorsun zaten.”

“Sen sanki becermiyorsun,” dedim öfkeyle. “Çok kötü grip olduğunda beni aradın, seni doktora ben götürdüm, sonra evine geri getirip ilaçların ve yeteri kadar kâğıt mendilin olduğundan emin olup kusmuk kabını temizledim! Bak sana ne diyeceğim, Troy. Kusmuktan *nefret* ederim. Kusmuktan turuncu rujlardan kaçındığım gibi kaçınırım. Bir başka deyişle, uzak dururum. Ama bir arkadaşım için yanına yaklaşabilirim.”

“Gwen...”

“Şu kızı etkilemek istediğinde, koşa koşa geldiğin kişi ben değil miydim? Sana üç ana yemek hazırlayıp, evine geldiğinde kız sen yaptın sansın diye sana veren de ben değil miydim?”

“Ben...”

Lafını kesip, bombayı patlattım.

“İşimi gücümü bırakıp, seninle Tucson’a uçan, babanın cenazesini Denver’a getirebilirsin diye annene yardım eden ben değil miydim?”

“Hayatım...”

“Bu, tek yönlü bir sokak değil, bunu sen de biliyorsun,” dedim yine lafını kesip. “Aldığım kadarını verdim ama senin farklı düşünmen beni üzüyor. Salonum berbat duruma, kendi evime gidemiyorum, ailem de evine gidemiyor, kız kardeşimin başı belada ve annem bir anda Jimmy Choo ayakkabıları satın alabilen bir adamla birlikte olduğumu duyup para sızdırmak için ortaya çıktı... Onu senelerdir görmedim ve ansızın karşımda buldum. Bunca zamandır bana çok yakın bir yerde yaşadığını ama bir çıkarı olmadığı için beni ziyaret etmediğini öğrendim. Hawk’un seni incittiğine üzüldüm ama bir de bunların üstüne, seni kaybedeceğimi sanıp endişelendim. Ama şu anda bunlarla uğraşacak halde değilim, Troy. Yanımda arkadaşlarımla olmasına ihtiyacım var ve sen artık arkadaşım değilsen, sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama bunca sene sonra, arkadaş olmadığımızı öğrenmek beni yerle bir eder, o kadarını söyleyebilirim.”

“Sana âşığıym, Gwen,” dedi. Hiç tereddüt etmeden, birden söyleyiverdi. Nefesimi içime çekip sessiz kaldım. Dizüstü bilgisayarına bakarken, kalbimin sızladığını hissettim. Ben bir şey demeyince “Hayatım?” dedi.

“Keşke bunu bana daha önce söyleseydin,” dedim. “Gerçi söylemiş olsaydın, ne olurdu, onu da bilmiyorum... Ama şu anda bununla başa çıkamam, Troy. Seni seviyorum, çok değer veriyorum ama hayatımda birisi var. İlişkimin nereye gittiğini de bilmiyorum. Tek bildiğim, bana hissettirdikle-

rinin ödümü koparıyor olması ve buna odaklanmam gerektiği.”

“Seni neden korkuttuğunu biliyorum, canım.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü her yanından Scott Leighton akıyor.”

İçime yüksek sesle bir nefes çektim. “Troy...”

“Böyle yapıyorsun. Hep aynı şeyi yapıyorsun. Yakışıklı erkekler pisliklerinin kokmayacağını sanıyorlar ve seni eziyorlar.”

Tanrım.

Konuşmaya devam etti. “Scott’un terlik giymesi yeterince kötüydü. Şimdiki adam savaş botları giyince nasıl olacak?”

“Öyle olduğundan emin değilim.”

“Onunla bir kez karşılaştım, hiç tanıımıyordum ama senin, Tracy’nin ve o lanet heriflerin önünde gözünü kırpmadan onca şey söylemekten çekinmedi. Zerre kadar umurunda değildim. Hoşuna gitmeyecek bir şey söylemeyeceğinden, seni üzmeyeceğinden ya da seni umursamayacağından nasıl emin olabiliyorsun?”

“Onu senden daha iyi tanıyorum, Troy. O, başkaları gibi değil. Sana iyilik ettiğini düşünüyordu.”

“Eh, yanılmış o halde, Gwen. Sen ve ben, ikimiz her zaman çok yakın olduk ve şu anda bunları konuşuyoruz. Adam aynen *dediğim* gibi yaptı. Sana bana bir iyilik yaptığını söylemiş olabilir ama o sinsî erkek tiplerinden. Sen ona aitsin ve araya gireceğimi düşündüğü için derhal müdahale etti. Bunun başka bir amaçla yapıldığını sakın düşünme.”

“Seni daha fazla üzme istemiyorum, canım ama senin rakip olduğunu düşündüğünü sanmıyorum,” dedim nazıkçe.

Kısa bir sessizlikten sonra “Peki,” dedi.

“Troy, bunu bize yapma.”

“Ben yapmadım, Gwen. Rambo yaptı.”

Bir şeyler söylemek üzere ağzımı açtım ama hat kesildi.

Telefonu kapattım, kapağına bakakaldım, sonra yine “*Kahretsin!*” dedim. Telefon yine elimdeyken çaldı.

Telefonu açıp derhal kulağıma götürdüm. “Telefonu bu şekilde insanların suratına kapatmak...”

“Bebğim,” dedi Hawk.

“Hawk?”

Şaşı nıştım, çünkü ona uzunca bir süre ulaşamayacağımı sanıyordum.

“Bana neden Ginger’ı aradığına dair iyi bir neden söyle.”

Telefon konuşmalarımı da dinlemek dâhil olmak üzere hakkımda her şeyi bildiğini fark edince donakaldım.

“Hawk...”

“Onu tanımıyorsun.”

“Hawk...”

“Birisini tanımıyorsan, onunla konuşmazsın.”

“Hawk...”

“Onunla konuşursan ve telefonları dinleniyorsa, neler konuştuklarınızı duyularsa, ya seni bulurlar ya da bir çıkarımda bulunurlar.”

Tamam, Hawk’un neden gıcık olduğuyla ilgili listeye eklenecek yeni bir madde çıkmıştı ama bir yandan da haklıydı.

“Telefonumda ismini görünce, kendimi tutamadım.”

“Hayır, ismini telefonunda gördün, kız kardeşin için endişelendin ve onu aradın,” dedi açıkça.

“Eh, ikisi aynı şey sayılır.”

İçini çekti: “Bebğim.”

“İşin olduğunu sanıyordum,” diye konuyu değiştirmeye çalıştım.

“İşim vardı ama merkez, telefonlarını da takip ediyor. Mo Jorge’yi aradı, Jorge de yanıma gelip olanları söyledi.

O, benim kadar meşgul değil. Lanet olasıca kız kardeşini aradığını anlatınca, işi gücü bıraktım.”

“Anladım.”

“Gwen, bebeğim, bana bir iyilik yap. Kız kardeşin için bir şeyler yapabileceğime inan. Onun için hiçbir şeyin elimden gelmediğini anlarsam da bunun duygusal çöküntüsüyle başa çıkabileceğime de inan. Tamam mı?”

Dizüstü bilgisayarımın kitaplarına, CD’lerine ve etrafıma baktım.

“Gwen, orada mısınız?”

İşini gücünü bırakmıştı. Benim için.

Ona duygusal çöküntüler konusunda güvenmemi istiyordu. Sığınağına baktım. Hakkında hiçbir ipucu elde edememişim.

Yine de, Troy’un yanıldığını biliyordum.

“Buradayım,” dedim alçak sesle. “Tamam, o iyiliği yapacağım.”

“Teşekkürler, Tatlı Bezelyem,” dedi yavaşça.

“Kız arkadaşlarım akşamüzeri buraya gelecekler, sorun olmaz, değil mi?”

“Olmaz, bebeğim.”

“Elvira da kız arkadaşlarımdan biri olduğuna karar verdi.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Tekrar işe dönmem gerekiyor mu?” diye sordum. Sesi sabırsız ya da meşgul gibi değildi ama telefonuna başkasını baktırıyorsa, tüm dikkatini vermesi gereken önemli bir işin ortasında olabileceğini düşünmüştüm.

Dikkatini bana vermişti. Kahretsin.

“Evet,” dedi.

“Tamam, seni rahat bırakayım.”

“Sonra görüşürüz, bebeğim.”

“Görüşürüz, Hawk.” Telefon kapandı.

Kapağını kapatıp, dalgın dalgın ileriye baktım.

Sonra, telefonumun kapağını tekrar açtım ve evime yapılan silahlı saldırıyı bildirmek üzere sigortacımın numarasını aradım.

Girmi Birinci Bölüm

Çarp ve Yak Kraliçesi

“**A**man Tanrım! Burası *süper!*” diye bağırdı salına salına içeri giren Tracy. Etrafa adeta Willy Wonka’daki gibi bir çikolata şelalesi olan bir şekerleme bahçesine girmiş gibi bakınıyordu. Mutfakta Elvira’yı gördü. “Selam! N’aber?”

“İş memnuniyeti, fasulye sıırığı, senden n’aber?” dedi Elvira kocaman bir gülümsemeyle. Kendi lakabının öcünü Tracy’den çıkarıyor gibiydi (daha doğrusu öyle olduğunu umuyordum).

Cam Tracy’nin yang’inin yin’iyse, Elvira da *hepimizin* ying’inin yang’iydi. Boyu beş elli olmalıydı. Yusuvarlaktı. Teni pürüzsüzdü ve muhteşem bir kahverengiydi. Saçlarının arkası ve yan kısımları kısacık kesilmişti ama alnını röfleli kalın ve ağır bir perçem süslüyordu. Üstelik, komando giysilerini o kadar andırmayan bir kıyafet giymişti ki resmen komikti. Hawk’un iş yerinin kılık kıyafet kuralları Elvira’nın giysilerine karşı değilse, ben de orada çalışmak istiyordum. Üstünde kısa, hardal renkli bir yün elbise vardı, tek omzu düşüktü ve kalçalarına kadar uzanıyordu; sivri topuklu ve parlak kırmızı renkli süet çizmeler giymişti.

Elvira mutfaka girmiş, “tabak” hazırladığını söylüyor-

du ama bunları Hawk'un kocaman, kare biçimli, lacivert tabaklarını kullanarak yapıyordu. Hawk'un depo dairesine Crate ve Barrel'dan ve Fresh and Wild'dan getirdiği torbalarla gelmişti. İşten erken çıkmayı başarabildiği için, oraya gelmeden önce alışveriş yapabildiğini söylemişti. Torbalar da yepyeni martini kadehleri (dörtlü, uzun saplı ve incecik bir takım), bir martini shaker'ı, kocaman bir tekerlek peynir, bir baget ekmek, üzüm, elma, çeşit çeşit zeytin, kornişon turşusu, kırmızı soğan marmeladı, krakerler, çikolatalar ve kocaman bir kutu da pate vardı.

Ha, bir de cosmopolitan malzemelerini getirmişti.

Beni martini kadehlerinde tavlamaştı. Getirdiklerinin geri kalanıysa ona sonsuza dek âşık olmama neden olmuştu. Ona resmi olarak kız grubuma kabul edildiğini söylemiştim.

Ciddiydim.

Ben bunları söylerken, Elvira güldü ve ben çoktan kız grubumda olduğunu düşündüğü ya da olmak istediği için güldüğünü sanmıştım.

"Tanrım, burada mı yaşıyor?" diye sordu Tracy'nin ardından gelen ve şaşkınlıkla ama biraz da temkinli bir merakla etrafına bakınan Cam.

"Boş alanları seviyor."

"Sevmesi gerek zaten," dedi Cam.

"Sen de kimsin?" dedi Elvira Cam'i şöyle bir süzüp. Cam ona baktı.

"Gwen'in en yakın arkadaşı."

Tracy bu sırada bara gidip dirseklerini tezgâha dayamış ve Elvira'ya "İkimiz aynı unvanı paylaşıyoruz," diyordu.

Elvira arka tezgâhta durduğum yere baktı. "Doğruyu söylüyorsan, kızım, kararını versen iyi olur, çünkü iki tane baş nedime olamaz. Arkadaşlarımdan biri öyle yapmayı de-

nemişti ama pişman olmuştu. İki arkadaşı her konuda birbiriyle yarışmıştı. Tabii, ilk başta her şey gayet iyi gözüküyor: iki tane gelin toplantısı, iki bekârlık partisi, her istediğinizi yapmaya çalışan iki kadın. Ama rekabet pisleşebilir. Hepsi birbirine girdi, büyük gün gelip çatığında da kimse bir diğeriyle konuşmadı. Felaketti. Müdahale etmek zorunda kaldım. Gelinin elbisesi üstüne uymamıştı. Kahrolası şeyi sırt kısmından bir ayakkabı bağıyla bağlamak zorunda kalmışlardı. Yani, bir kadın mihraba yürürken bir ayakkabı bağını gizleyemez ki. Ben de bu yüzden gelinin yanından yürümeye koyuldum. Çok komik bir manzaraydı. Komik görünmekten hiç hoşlanmam. Artık ben de onunla konuşmuyorum ama ayakkabı bağı yüzünden değil. Gelin *sabrımı* taşırdığı için. Her zaman taşıırdı zaten ama sanırım ona çok iyi davranmıştım. Ta ki canım artık iyi davranmak istemeyene dek.”

Ben hâlâ “iki nedimen olamaz” kısmında kalmıştım; bu yüzden de, bir yandan nefesimin kesilmemesine, diğer yandan da gözümün önüne gelen komando tarzı bir nikâh törenini görmezden gelmeye çalışıyordum: Hawk siyah bol bir pantolon giyyordu, bense dantelli, bembeyaz bir smokin ceket. Elimde bir buket çiçek taşıyordum, Hawk’sa otomatik bir tüfek. Hawk’un o iri av bıçağına hayranlıkla bakıyordum. Hawk beni resepsiyondan geçirip kucağında taşıırken, üstümüze mermiler yağıyor, zeminden dans pistine fırlatılan Molotof kokteyllerinin alevleriyle aydınlanıyordu.

Tracy de bu lafa takılmıştı ama onun gözünün önüne gelenler benimkilerden çok daha farklı olduğundan, ellerini çırpıp “İşte!” diye bağırırdı. “Elvira içerideki adamımız ve bu işin başka bir yöne gittiğini *söylüyor!*”

“Aman Tanrım, daha popomu tabureye bile koymadım ama cidden bir cosmo’ya ihtiyacım var,” diye homurdandı Cam.

“O zaman buraya gel de shaker’ı al, kızım,” dedi Elvira ona. Sonra, Tracy’ye baktı. “Bu işin başka bir yöne gittiğine gelince, Hawk’un evlenecek bir tip olup olmadığını bilmiyorum ama bir hafta önce bana sormuş olsaydın, ‘yok artık’ derdim. Ama adam bir hafta önce ayakkabı hediye edecek bir tip de değildi. O yüzden, her şey olabilir diyorum.”

“Cam, elini çabuk, cosmo’lar nerede?” diye fısıldadım.

“Geliyor, hayatım.”

“Eh, iyi olacağını düşünüyorum ama ben başından beri öyle düşünüyordum zaten,” dedi Tracy. Bir tabureye geçip tezgâha eğildi ve Elvira’nın tabaklarından birinden bir zeytin aldı.

Elvira’nın kullandığı zeytin bıçağı tezgâha çarptı ve Tracy’nin elinin üstüne sert bir şaplak indi.

“Daha işim bitmedi,” dedi Elvira. Tracy elini hızla geri çekip diğer eliyle tuttu ve şok içinde Elvira’ya baktı. “Her şey sunumla ilgili. *Sakin*, sunumumu bozayım deme.”

“Tamam,” diye fısıldayan Tracy bana baktı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Elvira yaptığı şeye devam etti ama korkutucu bir biçimde konuşmaya da devam etti.

“Merkezdeki çocuklar hayatta dedikodu yapmazlar. Dedikodulara dudak bükerek, kadınların yaptığı bir şey olduğunu düşünürler ve hafife alırlar. Yani, hafife alırlar derken, ayrıntılara girmezler demek istedim.”

Kahretsın!

Elvira devam etti. “Kimin yatağına girdiklerini anlatabilirler ama o kadar. İşin en tatsız kısmı da bu. Dedikodu yapılmayan bir iş yeri mi var yahu? Ama size şunu söyleyebilirim,” dedi bana dönüp. Elindeki bıçağı bana doğru salladı. “Çok uzun süredir, tüm ilgi *senin* üstünde.”

Kahretsın.

Elvira ekmeğe geri döndü. “Konuşmazlar. Fısıldamazlar. Hawk onları duysa mahveder ve tepesi atınca kimse bir daha işe mişe gidemez. Ama tabii, arada imalı bakışmalar olmuyor da değil. Bazen bir bakış her şeye bedeldir.”

Nefes alıp verişimi düzenlemek için, hayatta tanıdığım en istikrarlı kişi olan Cam’e baktım. Cam elinde buzla dolu bir shaker’la tezgâha doğru geliyordu ve dudaklarını ısırıyordu.

Kahretsin.

“Cam?”

Dudaklarını ısırmayı kesti ama yanıt verirken bakışlarını martini shaker’ından ayırmadı. “Efendim hayatım?”

“Söyleyecek bir şeyin var mı?”

“Tabii ki var,” dedi Elvira. “Raporları ben de duydum. Bu kızların ismini biliyorum. Camille. Sevkiyatta çalışıyor. Sevkiyat dediğim, karakolda yani. Memurlar bol bol dedikodu yaptıklarından, bugün olan biten her şeyi biliyor.”

O sırada sırtımı arkadaki tezgâha yaslamıştım ama bunu duyunca, at nalı tezgâha doğru gidip Elvira’nın yanına geçtim ve Cam’e daha dikkatlice baktım.

“Bugün neler oldu?” diye sordum.

“Bana arabada hiçbir şey anlatmadın,” dedi Tracy Cam’e bakarak. Camille votkaları kadehlere koydu ama hiçbir şey demedi.

“Cam,” dedim tekrar.

Cam votka şişesini bırakıp bana baktı. “Onu sevmek zorunda kalmak istemiyorum,” dedi.

Midemin burulduğunu hissettim.

Elvira geri çekilip kaşlarını havaya dikti. “Nedenmiş?”

“O...” Cam lafını tamamlamadan, kızılıklık suyuna uzandı.

“Cam,” dedim bir kez daha.

Kızılıklık suyunu bir kenara bırakıp bana baktı. “Peki, tamam. Leo beni arayıp olanları anlattı. Üstelik olaydan

hemen sonra anlattı, çünkü o sırada oradaymış. Beni aramak için de *sabırsızlanmış*.”

“Neler olmuş?” diye sordu Tracy.

“Hawk Delgado tam manasıyla çıldırdı, olan bu,” dedi Elvira.

“Ne oldu, ne oldu?” dedim şaşkınlıkla.

Cam evet der gibi başını salladı. “Jerry Travers’in üstüne yürümüş.”

“Jerry Travers da kim?” dedi Tracy.

Cam ona baktı. “Cabe Delgado’nun araştırmalarına göre, Gwen’in yedek olduğu söylentisini yayan adammış.”

Eyvah, dedim içimden ama midemde yine bir burulma hissettim.

“Eyvah,” dedi Tracy yüksek sesle.

“Eyvah demek yerinde,” dedi Elvira.

“Sonra neler olmuş?” diye sordum Camille’e.

“Leo’nun dediğine göre, Delgado bir karakola girip de bir polis memuruna saldıracak kadar aptal değil. Ama hoşnutsuzluğunu göstermeyecek de değil. Aynen böyle yapmış, hem de herkesin *ortasında*.”

“Bu işe bayıldım,” dedi Tracy heyecanla. “Sonra ne olmuş?”

“Leo Hawk’un adamın burnunun dibine girip bir güzel suratını dağıtmış ve herkesin önünde yeni bir suratla bırakmış,” dedi Cam. Midemdeki o tuhaf his bu sefer burulmaya dönüştü. “Yeni suratının hali pek de iç açıcı değilmiş. Herkes bundan bahsediyor.”

“Gerçekten mi?” dedi Tracy.

Cam evet anlamında başını sallayıp bana baktı. İfadesi şaşkıncıydı. Bu durum karşısında ne düşüneceğini bilemiyor gibiydi. “Leo sevinçten havalara uçuyordu. Hatta kendisi bile telefonda öyle olduğunu söyledi. Düşünsenize, Leo

asla bu sözcüğü kullanmaz. Bir kere, Jerry Travers'dan hiç hoşlanmaz, çünkü bu adam senin hakkında atıp tutuyor ve *dangalağın* teki. Onu ben de tanıyorum. *Gerçekten de* bir dangalak. Ama herkese anlattıklarını bana söyleyemedi, çünkü ne kadar yakın olduğumuzu biliyor. İkincisi, Leo muhteşem olduğunu düşünüyor, kanka. Yani, Delgado'nun karakola girip de senin hakkında kötü konuşulmaması gerektiğini o şekilde göstermesine bayılmış.”

Ben de bayılmıştım açıkçası. Tabaklara baktım.

“Elvira, elini çabuk tut; tutmazsan kurabiye hamurunu çıkaracağım,” dedim.

“Kurabiye hamuru kalp kırıklığı ve kız arkadaş sorunları içindir; neden şimdi onu çıkaracaksın?” dedi Tracy.

“Kurabiye hamurunun birçok işlevi vardır. Sadece kalp kırıklığı ve kız arkadaş sorunlarına iyi gelmez. Aşk hayatın hakkında ne yapacağını bilmediğim zaman da faydalıdır,” dedim.

“Sana şunu söyleyeyim,” dedi Elvira tabağa minik baget ekmek dilimleri yerleştirirken. Bunun yanında da ortasında parlak, sulu üzümlerin etrafında ince elma dilimlerinin dizildiği bir tabak duruyordu. “Hawk beni radara koysa, bir buçuk sene boyunca her hareketimi izlese ve başım derde girince adamlarını harekete geçirse... Bunlar olmasaydı, kurabiye hamuru falan da *olmazdı*. Yatağımın yanında dizlerimin üstüne çökmüş, dualarımı kabul etti diye Tanrı'ya teşekkür duası ediyor olurdum. Sonra, mor renkli olan ufak oyuncak ayımı güzel gözüküyor diye yatakta yanıma alır ve Hawk eve geri dönene dek dakikaları sayardım.”

“Yatarken gecelik giyerim,” dedim. “Ama seksi bir kaftanım var.”

Elvira başını çevirip bana baktı. “O kaftanı valizlerini hazırlarken gördüm, hayatım. Çok güzel. Ama Hawk sanki

satenden ve dantelden hoşlanıyor gibime geldi.”

Hımm. Elvira valizlerimi yaparken, giysilerimi iyice gözden geçirmiş olmalıydı.

“Hawk gerçekten de satenden ve dantelden mi hoşlanıyor?” diye sordu Tracy.

“Hayır, ne varsa kabulümdür tarzı bir erkek,” dedim. Daha doğrusu, ne varsa çıkar tarzı bir erkekti.

Elvira sırttı. “Aynen öyle.”

Cam’e baktım. “Camille. Cosmo’lar.”

Cam paslanmaz çelik sürahiyi kaldırıp sallamaya koyuldu.

“Pekâlâ, sana sadece işlerin biraz ağır başladığını söyleyeceğim,” dedi Tracy hepimizin bildiği bir şeyi söyleyerek. “Ama bazen erkeklerin bağlanmayı istediklerini fark etmesi biraz zaman alır.”

“Bilmez miyim,” diye homurdandı Camille. Shaker’ın kapağını çıkarıp kadehlere cosmo’ları doldurmaya koyuldu.

Dudağımı ısırp Tracy’ye baktım. Sonra “Leo sana bağlı,” dedim.

“Hı-hı,” diyen Cam kadehleri doldurmaya devam etti.

“Seni çok seviyor,” dedi Tracy.

“Hı-hı.” Cam shaker’ı tezgâha koyup, kadehleri bize vermeye koyuldu.

“Bağlılık konusunda sorunu olan bir erkeğin mi var kızım?” diye sordu Elvira. Pateyi tabağa dizilmiş krakerlerin ortasına boşalttı.

“Beş senedir birlikteyiz, dört senedir aynı evde yaşıyoruz,” dedi Camille.

“Tanrım,” diye mırıldandı Elvira ekmek bıçağıyla peynir kutusunu açmaya çakışarak.

“Güzel şeyler olacak, hem de çok yakında,” dedim. “Hissediyorum.” Elime cosmo’mu aldım. “Az kaldı, Cam, biliyorum.”

“Ben de biliyorum!” dedi Trace ama Elvira bana bakıyordu.

Sonra, bakışlarını Cam’e çevirdi. “İnsanları şıp diye anlarım,” dedi ekmek bıçağını suratına kaldırıp suratının tam dibinde bir daire çizerek. Nefesimi tutmuş ne diyeceğini merak ediyordum. “Suratlar,” dedi. “Asla yalan söylemez. Şu televizyon programı gibi. Bu konuda cidden yetenekliyim. Bu arkadaşın da yalan söylemiyor. Kendim de bağlılıkla ilgili çok sorun yaşadığımdan, yalan söyleyemem. O kadar çok aynı durumda kaldım ki, Denver Bağlılık Sorunları Rehberi falan yazabilirim ama arkadaşım iyi şeyler olacağını görüyor, hissediyor. O, senin en yakın arkadaşın, bu konuda yalan da söylemiyor. Ekmek bıçağını Cam’in suratına doğrulttu. “Yani, erkeğine biraz vakit tanıyacaksın.”

Elvira son sözlerini söyledikten sonra, Cam bıçağa üç santim mesafeden bakarken, uzanıp Elvira’nın bileğini tutup elini ve bıçağı aşağı indirdim. Bunu yapınca, bana döndü.

“Hawk’un bu evde doğru bıçak kullanımıyla ilgili kuralları var,” dedim.

“Eminim ki vardır,” dedi Elvira. “Ninja yıldızlarıyla ilgili de kuralları var mı?”

“Muhtemelen,” diye mırıldandım, çünkü gerçekten de olabiliirdi.

“Bir cosmo alabilir miyim?” diye sordu Tracy, Cam de kadehleri hepimize dağıtma işini tamamladı.

“Tabaklar hazır,” dedi Elvira peyniri üzümlerin yanına koyup. “Oturma odasına geçelim.”

Kızlar kocaman yemek tabaklarını aldılar, ben de raflardan ufak tabakları aldım ve hep birlikte oturma alanına geçtik. Cam ve Tracy yatar koltuklara geçtiler. Elvira’yla ben de koltuğun iki ucuna oturduk. Tabakları önümüzdeki

sehpaya yerleştirdik ve üçümüz öylece yiyeceklere bakakaldık. Bunun sebebi, kısmen kimsenin Elvira izin vermeden yiyeceklere dokunmak istememesiydi, kısmen de yiyeceklerin sunumu konusunda haklı oluşuydu. Bu konuda çok becerikliydi. Her şey çok güzel gözüküyordu. Bir dergi için fotoğrafları çekilebilirdi

“Eee?” dedi Elvira. “Ne bekliyorsunuz? Saldırın.” Hepimiz yiyeceklere akbabalar gibi saldırdık.

Elime aldığım baget ekmek dilimini kırmızı soğan marmeladına batırdım, üstüne de pate ve turşu dilimleri koyup bir ısırık aldım ki Elvira “Şu minik servis tabaklarından da alsaydım keşke,” dedi. “Hani, şu şık kupları olanlardan. Crate ve Barrel’da iyi bir şeyler vardı. Peynir, pate ve harika tabaklar olunca, şık kulplu servis tabaklarına ihtiyaç oluyor.”

Hawk’un beton, demir ve tuğla depo sığınağı ince saplı, şık martini kadehlerini kaldırabilirdi ama şık kulplu servis tabaklarını muhtemelen kaldıramazdı.

Ama bunu Elvira’ya söylemedim.

Bunun yerine, ortalığa (yani, Elvira beni tanımadığı için aslında Tracy’ye ve Cam’e) “Sizce çok mu içime kapanıyorum?” diye sordum.

Tracy ve Cam sehpanın karşısından birbirlerine baktılar.

“Bu, evet demek,” dedi Elvira peynirini ve elma dilimini çiğnerken.

Önce Trace’e, sonra Cam’e baktım. “Öyle mi?”

“Kanka...” dedi Cam.

“Sorun değil,” dedi Tracy hemen. “Hepimiz kendimizi korumak için ne gerekiyorsa yapıyoruz, senin de bunu yapabilmek için hayal dünyanda yaşaman gerekiyor.”

“Hayal dünyasında falan yaşamıyorum,” dedim ama

doğru değildi. Çoğu zaman gerçekten de bir hayal dünyasında yaşıyordum. Sadece, *her zaman* yaşamıyordum. “hayatımı yaşıyorum, Dışarı çıkıyorum. Eğleniyorum. Kendimi gösteriyorum.”

“Leo sana Çarp ve Yak Kraliçesi diyor,” dedi Cam.

Ona bakıp “Ne?” dedim.

“Çarp ve Yak Kraliçesi. Giyinip süsleniyorsun, dışarı çıkıyorsun, gülücükler saçıyorsun, sohbet ve flört ediyorsun... Sonra da ‘Hey! Seninle konuşmak güzeldi! Görüşürüz’ deyip gidiyorsun. Ne numaranı veriyorsun, ne de başka bir şey yapıyorsun. Erkekler onlardan hoşlandığını, seninle birlikte olacaklarını sanıyorlar ama sonra sen kıcını dönüp gidiyorsun. Çarp ve Yak Kraliçesi.”

Hımm. Vay canına.

“Öyle mi yapıyorum?” diye sordum ama bunu yaptığımı biliyordum. O ana dek bilmediğim şey bunu *bildiğimdi*. Arkadaşlarımdan duyunca, bildiğimi fark etmiştim.

“Kesinlikle,” dedi Tracy cılız bir sesle.

“Delgado öyle mi yaptığını söyledi?” diye sordu Cam. Evet der gibi başımı salladım. “Neden?”

“Biz... Biraz tartışıyorduk. Ona dedikleri hakkında düşünmem gerektiğini söyledim, o da düşünmem gerekmediğini, bir hayal dünyasında yaşayıp kendi içime kapandığını söyledi. Ona kendimi tamamiyle vermediğimi iddia etti. Dedğine göre, tek elimi havaya kaldırıp kendimi ondan korumaya çalışıyormuşum.”

Tracy’yle Cam yine birbirlerine baktılar.

“Bunu ben de fark ettim”, dedi Elvira.

“Ama ben arkadaş canlısı ve açık sözlü birisiyim!” dedim itiraz ederek.

Cam içini çekip cosmo’sundan bir yudum aldı. Yine beni söyleyeceği şeye hazırlıyordu.

Kahretsin.

Sonra, "Hayatım," dedi, "Geçen hafta çok şey yaşadığını biliyorum ama Delgado'yla olan ilişkin hakkında biraz düşünecek fırsatın oldu mu?"

"Evet," dedim hemen. "Sürekli olarak bunu düşünüyorum zaten."

"Peki, ne sonuca vardın, canım?" diye sordu Elvira.

"Bilmiyorum, biraz daha düşünmem gerek."

Elvira Tracy'ye bakıp iri gözlerini devirdi. Tracy kıkırdamaya başladı.

Kahretsin. Yine içime kapanıyordum.

"Tamam, bana fikrini söyle o zaman," dedim Cam'e tehlikeli bir soru sorduğumu bilerek.

"Söyleyeceğim."

Harika. İmdat! Soruyu ben sormuştum ve Cam ona yaraşır bir biçimde yanıt verecekti.

"Hiç bunca zaman kimseye bağlanamadığını ama bu adamla bir kere, bak *bir kere* konuştuktan sonra hayatına aldığının farkında mısın?"

Hayır. Hayır, hiç farkında değildim. "Hayır," diye fısıldadım.

"Peki, diyelim ki Hawk seni ziyarete geldiğinde, ağzını konuşmaktan başka şeyler için de biraz açmış olsaydın, sence şimdi en durumda olurdun?"

Tanrım. Bir şey demedim ama Cam yanıtı yapıştırdı. "Şu anda olduğun yer, hayatım."

Aman. *Tanrım.*

"Be-ben..."

"Tam bir buçuk senedir elin havada, Gwennie," dedi Tracy nazikçe.

Elvira'da cosmo'sunu yudumlarken "Hı-hı," dedi.

Tanrım! Hawk'un haklı çıkmasından nefret ediyordum!

“Sizce... Si-sizce, elimi artık indirmeli miyim?” diye sorum kekeleyerek.

“Evet,” dedi Tracy hemen.

“Kesinlikle,” dedi Elvira onun ardından.

“Jüri hâlâ bu konuyu düşünüyor,” dedi Cam ayağa kalkıp konun kapandığını ima ederek. Artık kendime çeki düzen vermemin vakti gelmişti. Cam bunu “Biraz daha cosmo yapacağım,” diyerek belli etti. Sonra, on iki santimlik topuklu ayakkabılarıyla mutfığa yöneldi.

Öne eğilip bir salkım üzümle, bir avuç çikolata aldım. Bunların hepsini düşünmem gerekiyordu.

Belki de gerekmiyordu. Kahretsin.

Cam cosmo’ları hazırladı, bizler de yiyip içtik. Aslında, Hawk’un söylediği bir sürü şeyden daha söz etmek istiyordum. Bunun bir sebebi de Elvira’nın orada olmasıydı. Elvira dört senedir onun için çalıştığını söylediğinden, faydalı bilgiler verebilirdi. Ama Elvira’nın bir yandan da patronu hakkında dedikodu yaptı diye muhteşem yün elbisesiyle ve parlak kırmızı süet çizmeleriyle başını derde sokacak kadar dağıtmaması ya da ayrıntılardan söz etmemesi gerekiyordu. O yüzden, sorularımı kendime sakaldım.

Bunu aynı zamanda, dibe vurursam Hawk’a sormak için de yapıyordum.

Kulak tırmalayıcı garaj kapısının gıcırdayarak açıldığını duyunca, herkesi tuhaf bir heyecan sardı. Tracy Hawk’un eve geldiğine benim için acayip sevinmişti. Elvira da aynı durumdaydı, çünkü o da Hawk’la etkileşime geçmemi istiyordu. Dahası, Cam de muhteşem zihinsel güçleriyle onu incelemek ve hakkında ne karar vereceğini görmek için geldiğine heyecanlanmıştı. Son olarak, ben de Tracy gibi heyecanlanmıştım, çünkü Hawk’un eve döndüğüne sevinmiştim.

Garaj kapısından gelen bir gıcırtı daha kapının aşağı indiğini haber veriyordu; sonra, iç kapı açıldı ve Hawk dört çift kadının bakışları altına içeri girdi. Başımı çevirmiş ona bakarken, içerideki dört kadının ona bakmasından hiç rahatsız olmadığını fark ettim. O, Hawk'tu: Kendinden emin, güveni tam, zarif, güçlü bir adamdı. Dikkatimi ilk çekenler de bunlardı zaten.

Ah Tanrım.

Dosdoğru koltuğun arkasına geldi, ben de başımı çevirip onu izledim.

“Selam,” dedim alçak sesle.

Bir yandan eğilirken, bir yanda da saçlarımı omzumdan diğer tarafa attı, başını eğip kulağımın arkasını öptü.

Dudaklarını kaldırmadan “Selam, bebeğim,” dedi.

Elvira'nın “Hımm, hımm,” diye mırıldandığını duydum ve bunu sadece bir anlığına fark ettim, çünkü hem midem burulmuştu, hem de bacaklarımın arasında o güzel titreşimi hissetmiştim.

Hawk doğruldu, boynumu tuttu ve siyah gözleriyle oturma alanındaki kadınlara baktı.

“Hanımlar,” diye mırıldandı.

“Selam,” dedi Tracy heyecanla.

“N'aber, Hawk,” dedi Elvira.

Camille'se ona bakmakla yetindi.

Elini boynumdan çekti, koltuğun etrafından dolandı ve yanıma geldi. Benimle koltuk kolunun arasına otururken, ona yer açmaya çalıştım. Kollarından birini omzuma atıp beni kendisine çekerken, diğer eliyle de cosmo'mu aldı.

Ona bakıp martini bardağından içkiyi yudumlayışını izledim. Onu izlerken, zihnim başka yerlere gitti; benim kadehimden içtiği için midem buruldu. Düşündüğüm diğer şeyse, cosmo'mu bitirmeden kadehimi geri almaktı.

Bu iki düşünceden hangisinin kazandığı da hiç şaşırtıcı değildi.

“Sen de ister misin?” diye sordum imalı imalı.

“Seninki iyi,” dedi imalı yanıtıma aldırış etmeden. Kadehi bana geri uzatıp öne eğildi ve tabakta kalan birkaç elma dilimini aldı. Sonra, geriye yaslanıp, dilimlerden birini ağzına atıverdi.

Kızlar grubuna dönüp bir açıklama yaptım. “Hawk’un bedeni tapınağıdır. Votka sistemine karışınca, bir dakika içinde anafilaktik şoka girecek. Panik olmaya hiç gerek yok, adrenalin enjeksiyonunu hazır tutacağım.”

Tracy yine kıkırdadı. Elvira’ysa yüksek sesle güldü. Hawk her zamanki gibi erkeksi kahkahasını patlatırken, Cam de beni şaşırtarak sırttı.

“Mo üç buçukta çıktığını söyledi,” dedi Hawk gülüşmeler kesildikten sonra. Ona bakınca, Elvira’yla konuştuğunu gördüm.

Elvira başını salladı. “Aynen öyle.”

Dudağımı ısırıp Tracy’ye baktım.

“Bu da şu yaratıcı bir biçimde gizlenmiş maddelerden biri mi olacak?” diye sordu Hawk. Öne eğilip birkaç tane üzüm aldı ve boşalmış tabaklara baktı.

“Gwen’i maliyet merkezi olarak gösterdim,” diye yanıt verdi Elvira soğukkanlı bir biçimde.

“İyi bir fikir sanırım,” diye mırıldanan Hawk geriye yaslandı.

Yutkundum ama Tracy heyecanla ellerini çırpmamak için, kadehini bir kenara koyup ellerinin üstüne oturdu.

Hawk’a baktım. “Doğru dürüst bir yemek yemek ister misin?”

“Buğulanmış sebzeler ve beyaz peynir yedikten sonra post-travmatik stres belirtileri gösterecek misin?”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Akşam yemeğine bunları mı istiyorsun?”

“Evet.”

“O halde, muhtemelen evet. Maliyet merkezime psikoloğa yapacağım ziyaretler de dâhil mi?”

Kolunu omzuma atıp beni ani ve sert bir hareketle kendisine çekerken sıırttı. Göğsüm göğsüne çarparken, Hawk eliyle saçlarımı kaldırıp başımı tutarken ve çevirip beni öperken, cosmo’yu dökmemeye çalıştım. Kısa bir öpücüktü ama Hawk’un her öpücüğü gibi çok tatlıydı. Ama bazı öpücükleri daha tatlıydı.

Beni hafifçe geriye bırakıp “Bebeğim,” dedi gülümseyerek.

“Hani beni, seni güldürdüğümde öpecektin?” diye sordum.

“Öyle yaptım.”

“Ama seni güldürmedim.”

“Güldürmedin ama beni güldürmek istediğin zaman da seni öpeceğim.”

“Yani bana sözlü uyarı bile yapmayacak mısın?”

Elini enseme kaydırdı. “Kurallar bunlar, Tatlı Bezelyem.”

“Tatlı Bezelyem,” diye Tracy iç çekince, orada yalnız olmadığımı hatırladım.

Geri çekilip arkama yaslandım ve kızlara baktım. Tracy aleni bir biçimde gülümsüyordu ve başından beri Hawk hakkında yanılmadığı için adeta mutluluklar diyarına uçmuş gibiydi. Elvira martini kadehinin ardında sırtıyordu ama muhtemelen hâlâ komandoların anlatacağı dedikoduları dinlemeyeceğine üzülüyordu. Cam kadehinin dibinde kalan cosmo’yu karıştırıyor, dikkatle Hawk’u süzüyor ve bir buçuk senedir Hawk’un serserinin teki olduğuna dair

düşüncesinden vazgeçmek istemiyor gibi duruyordu ama onun da fikrini yakında değiştirmek üzere olduğunu görebiliyordum.

“Sebze buğulamam gerek,” dedim. “Başka sebze yemek isteyen var mı?”

“Ben almayayım,” dedi Tracy.

“Benim de eve dönmem gerek,” dedi Elvira cosmo’sunun son yudumunu bitirip.

“Ben de öyle, vardiya erken,” dedi Cam.

Hawk uzanıp kadehimi tekrar aldığında, Tracy “Cam gidiyorsa, ben de gidiyorum. Beni eve o bırakacak,” dedi.

Hawk içkiden bir yudum alıp Tracy’ye baktı. “Gwen’le takılmak istersen, seni eve ben de bırakabilirim,” dedi.

“Cidden mi?” dedi Tracy gözlerini iri iri açıp. Hawk’un onu eve bırakmayı teklif etmesi, umudunu kaybetmemek konusunda bir başka göstergeydi.

“Tabii,” dedi Hawk.

Tracy bana ve Hawk’a baktıktan sonra “O halde, biraz daha kalmak isterim,” dedi.

“Kal tabii,” dedi Hawk içkimi bana geri verip elma dilimlerinden sona kalanları alarak.

Kız grubu harekete geçti. Tracy’yle birlikte Cam’le Elvira’yı kapıya kadar geçirip veda ettim ve her şeyin yolunda olduğuna dair ikna ettim. Bizler vedalaştıktan sonra, Hawk açtığı buzdolabının önünde başını sallayarak veda etti. Kızlar gittikten sonra, Tracy’yle birlikte mutfığa girdik, Hawk da dizüstü bilgisayarını açtı. Çalışma masasındaki lambayı açmadan önce, ekranın suratını aydınlatışını gördüm. Tracy tabakları toparlarken, ben de sebzeleri buğulayıp beyaz peynir dilimledim. Hawk ben sebzeleri tabağa koyarken, Tracy de birer cosmo daha hazırlarken yanıma geldi. Hep birlikte, oturma alanına geçtik. Tracy

önceden oturduğu yatar koltuğa geçti. Hawk da kendi köşesine çekilip, yemeğini yerken yanında olmamı istedi.

Tracy oradayken, Hawk randevuya çıktığımızdan farklı davranıyordu. Sohbet ediyordu. Hali tavrı rahattı, bazen komik oluyordu; tamamıyla şeffaf davranmıyordu ama kasıtlı olarak mesafeli de durmuyordu. Hatta zaman zaman nazik bile olabiliyordu.

Hımm.

Hawk tabağını bulaşık makinesine koymak için müsaade isteyip dizüstü bilgisayarının başına döndüğünde, Tracy sevinçten neredeyse titrer haldeydi. Üstelik bunun üç cosmo içmiş olmasıyla da pek bir alakası yoktu.

Tracy'yle sohbet edip kıkırdadık (daha çok kıkırdadık), sonra Hawk onu evine bıraktı. Onlar çıktıktan sonra, ben de ortalığı toparlayıp yatmak için hazırlandım. Yatağa girip tam sızmak üzereyken, garaj kapısının açıldığını duydum. Çok geçmeden, Hawk'un sığınağındaki ışıklar teker teker söndü ve onun yatağın bulunduğu platforma geldiğini duydum. Ilık elini sırtımda, ağırlığını yatakta hissettim. Bana arkadan sarılmasına fırsat vermeden ona döndüm.

Kolunu belime attı. "Eee, karar nedir?" diye sordu karanlıkta kızların o gece neden beni ziyarete geldiğini çok iyi biliyormuş gibi.

"Belli ki, ben Çarp ve Yak Kraliçesiymişim."

"Nasıl yani?"

"Leo bana öyle diyor. Önce flört edip, sonra erkekleri yüz üstü bırakıyormuşum."

"Bebeğim," dedi Hawk.

"Bunu fark etmemiştim ama sanırım gerçekten de öyle yapıyorum."

"Adamlarım bana senin için Mavi Hayalar Patroniçesi diyorlar."

Bedenim kasıldı ve Hawk elini geceliğimin altına sokup yukarı sıyırdı. “Öyle mi?” dedim.

“Evet,” dedi geceliğimi sıyırmaya devam ederek.

“Ama Elvira bana onların hiç dedikodu yapmadığını söylemişti.”

Gecelik ta başıma kadar yükseldi, kollarımdan yukarı çıktı, sonra da çıplak kaldım. Çıkması da iyi olmuştu, çünkü elimize dolanıyordu. Hawk elini sırtımdan aşağı kaydırıp külotumdan içeri soktu ve popomu sıktı. Hımm. Güzeldi.

“Elvira’nın yanında konuşmazlar,” dedi. “Bunu yapmamayı öğrendiler. Elvira patolojik bir biçimde dosta canlısıdır, insanlarla hemen kaynaşır ve adamlarımın hayatına girip çıkan kadınları derhal sahiplenir. Birisinin en yeni ve en iyi arkadaşıyla çalıştıklarında, onları azarlamak da güçleşir.”

Hımm. Elvira bana da aynen öyle davrandığı için, Hawk’un dediği doğrudu ama bu konuyu zerre kadar umursamıyormuş gibiydi. Belki de o an için bu konuyu üstelememeliyim diye düşündüm. “Mavi Hayalar Patroniçesi mi?” dedim.

“O adamların seni izlediğini biliyorsun. Neler yaptığını gördüler. Tüm doğru sinyalleri verip erkekleri umutlandırıyor sun; o kadar umutlandırıyor sun ki, seni elde etmek için böbreklerini satacak hale geliyorlar ama sonra onlara sırtını dönüyorsun.”

Hımm.

Hawk beni popomdan kavrayıp daha da kendisine çekerken, dizi bacaklarımın arasına girince, bacağı mı beline atmak zorunda kaldım. Başını kaldırıp suratını boynuma gömdü.

“Bu gece başka en gibi kararlar verildi?” diye fısıldadı tenime karşı. Ürperdiğimi hissedip ona sarıldım. Kolum

bedeninin altına geçirince, pürüzsüz tenine ve sırtının kaslı hatlarına dokundum.

“Beni epey düşündürdüler,” diye fısıldadım ve boynuma doğru gülümsediğini hissettim.

“Anladım,” dedi alçak sesle. Sonra, dilini tenimde hissettim. Hımm.

Ellerim sırtında gezinirken, kalçalarımı onunkine bastırdım. Hawk bacağına biraz daha kaldırdı.

Hımm.

“Troy beni yerle bir edeceğini söylüyor,” dedim neden bunu söylediğimi bilemesem de. “Hem de asker postallarıyla.”

Başını tekrar yastığa yasladı. “Troy’la mı konuştun?”

Başımı yastıkta evet der gibi sallarken, keşke bir şey demeseydim diye düşündüm; çünkü ben bir şey söyleyince dudaklarını geri çekmişti. “Ginger’dan sonra.”

“Bebeğim, Troy beni bu tür şeyler söyleyecek kadar tanımıyor.”

“O da aynı şeyi söyledi. Sen de ona söylediklerini söyleyecek kadar iyi tanımıyorsun onu.”

“Seni etkilemek için fırsatı kaçırmamış bakıyorum,” diye homurdandı Hawk.

“Ona çok sert davrandın, Hawk,” diye fısıldadım.

“Gerçekleri söyledim, Gwen. Hayatına tam anlamıyla girmeden, bir buçuk sene boyunca seninle yatıp kalktım. O süreç boyunca, sen de hayatına devam edebilirdin. Troy sana ne kadar zamandır böyle davranıyor? Ne yaptığını anlamazsa, sence bunu bir başka kadına da yapma şansı ne kadar?”

Eh, bu konuda haklıydı doğrusu.

“Bana âşık olduğunu söyledi,” dedim yine fısıldayarak.

Hawk bir an için kıpırtısız kaldı, elini popomdan çekti ve göğüs kafesimden göğüslerime götürdü. Sonra, göğüs uçlarını okşadı.

İnanılmaz bir histi.

“O halde, her ne olursa olsun sana çok iyi bakacağımı söyledിğinde memnun olacaktır.”

Şey... *Yaşasın!*

“Hawk,” dedim ama göğsümü tuttu ve başını eğip göğüs ucumu ağzına aldı.

Yaşasınyaşasınyaşasın!

Zevkle inledim.

Göğüs ucumu bırakıp dudaklarımı öptü ve başparmağıyla sertleşmiş göğüs ucumu ovalamaya devam etti. Sonra da “Ben göğüslerini okşarken, sen de kendine elle,” dedi.

“Tamam,” dedim nefesim kesilmiş halde bu emrine itaat ederken.

Parmağım o hassas noktama dokunduğu anda, Hawk başını hafifçe yana eğdi, dudaklarımı öptü ve diğer parmağı da göğüs ucumu kavramak için başparmağına eşlik etmeye başlayınca, Troy’u, kız gurubumla cosmo’lar içtiğimizi ve kendi kabuğuma çekilmeyi unuttum. Hayali elimi aşağıya indirdim, Hawk’u benden uzak tutmayı kestim ve anı yaşadım.

Girmi İkinci Bölüm

Senden Bir tek Bunu İsteyebilirim

Hawk beni sırt üstü çevirdi.

“Bebeğim,” dedim. “Henüz işim bitmemişti.”

Penisini içime soktu. “Bir zaman sınırı var, Tatlı Bezel-yem,” diye inledi. “Sen kendini hazırla, gerisini bana bırak.”

Haklıydı. Hawk bir süre bana doruğa ulaşmam için süre tanıyordu. Sonra, “doruğa ulaşamazsam,” bu hakkımı elim-den alıyordu.

Tıpkı o sıradaki gibi. Bacağımı koluyla kaldırıp dizimin arkasına çekip kavradı, ılık elini bacaklarımın arasına gö-türdü ve yatakta dümdüz tuttuğu koluna dayandı.

Başını eğip alev alev yanan gözleriyle, suratında aç bir ifadeyle bacaklarımın arasında birleştiğimiz noktaya baktı-ğını gördüm. Gördüğü şey hoşuna gitmişti. Sırf onu izleye-rek bile, orgazm öncesi şiddetli bir titreme hissettim.

Sonra, her zaman kalçalarıyla yaptığı şeyi yaptı ve beni inletti. Bunu yapması çok ama *çok* hoşuma gidiyordu. Son-ra, yine içime girdi.

“Hawk,” diye inleyip elimi aşağı kaydırdım ve içime gi-rip çıkan penisini kavradım. Birleşme noktamızı, içime ne kadar güçlü bir biçimde girip çıktığını hissettim. Harikay-dı. Islaktı. Sertti. Ateşliydi.

Bakışlarımız kilitlenince, yine kaçılarıyla yaptığı o hareketi tekrarladı. Boynumu geriye atıp orgazma ulaştım. Benden kısa bir süre sonra da Hawk doruğa ulaştı.

Bacağımı bıraktı ve birden sıcaklığını ve ağırlığını hissettirdi. Kollarımı ve bacaklarımı bedenine sarıp, bunun keyfini çıkardı.

Suratını boynuma gömdüğünde, ben de burnumu omzundan aşağı sürttüm. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Yapmam gereken işler var, bebeğim,” diye mırıldandı.

Sabah olmuştu. Bir durum değerlendirmesi için kızların bir araya gelişinden sonraki sabahı. Bana çok iyi bakacağına söz vermesinin ertesi sabahıydı.

“Tamam,” dedim.

Yapması gereken işler olduğu halde, yine seks yapıp oradan sıvışmamıştı. Dudaklarını benimkilere dayayıp hafifçe defalarca öptü, sonra da alt dudakımı ısırıldı.

Kahretsin, dedim içimden ama bunu yapması hoşuma gidiyordu.

O kadar hoşuma gidiyordu ki, üstümden yana kaydığında, ona tutundum ve kendimi üstünde buldum. Bacaklarımı açıp üstüne oturdum, kollarımı yatağa, göğüslerimi göğsüne daydım. Saçlarım her ikimizin suratının etrafına yayılmıştı.

“Gwen,” dedi alçak sesle.

Tanrım, ismime resmen bayılıyordum.

Elimi kaldırıp suratına götürdüm ve başparmağımı kaşının, elmacık kemiklerine ve gülümsüyor olsa gamzesinin olacağı yerde gezdirdim. Hawk da gözlerini gözlerimden ayırmadan bunu yapmama izin verdi.

“Bana çok iyi bakacağına söz veriyor musun?” diye sordum heyecanla.

Kalçamdaki elini belime götürüp, beni kendisine doğru çekti. Boynumdaki eli de suratımı suratına doğru çekince, birbirimizden bir nefes kadar uzakta kaldık.

“Söz veriyorum,” dedi.

“Yemin eder misin?” diye ısrar ettim.

“Yemin ederim, bebeğim.”

“Sen de elini kaldırıp beni uzak tutmaya çalışmıştın, Hawk.”

“Ama ben elimi bir süre önce indirdim, Gwen.”

Kahretsin. Haklıydı. Kesinlikle haklıydı.

Başımı evet anlamında sallayıp azıcık eğdim ve dudaklarını öptüm. Kollarıyla beni biraz daha sıkıca kavradı ve beni sırt üstü yatırıp, dudaklarımı uzun, sert, ıslak ve harika bir öpücükle ödüllendirdi. Sonra, başını kaldırıp “Kendini bana teslim ettin mi?”

“Deneyeceğim.”

“Senden isteyebileceğim tek şey bu, Tatlı Bezelyem,” diye mırıldanıp dudaklarını yine o üç bölgede gezdirdi ve alt dudakımı bu sefer ısırmadan “Bu gece dışarı çıkıyoruz,” dedi.

İşte bu, hoşuma gitmişti. “Tamam.”

“Benim için hoş bir şeyler giy, bebeğim,” dedi emir verir gibi.

“Tamam,” dedim yine.

Bana gülümseyince, gamzeleri ortaya çıktı ve beklediğim gibi, alt dudakımı ısırdı.

Güzel bir histi.

Daha yeni öğleden sonra olmuştu ve buzlukta beni çağıran donmuş Twix çikolataları, yangın bombaları, ateşli saldırılar ve güvelik sistemi kuran komandolar olmadan, iki gün boyunca durmadan çalışmışım. Programımın önüne geçmişim. Bir başka yazar da bana bir iş yollamıştı ama tes-

lim tarihine daha o kadar çok süre vardı ki, düzenli olarak çalışabiliyordum. O ayki kazancım harika olacaktı.

“Sigortacı aradı,” dedim telefona. Pencereye gidip pek de hoş olmayan çalılıklara, beton zemine ve hemen yanımdan akan, güzel sayılabilecek ufak nehre ya da büyük dereye baktım. “Onunla kendi evimde görüşmem gerek.”

“Ne zaman?” dedi Hawk.

“Üçte.”

“Adamlarımdan birini yollarım.”

“Teşekkürler, bebeğim,” dedim. Hawk yanıt vermeyince, konuşmaya devam ettim. “Bu geceyle ilgili bir şeyler söyleyebilir misin?”

“Ne olmuş bu geceye?”

“Şey, minik siyah elbise ve topuklu ayakkabı gecesi mi olacak? Parıltı bir bluzla blucin mi, yoksa tişört ve motor çizmesi mi?”

“Motor çizmelerin mi var?”

“Hayır ama Denver’da milyon tane Harley Davidson mağazası var. Belki adamın yolda beni oraya götürür.”

“Milyon tane mi?” dedi gülümsermiş gibi.

“Milyon değilse de yüz binlerce.”

Erkeksi, boğuk kahkahasını duydum.

Sonra, “Bebeğim, motor çizmeli kadınlardan pek hoşlanmam.”

“Peki, o zaman o kıyafet liste dışı kaldı.”

Hawk yine güldü. En sonunda “Elbise, topuklu ayakkabılar, tişört ve çizme arası bir şey olabilir. Uygun mu?” diye sordu.

“Evet,” dedim ve “Ay, unuttum! Meredith aradı,” diye bağırdım. “Bizi akşam yemeğine davet etmek istiyormuş ama kendi evlerinde temizlik daha yeni başladığından, Rock Bottom restoranına gitmek isteyip istemeyeceğimizi sordu.”

“Elvira’yı arayıp programımı kontrol etmesini ve ailemin numarasını vermesini söyle.”

“Ailenin numarası mı?”

“Seninkileri sevmişlerdi, onlar da gelmek isteyebilirler.”

Birden, dışarıdaki çalılıklar, beton zemin ve ufak nehir ya da büyük dere gözlerimin önünden kayboldu ve görüşüm bulanıklaştı. Ailelerimizle birlikte kontrolden çıkmış, et bıçakları ve ağlamayı da içeren bir aile dramı ayrı şeydi, sıradan bir akşam yemeğiymiş gibi ailelerimizi bir araya getirmek ayrı şeydi.

“Gwen?”

“Efendim?”

“Hat kesildi sandım.”

“Buradayım.”

“Tamam, Elvira’yı ara.”

“Peki.”

Peki diyebilmiştim ama başka bir şey diyecek halde değildim. Gizemli adamımın ailemi, benim onun ailesini tanıdığını, iki tarafın çoktan tanıştığını ve ikimizin nerdeyse birlikte yaşadığını fark ettim.

Bunu fark ettiğim anda da, ne kadar ödümün koptuğunu anladım.

Hawk bana kendimi ona teslim edersem, benim bir hazine olduğumu görme ihtimali olduğunu söylediği için ödüm kopuyordu. Ama istediği şeyin ben olmadığını da anlayabilirdi.

Ama beni en çok korkutan şey, istediği şey olmayı ne kadar çok istediğimdi. Gerçekten de hazinesi olmak istiyordum. *Gerçekten.*

“Gwen?” dedi Hawk tekrar bir parça sabırsız bir ses tonuyla. Eyvah! Onu kızdırmıştım!

“Efendim?”

“Neler oluyor?”

Aklımdan geçenleri anlatamazdım. “Şey...” dedim ve sustum.

Hawk da bir şey demedi. Sonra, yine sabırsızlandığını anlatırcasına içini çekti. Kahretsin!

“Gwen, bebeğim,” dedi tatlı bir sesle. “Sana ne sözü vermişim?”

Gözlerimi yumdum. Her ne olursa olsun, bana çok iyi bakacağını söylemişti. Cabe “Hawk” Delgado’nun verdiği sözleri tutan bir adam olduğunu düşünüyordum.

“Pardon,” dedim. “Sen bana bakma. Azıcık korktum. Bazen oluyor işte.”

“Bebeğim,” dedi biraz daha keyifli bir sesle.

“Hawk?” dedim fısıldayarak.

“Evet?”

İçime derin bir nefes çekip “Bazen değil, sık sık oluyor.”

“Cidden mi?” dedi bu sefer azıcık değil de çok keyifli bir sesle. İçime çektiğim nefesi dışarı bıraktım. Sorun yoktu!

“İşin falan yok mu?” dedim. “Suçluları bülbül gibi öttürmek gibi mesela.”

“Tatlı Bezelyem, ne iş yaptığımı sanıyorsun?”

“Şey, süpersonik jetinle sıcak, nemli, tropik, savaş bölgelerine uçup, bir paralı asker olarak köprüleri havaya uçuruyor, suçluları konuşturuyorsun.”

“Bunları yapıp eve gelmek ve seni yemeğe çıkarmak zor,” dedi.

“Hawk, jetin gerçekten de süpersonik,” dedim.

Kahkahalara boğulunca, ben de rahatlayıp gülümsedim ve onu dinledim.

Kahkahaları dinince “Bebeğim, süpersonik bir jetim olsaydı, içinde sen oturuyor olurdun. Sen sırf günlerini bir bikini giyerek geçir, ben de seni kumsalda becerebileyim diye sıcak, nemli ve tropik bir ülkeye götürürdüm.”

Vay canına.

“Senin gündüz hayallerin benimkilerden *çok daha* iyiymiş,” dedim.

“Bu iş bir bitsin, sonrası hayal falan olmayacak, Gwen,” dedi. İçime tam yine derin bir nefes çekmiştim ki, telefon kapandı.

Harika.

Hawk’un adamı Brett garaj yoluna park ettiğinde, evimin pencerelerinin ya Hawk ya da babam tarafından kapatıldığını gördüm.

Brett’le daha önce tanışmıştım. Güvenlik sistemimi kuran komandalardan biriydi. Sarışın, mavi gözlüydü ve tipik bir komşu çocuğu gibiydi. Aradaki tek fark, bu komşu çocuğunun Hawk’tan daha kilolu olması ve egzersiz aletine sahip olmasıydı. Bir başka deyişle, Brett hem kaslıydı, *hem* de cidden iri yarıydı.

Ama Fang gibi değildi. Brett konuşkandı. Bunu biliyordum, çünkü Brett üç senedir Hawk için çalışıyordu. Ayrıca, eski bir ordu mensubuydu. Bir de hamile olan, Betsy isimli bir kız arkadaşı vardı. Evleneceklerdi ama bunu bebek dünyaya geldikten sonra yapacaklardı, çünkü Betsy düğün fotoğraflarında şişman çıkmak istemiyordu. Brett’e bunu anlayabildiğimi, hamile olsam benim de düğün fotoğraflarında şişman çıkmak istemeyeceğimi söyledim.

İçeri girdik ve Brett güvenlik paneline kodu tuşladı. Kodu unutmuş olduğum için, Brett’in bunu yapmasına sevindim.

Sonra da salonuma baktım.

“Tanrım,” diye hayretle fısıldadım. Salonun darmadağın haline baktıktan sonra, Brett’e döndüm ve “Mermiler epey zarar verebiliyormuş,” dedim.

Derken, ya o olay sırasında evde olduğum ve o sırada ciddi bir biçimde *yaralanmış* olabileceğim için ya da olayı birden yeniden yaşadığım veya salonum yaşanamaz hale geldiği *ve* mobilyalarım da parçalandığı için, suratımı buruşturdum ve ağlamaya başladım.

Brett beni şoke ederek, beni iri kollarına aldı. Bu hareketi o kadar hoşuma gitti ki, derhal beline sarılıp suratımı göğsüne yasladım.

“Tüm bunlar halledilir, Gwen,” dedi saçlarıma. Ben de başımı iri göğsünde evet der gibi salladım ama bir şey demedim. Brett “Ayrıca, bunlar hiç önemli değil,” diye devam etti. “Tamir edilemeyecek ama önemli olan *tek şeyin* merminlerin hedefinde olmaması önemli. Bunu unutma.” Sonra bana biraz daha sıkıca sarıldı.

Betsy’nin çok şanslı olduğunu düşündüm; bana sarılan bu iri yarı adam henüz tanışmadığım Betsy için bir şans olduğundan ve bana çok iyi davrandığından, ben de ona sıkı sıkı sarıldım.

Neyse ki sigortacım gelmeden önce biraz toparlanıp suratımı silecek vaktim oldu. O da en az benim kadar şok geçirdi. Bir silahlı saldırı sonrasında tetkik yapması için sık sık bir yerlere gitmediği her halinden belliydi. Sel, tamam. Yangın, muhtemelen. Ama silahlı saldırı mı? Hayır. Derhal evi gezmeye, notlar almaya, bana prosedürleri anlatmaya koyuldu ve birkaç form verip gitti. Haksız sayılmazdı. Şimşek aynı yere ikinci kere düşmezdi ama silahlı bir saldırı tekrarlanabilirdi.

Brett aşağıda beklerken, ben de yukarı kata çıkıp o gece giyeceğim kıyafeti seçtim. Eskiden evimde bir çamaşır makinesi ve kurutucu olmadığına kirli çamaşırlarımı çamaşırhaneye götürmek için kullandığım bez çantayı aldım. Hawk’un yatak platformunun altındaki boşlukta bulunan

ufak, panelli odasında bir çamaşır makinesi ve kurutucu vardı. O odada ayrıca epey derin ve büyük bir lavabo ve bunun ucuna takılı süper güçlü bir hortum da vardı. Orayı hep silahlarındaki kanı temizlemek için kullandığını düşünürdüm. Kaftanımı yıkayıp giymek ve Hawk'un tepkisini ölçmek istiyordum. Ayrıca, Ginger meselesi çözüldükten sonra derhal alışverişe de çıkmak istiyordum. İç çamaşırlarım çok da abartılı olmayan bir seksiliğe sahipti (ya da ben öyle oldı ğunu düşünüyordum) ama tarzdan ziyade, rahatlığı ön plandaydı. Pek de seksi sayılmazlardı ve geceliklerim de *kesinlikle* seksi değildi. Saten ve dantelli bir gecelik alıp, Hawk'un tepsini ölçecektim.

Elbisemi, birkaç mücevherimi ve yanımda olmasını istediğim birkaç parça daha giysimi bez torbaya koydum. Fermuarını çektim ve buzluğumda Twix varsa, onları da yanıma alayım diye düşünürken, o sesi duydum.

Salonumdan ateş sesleri yükseliyordu.

Yarım saniye kadar donakaldım. Panik hissi bir anda sistemimi ele geçirdi; tenim karıncalanıyor, kalbim gümbür gümbür arıyordu. Birisinin paldır küldür yukarı çıktığını duyup onun Brett olduğunu umarken, telefona yöneldim. İçimden, gelen kişinin *gerçekten* de Brett olmasını diledim.

Yine de telefonun başına geçip ahizeyi aldım ama 911'i arayacak fırsatım olmadı. Bir el beni belimden kavrayıp geriye doğru çekti. Sonra, elime vurup telefonu yere düşürdü. Brett mi diye arkama baktım ama olmadığını biliyordum.

Brett değildi.

Tekmeler ve çığlıklar atıp debelendim, dirsek ve tırmık attım. Beni yakalayan adam beni tutmakta zorlanıyordu.

Derken, içeri birisi daha girdi. Tuhaf bir uğultu ve vızıltı sesi duydum, bir şey ensemeye değdi ve bayıldım.

Girmi Üçüncü Bölüm

Sabır

“O lanları anladın mı?”

Nerede olduğunu bilmediğim leş gibi bir dairedeki leş gibi yatakta, ağzım tıkanmış, ayak bileklerim neyse ki çizmelerimin üstünden ve ellerim arkamdan canımı bir hayli yakan sert, sıkı plastik iplerle bağlanmış halde buldum kendimi. Tek gözü morarmış, elmacık kemiği yarılmış, dudağı patlamış ve boynunda kıpkırmızı izler olan Darla'nın telefonda konuştuğunu gördüm. Telefonuyla yatakta yatar-kenki fotoğrafımı çekmiş, bunu birkaç kişiye yollamıştı. Bu kişilerden biriyle de o sırada telefonda konuşuyordu.

“Evet, ben çektim, sürtük,” diye hırladı telefona. “Kız elimizde ve onu ancak iki milyona geri alabilirsiniz.”

İyi haber, iki milyon dolar değerinde olmamdı. Ciddi bir miktardı. Kötü haberse, diğer her şeydi. Her şey. Ağzımın tıkalı, elimin kolumun bağlı olması, plastik iplerin bilekleri zorlaması ve derimi kestiğini hissetmem de dahil her şey. Bilmediğim bir yerde, pis bir daireydim. Orada leş gibi, son derece rahatsız bir kamyonetin arkasında getirilmiştim ve kamyonet bir virajı aldığı anda, yuvarlanıp bir yerlere çarpmaktan ve canımın acımasından kurtulamamıştım. Brett'e ne olduğunu bilmiyordum ama Brett'e beni

koruma talimatı verildiğinden, bunları harfiyen izleyeceğinden başına kötü bir şey gelmiş olabileceğinden şüpheleniyordum. Dahası, Brett'in yakında bir çocuğu olacaktı ve iyi birisiydi. Son olaraksa, Darla yalnız değildi.

Yanında üç adam vardı. O sırada, adamlardan biri bir ayının üstüne eğilmiş burnuna kokain çekiyordu. Bir diğeri banyodaydı, kapı açıktı; tuvaletini yaptığını duyabiliyordum.

Ama üçüncüsü yatağın yanına çekilmiş bir sandalyede oturuyordu. Kaşıyıp kanattığı kollarını bacaklarına dayamıştı. Elinden sarkan bir tabanca vardı ve pis pis bana bakıyordu.

İsterik bir biçimde, adam o kadar sert görünümlü, korkunç olmasa yakışıklı olabilirdi diye düşündüm. Beni pek de vurmak istermiş gibi bir hali de yoktu.

"Evet, haklısın," dedi Darla telefona. Bakışlarım bir katili andıran dehşetengiz adamdan Darla'ya çevrildi. "*Eskiden* arkadaşındım. Ta ki bulaştığın bela yüzünden yakalanıp dayak yiyene dek. Artık lanet olası arkadaşın sayılmam."

Arkadaş mı?

Tanrım, Ginger'la konuşuyordu.

Ginger'ın iki milyon doları yoktu ki! Olsaydı bile, beni kurtarmak için o parayı vermezdi. Kahretsin, başım büyük dertteydi.

"Saçmalama," dedi Darla. "Sende o kadarı ve daha fazlası var. Bunu biliyorum, aptal sürtük. Sakın *benim* aptal bir sürtük olduğumu sanma. Derhal parayı toparla, beni ara, ben de sana nereye getireceğini söyleyeyim. Sırf eskiden arkadaş olduğumuz için, sana indirim yapıyorum ve ilk hakkı sana veriyorum. Beni bir saat içinde aramazsan, ablanı daha fazla para ödeyecek, benden ve Skull'dan daha kötü davranacak kişilere satacağım."

Skull'ın yatağın yanında oturan o korkunç, canı tipli

adam olduğunu anladım. O olmalıydı, çünkü Skull onun için kusursuz bir isimdi.

Darla'nın telefonda dediği gibi "daha kötü" davranmanın ne anlama geldiğini düşünüp korkmaya başlamıştım. Skull ve ekibi bana pek de hoş davranmamışlardı.

Darla telefonu hışımla kapattı, sonra hemen tekrar açıp bir numara tuşladı. Telefonu kulağına götürdü ve konuşmaya başladığında, karşı tarafın yanıt verdiğini anladım.

"Evet, Dog, fotoğrafı gördün. Kız benimle ve Skull'la birlikte," dedi aksi bir tavrıyla. "Tack'e iki yüz elli bin de. Parayı bulmak için bir saati var, sonra kızı satışa çıkarıyoruz."

Bir yanıt beklemeden telefonu kapattı. Sonra, bana şöyle bir dik dik baktı ve arkasını dönüp kokain masasına gitti.

Skull'la göz göze gelmemeye çalışarak pis yatağa baktım ve Hawk'un hâlâ evimi gözleyip gözlemediğini, Skull'un, Darla'nın ve diğer adamların evime girdiğini görüp ve harekete geçip geçmediğini merak ettim. O sırada ateş seslerini duyan ve 911'i arayan komşular da var mıydı diye düşündüm. Brett'in başına her ne geldiyse, belki birisi onunla ilgileniyordu ve çocuğunu yetim bırakacak, annesinden söz ederken sesinin yumuşadığını bilemeyecek, onun kaslı ve iri yarı bir adam olduğunu asla öğrenemeyecek şekilde kanlar içinde salonumda yatmıyordu. Tack parayı bulursa, bunun benim için en anlama geleceğini de düşündüm.

Banyodaki adam çıkıp bir sigara yaktı. Çakmak sesini duyunca, bakışlarımı biraz kaldırdım ve kokainci adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Adam bana yaklaşırken ve tepeden tırnağa süzerken, bakışlarımı ondan ayırmadım.

Bu adam kesinlikle yakışıklı falan değildi. Hem bir duş alması, hem de bir sandviç yemesi gerekiyordu. Fazla zayıftı; yani, Steven Tyler gibi süper havalı ve soğukkanlı bir

tipi yoktu. Daha ziyade, ciddi ciddi kokaini bırakması gerekiyormuş gibi gözüküyordu.

Elini yatağa yaslayıp üstüme eğildi ve delici, kokain yüzünden parlak bakışlarını göğüslerime dikti.

“Hoşuma gitti,” diye mırıldanıp, eliyle kolumu okşayınca, geri kaçmaya çalıştım. Birkaç santim geriye kaçmayı başardım ama adam biraz daha eğildi. “Daha bir saatimiz var,” dedi. “Belki sırayla yapabiliriz.”

Ağzımdaki tıkaca rağmen, cılız, istemsiz ve korktuğumu belli eden bir ses çıkarıp biraz daha geriye süründüm. “Uzak dur, Skeet,” dedi Skull onu uyardı.

“Yapmam be adamım,” dedi Skeet onu ikna etmek ister gibi. Bakışlarını göğüslerimden ayırmadan, elini kolumdan ayırmadan bana biraz yaklaştı. Çılgınlar gibi geriye doğru kaçtığımda, tek dizini yatağa yaslayıp bana yaklaştı. “Bu kaltak çok tatlı. Bir süredir, tatlı kaltaklarla birlikte olmadım, adamım. Bunu hak ettim.”

Tanrım.

Biraz daha geriye kaçtım, o da üstüme geldi ama sonra bir anda gözden kayboldu.

Sırtımı ve boynumu geriye atıp, küt diye duvara çarpan bir şeyin olduğu yere çevirdim bakışlarımı.

“Tack o kaltak için deliriyor,” dedi Skull uzun iri bedenini Skeet’in cılız bedenine sertçe, onu avlamış gibi bastırarak. “Kaltağı kirletirsen, fidye parasını öder mi sanıyorsun?”

Hiç sanmıyordum ve ağzım tıkalı olmasaydı, bunu ben de onlara söyleyebilirdim.

“Tack kaltağı bozuk halde satışa çıkardığımızda ödeme yapar mı?” dedi Skull. “Elinde üç yüz bin değerinde bir vazo var, temiz ve hasarsız olduğu için bu kadar ediyor. Onu kırdığın anda beş para etmez, seni geri zekâlı.”

Skeet yanıt vermedi. Boğazından ele karşı mücadele veriyor, öğürüyordu.

Skull Skeet'in suratına yaklaştı. "Anladın mı?"

Skeet evet anlamında başını salladı.

Skull onu sert bir biçimde itince, Skett'in kafası duvara çaptı. Skull arkasını dönüp yatağın yanına gelirken ve pis bakışlarını üstüme dikerken, bir kez bile dönüp ona bakmadı.

Minnetle ona baktım. Kurtarılmayı umut ediyordum. Kurtarıldığımda, pis ve hasarlı olmayı da istemiyordum. Bunu *kesinlikle* istemiyordum.

Darla Skull'ın yanına gitti, parmağını alt dudağının altına sokup dişetlerini ovdu. Darla'nın yaklaştığını gören Skull geriye yaslanıp beline sarıldı. Sonra, onu kucağına çekip suratına baktı.

"İyi misin, bebeğim?" diye sorunca, Darla'nın surat ifadesi de yumuşadı.

"Evet, bebeğim," dedi kucağında erir gibi.

Sonra, yiyişmeye başladılar.

Bakışlarımı o anki durumumu düşünmek için değil, hayret ettiğim için başka yöne çevirdim.

Tamam, Skull kesinlikle bir suçluydu, çünkü adam kaçırmanın bir suç olduğuna emindim. Ama çok da seksiydi. O müthiş havalı, rock'n'roll görünümüne *sahipti*. Cılız değil, kaslı ve belirgin hatlı bir bedeni vardı; damarlı ve biçimli kolları muhteşemdi (benim tırnak izlerim hariç tabii). Gür ve dağınık siyah saçları vardı. Gözleri de cidden insanı korkutuyordu ama aynı zamanda ilginç bir ifade yaratan gümüşümsü açık gri renkliydi. Üstündeki o soluk renkli blucini çok iyi taşıyordu.

Denver'ın o karanlık kuytu bölgesinde yaşadıkları halde, onun Darla'ya fazla olduğunu düşündüm. Darla tam olarak çirkin sayılmazdı ama leş takımının önde gidenlerindendi.

Skull'ın sert ve her şeye hazır kadınlardan hoşlandığı belliydi ama Darla bunun en uç tanımını gibiydi.

Offf, kendileri bilir dedim içimden.

Bir süre yiyeştikten sonra, Darla'nın tekrar kokain çekebilmesi için durdular. Skeet ve sigara içen adam sessizce, tetikte bekliyorlardı. Tetikte olduklarını biliyordum, çünkü Skeet düzenli olarak kokain masasına gidiyor ve volta atıyor, diğeriyse zincirleme sigara içiyordu.

Aradan biraz vakit geçti ve kendimi kumsalları, bikini-leri ve Hawk'la ilgili hayalleri düşünmeye zorladım ama kız kardeşimin parayı bulamaması ya da mucizevi bir şekilde bulup ben ona hayatı boyunca defalarca yardım ettiğim halde bana yardım etmemesi gibi kâbuslarla boğuşurken buldum kendimi. Tack'in de bana yardım ememeye karar verdiğini, Kidd kız kardeşlerden biri ona iki milyon dolar-dan fazla para borçlu olduğu için, diğerine iki yüz elli bin ödemek istemediğini düşündüm.

Tüm bunları düşünürken, hayaller ve kâbuslar arasında gidip gelirken, sık sık etrafa bakınıyor ve Skull'la göz göze geliyordum. Darla kucagında olmadığı anlarda, bakışlarını hep bana çevirdiğini görüyordum. İfadesi hep mutsuzdu ve son derece dikkatle bakıyordu. Delici ve sabırlı bir biçimde bakıyordu. İnanılmaz derecede sabırlıydı. Diğerleri gibi kokainin etkisi altında değildi. Kokain masasına gidip gelmiyordu. Sigara içmiyordu. Oturduğu yerden kalkmıyordu. Bir süre sonra, bana bir tür nöbetçi ya da muhafızmış gibi gelmeye başlamıştı. İyi niyetli de değildi ama yine de o hissi veriyordu. Skeet'in ve sigara içen diğer adamın sağının solunun belli olmayacağını hissediyordum. Skull'ın sa vasosuna göz kulak olması gerekiyordu, yoksa daha da ileri gidebilir, Brett'e zarar verebilir ve bir hesaplaşma olamayacak biçimde Hawk'u öfkeli edebilirlerdi.

Diğer şey de, bana kızgınmış gibi baktığı halde, asabi görünmemesiydi. Skull için durum aynen olduğu gibiydi. Ne tür bir anlaşma yaptılarsa, bunun onun için önemi yoktu ve beklemeye değermişti.

Nihayet, telefon çaldı. Darla salına salına kokain masasına bıraktığı telefona doğru ilerledi. Kapağını açıp kulağına götürdü. Sonra da “İyi haberler versen, iyi olacak, sürtük,” diye konuşmaya başladı.

Arayan Ginger olmalıydı.

Gözlerimi yumup konuşmayı dinledim.

“Siktir git,” dedi Darla buz gibi bir sesle. Gözlerimi daha da sıkı sıkı yumdum. “Anladın, anladığını *biliyorum*. Senin için yaptıklarımın sonrasını mı? Yüz bin mi teklif ediyorsun? *Siktir git*. Bugüne dek bildiğin Gwennie’ye veda etsen iyi olur.”

Telefonu kapattığını duydum. İyi haber, kız kardeşimin benim için yüz bin dolar toparlamış olmasıydı ki bu bile onun için iyi bir davranış sayılırdı. Kötü haberse, kendimi olduğum gibi seviyordum ve başka türlü bir Gwen olmak istemiyordum.

“Bence artık onu satışa çıkaralım,” dedi Darla. Gözlerimi açtığımda, onun Skull’ın yanında durduğunu, Skull’ın da oturduğu yerden ona baktığını gördüm.

“Sabırlı ol,” dedi Skull.

“Sıçarım sabra,” diye yanıt verdi Darla. “Ginger şu anda paralarını toparlayıp, kıcını kurtarmaya çalışıyordur. Elinde iki yüz bin olmayabilir. Tack henüz bu parçayı tatmadı ve kaltak bacaklarını Hawk için açıyor. Tack bu işle ilgilenmeyebilir.”

“Sabır,” dedi Skull yine.

“Adamım,” dedi Skeet yatağa yaklaşarak. “Hawk’un adamında üç delik açtım. Herif şu anda Denver’in altını üstüne

getiriyordur. Ben adamını hakladım, kaltağı da elimizde. Sabırlı olacak kadar vaktimiz *yok*.”

Yine gözlerimi yumdum.

Üç mermi deliğı.

Brett.

Gözyaşların gözlerimi yaktığını hissederken, burnumdan içeri nefes çekmeye çalıştım.

“Sabır,” diye mırıldandığını duydum Skull’ın yine.

“Bu, boktan bir iş,” dedi sigara içen adam konuşmaya katılarak. Gözlerimi açınca, onun duvara yaslanmış, tek dizini kırarak tabanını duvara dayamış bir sigara daha yakmak üzere olduğunu gördüm. “Daha ilk başında Ginger’la ve Tack’le uğraşmamalıydık. Ginger’ı isteyen o hergeleler o aptal sürtüğe ulaşabilecekleri ve gizlendiğı yerden çıkarabilecekleri bir aracıya tonla para öderlerdi. Artık beklemeyelim.”

“Sabır,” dedi Skull yine oturduğu yerden kalkmadan.

“Siktir et sabrı,” dedi aralarında en asabileri olan Skeet. Bu adam Hawk’u fena halde öfkeliendiren esas kişi olduğundan, bir yandan da aralarındaki en gergin kişiydi ve bağır-maya başlamıştı.

Skull yavaşça ayağı kalktı. Odadaki havanın daha da gerildiğini gördüm Nedenini anlayabiliyordum. Sandalyesinde doğrulmakla yetinmişti ama bunu son derece ürkütücü bir biçimde yapmıştı. Nasıl yaptığını anlatmak gücü ama göz ardı edilemeyecek fiziksel bir tehdit gibi yapmıştı. Yerinden kaldırılmaktan hoşlanmamıştı ve odadaki herkes bunun farkındaydı.

“Sabır,” diye fısıldadı.

Tam o sırada, odanın kapısı büyük bir gümbürtüyle açıldı ve yatağın her iki yanındaki camlar içeri dalan adamlar yüzünden içe doğru patladı. Hawk ve tanımadığım ama su-ratı tanıdık gelen bir adam içeri girdi.

Darla cıyaktı, Skeet ve sigara içen adam derhal harekete geçti ama çok geç kalmışlardı. Hawk'la ve komandolarıyla başa çıkacak kadar donanımlı değillerdi. Odadaki dört fidyeci bir anda kendilerini yüz üstü, elleri benimki gibi plastik iplerle bağlanmış halde yerde buldular kendilerini. Pencereden ilk giren adamla, suratı bana yine tanıdık gelen ama Hawk'un komandolarından olmayan bir başka adam üstlerine bir silah doğrulttu.

O anda, rahatlamadan başka bir şey hissetseydim, o anı ve sert saldırıda, Skull'ın onlara karşı gelmediğine şaşırabilirdim. Bana bir savaşçı gibi görünmüştü, hem de ölümüne direnen bir savaşçı gibi.

Ama Skeet'i gülmenecek bir kolaylıkla (gerçi gülmüyordum) etkisiz hale getiren Hawk'a baktım ve dosdoğru bana doğru ilerlediğini fark ettim. Bol pantolonunun cebinden bir şey çıkardı ve dizini yatağa yasladı.

"Yüz üstü yat, bebeğim," diye fısıldarken, beni nazik bir hareketle diğer tarafa çevirdi. Ilık ve güçlü ellerinin bileklerimdeki bağları kestiğini hissettim. Bağlarım çözüldükten sonra, ağzımdaki tıkaç da çıkarması için ses çıkardım ve birden kollarıma iğneler batar gibi oldu. Hawk hızla aşağı kayıp ayak bileklerimi de çözdü. Tekrar sırt üstü yattım ve Hawk beni oturur pozisyona kaldırdı. Sonra, ikimiz birden ağzımdaki tıkaçı çekti. Ellerim fena halde titrediği için, tıkaçı çıkarma işini ona bıraktım. Hawk ağzıma tıkadıkları bez parşcını çıkarıp bir kenara fırlattı.

Sonra, gözlerimin içine baktı.

"Brett," diye fısıldadım.

"Durumu kritik," diye yanıt verdi.

O güne dek, asla ne tür bir kadın olduğum konusunda endişelenmemiştim. İnsan bu tür bir şey konusunda endişelenmesi gerektiğini hissetmezdi, çünkü hayatın sizi bunu

öğrenmeniz gereken bir noktaya sürükleyeceğini düşünmezsiniz. Ama sonradan keşke daha güçlü bir kadın olsaydım diye düşünecektim. Başını yanıt vermek için sallayabilen, paniklemeyen ve onu güvende tutmak için mermileri yiyen birisi için ruhunun derinliklerinde bir şeyler hissedecek bir kadın. Ama ben o tür bir kadın değildim. Kendisini erkek arkadaşının kollarına atan, güçlü bedenine sıkı sıkı sarılıp suratını boynuna gömen ve onu bırakmadan gözyaşlarına boğulan bir kadındım.

Girmi Dördüncü Bölüm

Skull

Hastanenin bekleme salonunda Meredith'e yaslanmış otururken, diğer yanımda oturan Elvira da sıkı sıkı elimi tutuyordu. Babam Hawk'la, Hawk'un beş, altı komandosuyla ve başka adamıyla birlikte karşımızda oturuyordu. Bunlardan biri Lee Nightingale, diğeri Luke Stark, üçüncüsü Hank Nightingale, diğeri de Eddie Chavez'di. Lee ve Luke, Hawk'a beni kurtarması için yardım eden iki adamdı. Beni oradan kaçırmalarından sonra, onları nereden tanıdığımı hatırlamıştım. Lee Nightingale'in faaliyetleri medyanın ilgisini çekmiş olan özel bir araştırma şirketi vardı. Luke, Hank ve Eddie de dahil olmak üzere arkadaşlarını ve onu tanıyordum. Luke, Lee'yle birlikte çalışıyordu. Hank erkek kardeşiydi ve bir polisti. Eddie arkadaşıydı ve o da bir polisti. Gazeteler bir süre önce maceralarıyla ve aşk hayatlarıyla ilgili haberler yayınlamıştı. Bunun ardından da bir sürü kitap, Rock Chick isimli bir seri yayınlanmış, tüyler ürpertici ama romantik maceraları tüm ayrıntılarıyla ifşa edilmişti. Bunlar tesadüf eseri benim de satın aldığım, okuduğum ve keşke editörlüğünü yapabilseydim diye düşündüğüm kitaplardı.

Bu adamlar Denver'da meşhurlardı.

Ayrıca, biraz inceleyince azılı ve son derece yakışıklı oldukları da görülebiliyordu.

Durum böyle olsa da, tüm bunları o sırada pek fark edememiştım, çünkü bilinçsizce yatan nişanlısını ziyaret etmek için gelen Betsy'yle karşılaşmıştım. Brett sırf hâlâ kendisine gelemediğinden değil, boğazından aşağı bir tüp de yerleştirildiği için konuşmanın tek taraflı olacağını da biliyordum.

Gözlerimi yumdum ama odada ani ve yoğun bir tehlike hissedince tekrar açtım. Peşinde Lawson, Leo ve iki diğer adamla birlikte içeri giren Skull'ı görünce gerildiğimi hissettim. Skull'ın bakışları Hawk'un üstündeydi ve kurtarma operasyonundan öncekinden *bile* mutsuz gözüküyordu. Ama operasyon başarılı geçtiği için, mutsuz görünmesi de normaldi tabii.

Bakışlarım ona kilitlenmişti, benim karıncalanıyordu ve zihnim yanımda fazla sayıda yakışıklı azılı adam ve sıradan görünümlü azılı adamlar olduğu halde, korkudan paralize haldeydi. Her an oradan kaçmaya hazırdım.

Orada ne işi vardı?

"Neler oluyor?" diye terslendi Hawk'a. O tehditkâr enerji, peşinden meşum dalgalar halinde etrafa yayılıyordu.

Azılı adamların bir anda dikkat kesildiklerini gördüm.

"Ne dedin?" dedi Hawk alçak sesle, gözlerini Skull'dan ayırmadan. Surat ifadesinden Skull'dan çok daha mutsuz olduğu belli oluyordu.

"Bir buçuk sene," dedi Skull Hawk'a fazlasıyla düşmanca bir tavırla yaklaşarak. "Hayatımın bir buçuk senesinde bu lanet olasıca işle uğraştım, geçen ay o sürtüğü becerdim, hoşuma gidiyormuş gibi numara yaptım. Bir yandan da, kusmamaya çalıştım, aletimin sert kalacağını ve sürtüğün içine sokarak hastalık kapmayacağımı, kopup düşmeyece-

ğini umdum. Çok yaklaştım. İki parmağını birleştirip Hawk'un suratının dibine kaldırdı ama pek de akılcıca bir hareket yapmadığını düşündüm.

"Sen ve adamların bizi gafil avlıyorsunuz ve bir buçuk sene çöpe gidiyor."

Hawk'un bedeni ürkütücü bir biçimde kıpırdadı ve o alçak, tüyler ürpertici sesiyle "Belki bir açıklama yapmak istersin," dedi.

"O, narkotik ajanı, Hawk," dedi Lawson. Bunu duyunca rahatladım ama şok da geçirdim doğrusu.

Hawk'sa kesinlikle rahatlamadı.

"Adamlarımdan birinin yaralandığı bir operasyon sırasında oradaydın."

"Esas aradığım adamı yakalamamı sağlayacak başka bir sürtüğe yaklaştığım bir operasyona dâhildim. Bu işe yaramayınca, sürtük diğer sürtüğü bulmama yardımcı olabilirdi, çünkü beni o sürtüğün kız kardeşine yaklaştırdı. Onu da Denver'ın yarısına mal satan heriflere yaklaşmak ya da onları doğrudan siktiğimin Denver'ında yok etmek için kullanabilirdim."

Dedikleri biraz kafamı karıştırmıştı ama diğerlerinin olayı gayet iyi anladıklarını fark ettim. Çünkü Skull'ın sözleri odada gözle görülür bir hoşnutsuzluğa neden oldu. Öyle ki, hava birden nefes alıp vermeyi güçleştirecek kadar yoğunlaştı.

"Bana adamımı vurduğunu ve kadınımı yem olarak mı kullandığını söylüyorsun?" diye fısıldadı Hawk. Elvira elimi biraz daha sıkı sıkı tuttu.

"Eyvah, psikopata bağlamak üzere," diye mırıldandı Elvira.

"Kadının güvendeydi," dedi Skull ters ters.

"Kim tarafından korunuyordu?" diye sordu Hawk.

“Roarke’un ekibindeki *adamım* tarafından.”

“Roarke mu?” Hawk’un bunu suratı kaskatı kesilirken nasıl dudaklarını oynatıp söylediğini anlayamamıştım.

“Hah, şimdi anlamaya başladın,” dedi Skull.

“Gwen’i kullanmak zorunda kalsaydın, Roarke onu kesip biçerdi. Ginger da bunu bildiği için, devreye girerdi. Böylece, Roarke Gwen’i elinde tutardı, Ginger’la gününü gün ederdi ve ikisinden birini sağ bile bıraksa, hayatlarının geri kalanını keşke ölselerdi diye düşünerek geçireceklerini de bilirdi,” dedi Hawk.

Eyvahlar olsun. Bunlar kulağa hiç de hoş gelmiyordu. Tam aksine, çok ama çok kötü geliyordu. Derhal alışverişe çıkıp, kurtarma operasyonuna yol açtığım için seksi iç çamaşırları falan almam gerekebilirdi.

“Her şey kontrol altındaydı,” dedi Skull.

“İçerideki adamın sayesinde mi?” dedi Hawk biraz alaycı ama yine de son derece hoşnutsuz bir ifadeyle.

“Evet.”

“Herifin kokusunu almışlardır. Oyuna devam etmezlerdi. Kahrolası gırtlakını kesip onu Platte’ye atarlardı,” diye kükredi Hawk. “Bu iş *kesinlikle* kontrolün altında değildi.”

“Ginger’ı ya da Gwen’i teslim etmeden kullanmalıydım. Üstüne dinleme ve yer belirleme cihazı koyar, nerede olduğunu bilir, konuşulan her şeyi duyardık,” diye yanıt verdi Skull. “Hem bunun faydası da olurdu, çünkü Ginger işin içindeydi. Ama sen ve Muhteşem Polis...” Başparmağıyla Lawson’ı işaret etti. “...kadını bir an bile yalnız bırakmadığınız için, ona neler olup bittiğini anlatmak üzere o gece evine girdiğimde, daha lanet olasıca yatak odasının kapısını açmadan sirenler ötmeye başladı.”

Bunu duyunca, biraz olsun rahatlardım. En azından, peşimde alçakça bir niyeti olan tanımadığımız bir başka kişi

yoktu. Hawk'un ve Lawson'ın da rahatladığı belliydi.

"Ne?" dedi Hawk.

"Duydun beni. Parlak zırhlı şövalye oyununla bu işi her yönüyle berbat ettin."

"Belki bu işi Hawk'la bana bıraksaydın, hiçbir şey berbat olmazdı," dedi Lawson hışımla.

Skull geriye yaslanıp kaşlarını kaldırdı. "Tabii, The Rock'la ve John McClane'le oturup sohbet eder, kimliğimi ifşa etmemeye çalışırdım." Tekrar öne eğildi. "Size o leş parçası, ağzı bozuk, uyuşturucu bağımlısı sürtüğü becereerek kimliğimi gizlemek için görevimin ne kadar dışına çıktığımı anlamadınız mı?"

İğneleyici laflar kullanıyordu ama Hawk da Lawson da bundan pek hoşlanmazlardı.

"Roarke o dinleme ve yer belirleme cihazlarını şıp diye görürdü," diye Lee Nightingale araya girdi Hawk'un (ve benim) tarafımı tutarak.

"Adamım çok iyiydi," dedi Skull.

"Ginger'ı devre dışı bırakırdı. Üstelik bunu Gwen'e karşı bir tehdit oluşturarak değil, bıçağını Ginger'ın boğazına dayayıp gırtlaklarını keserek yapardı," dedi Luke Stark. Onun da suratında oldukça keyifsiz bir ifade vardı.

"Tekrar edeyim," dedi Skull aksı bir tavırla. "Adamım çok iyiydi."

"En önemli oyuncunun onu bu iş için yem olarak kullandığını bilmesini sağlayarak, çok büyük bir riske girdin," diye böğürdü Eddie Chavez beni işaret ederek.

"Bence sorunu herkesten daha iyi biliyorsun, Chavez. Denver mal kaynıyor. Siz Kuvvet'teki adamlar bu işe bu laşmamak için o kadar uğraştınız ki, Kane Allen güvenlik işinden ayrıldığında, Papa'dan bir mucize olduğunu ilan etmesini istediniz." Eddie'nin suratı gerildi ve yanağındaki

kaslardan biri seğirmeye başladı. “Gwendolyn Kidd de bu mucizenin ikinci kısmıydı.”

Tamam, bir kere, bu işe girmek isteyip istemediğime karar verme şansım olsaydı, o mucizeyi kesinlikle istemezdim. Ama bunun tek sebebi korkmam olmazdı. Donanımlı birisinin o işi yapması gerektiğini hissederdim. İkincisi, tüm bu boktan olayların birbirine bağlı olduğunu öğrenmenin asap bozucu mu, yoksa iç rahatlatıcı mı olduğunu da bilemiyordum.

“Denver’da işleri bu şekilde halletmeyiz,” dedi Hank Nightingale.

“Evet, o yüzden sokaklar mal dolup taşıyor,” dedi Skull ve Hawk harekete geçti.

Aralarındaki mesafeyi iyi niyetli olmadığı gayet bariz bir şekilde kapatıp, Skull’ın tam karşısına dikildi. “Biz şimdi adamımı vurduğun, kadınıma hedef haline getirdiğin konusuna geri dönelim. Bu konuda biraz daha açıklama isterim,” dedi alçak sesle. Ama ses tonundan aslında bir açıklama duymayı değil, Skull’ın kafasını koparmak istediği belliydi.

“Eyvah,” diye mırıldandı Elvira.

Ama o kadarının bana yettiğini söyleyebilirdim. Evime girilmişti, yangın bombaları atılmıştı, ateş edilmişti, kaçırılmıştım, alıkoyulmuştum, ellerim kollarım bağlanmıştı, hedef gösterilmiştim ve esas adama ulaşmayı takıntı haline getirmiş gizli bir narkotik ajanı tarafından neredeyse yem olarak kullanılmıştım. Yeni erkek arkadaşımın saldırı ve yaralamadan tutuklanmasına izin *veremezdim*.

Bu kadar *lanet olasıca* olay yetmişti!

Elvira’nın elini bıraktığım gibi ayağa fırlayıp bağırdım. “Yeter!”

Hawk ve Skull birbirlerinden uzaklaşmadılar ama ikisi de dönüp bana baktılar.

Bakışlarımı Skull'a çevirdim. "Görevini anlıyorum ve takdir ediyorum ama burası Amerika. Yani, bu görevde yer almak isteyip istemediğimi seçme özgürlüğüne sahibim. Bir seçim yapacak olsaydım, bu işten sağ salım çıkabilmek için bir eğitim almam gerekebilirdi. Bana bu seçim hakkını tanımamış olman hiç de *hoş değil*. Ama laf arasında, buna karışmak istemezdim. Yüksek topuklu ayakkabılar giyer, cosmopolitan'lar içer ve kitap editörlüğü yaparım. Tercih ettiğim hayat tarzı bu. Kimliğimi falan gizleyemem. Bunu yapmak için de zerre kadar istek duymuyorum. Sokaklar uyuşturucu kaynıyor olabilir, bunu duyduğuma üzüldüm. Keşke öyle olmasaydı. İşler yolunda gitmediği için de sana bol şans dilerim ama istesem bile bu durumda sana bir faydam dokunmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum kendimi. Her şeyi elime yüzüme buluşturırdım. Ama senin gibi farklı bir seçim yapan insanlar da *var*. Onlar sana yardım edebilirlerdi. Uzun lafın kısası, başka bir yol bulmalıydın." İçime derin bir nefes çekip devam ettim. "Kız kardeşim bu işe fena bulaşmış durumda. Zaten kötü bir olaya karıştığını biliyordum ama artık ben, tesadüfen öz annem ve Ginger'ın *annesini* durumun daha kötü olduğunu biliyoruz. O yüzden, testosteronunu kontrol altına alıp, biraz geriye çekilir ve bir başka gün savaşmak için plan yaparsan çok sevinirim. Çok kötü bir gün geçirdim. Brett'le Betsy'nin durumu daha da vahim. Olanlar zaten kötü, daha da kötü olmasını istemiyoruz."

Tüm bunlar azılı adamlar ve azılı komandolar tarafından bana bakılarak, sessizce dinlendiği için konuşmaya devam ettim.

"Bebeğim," dedim Hawk'a bakıp. "Brett ve beni tekrar kurtarmak konusunda mutsuz olduğunu biliyorum ama Brett'in iyileşeceği haberini alırsak, beni akşam dışarı

çıkarmaya söz vermişim. Dışarı çıkarayım derken, karakolda seninle cam bir bölmenin ardından telefonla konuşmamızı kast etmiyordun herhalde. Gözetim altında tutulan erkek arkadaşımı ziyaret etmeye uygun bir kıyafetim yok.” Biraz öne eğildim. “*İstemiyorum* da.”

“Evet, söyle, kızım,” diye mırıldanan Elvira’nın gülümsemişliğini hissedebiliyordum. Hawk ne kıpırdadı, ne de surat ifadesi değişti. Skull da aynı durumdaydı.

“Narkotik ajanını rahat bırak, Hawk” dedim emir verir gibi. Kaşlarını çatınca, daha yumuşak bir ses tonuyla “Beğim, Betsy’nin sana ihtiyacı var,” dedim.

Hawk bir süre kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra, Skull’dan uzaklaştı ama bana “Buraya gel,” dedi.

Skull’dan uzaklaşmış olabilirdi ama odadaki gerilim kesinlikle dinmedi. Kısa bir süre, Hawk’un yanına gitmek-tense arkama bakmadan kaçsam mı diye düşündüm ama kaşlarını havaya kaldırınca şansımı zorlayıp yanına gitmeye karar verdim. Bunu yaptığım anda elini boynuma doladı ve beni kendisine doğru çekti. Başım göğsüne çarptı, kolu omuzlarımı kavradı, diğer elini de bileğime sardı. Elimi tutup kaldırınca, kırmızı çizikler ve soyulmuş derim de ortaya çıktı. Bileğimi Skull’ın suratına doğru kaldırdı.

“Bu, senin hatan,” dedi alçak sesle. Bileğimi bıraktı ama parmakları aşağı kayıp elimin etrafına sarıldı. Elimi beline doğru çekti ve orada tuttu. “Uykusu kaçarsa, senin hatan. Adamımı kaybedersem, senin hatan. Bu ikisinden biri olursa, senin hatan olduğunu unutmaman için elimden geleni ardıma koymayacağım. Anlaşıldı mı?”

Belli ki anlaşılmamıştı. Skull “Görevim berbat olmasaydı, hem güvende olmasını sağlar, hem de kız kardeşini kurtarırdım,” dedi.

Hawk dudaklarını içe çekip ısırınca ve beni biraz daha

sıkı tutunca, kendisini kontrol etmeye çalıştığını anladım. Yapmadığı şeyse, yanıt vermemekti. Skull bu yüzden bana baktı.

“Güvende olmanı sağlardım,” dedi yine.

“Ben de bu çabayı sarf etsen bile, bana bir seçim hakkı tanımanı takdir ederdim,” dedim.

“Gwen, yaptığım iş sayesinde hayatlar kurtuluyor ama bu işin bittiğini ya da kurtardığım hayatlara karşılık iyi bir kadının feda edilebileceğini anlamayan bir adam olduğumu sanma.”

“Teşekkür ederim ama dediklerin doğruysa, Brett’e olanları nasıl açıklıyorsun?” diye dıklendiğimde, Hawk’un omuzlarımı sıktığını hissettim.

“Çünkü,” dedi Skull yumuşak bir sesle. Surat ifadesi değişmişti; hâlâ sert, rock’n’roll tarzı, süper havalı bir adam gibi gözüküyordu ama surat ifadesinin değişmesi, ses tonunun yumuşaması, yakışıklılık faktörünün ne yazık ki ve bu konuda yaptığım kapsamlı incelemeler yüzünden otomatik olarak stratosfere girdiğini fark ettim. “Senin erkeğin için çalışıyor. Dolayısıyla, her sabah giyinirken bugün başına gelenlerin her zaman olasılık dahilinde olduğunu bilen bir adam olduğunu bildiğini, bunu bildiği için de ona göre davrandığını biliyorum. Ayrıca, senin erkeğin için çalıştığından, sana tanımadığım ve bu yüzden öfkeli olduğun o seçim hakkına sahip olduğunu da biliyorum. Beni oyuna getirmek için de gözünü bile kırpmadan karar verebileceğini biliyorum.”

Kahretsin. Bu konuda haklıydı sanırım. Konuşmamaya karar verdim. Skull bir şeyler daha dememi bekledi. Bana konuşma fırsatı verdiği, itiraf etmek istemediklerimi söylemem için beklemesi de en sevdiğim insanlardan biri *olmadığı* halde güzeldi. Sonra, o leş gibi dairede tutulduğum

süre boyunca, aslında beni korumak için orada olduğunu fark ettim. Beni diğerlerinden korumak için oradaydı. O kadar mutsuz gözükmesinin sebebi de kollarını tırmıklamam değildi. İyi bir adam olduğu, daha fazla kişinin mutluluğu için çaba sarf ettiği ve kötü adamlardan biriymiş gibi hayatını geçirmek zorunda oluşundandı. Kendi tarafındaki adamlardan birinin vurulduğu bir operasyona karışmıştı ve çoğunluğun iyiliği için bir buçuk senedir birçok durumda kimliğini gizlemek zorunda kalmış olabilirdi. Bir karar vermesi, buna uyması gerekmişti ve bu konuda çaresiz kalmıştı. Hakkını vermem gerekirdi. Ben olsam, ben de mutsuz olurum.

Ben bir şey demeyince, bakışlarını Hawk'a çevirdi, bir an için göz göze geldiler ve arkasını döndüğü gibi gitti.

Yerine Lawson gelince, ona baktım.

“Tatlım, bunu söylemek istemezdim ama ifadeni almam gerek.”

İçimi çektim. Sonra “Sürekli olarak bu tür durumlarda karşılaşmaya bir son vermeliyiz.”

Hawk beni biraz daha yanına çekti.

Lawson'sa gülümsedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Söz Vermiştin

Gözlerimi açtım.

Hawk'un sığınağı genel olarak karanlıktı ama yakınlardan bir yerden bir ışık eliyordu.

Ben yataktaydım, o değildi. Ağırlığını, ılıkliğini, varlığını hissedemiyordum. Hawk'un varlığı hissedilirdi. Bana dokunmadığında bile orada olduğunu bilirdim. Dolayısıyla, o sırada yanımda değildi.

Eve dönmeden önce, hastanede Betsy'nin Brett'in odasından çıkmasını beklemiştik. Büyük bir şok geçiriyor gibiydi. Onu hiç tanımadığım halde, her halinden şok geçirdiği belliydi. Hawk, babam, Meredith, Elvira, ben, Betsy ve Brett'in aileleri doktorların muayenelerini yapmalarını bekledik. Betsy'ye Brett'in durumunda bir değişiklik olmadığını, durumunun stabil ama hâlâ kritik olduğunu, evine dönüp sabah geri gelmesini söylediler. Betsy'nin ailesi orada olduğu halde, Hawk babama beni eve götürmesini söyledi ve Betsy'yi kendisi evine bıraktı. Ailesi buna karşı gelebilirdi ama karşılarındaki kişi Hawk olduğundan kimse sesini çıkarmadı. Elvira da peşlerinden gitti, çünkü geceyi Betsy'yle birlikte geçirecekti.

Babamla Meredith de beni babamın arkadaşı Rick'in

evine götürdüler, çünkü kendi evleri yaşanabilir hale gele- ne dek orada kalıyorlardı. Rick'in karısı Joanie ve Meredith bana bir şeyler yedirmeye çalıştılar ama Hawk'u bekleye- ceğimi söyledim. Hawk nihayet geldiğinde, Joanie onun sa- bırsız bakışları altında birkaç peynirli tost hazırladı ve bir folyoya sarıp bir torbaya koydu. Herkes öpüşüp vedalaştı ve Hawk beni sığınağına getirdi.

Yolda hiç konuşmadı, tek kelime bile etmedi. Adamlar- ından biri yaralanıp hastanede kritik durumda olduğu, bilinçsiz bedeni bir yaşam mücadelesi verdiği için öyle ol- duğunu sandım. Hawk'un Brett'in bedeninin bu mücadeleyi kazanacağını umduğunu tahmin ettim, çünkü ben de aynı şeyi umuyordum. Çünkü onun zihnini dolduran şeyler be- nimkini de dolduruyordu ve Brett'i Hawk'tan çok daha az tanıdığım için, Hawk'un biraz surat asmaya ihtiyacı oldu- ğunu düşünüp sesimi çıkarmadım.

Sığınağa girdiğimizde, açlıktan ölmek üzere olduğumu hissedip dosdoğru mutfaka gittim. Hawk da bu arada ışık- ları açtı. Tostları açıp tabaklara yerleştirdim ve çaprazla- masına kestim. Hawk buzdolabından bir şişe su çıkardı. Buzdolabını kapattığında, ona tostunu uzatıp "Bebeğim," diye fısıldadım.

Önce bana, sonra tabağa bakıp elimden aldı ve dosdoğ- ru çöpe gidip ayağıyla kapağını açtı. Sonra da tostı çöpe attı. Çalışma masasına gidip dizüstü bilgisayarını açışını, sandalyesine oturup su şişesinin kapağını açtıktan sonra uzunca bir yudum alışını izledim. Tüm bunları izlerken, onu hiç tanımadığımı fark ettim. Onu bir buçuk senedir *bi- liyordum* ama sadece bir haftadır doğru dürüst *tanıyordum*. Adamlarından birine bir şey olduğunda, keyfi kaçırıyordu. Bu da anlaşılır bir şeydi, öyle olduğunu bilmek insanı rahatlatıyordu.

Sandviçimi yiyip onu biraz kendi haline bıraktım. Sonra kendi tabağımı yıkadım. Mutfaktan “Hawk, bebeğim?” diye seslendim.

Başını dizüstü bilgisayarının ekranından kaldırdı ama bir şey demedi.

“Biraz televizyon izlememin bir sakıncası var mı?”

Bir kere hayır anlamında başını salladı ve tekrar ekrana baktı.

Peki.

Uykum gelene dek televizyon izledim. Sonra, televizyonu ve oturma alanındaki ışıkları kapatıp masasına gittim. Bakışlarını ekrandan ayırmadı. Masasının karşı tarafına oturup dikkatini bana vermesini bekledim. Birkaç uzun saniyeden sonra, başını geriye atıp bana baktı.

“Yatıyorum,” dedim.

Bu sefer, evet der gibi başını bir kez sallayıp yine ekrana döndü. Dudağımı ısırıp ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Biraz düşündükten sonra, Hawk’un yerinde olsaydım, bana ne yapılmasını istiyorsam onu yapmaya karar verdim. Masanın diğer tarafına geçtim, ona yaklaştım, eğildim ve elimi boynunun diğer tarafına attım. Başını çevirdi, geriye attı ve bana baktı.

“İyileşecek,” diye fısıldayıp, emin olmamakla birlikte onu teselli etmek için omzunu sıktım.

Hawk yanıt vermedi. Yani, hiçbir şekilde tepki vermedi. Çenesini kasmadı. Yanağındaki kas seğirmedi. Gözleri parıltımadı. Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey.

Ben de içime bir nefes çekip başımı eğdim ve onu dudaklarından öptükten sonra kulağına “Biraz sonra sen de yat, olur mu?” dedim.

Omzunu tekrar sıkıp onu bıraktım, arkamı dönüp yürümeye başladım. Yatmak üzere hazırlandım, yatağa gir-

dim ve bir süre uykuya dalmaya çalıştıktan sonra niha-
yet daldım. Ama Hawk'un ağırlığını ve ılıkliğini yatakta
hissedince uyandım. Bana sarıldı, dizini dizimin arkasına
dayadı ve yatağa iyice yerleşti. Uykumda bile hissettiğim
gerilim en sonunda dindi. Bana sarıldığını, ılıklığının ve
gücünün beni sarıp sarmaladığını hissettikten sonra her
şeyin yolunda gideceğini anladım.

Sonra, kendimi yatakta gecenin bir yarısı yalnız bul-
dum. Hawk gitmişti.

Örtüyü yana çekip kocaman yatağından çıktım ve doğ-
ruca merdivenlere yöneldim. Basamaklardan inerken, eski
sandalyenin yanındaki ışığı göremesem bile açık olduğ-
nu biliyordum. Merdivenlerin başında durdum, öne doğru
iki adım attım ve olduğum yerde kalakaldım. Hawk ışığın
altındaki sandalyede oturuyordu. Üstünde sadece bol pan-
tolonu vardı ve iki büküm duruyordu. Tek dirseğini dizi-
ne yaslamıştı, eli de bacaklarının arasında sallanıyordu.
Diğer dirseğini de dizine dayamıştı ama kolunu kaldırmış,
elini ensesine koymuştu. Başını önüne eğmiş, öylece duru-
yordu.

"Bebğim," diye seslendiğimde, başını geriye attı, bakış-
larını bana çevirdi ama elini uzatmadı.

Bakışlarında bir terslik vardı. Çok büyük bir terslik.

"Bebğim," diye fısıldayıp yanına doğru yürümeye baş-
ladım.

"Yanılmışım," dedi alçak sesle ben yanına giderken.

"Hangi konuda?"

"İkimiz konusunda," demekle yetindi.

"Ne?"

"İkimiz konusunda yanılmışım."

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Tanrım, içim acıyordu.

"İkimiz hakkında yanıldın mı?"

Elini ensesinden çekip biraz doğruldu, dirseklerini dizlerinden çekmedi.

“Bunu yapamam, Gwen.”

“Yapa...” Sesim boğuk çıkınca hafifçe öksürüp “Neyi?” diye sordum.

“Bu boktan işi yapamam.”

“Bu...” Bu sefer duraksadım, çünkü bir türlü dediğini tekrarlayamadım. Ama sonra “*Boktan* iş mi?” diye sordum.

“Evet, bu boktan iş,” dedi hiç de zorlanmayarak.

Kenardaki iri, demir sütuna yaklaşıp, ayakta durabilmek için tutundum. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum güçlükle nefes alarak. Kalbim ağzımdan fırlamak üzereydi.

“Sen ve ben. Yanılmışım. Yapabileceğimi sandım ama bu boktan işi yapamam.”

“Sen ilişkimizi...” Sesim yine boğuk çıkınca, yutkunup devam ettim. “... Bitiriyor musun?”

“Evet.” Anında ve hiç tereddütsüz yanıt vermişti.

“İlişkimizi bitiriyorsun,” dedim emin olmak için.

“Evet,” dedi bir kez daha anında ve hiç tereddüt etmeden. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

Tanrım, Troy haklı çıkmıştı. Asker postalı giyen bir adam sizi ezdiğinde, canınız daha çok yanıyordu.

“Söz vermiştin,” diye fısıldadım. Vermişti. Bana söz vermişti. Üstelik, bu sözü vereli henüz yirmi dört saat bile olmamıştı. Bana çok iyi bakacağına *yemin* etmişti.

Hawk ayağa kalkınca, sütunu bırakıp geri çekildim.

“Verdiğim sözü tutuyorum zaten, Gwen.”

“Yalancının tekisin,” dedim fısıldayarak.

“Bana daha çok bağlanmandansa, şimdi ayrılmamız daha iyi, bebeğim.”

“Sen...” Öne eğildim ve lafımın orta yerinde kendimi kaybettim. “Çok *büyük* bir *yalancısın*!”

"Tatlı Bezelyem..." dedi ama ıgıllıklar arasında lafını kestim.

"Sakın bana öyle deme, seni *hergele*!"

Arkamı döndüğüm gibi merdivene koştum. Hawk da peşimden geldi. Bunu ağır ağır yapmadığı halde, yatak platformuna vardığında, blucinimi giyiyordum.

"Gwen, beni dinle," dedi sert bir tavırla.

"Siktir ol git," dedim fermuarımı çekip.

Kolumu tutup beni nazıkçe kendisine çevirdi ama elinden kurtulup ellerimi göğsüne dayadım ve onu geriye ittim. İki kolumu birden kavrayıp aramızda salladı.

"Gwen, bana bak."

Ona bakıp bağırmaya başladım. "Bu işi sen başlattın. Benimle uğraşıp durdun. Ama sana kendimi teslim edeli aradan bir gün bile geçmeden, her şeyi elinin tersiyle *itiyorsun*."

"Bebeğim, beni dinlersen, ne demek..."

Kollarımı geri çekip bağırdım. "Cehenneme kadar yolun var, Hawk."

"Bebeğim, beni dinle," diye bağırdı yine kollarımı sarsıp. Kolumu tekrar geri çekmeye çalışınca, eli bileğimdeki morluklara ve kesiklere geldi; ağızımdan istemsiz ve acı dolu bir ses yükseldi. Hawk beni anında bıraktı.

Bunu fırsat bilip, yanından hızla geçip valizlerime yöneldim. Valizlerin üstüne eğildiğim anda, beni geriye çekip tek eliyle belimi kavradı. Sırtım göğsüne çarptı ve diğeri elini de belime sarıp dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Bebeğim, beni dinle," diye fısıldadı.

Sesindeki bir şey içimi paramparça etti. İçimdeki her şey yerle bir oldu. Beni ben yapan her şey parçalara ayrıldı. Hışım la kollarından kurtulup döndüm ve üstüne yürüyerek parmağıımı suratının dibine doğrulttum.

“Bana sakın bebeğim deme. Birlikte geçireceğimiz son beş dakika içinde, bana aklımdan bebeğim demeyi *geçirme* bile, Cabe Delgado.”

Ne olduğunu biliyordum. Beni neyin mahvettiğini biliyordum. Buna bayıldığımı da biliyordum. Mutfağında bana ilk kez bebeğim dediğinde, bir buçuk senedir kendime hissetmek için izin vermediğim umut sadece gerçek değildi, aynı zamanda mümkün olabileceğini umduğum şeydi.

Ama Scott’la olan ilişkimde olduğu, *hatta* tıpkı o ilişkide olduğu gibi, yanılmıştım. *Çok, çok, çok yanılmıştım.*

Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama sonra durdu ve bedeni bir heykel gibi kaskatı kesildi. Öfkeyle “*Kahretsin,*” dedi.

Derken, sesi ben de duydum. Motor sesi geliyordu dışarıdan. Harley egzozlarının gümbürtüsünü duyuyordum. Tek bir motor değildi. İki de değildi. Bir sürü motor sesi geliyordu.

Hawk dönüp eğildi ve tişörtünü yerden aldı. Başından geçirip giyerken, tek parmağını bana doğrultup “Burada bekle,” diye emretti.

Yanıt vermedim ama orada öylece beklemem mümkün değildi. Bana göre, süvari takımı gelmişti ve derhal oradan gidiyordum. Valizimden bir çift çorap alıp giydim, çizme-lerimi ayaklarıma geçirdim. Sonra, külotumu, sutyenimi, tişörtlerimden birini kaptığım gibi banyoya girdim ve ihtiyacım olan eşyalarımı alıp aşağı kata koşturdum. Bunların hepsini çantama tıktığım gibi, omzuma asıp dışarı çıktım.

Dışarı çıktığımda, Hawk’u gördüm. Her zamanki gibi, bol pantolonuyla, tişörtüyle yalın ayak Tack’in ve bir sürü Harley’nin karşısına onlara meydan okur gibi dikilmişti ve motorların farları etrafı aydınlatıyordu. Adamlardan bazıları motorlarının yanında duruyordu, bazıları da üstünden

inmemişlerdi. Sadece Tack Hawk'la yüz yüze duruyordu.

Dog'u görünce, Hawk'a ve Tack'e bir kez bile dönüp bakmadan yanına gittim. Dog bana baktı. "Bebğim, içeri girsen daha iyi olur."

"Beni buradan götür," diye yalvarınca, irkilip "Ne?" diye sordu.

"Beni buradan götür," dedim tekrar. Kolunu kapıp ne kadar ciddi olduğumu anlatmak istedim.

Bir, iki saniye dikkatle suratıma baktıktan sonra, başını kaldırıp tiz bir ıslık çaldı. Arkama bakmadım. Titriyor ve canımı kurtarmak için koluna asılıyordum. Bir yandan da, gözlerimden her an boşalacağını hissettiğim yaşları tutuyordum. Harekete geçtiğinde, çenesiyle bir işaret yapıp bacağını motorunun üstüne attı. Beni oradan götüreceğini düşünüp, fırsatı kaçırmak istemedim. Derhal arkasına atladım, sıkıca beline sarıldım, yanağımı omzuna dayayıp gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Harley'nin motorunun büyük bir gümbürtüyle çalıştığını duydum, hareket ettiğimizi hissettirdi. Dog, Hawk'un sığınağının yanındaki çatlamış beton zeminde geniş bir yay çizdi. Bu alanda bir zamanlar, yarı müstakil evler ve ofislerde çalışanlara ait bir otopark vardı ama artık bomboştu. Dog motoru düzleştirdi ve yola çıktı. Gözlerimi bir kez bile açmadım. Rüzgâr etrafımdaki alanı ve acı hissetmemek için tamamıyla uyuşmuş bedenimi kamçılarken, ağladığımı bir süre sonra fark ettim.

Dog birden durdu ve ellerimi nazıkçe belinden çekti.

"Bebek, motor değiştireceksin," dedi emir verir gibi.

"Ne?"

Çenesiyle arkayı işaret etti. Başımı çevirince, Tack'in yanımıza geldiğini, bize doğru baktığını gördüm. Karanlıkta bile bakışlarını üstümde hissettirdi.

Kahretsin.

Dog'un motorunda kalmak istiyordum ama sorun da çıkarmak istemiyordum. Hayır, sorunlarla uğraşacak halim kalmamıştı. Bir gün için yeteri kadar sorun yaşamıştım, gecenin geri kalanını sakın geçirmek istiyordum. Hatta son bir haftadır lanet olasıca bir ömre yetecek kadar sorun yaşamıştım.

Motordan indim, diğer motora yöneldim ve çantamı iyice omzuma asıp Tack'in motoruna bindim. Ellerimle beline sarıldığım ve yanağımı omuz kemiğine dayadığım anda, hareket ettik.

Girmi Altıncı Bölüm

Risk Almaya Değmez

Yatağa bir ağırlık çöktüğünü hissedince, gözlerimi açıp yana baktım.

Tack üstünde daracık bir tişörtle ve soluk renkli bir blucikle yatakta oturuyordu. Duştan yeni çıktığı için saçları ıslaktı. Mavi gözlerini bana dikmişti.

Kaos Merkezi'nde değil, onun evindeydim. Denver'ın dışında tepelerin kenarındaki hoş bir evdi. Dağın eteğinin hemen kenarındaydı. Tek katlı, uzun bir evdi ve evin ön tarafında boylu boyunca devam eden bir verandası vardı. Gündüz manzarasının harika olabileceğini biliyordum ama oraya vardığımızda, uyuşmuş, bitkin ve çaresizlik içinde isterik gözyaşlarımı, bir sinir krizini ve cinayet işleme isteğini engellemeye çalıştığım için, etrafa doğru dürüst bakamamıştım.

Tack beni odasına götürmüş, çantamı şifonyere koyup “Uyu, tatlım,” diye emretmişti.

Sonra da gitmişti.

Üstümde evden dışarı fırladığımda geceliğim olduğundan, çizmelerimi, çoraplarımı ve blucinimi çıkardım ve dağınık yatağa yatıp aynen dediği gibi yaptım.

Tack'in içeri girdiğini fark ettiğimde, dizlerimi karnıma

çekmiş, ellerimi dua eder gibi yanağımın altına koymuştum.

Tack “Günaydın, tatlım, kahvaltı etmek ister misin?” diye sordu.

“Sen mi hazırladın, yoksa sana kahvaltı hazırlayan motorcu bir kız falan mı var?” diye sordum ve dilimi tutamadığıma sinirlendim. Düşünmeden konuşmuştum. Ukalalık ediyordum.

Hiç ders almayacak mıydım?

Tack sırtıttı. “Yemek pişirmeyi bilirim. Hayatında yiyeceğin en güzel krepleri pişirdim, kaldır poponu yataktan,” dedi.

Hayatımda ilk kez, kendimi aç hissetmiyordum.

Hayır, aslında ilk kez değildi. Kocamı kız kardeşimle aynı yatakta yakalayıp kışına tekmeyle bastığımda da üç gün bir şey yememiştim. Bunu ben değil, Troy fark etmişti ve beni bir şeyler yemeye zorlamıştı. Ama en son o zaman iştahımı kaybetmiştim.

“Kulağa güzel geliyor,” diye yalan söyledim ama kıpırdamadım.

Bir şey yapmadığımı gören Tack elini uzatıp kolumu tuttu ve elimi nazıkçe suratımın altından çıkardı. Kolumu kaldırıncaya, bileğime baktı. Elini dikkatle kaldırıp parmaklarını avucuma sardı. Koluma ta yukarı kadar kaldırışını izledim... Ta ki boynunu eğip, bileğimdeki morlukları ve ke-sikleri öpene dek onu izledim.

Nefesimin kesildiğini hissettim.

Bunu Hawk’un yapmış olması gerekirdi. Ama Hawk Brett için endişelenmekle ya da meydan okumayı kazandığı ve hayatına devam etmeye hazır olduğundan benimle ilişkisini bitirmekle öylesine meşguldü ki, önceki gece kaçırılıp, ellerimin ve ayaklarımın bağlandığını, ağzıma tıkaç tıkıldığını ve yem olarak kullanıldığımı unutmuş olmalıydı.

Tack başını kaldırdı, öne eğilip elimi göğsüne dayadı.

“Kadınım dün kötü bir gün geçirdi,” dedi alçak sesle.

Bunu da Hawk’un söylemiş olması gerekirdi.

“Kötü vardır, kötü vardır. Aradaki farkları anlamaya başladım ama evet... Dün yeni bir tür kötülükle karşılaştım.”

“O zaman krep yemelisin.”

Nihayet, karşıma yiyeceklerin şifa veren yanını anlayan bir adam çıkmıştı.

“Krep iyi fikir,” dedim.

Elimi sıktı. “Poponu kaldır yataktan, bebeğim. Mutfakta olacağım.”

Elimi kaldırdı, parmaklarımın eklem yerlerini öptü, sonra bırakıp yataktan kalktı ve ağır ağır odadan çıktı.

Ben de acele etmeden kalktım. Çantamı karıştırıp diş fırçamla yüz temizleme losyonumu aldım. Sonra da yatak odasında bulunan banyoya gidip hazırlandım. Bir şeyler giymeye de yeltenmedim, çünkü geceliğim bedenimi elbiselerimin birçoğundan daha iyi örtüyordu. Odadan çıktım ve ev bir tepeye inşa edildiği için, koridorun tek bir duvarında bulunan pencerelerden dışarı baktım. Manzarayı izledim.

İyi haber, verandanın önünde arabayla geçerken ateş edilemeyecek kadar dik bir eğim oluşuydu. Diğer iyi haberse, manzaranın inanılmaz oluşuydu. Bir haftadır ilk kez, kötü bir durumla karşılaşmıyordum.

Sol taraftaki odalara bakarak koridorda ilerledim. Bir banyo ve iki yatak odası daha vardı. Odalardan birinde bir yatak ve şifonyer duruyordu, diğeriyse dağınık bir ofisti. Sonra, açıklık alana girdim. Açık bir mutfak barı koridordan karşıdaki kayar cam kapılara ve verandaya kadar uzanıyordu. Mutfak da evin ön kısmında biraz dışarı taşan kocaman bir salona bakıyordu.

Tack mutfakta, ocağın başındaydı.

Yanına gittim ve ona fazla yaklaşmadan tezgâha yaslandım. Ocağa bakınca, tavada altı tane, kusursuz yuvarlaklıkta krepin piştiğini gördüm. Tack bana baktı.

“Bu işte iyisin galiba,” dedim.

Buna yanıt vermedi. Sonra “Kahve ister misin?” diye sordu.

“Ben Gwendolyn Kidd'im, nefes alıp veriyorum ve şu anda sabah vakti değil mi?”

Kahretsin! Yine aynı şeyi yapmıştım. Küstahlık ediyordum.

Tack sıırttı. Başıyla yanımdaki tezgâhı işaret etti.

“Keyfine bak, tatlım.”

Eyvah.

“Sen ister misin?” diye sordum.

“Bu kadar yeter, bebeğim.”

Konuşurken kupaları bulmaya çalıştım. “Dün gece neler olduğunu anlatmak ister misin?”

“Demek ikimiz de aynı şeyi merak ediyoruz.”

Bir kupa alıp ona baktım ve dolabın kapağını kapattım. “Ne?”

“Bebeğim, Hawk'un evinden hayalet görmüş gibi dışarı fırlayıp Dog'un motoruna atladın.”

“Şey...” Başımı önüme eğip, kahve sürahisinden kupama kahve koymaya koyuldum. “Neden önce benim soruma yanıt vermiyorsun?”

Hiç tereddüt etmedi. “Oraya gittim, çünkü neden kaçırılıp bir saat sonra satışa çıkarıldığını öğrenmek istedim. Hawk'la bir anlaşma yapmıştık. Bu anlaşmaya göre, seni kollayacaktı ki bu tür boktan şeyler *olmasın*. Ama oldu. Üstlendiği görevi başaramadı.”

Tack'e baktım. “Adamı beni korurken üç kere vuruldu,” dedim yavaşça.

Gözlerimin içine baktı. “Dediğim gibi, görevinde başarılı olamadı.”

Hımm. Dediği hem adil değildi, hem de kalbimi kıracak kadar doğrudu. Buzdolabından sütü aldım. “Şeker var mı?”

Tack krepleri çeviriyordu. Bunu yaptıktan sonra, dolaptan yarısı dolu bir şeker paketi çıkarıp kupamın yanına koydu. Bir kaşık alıp, kahveme şeker ve sütü koyup karıştırdım. Sonra, kaşığı tezgâha koyup kahvemden bir yudum aldım. Tack kahve yapmayı da iyi beceriyordu.

Hımm.

“Tatlım,” dedi. Başımı kaldırıncı beni izlediğini gördüm.

“Evet?”

“Soruna yanıt verdim. Şimdi sıra sende.”

Bir yudum daha alıp, bardağımın ardından ona baktım. Bakışlarını benden ayırmayınca da içimi çektim. Sonra “Hawk ilişkimizi bitirdi. O yüzden, oradan *gerçekten* de uzaklaşmam gerekiyordu.”

“İlişkinizi mi bitirdi?” diye fısıldadı. O sırada suratına baktığım halde, ilk anda ifadesinin değiştiğini fark etmedim. Ama fark ettiğim anda gerildim.

Kahretsin!

“Şey...”

“Yani, ilişkinizi senin kaçırıldığın, bileklerinin yaralandığı, ağzının tıkacla kapatıldığı ve satışı çıkarıldığın gece mi bitirdi?”

Kulağa hiç de hoş gelmiyordu ama doğrudu.

“Şey...”

Tack kreplere döndü. “En azından, bir şeyleri bitirmiş. Temiz bir başlangıç.”

Krepleri tavadan alıp kenardaki bir tabağa yerleştirirken, ben de “Temiz bir başlangıç mı?” dedim.

Bana baktı. “Temiz bir başlangıç. Senin için. Artık devreden çıktığına göre, ben de boktan işle uğraşmak zorunda kalmayacağım.”

Eyvah.

“Tack...” dedim ama tam olarak ne söyleyeceğimi bilemedim. Artık erkeklerle işim bitmişti. Cidden bitmişti. Sonsuza dek. Onlara bir daha bulaşmayacaktım.

Ama asıl sorun, Hawk’a göre bu tür bir şeyi Tack’e söylemek bir meydan okumaydı ve buna ihtiyacım yoktu.

Tack krep tavasını tezgâha koydu, döndü ve daha göz kırpmama fırsat vermeden aramızdaki mesafeyi kapattı. Sonra da konuşmaya başladı. “Gwen, insanlar konuşur; geçen hafta, sokaklarda lanet olasıca kız kardeşin değil, sen ve Hawk konuşuluyordunuz. Bir süredir onunla birlikte olduğunu biliyorum. Diğer kadınlardan farklı olduğunu da biliyorum. Dahası, dün gece suratındaki ifadeyi de gördüm, bebeğim. Ona vurulmuşsun. İnan bana, bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama Hawk bir şeyi bitirdiğinde, kesin bitirmiş demektir. İlişkinizin bittiğini söylüyorsa... İş *bitmiştir*.”

Gözlerimin yaşlarla yandığını hissettim.

Tack devam etti. “Dahası, beni ilk gördüğünde ne gördüğümü, seni ilk gördüğümde ne hissettiğimi, sana ilk dokunduğumda *tam olarak* ne hissettiğini de biliyorum. Kısacası, aptal da değilim, serserinin teki de. Hazır değilsin. Bu, seni hazır olana dek beklemeyeceğim anlamına gelmez. O yüzden...” Biraz daha yaklaşıp boynumu tuttu ve suratıma eğilip, tatlı bir sesle “İstediğin kadar bekle, hayatım. Yaralarını sar. Sen bunu yaparken, ben de seni kollayacağım. O herifi aklından çıkarmanın daha enerjik yollarını keşfetmek istersen, yine buradayım. Yaraların tamamıyla iyileştiğinde de, seni bekliyor olacağım.”

“Tack...” dedim içime bir nefes çekip gözlerimi gözlerin-

den ayırmadan. Gözyaşlarımla akmasına ramak kalmıştı. Hawk'la gündüz hayallerimin sona erışı ve karşımda her halinden iyi bir adam olduğu belli olan bir erkek durduğu için olacak olan yaşlar. Tehlikeli bir adam olmasına rağmen iyi yürekliydi ama kararımın vazgeçmeyecektim.

Başını biraz daha eğip dudaklarımı öptü. Dudaklarım aralık durduğu için de fırsatı kaçırmayıp dilini ağzıma soktu. Dilimin ucu da onun kine değince, şaşkınlıkla birlikte bir elektrik akımı hissettim. İçimde çok farklı bir akım bir başka akıma yol açtı. Tack fırsatı kaçırmadığı halde, bundan faydalanmadı. Başını kaldırdınca, ona baktım ve gözleriyle karşılaştım. Ensemdeki elini bana cesaret verir gibi sıktı ve alçak sesle "Şimdi, kreplerini ye, bebeğim," dedi emir verir gibi.

Dediğini yaptım. Krepleri önüme çektim, Tack de bana tereyağı ve akça ağaç şurubu getirdi. Barının karşısındaki taburelerden birine oturup kreplerimi yerken, Tack de kendisine krep pişirmeye koyuldu. Haklıydı ve beni şaşırtmıştı.

Hayatımda yediğim en güzel krepleri pişirmişti.

Henüz öğleden sonra olduğu halde bitkin düşmüştüm.

Tack kasabaya inip eşyalarımı alacağını söylemişti. Bana da evinde beklememi emretmişti. Haklıydı, beni kaçırmak isteyen insanlar vardı. Babamla Meredith kendi evlerinde kalamıyorlardı ve bir yangın bombası onları savunmasız halde bırakmıştı. Leo bir polis memuruydu ama ekmeğini kazanmak için çalışması gerektiğinden, tüm gününü beni koruyarak geçiremezdi. Ben de hâlâ bir silah almak konusunda çekimserdim. Hem zaten silah kullanma ruhsatı almak vakit alan bir şeydi; o yüzden, kendimi korumam da mümkün değildi.

Tack'in emrinde serseri bir motorcu sürüşü ve dağın eteğinde bir evi vardı. Bu yüzden, Tack'i seçtim.

O gittikten sonra, babamı arayıp nerede olduğuma dair bir mesaj bıraktım. Endişelenmemesini ve daha sonra neler olduğunu anlatacağımı söyledim. Ayrıca, Elvira'yla birlikte Hawk, Gus ve Maria'yla yiyeceğimiz akşam yemeğinin iptal olduğunu, nedenini yine daha sonra açıklayacağımı söyledim. Meredith'i aramadım, çünkü iş yerindeyken özel telefonuna bakmazdı ve henüz oraya gitmeye hazır değildim. Sonra, Cam'le Tracy'yi aradım.

Cam derhal Hawk konusunda nasıl yanılmadığını, başından beri onun hergelenin teki olduğunu *bildiğine* dair bir şeyler anlatmaya koyuldu. Tracy'nin sesiyse, en az benimki kadar hüzünlü geliyordu. Troy'u aramadım. Beni azarlamayacağını biliyordum. Nazik davranacaktı. Bana kalacak bir yer önerecekti. Troy iyi bir adamdı ama emrinde belalı bir motorcu sürüşü ve dağ başında bir evi yoktu. Tek katlı müstakil bir evi vardı ve arkadaşlarının çoğu bankacıydı.

Tack'in manzaraya bakan kocaman, pofuduk, ten rengi koltuğunda otururken, aklımdan tatsız düşünceler geçiyordu ve bir yandan da elli sene sürmesini umduğum bir şekerleme yapsam mı diye düşünüyordum. Tam o sırada, Tack'in motorunun gürültüsünü duydum. Yalnızdı ve Harley'sinde valizler falan yoktu.

Kahretsin.

Kalkıp kapıyı açtım.

Keyifsiz gözüküyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıt verip giriş bölümünün yanındaki bir kapıyı açıp deri bir ceket çıkardı. Dönüp ceketi bana fırlattınca, ben de ceketi havada yakaladım. "Bunu giy, hayatım. Bunu söylemek istemezdim ama Hawk gerzek gibi davra-

nıyor. Seni görene dek, eşyalarını vermeyeceğini söyledi. Adamlarım onun adamlarına karşı depoda bekliyorlar. Gereksiz yere bela çıkarmadan eşyalarını evden almaya çalışacağız ki buna hafif yaralanmalardan kan revan içinde hastaneye götürülmek de dâhil. O yüzden, seni ona göstermeliyim.”

Bedenim kaskatı kesilmişti ama dudaklarımı oynatmayı başardım. “Ne?”

Tack bana yaklaşıp tek elini belime, diğer elini de enseme dayadı. “Hayatım, seni görmek istiyor. O yüzden, bunu yapmamız gerek,” dedi ensemi biraz sıkarak. “Seni görecek; o sırada ben yanında olacağım, sonra oradan gideceğiz. Adamlarım da içeri girip eşyalarını alacaklar.”

“Beni görene dek eşyalarını rehin mi tutacak?” diye fısıldadım.

“Evet.”

“Neden?” dedim yine fısıldayarak.

“Nereden bileyim.”

Tack’in elleri belimde, gözlerinin içine bakarak olduğum yerde kaldım.

Sonra, çıldırdım.

Geriye çekilip ceketini çekiştirdim. “Kahrolası *hergele!*” diye bağırdım. “Tanrım! *Ne* yaptığımı sanıyordum? Onunla bir ilişkiye girmek için aklımı yitirmiş olmalıyım. Geçici bir *delilik* yaşadım herhalde!”

Saçlarımı ceketin yakasının altından çıkarıp sert adımlarla evden dışarı fırladım ve Tack’in motoruna doğru yürümeye başladım. Ama Tack beni tam ayağımı verandadan cakıl taşlı araba yoluna atacakken kavradı. Beni havaya kaldırıp kendisine döndürdü ve yere bıraktı.

Elinden kurtulup ona baktım.

Tack “Bebeğim, çizmelerin,” dedi.

Ayaklarıma bakınca, çoraplarımla dışarı fırladığımı fark ettim. Başımı kaldırıp ona bakınca, hafifçe gülümsediğini gördüm.

Sonra, hışımla çizmelerimi almak üzere eve girdim.

Tack haklıydı.

Hawk'un deposuna vardığımızda, adamların birbirlerine gerçekten de meydan okur gibi karşı karşıya durduklarını gördüm. Kocaman siyah renkli bir kamyonetin etrafı bir düzine kadar motorla çevriliydi ve motorcu da komandoların karşısına dikilmişti. Hawk herhalde tüm ekibini oraya çağırmişti.

O sırada adamlarının ortasında duruyordu.

Tack Harley'sini adamların arasına sürüp Hawk'un karşısında durdu ve tek ayağını yere dayadı.

"Gördün onu, şimdi adamlarımı içeri bırak," diye kükredi.

Hawk bana baktı. Neyse ki, dağın eteğinden oraya kadar, yol boyunca kendimi bu karşılaşmaya hazırlamış, cesaretimi toplamıştım. Dolayısıyla, o anda kendimi iyi ama son derece öfkeli hissediyordum ve Hawk'u görmek beni ne gözyaşlarına boğmuştu, ne de kendimi rezil edecek başka bir şey yapmıştım.

"İçeri," dedi Hawk bana ters ters.

"Hayatta olmaz," dedi Tack.

Hawk gözlerini benden ayırmadı. "İçeri," dedi tekrar.

Tack motorun standını aşağı itti; onun da çıldıracağını fark ettiğim anda motordan aşağı atladım.

"Gwen..." dedi Tack.

Başımı hızla, saçlarımı arkaya savurarak ona çevirdim.

"Sorun yok, merak etme. Bir dakikaya gelirim," dedim.

"Tatlım..."

"Ben iyiyim, Tack, cidden. Hemen geleceğim."

Yanıt vermesini beklemedim. Hawk'un etrafından dolandım, komandolarının, daha doğrusu, Fang'le Jorge'nin arasından geçtim ve öfkeyle depoya girdim. Yatak platformunun altındaki alana varınca, söylentilerin ve Tack'in haklı çıktığını gördüm. Hawk'un bir şeyle işi bittiğinde, tam bitiyordu. Öyleydi, çünkü iki valizim, çalışma masam, sökülmüş bilgisayarım ve çalışma masamda duran ıvır zıvırın olduğu kutu orada duruyordu. Beni neden orada istediğini anlamamıştım. Belki de sırf hergelenin teki olduğu için istemişti. Ama zaten birçok erkek öyleydi.

Valizlerimi alıp kaldırdım, arkamı döndüm ve Hawk'la burun buruna geldim.

Başımı geriye atıp "Çekil yolumdan," dedim aksi bir tavırla.

Eğildi, valizleri elimden aldı ve beni kavradı. Debelenmeye başladım ama beni platformun altındaki panelli odanın duvarına yasladı ve elini göğsüme dayadı.

"Şimdi, bana açıklama fırsatı vereceksin, bebeğim."

"Çek elini üstümden."

"İsmi Simone'du," diye anlatmaya başladı.

"Kim o, yeni oyuncağın mı?"

"Hayır, ölen karım."

Birden, midem kasıldı, kalbim duracakmış gibi oldu. Ona bakakaldım. Sonra "Ne?" diye fısıldadım.

"Kızımın ismi de Sophie'ydi."

Kızı. Kızı. Lanet olasıca bir kızı vardı.

Vardı.

Geçmiş zamanda konuşmuştu.

Sophie'ydi demişti.

Anlatmaya devam etti. "Simone'un bir erkek kardeşi vardı. Tıpkı Ginger gibiydi. Ama adamın hergelenin teki olmasının da bir nedeni vardı. Anneleriyle babaları kâbuslardan

fırlamış tiplerdi. Senin öz annen onların yanında Yılın Annesi seçilebilir. Simone zeki bir kadındı ve onlardan ilk fırsatta uzaklaşmıştı. İyi niyetinden kötü bir takım kararlar verdi ve erkek kardeşiyle arasını hiç bozmadı. Ona çok yakındı. Öyle de kaldılar. Benimle birlikte olduğu sürece, onu ziyaret etmemesi gerektiğini söyledim. Ama erkek kardeşinin kız arkadaşı hamileydi, ben de göreve çağırılmıştım. Erkek kardeşi kız arkadaşı doğum yapacağı zaman Simone’u çağırdı. Simone çocukları, erkek kardeşini ve bu kadını severdi. Hala olacağı için de çok heyecanlıydı. Böylece, evlerine gitti, Sophie’yi de beraberinde götürdü. Erkek kardeşiyle kız arkadaşı onları karşılamak için kapıya çıktılar, Simone da Sophie’yle birlikte onlara doğru yürümeye başladı. Erkek kardeşinin adamlarından bazıları da oradaydı. Hepsi bahçedeydi. Yani, hepsi kolay hedefti. Simone erkek kardeşinin bir savaşın ortasında olduğunu bilmiyordu, bunu bilmeden de ölmüştü. Tüm mahallenin bir savaş bölgesi olması da önemli değildi, çünkü orada büyümüştü. Düşmanları hedef aldılar, arabayla evin önünden geçerken onları taradılar ve önlerine çıkanı öldürdüler. Simone ve Sophie öldü. Simone’un kardeşi Julian ve kız arkadaşı da öldü. Bebeğini doğuramadan öldü ama bebeği kurtarmayı başardılar. O bebek, o katliamdan kurtulan tek kişi oldu.”

Onu dinlerken, tir tir titriyor, kulaklarım kanıyor mu diye düşünüyordum. Kalbiminse kanadığından ya da kanıyormuş gibi hissettiğimden emindim.

“Hawk,” diye fısıldadım.

“Bunları tekrar yaşayamam. Bunu tekrar yapamam. İnan bana, bebeğim, sana iyi bakacağıma söz verdiğimde yalan söylemiyordum. Başın iyice derde girmeden, bu işin sona ermesi gerek.”

Suratına bakınca, her şeyi anladım.

Yalan söylüyordu.

Bunu ona da söyledim. “Yalan söylüyorsun.”

İfadesi sertleşti, elini göğsümden çekti ve aşağı sarkıtıp cebine soktu. Cüzdanını çıkardı ve katlanmış bir kâğıt bulana dek karıştırdı. Kâğıdı açıp suratıma tuttu. Daha genç ve kalın, askeri giysiler giymiş bir Hawk, iki kızla birlikte kameraya gülümsüyordu. Hawk kızlardan koyu kahverengi saçlı, dünyalar güzeli bir kadın olanının belini kavramıştı. Kadın başını Hawk’un omzuna dayamış, tek koluyla belini kavramış, diğer elini de kaslı koluna dayamış, onun gibi gülümsüyordu. Yanında duran diğer kızsda, iki, üç yaşlarında çok ama çok güzel bir kız çocuğuydu. Annesiyle babasının tüm güzel yanları kızsda toplanmıştı. Üstünde çok şirin bir kıyafet vardı. Pembe renkliydi. Minik elini Hawk’un boynuna dayamıştı. Kameraya gülümse miyordu. Kıkırdıyormuş gibiydi ve babasına bakıyordu.

Evet, kalbim kesin kanıyordu.

Hawk yine de yalan söylüyordu.

Fotoğrafı geri çekip katladı, cüzdanına soktu. Sonra, cüzdanı tekrar cebine yerleştirip “Göreve gideceğim gündü. Onları bir daha göremedim.”

“Kocamı kız kardeşimi becerirken yakaladım,” dedim.

Gözlerimin içine baktı. “Evet, bebeğim, o da berbat bir olay. Ama artık bundan sıyrılmalı ve geride bırakmalısın.”

Kafayı mı yemişti?

“Sana inanamıyorum,” dedim hırlar gibi.

“Gwen, karım ve kızım arabalı bir saldırıda, ben onlardan binlerce kilometre uzaktayken öldüler. Senin başına gelenler de hoş değil ama orada dikilip bana bunları anlatıp da bir kıyaslama yapmaya *kalkışma* sakın.”

“Haklısın, kıyaslama yapılamaz. Kesinlikle. Olmaz. Bana söylediklerinin doğru olmadığı anlamına gelmez.”

“Ne demiştin sana, bebeğim?”

“Bana, sana kendimi tamamıyla teslim etmeyişiimin nedeninin senin bu riski almaya değmediğin anlamına geldiğini düşündüğünü söylemiştin. Diğer şekilde düşünürsen, aynı kapıya çıkıyor. Olanlar berbat, Hawk, berbattan da öte. Sana kızgınlım ve kalbim kayıpların için paramparça olmuş halde. Ama öyle olduğu halde, karşımda durmuş, benim bu riski almaya değmediğimi söylüyorsun.”

Surat ifadesinin donduğunu görünce, ne demek istediğini anladığını fark ettim. Bunu fırsat bilip yanından geçtim ve yerden valizlerimi aldım. Sonra da hızla kapıya yöneldim.

Kapıda dönüp de ona bakınca, hâlâ o donmuş ifadeyle bana baktığını gördüm.

“Tack’in adamları geri kalan eşyalarımı almak için gelecekler, sakın onları durdurma. Bu işi bitirmek istiyorsan, *her şeyimden* vazgeçmek zorundasın.”

İfadesi birden değişip yumuşadı. Güzel suratının yumuşamasını izlemekse, mideme yumruk yemişim gibi bir his uyandırdı içimde.

Gerzek!

“Gwen...”

Başımı salladım. “Hayır, söyleyeceklerini söyledin. Dediklerimde haklı olduğumu gösterdin. Hayatımı nasıl sürdüreceğime dair en ufak bir fikrim bile yok. İlişkimiz gerçek anlamda başlamadan önce ve sonra, seni her gördüğümde içgüdülerim ve midemdeki o tuhaf his bana ne derse dersin, senin için özel değilim. Sen de eğilsin, çünkü beni bok gibi hissettirdin. *Yine*. Kalbimin sesini dinledim, içgüdülerime uydum ve bunun olmasına izin verdim. Verdiğim kararların hepsi *boktan*. Ders alınmıştır. Her şey anlaşıldı. İçimdeki sese güvenmeyeceğime göre, kendi kabuğuma çekileceğim.

İlişkimiz bittiği ve bunu yaptığımı görmeyeceğin için şanslısın.”

Arkamı döndüğüm gibi, valizlerden tekini bıraktım, kapı kolunu tutup hafifçe araladım. Sonra, yere bıraktığım valizi alıp kapıyı tekmeleyerek açtım ve valizlerimle apar topar dışarı fırladım. Cabe “Hawk” Delgado’yu da geride bıraktım.

Girmi Yedinci Bölüm

Beni Hayal Kırıklığına Uğrattın

“**T**ack, sanırım biraz korktuğumu söylemem gerek,” dedim gözlerim bağlıyken.

“Az kaldı, hayatım.”

Bir arazi aracındaydım. Tack’in sadece bir Harley’si değil, kocaman bir de Ford Expedition arazi aracı vardı. Yaklaşık olarak beş dakika önce evinden otoyola çıkıp Denver’a doğru yola çıktığımızda, arabayı kenara çekmiş ve gözlerimi bağlamıştı. Bana bir sürpriz yapacağını söylemişti. Bir haftadır bana çok iyi davrandığı için de, korktuğum halde gözlerimi bağlamasına izin vermiştim.

Tack’le birlikte geçirdiğim bir hafta kısa bir tatil gibi olmuştu. Beni bencil ve salak gibi gösterebilirdi ama insanın kalbi bir komando tarafından kırılırsa, kafasını ıssız bir dağ evinde, bir motorcuyla toparlaması iyi bir yöntemdi.

Bu kısa tatil süresince, babamdan, Meredith’ten, Cam’den, Tracy’den ve Leo’dan da uzak durmuştum. Öyle olmasını istediğimi kısa bir açıklamayla hepsine haber vermiştim, hepsi de bunu duyduklarına pek memnun olmadıkları halde kararına saygı göstermişlerdi. Troy aramıştı, yanıt vermemiştim. Cam’in ya da Tracy’nin ona olanları anlattığını tahmin ediyordum. Troy’un da beni görmek istediğini biliyor-

dum ama bu durumla yüzleşemedim. Elvira da birkaç kere aramıştı ama onun telefonlarına da anlatmak istemediğim nedenler yüzünden yanıt vermemiştim.

Tack'in adamları çalışma masamı ve diğer eşyalarımı evime götürmüşlerdi ama bilgisayarım ve valizlerim Tack'in evine getirilmişti. Bilgisayarımı onun çalışma odasına kurmuşlardı. Günlerimi çalışarak ve ofisini düzenleyerek geçirmiştım. Sonra da evi temizlemiştim. İkinci gün, Tack beni markete götürmüştü ve birlikte dağ evi için tabiri caizse dağ kadar alışveriş yapmıştık. Ona hazırlaması saatler süren harikulade yemekler pişirmiştım. Buna bir sürü tatlı da dâhildi.

Çalışmadığımda ya da yemek pişirmediğimde, kitap okumuştum. Marketten beş tane aşk romanı almış ve Tack'in evinde kocaman, pofuduk koltuğuna kıvrılıp kendimi bir başkasının gündüz hayallerine kaptırmıştım. Henüz kendi kabuğuma çekilmeye hazır değildim. Çünkü son bir buçuk senedir, gündüz hayallerimin çoğu Hawk'la ilgiliydi ve artık ne yapacağımı bilemez haldeydim. Bir daha hayalini kurduğum kusursuz adamın hayatıma gireceğini ummak istemiyordum. Bu yüzden de gündüz hayallerim için yeni bir kaynak bulmuştum. Yalnız kalmayı, dağ yürüyüşleri planlamayı ve dağ gelinciği kurtarma operasyonları düzenlemeyi hayal etmek bana yetmiyordu.

Günlerimi üstüme kalın bir şeyler giyip, Tack'in verandasında soğukta oturarak, kahve içip manzarayı izleyerek ve kalbimdeki acıyla baş etmeye çalışarak geçirdim. Günlerim Tack'in yatağında sonlanıyordu.

Birinci ve ikinci gün, bunu tek başıma yaptım. Üçüncü günde, tek başıma akşam yemeği yedikten sonra, Tack eve gelmeden yattım. Gece geç saatte geldiğinde, yanıma uzandı. Hawk'un yaptığı şeyleri yapmadı. Sırtıma dokunup beni

kendisine çevirmedi ve öpmedi. Bana arkadan sıkı sıkı sarılıp dizini dizimin arkasına da dayamadı. Beni kendisine doğru yan çevirdi, sırt üstü yattı ve bana sıkı sıkı sarıldı.

Bağırıp çağırabilir ya da diğer yatağa geçebilirdim. Ama Gwendolyn Kidd ve gerzeğin teki olduğumdan, bunları yapmadım. Başımı omzuna dayadım, elimi karnının etrafına doladım ve uyuya kaldım.

Tack o gecedен sonra benimle birlikte uyumaya başladı, akşam yemeklerini de kaçırmadı. Ben de ne bir tartışma başlattım, ne de bir kavga. Kendimi akışa bıraktım. İçimde tartışacak istek yoktu. Yanımda olduğunda, ukalalık yapmadığımı söyleyemezdim, çünkü ben bendim. Onun da bundan hoşlandığını biliyordum ama yine de öyle davranmaya devam ettim. Ama ona yanlış yorumlayabileceği hiçbir imada da bulunmadım. Flört etmedim. Sadece kendim oldum.

Tek istisna, benimle birlikte uyumasına izin vermektі.

Hımm.

Bana çoğu zaman bulaşmıyor, gündüzleri tek başıma geçirmemi sağlıyordu; geceleri yanımda oluyordu ama beni kısıtlayan, engelleyen bir biçimde değil. Beni bir kez uyardırmak için öpmüştü. Dillerimizin birbirine değdiği değil, dillerin, ısının ve birbirine dolanmış kolların söz konusu olduğu bir *öpüşmeydi*. İçimde daha kuvvetli bir elektrik akımı oluşturmuş ve bedenimin bazı bölümlerine en az o kadar kuvvetli başka akımlar yollamıştı. Aklımı ve kontrolümü kaybetmeme yol açan bir Hawk öpücüğü değildi ama oldukça harika bir öpücüktü.

Sonra, başını kaldırdı ve “Erkenden dışarı çıkmam gerek hayatım ama bu öpücükle günümü güzel geçireceğim. Teşekkür ederim,” dedi. Sonra, süper havalı keçi sakalıyla tenimi gıdıklayarak burnumu öptü ve gitti. Hiç baskı yapmamıştı; öpücüğü sadece üstü örtülü bir vaat gibiydi. Öpü-

cüğü harikaydı; o kadar harikaydı ki, eskiden olsa bunun üstüne bin tane gündüz hayali kurabilirdim. Ama artık vatalere karnım toktu.

Beni açıklamadığı bir neden ötürü Denver'a götürüyordu ama bu neden her neyse, gözlerimin bağlı olması gerekiyordu. Expedition durdu ve "Artık bağı çıkarabilir miyim?" diye sordum.

"Bir dakika sonra."

Sabırsızlıkla bekledim, sonra kapımın açıldığını duydum. Tack dikkatle beni arazi aracından indirdi ve yürümeye başladığımızda yönlendirdi. Kısa bir süre sonra, durup beni diğer tarafa çevirdi, tek kolunu belime dolayıp sırtımı ön tarafına yasladı. Daha sonra da diğer eliyle gözlerimdeki bağı açtı.

Evimin önünde duruyorduk. Yeni pencereler ve yeni bir kapı takılmıştı, mermi delikleri de kapatılmıştı. Ben eve yerleşmeden önce bordo rengine boyanmış olan iri tuğlaların içi doldurulmuş gibiydi ve evin ön cephesi yeniden bordoya boyanmıştı. Bir savaştan çıkmış gibi değil, gerçek bir ev gibi gözüküyordu.

"Sürpriz, hayatım," diye fısıldadı Tack kulağıma.

"Aman Tanrım," diyebildim.

Elimden tutup beni basamaklardan çıkarırken, hafifçe güldüğünü duydum. Verandaya varınca, kilide bir anahtar sokup çevirdi ve kapıyı içeri doğru itti. Birlikte içeri girerken, beni önünde tutup yol gösterdi. Dış cephedeki tadilatların içeride de fazlasıyla yapıldığını gördüm. Sıva parçaları ve mermi delikleri kapatılmıştı. Duvarlar yeniden sıva yapılmış ve yepyeni bir kat boyayla pürüzsüz hale getirilmişti. Boya kokusu öylesine tazeydi ki, havaya sinmişti. Ama daha da fazlası vardı. Hasar gören mobilyalarım alınmıştı. Parkeler yeniden zımparalanıp cilalanmıştı. İki yandaki

şöminelerin üstü de cilalanmıştı. İçerisi tertemiz ve pırıl pırıldı; birkaç parça eşyayla gayet yaşanabilir bir yer haline gelmişti.

“Bunlar senin,” dedi Tack avucuma anahtarları koyup.

Anahtarlara baktım. Tack konuşmaya devam etti.

“Duvarları istediğin renge boyayabilirsin, astarlanmış durumda.”

Ona bakmak için başımı geriye attığımda, gözlerimin dolduğunu hissettim.

“Tack...” diye fısıldadım. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Sırıttı. “Evine hoş geldin, bebeğim.”

Ne yaptığımı düşünmeden kollarımı boynuna dolayıp sıkı sıkı sarıldım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım göğsüne.

O da kollarını boynuma dolayıp sıkı sıkı sarıldı. Sonra “Sana ne demek istediğimi anlamadın galiba, tatlım,” dedi.

Başımı geriye attım ama onu bırakmadım. “Ne?” dedim.

Tek elini boynumdan çekip parmaklarıyla saçlarımı yana taradı, sonra da başımın arka kısmını kavradı.

“Burada kendini güvende hissetmiyorsan, dilediğin kadar benimle kalabilirsin. Ama sokaklarda konuşulanlara kulak kesilip biraz araştırma yaptık. Kız kardeşin ortada yok. İşler durulmuş durumda ve istediğin zaman evine dönmende bir sakınca yok.”

İşlerin durulduğuna sevinmiştim ama Ginger için de endişelenmiyorum değildim. “Ortada olmaması” ne anlama geliyordu bilemiyordum ama Tack’in söylediklerinin iki anlama geldiğinin farkındaydım.

“Beni rahat mı bırakıyorsun?” diye sordum alçak sesle.

“Gwen, bana gelersen, bunu bana gelmek istediğin için yapmalısın, bana ihtiyacın olduğu için değil. Sırf benim için değil, senin için de öyle olmalı.”

Tanrım, gerçekten de iyi bir adamdı.

Başımı alnımı göğsüne yaslayacak biçimde eğdim, o da elini enseme koydu.

“Teşekkür ederim,” dedim tekrar.

“Evine dönmek istediğini görüyorum,” dediğinde, evet anlamında başımı salladım. “Peki, hayatım, sen evine yerleş. Ben de gidip bilgisayarını getireyim. Sheila gelip eşyalarını toparlayabilir. Hepsini kendim getiririm.”

Başımı geriye attım. “Ben de gelip alabilirim. Benim için gidip gelmene gerek yok.”

“Senin evine yerleşmen gerek, bebeğim.”

Haklıydı. Öyle yapmam gerekiyordu. Buna gerçekten de ihtiyacım vardı. O kadar uzun süredir düzensiz bir haldeydim ki, yerleşik olmanın ne demek olduğunu bile hatırlamıyordum. Tack cidden iyi yürekli bir adamdı.

Ona eğilip “Teşekkürler,” dedim.

Başını eğdi, dudaklarını benimkilere dayadı ve dudaklarının aralandığını hissettim. Aptal, aptal, aptal kadın. Ben de kendi dudaklarımı aralayınca, dilini ağzıma soktu ve dillerimiz birbirine değdi.

Güzel bir histi. Çok güzeldi.

Dudaklarımdan ayrılıp burnumu öptü.

Sonra, gözlerimin içine bakıp, şefkatle “Senin için her şeyi yaparım, Gwen,” dedi.

Kesinlikle iyi bir adamdı.

Suratımı boynuna yaslayıp daha sıkı sarıldım. Kollarıyla beni sıkana dek öylece kalmama izin verdi. Bunun ne demek olduğunu anlayınca, onu bırakıp geri çekildim.

“Sonra görüşürüz, bebeğim,” dedi.

“Görüşürüz, Tack,” dedim.

Arkasını döndü ve çıkıp gitti.

* * *

Birkaç saat sonra, Tack bilgisayarımı getirip bağlantıları yaptı. Valizlerimi de getirmişti. Sonra da muhtemelen yapması gereken işler olduğu, benim bir karar vermem gerektiği ve kendi hayatım benim etrafımda döndüğü ama başkalarının benimin etrafında dönmediği için gitti.

Valizlerimi boşaltıp çamaşır yıkadım. Sonra, marketten alınacaklar listesi hazırladım. Meredith'e, Cam'e ve Tracy'ye birer mesaj çekip evime geri döndüğümü ama o gece evle uğraşmam gerektiğini haber verdim. Cam de bir mesaj yazıp, ertesi gece evine cosmo içmeye beklediğini, mazeret istemediğini söyledi. Mesaja geleceğimi söyleyerek yanıt verdim. Buna hazır olduğuma emin değildim ama hayatımı yaşama-lydım. Bunu derhal yapmaya başlayabilirdim.

Tam mutfaktan yukarı kata çıkarken, kapı ziline tuhaf sesini duydum. Panik hissiyle olduğum yerde donakaldım. O zil sesini son duyduğumda, Hawk bana gelmişti ve beni akşam yemeğine çıkarmıştı. Babam da bana seslenip, Hawk'a zili tamir edeceğini söylememi istemişti. Sonra, Hawk bana o ayakkabıları vermişti. Ondan sonra da içimdeki umut yeşerdikçe yeşermişti.

Hissettiğim acıyı dindirmek için içime derin bir nefes çektim ve Hawk'un gelmediğinden emin bir biçimde kapıya baktım. Cam, Tracy ve Meredith beni rahatsız etmezlerdi. Babam ve Troy tam aksini yapabilirlerdi. Babam sabırsızlanabilir, korumacı bir tavır takınabilirdi. Olan bitenden sonra, Hawk'la artık birlikte olmadığımı da öğrendiğinden, benim için endişelenebilir ve uzak kalmamdan hoşlanmayabilirdi. Troy'sa yakın tarihe kadar, hayatımın demirbaşlarından biriydi, ben de onun hayatında öyleydim. Hawk devreden çıktığına göre, bana yaklaştırmaya çalışabilirdi.

Ama bunların hiçbirine hazır değildim.

Yine de kapıya gittim; hazır olmasam da, her ikisini de seviyordum ve onları öylece habersiz bırakamazdım. Doğru bir davranış olmazdı. Yan pencereden dışarı bakınca, olduğum yerde kalakaldım.

Maria Delgado gelmişti.

Hareket etti, pencereden dışarı baktığımı gördü ve bakışlarını üstüme dikti.

Kahretsin!

Kapı zili yine tuhaf bir ses çıkararak çaldı.

Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin!*

Eh, beni görmüştü bir kere. Onu görmemiş gibi davranamazdım.

Kapıyı açtım. "Selam, Maria."

Bana baktı. Tek kelime bile etmeden, kapıyı itip içeri girdi. Bahçeme bakıp, güçlü olabilmek için içimden dua ettim. Hawk'un ilişkimizi bitirmesine dayanmış, hayatta kalmıştım. İçim paramparça olsa da bunu başarmıştım. Bunu da başarabiliyordum.

Kapıyı kapatıp içeri girdim. "Sürpriz oldu," dedim gülümsemeye çalışarak.

Gözlerini kısıp bana baktı, sonra "Neler oldu?" dedi.

"Ne..." Nedensiz yere duraksadım. Sonra "Neler mi oldu?" dedim.

"Evet. Daha bir hafta önce, oğlum seni büyülemişti. Bir hafta önce, ben ve oğullarım sabahın köründe evine gittiğimizde, sen banyodaydın. Bir hafta önce, yeğenleriyle saklambaç oynadın. Bir hafta önce, annen kalbini kırdığında ona sığındın. Şimdi, Elvira kalkmış bana ilişkinizin bitiğini söylüyor. *Neler oluyor?*"

Elvira. Harika.

"Maria," dedim yumuşak bir sesle. "İlişkimizi bitiren o."

"Eee?" dedi hemen. Suratına baktım.

“Eee mi?” dedim salak salak.

“Evet. N’olmuş?” dedi iki kolunu yana açıp.

“Şey... Hawk bir şeyi bitirince, tam bitiriyor.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “İsmi Cabe, Gwen.”

Bunu söylemiş olması ve söyleyiş tarzı beni durdurdu. Sonra, başım salladım. “Hayır, Maria, bana o adamın artık gittiğini söylemişti. Artık, ismi Hawk.”

Maria da bana bakıp başını salladı. “Hayır, Gwen, o adam hâlâ var. Ama evine diğer oğullarımla birlikte gittiğimde, sekiz senedir ilk kez oğlum Cabe’in *geri* döndüğünü gördüm.”

Tanrım.

“Maria...”

Bana doğru bir adım atıp parmağını doğrulttu. “Sen beni dinle bakalım. Anne değilsin ama sana şunu söyleyeyim. Çocuğun acı çektiğinde, sen de bunu onunla birlikte yaşarsın. Oğlum sekiz senedir acı çekiyor. İnsanın alıştığı türden hafif bir acı da değil; seni dizlerinin üstüne çöktüren türden büyük bir acı. Sekiz sene. Sekiz sene bu halini izledim, Gus ve oğullarım da benimle birlikte izlediler. Sekiz senedir ilk kez iyileştiğini ve o sabah seninle birlikte bir bütün olduğunu gördüm.

Aman *Tanrım*.

Bunları dinleyemezdim, çünkü çok ama çok yanıliyordu.

“Henüz acısını dindirebilmiş değil, Maria,” dedim yavaşça.

“Evet, asla da dindiremeyecek. Belli ki bunu bilmiyorsun ama ona Simone’la Sophie’yi kaybettiğinde, kendisini de kaybetmediğini gösterdin. Bu kayıpları hissederken, yine de iyileşmeyi başardı. İnsan böyle bir şey üstlenirse, sırtını dönmez.”

“Sırtını dönen o,” dedim, çünkü Hawk aynen öyle yapmıştı!

Başını salladı. “Onun için ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun.”

“Birisi önemliyse, Maria, bunu söyleyeceğim için çok ama çok üzgünüm fakat o kişiye oğlunun davrandığı gibi davranılmaz. Anlamadığın çok şey var ve oğlunun arkasında durmanı da çok iyi anlayabiliyorum. Bu konuda bir sorunum yok ama neler olduğunu bilmiyorsun.”

“Haklısın, neler olduğunu bilmiyorum ama bir annenin çocuğu için isteyebileceği bir diğer şey de mutluluğudur. Bunu bilmediğin belli ama onu mutlu edeceğine söz verdiğinde ve yaptığında, aslında bu sözü *bana* da vermiş oluyorsun.”

“Anlamıyorsun,” diye fısıldadım.

Maria başını sallayıp çantasını omzuna astığı gibi ka-pıya yöneldi. Elini kapı koluna dayadı ve bana döndü. “An-lıyorum, Gwen. Çok üzgünüm. Üzüldüğünü görebiliyorum. Ne kadar üzgün olduğunu görünce de düşünüyorum ve beni hayal kırıklığına uğrattığını hissediyorum.”

Tanrım! Kalbime hançer saplamıştı adeta. Onu çok az tanıdığım halde, hayal kırıklığı yaratmış olmam beni mah-vetmişti. Sonra, kendimi savunmak için tek kelime bile et-meme fırsat vermeden, bir Delgado’dan beklenecek hareketi yaptı ve gözlerimin önünde ortadan kayboldu.

Kahretsin!

Girmi Sekizinci Bölüm

Boston

Ilık bir el sırtımı okşadı, yatağa ağırlığını verdi ve tam o sırada gözlerimi açtım. Karanlıkta arkama döndüğüm anda, Hawk'un sert bedenine çaptım.

Neler oluyordu?

Bana sokulunca, ağırlığını üstüme verdi ve beni öptüğünde hiçbir şey söylemeye fırsat bulamadım.

Neler. *Oluyordu?*

Aklımı ve kontrolümü yitirmeden önce, omuzlarını tutup geriye ittim. Sonra da başımı çevirip dudaklarından kurtuldum.

"Çekil üstümden!" diye bağırdım onu yine itip.

"Seni becerdi mi?" diye kükredi kulağıma. Elleri hareket etmeye başladı ve geceliğimin altına sokup yukarı çekti.

Neler oluyordu? Neden gelmişti?

"Ne?" diye bağırdım. "Kim?"

Geceliğimi daha da yukarı çekti. "Tack, bebeğim. Seni becermesine izin verdin mi?"

Başımı kaldırıp karanlıkta gözlerimi kısarak ona baktım. "Seni hiç ilgilendirmez!"

"Burada, salonunun orta yerinde seni öpmesine ses çıkarmadın."

Şey... Ne?

“Evde kameralar var.”

Donakaldım. “Ne zamandan beri?”

“Kaçırıldığından beri, Gwen.”

Tanrım. Bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. Ne yapacaktım?

“Evime kamera falan yerleştiremezsin!” diye bağırdım yine omuzlarını sarsıp. “Artık beni izleyemezsin!” diye bağırmaya devam ettim. “Ayrıca, *burada* da olamazsın!” diye rek sustum.

“Buradayım,” dedi öfkeyle geceliğimi göğüs kafesime kadar çekip.

“Bunu ben de görüyorum ve *hissediyorum* ama derhal gitmeni istiyorum.”

Ellerinden tekini geceliğimden çıkarıp, parmaklarını çenemin etrafına sarıp suratımı kendisine çevirdi. Tüm ağırlığını üstüme vererek beni yatağa mıhlayınca, ellerim faydasız kaldı. Beni hareketsiz tutup öpünce de ona karşı geledim. Ama bunu bir kez daha yapamayacaktı. Asla. Bunu tekrar başlatabileceği gibi bir düşünceye kapılmamalıydı. İstedikini alıp kaçamazdı. Olmazdı. Asla izin vermemeyecektim.

Direnmeye başladım. Dudaklarına, ellerine ve bedenine karşı. Fazla güçlüydü ve ne yaptığını biliyordu. Ama benden daha güçlü olduğunu da bildiğinden, elimdeki tek koz beni acıtmak istemeyeceğiydi.

Ben de istemiyordum doğrusu.

Bu yüzden, sırf ona direnmekle kalmadım. Vahşice, kararlılıkla karşı koydum ve tüm gücümü kullandım. Ne yazık ki, onu ısırduğımda tadını ve kokusunu hissettim. Sonra yine bir talihsizlik eseri, Hawk beni sıkı sıkı tutmayı kesip başka şeyler yapmaya başladı. Dolayısıyla, bir ara

geceliğim olduğu gibi çıktı. Ondan sonra da kararlılığımı yitirdim. Direnmeyi de kestim, çünkü en az direnme isteği kadar güçlü ve beni sarsan bir şey hissettim: açlık.

Onu tam sırt üstü yatağa itmiştim ki, yanından uzaklaşmaktan vazgeçtim. Hayır, yapamadım. Aptallık ettim. Ellerimi, dudaklarımı ve dilimi ona dokunmak, tadını hissetmek, göğsüne, göğüs uçlarına, sırtına, kollarına ve aşağıya inerek sertleşmiş penisini tuttum ve ucunu dilimle yaladım.

Hımm.

Kendimi bir an için havada buldum, sonra sırt üstü geri düştüm. Bir saniye sonra, külotum da gitmişti ve Hawk dizlerimi arkadan tutup kaldırdı ve bacaklarımı araladı. Ondan sonra, dudaklarını üstümde hissettim. Açlığı bir türlü dinmiyordu. Tam aksine, yaptığı şeyin keyfini çıkarmaya çalışıyordu. Aynen bunu yapıyordu. Beni tadıyordu, ben de ona izin veriyordum. Parmaklarımı saçlarının arasında geçirip onu kendime çektiğimde, bunun ne kadar güzel bir his olduğunu düşündüm.

Sert hareketlerle içime girip çıkmaya başladı. Tanrım, öylesine yakın ve inanılmazdı ki, inleyip fısıldarken gelmek üzereydim. “Bebeğim,” dediğim anda, dudaklarını geri çekti. Beni yüz üstü çevirdi, bacaklarımı tekrar açtı, aralarına girdi ve her ikimiz de dizlerimizin üstünde olacağımız biçimde kalçalarımı yukarı çekti. Sonra, içime, ta derinlere girdi. Çok güzeldi.

Göğsümü iyice yatağa sarkıtıp, ellerimi önüme açtım ve avuçlarımı Hawk’un hareketlerine karşılık verebilmek için yatak başına dayadım. Tanrım, buna bayılıyordum. Kesinlikle bayılıyordum.

“Kendine dokun, bebeğim,” dedi Hawk emreder gibi, kalın bir sesle. Tek elimi yatak başından çekip, bacaklarımın

arasına götürdüm. “İşte, öyle,” dedi. “Bana yardım et.”

Ben de ona yardım ettim, hareketlerine kıvrınarak yanıt verdim. Sesim yastık yüzünden boğuk çıkmaya başlamıştı ki, çok geçmeden doruk noktasına ulaştım ve *müthiş* bir hisle sarsıldım.

Hawk’un gelmesi daha uzun sürdü; ellerini kalçalarımaya sıkı sıkı dayayıp beni geriye çekerken içime girip çıkmaya devam etti. Bedenimin ön kısmı yatağa daha da yaklaşıırken bile, içimde olmasına bayıldım.

Sonra, inleyerek daha sert bir biçimde içime girip çıktı ve doruk noktasına ulaşırken bile durmadı. Hareketleri yumuşamıştı ama içimde hareket etmeye, yavaş yavaş girip çıkmaya devam etti. En can alıcı yerimi hafifçe okşadı. Parmaklarını kalçalarımdayan çekip, hafifçe popomda, sırtımda, kalçalarımdaya, belimin yan tarafında ve bacaklarımın arkasında gezdirdi. Çok güzel bir histi. Güzel ve tatlı bir his.

Suratımı yastıktan çekmeden, gözlerimi yumdum. Tam bir... *Sürtük...* Gibi davranmıştım. Bu iş daha ne kadar utanç verici olabilirdi? Bunun bir sınırı yoktu. Yoldan çıkmıştım. Bu utanç derecesini ölçebilmek için, yeni bir kriter oluşturulması gerekirdi.

En sonunda, içimden çıktı ve yana doğru uzandı. Bunu yaparken, elini belime dolayıp beni de çekmeye çalıştı ama hızla yana kaydım. Yataktan fırladım, eğilip yerden geceliğimi aldım ve odadan telaşla çıkarken üstüme geçirdim.

Banyoya gidip kapıyı kilitledim. Sonra, ışığı açtım ve tir tir titrer halde bekledim.

Ne derdim vardı?

Gözyaşlarım akacak gibiydi ama içime derin derin nefes çekerek engelledim. Sonra, banyo dolabımdan bir sünger alıp, sıcak suyu açtım ve onu üstümden temizledim.

Gidecekti. Gidecekti. Her zaman giderdi.

Sonra, taşınmam gerekecekti. Ev falan değiştirmeyecektim, farklı bir eyalete gidecektim. Her yerde çalışabilirdim. Beni bağlayan hiçbir şey yoktu. Herkesi geride bırakmak çok kötü olacaktı ama bu maceraya hazırdım. Babam bizi küçüklüğümde Boston'a götürmüştü. Constitution'da tur atmıştık. Lexington Green'e gitmiştik. Deniz tarağı çorbası içmiştim ve çok hoşuma gitmişti. Istakoz yemiştik ki hâlâ en sevdiğim şeydi. Tarihe bayılırdım. Istakoza bayılırdım. Boston'da yaşayabilirdim.

Tuvaletin üstünde oturup, Boston'u düşündüm. İçeriden ses geliyor mu diye kulak kesilmiştim ama gittiğini duymadım. Ama gidecekti. Çıkıp gidecekti. Biliyordum. Bekledim ve sessizliği dinledim.

Sonra, içime derin bir nefes çekip kapıya gittim. Elimi düğmeye götürüp ışığı açtım ve olduğum yerde kalakaldım, çünkü Hawk koridordaydı. Üstünde sadece bol pantolonu vardı, poposunu duvara yaslamış, bacaklarını hafifçe önüne götürmüştü. Başını önüne eğmiş, ayaklarına bakıyordu.

Kahretsin. Gitmemişti.

Başı hâlâ önüne eğikti ama sonra başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Gitmen gerek," dedim ışığı kapatıp koridora çıkarak.

Derken, kendimi duvara Hawk'un bedeni tarafından kısıtılmış halde buldum. Eliyle enseme kavramış, başparmağıyla da çenemi kaldırıp beni ona bakmaya zorluyordu. Diğer eliyle kalçamdaydı. Elimi beline koyup, boş yere ittim.

"Gitmen gerek," dedim tekrar.

"Önemli bir operasyonun ortasıdaydım, bana ihtiyaçları vardı. Karımla kızım öldüğünde, bana dikkatim dağılmasın diye söyleyemediler. Onları kaybettiğimi ancak iki gün sonra öğrendim."

Tanrım.

“Bunu dinlemek istemiyorum,” dedim. “İlgilenmiyorum.” Ama bunu ondan çok, kendimi ikna etmek ister gibi söylemişim.

Beni duymazdan geldi. “Binlerce kilometre uzaktaydım. Ailemi kaybettiğimde, binlerce kilometre uzaktaydım, Gwen.”

“Gitmen gerek,” dedim tekrar onu iterek.

“Onu seviyordum,” dediği anda, onu itmeyi kestim.

“Hawk, gerçekten de bunu duymak...”

“Ama ona çok kızmıştım. Tanrım, o kadar kızmıştım ki. Nasıl o kadar büyük bir aptallık yapabilmişti? Oraya yalnız da gitmemiş, kızımızı da yanına almıştı.”

Gözlerimi yumup başımı diğer tarafa çevirdim.

“Bu konuda birisiyle konuşmalısın,” dedim ona bakıp. “Elvira iyi bir dinleyici.”

Beni yine duymazdan geldi. “Lucas, Darla ve ekibi evine girdiklerinde merkezdeydim. Gözlem odasında oturuyordum ki, adamlarımdan biri ıslık çaldı, ekrana bakmamı işaret etti. Derhal evine bir ekibin gitmesi için emir verdim, kendim de toparlanıp harekete geçtim. Ama ben daha kapıya varmadan, Lucas’ın seni omzunda taşıdığını gördüm. Kıpırdamıyordun.”

“Lucas mı?”

“Brock Lucas. Onu Skull olarak tanıyorsun.”

“Ha, tamam.”

“Hiç kıpırdamıyordun, Gwen.”

“Beni şok tabancasıyla o hale getirdiler.”

“Bunu bilmiyordum. Tek bildiğim, 911’in komşularından biri tarafından arandığı, evine ateş açıldığı ve senin hareketsiz halde dışarı taşındığın. Bildiğim tek şey buydu.”

“Şok tabancası yüzünden,” dedim yine.

“Bunu bilmiyordum,” diye yanıt verdi tekrar. “Brett’in göğsünden üç mermi yarası aldığı haberi geldiğinde arabadaydım. Bu işi yapanları da tanıyordum. Ne iş çevirdikleri-

ni de biliyordum. Öldüğünün kanıtı olarak ilk önce seni aldılar, sonra üvey anneni ya da babanı alacaklardı. Hepinizi sıradan geçirdikten sonra, Ginger'ın bunu engellemek için devreye girmesi gerekecekti."

"Ama öyle olmadı," dedim bunu zaten bildiğini bilerek.

"Evet ama tam iki saat boyunca ne durumda olduğunu öğrenemedim. Lee nerede olduğunu buldu, içeri daldık ve o odaya girdiğimde neyle karşılaşacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu."

"İyiydin," diye yalan söyledim.

"Ellerin bacakların bağlı, ağzın da tıkalıydı, Gwen."

"Evet ama onlar dışında iyiydin."

Hawk devam etti. "Birkaç gün önce, evine silahlı saldırı yapıldı. Araban kaldırımdaydı, el çantan koltuktaydı ve ortadan *kaybolmuştun*. Hem de saatler boyunca, bebeğim. Hayatıma giren bir başka kadının da bir silahlı saldırıya uğradığını gördüğümde, tutunacağım tek dal olay yerinde kan olmamasıydı ve adamlarım Tack'in seni apar topar oradan çıkardığını görmüş olmasıydı. Kamera açıları çok da iyi olmadığından, vurulup vurulmadığını bilemiyorduk ama en azından ayaktaydın."

Kahretsin, bunu düşünememiştim. Neden düşünememiştim?

"O zaman da bir şeyim yoktu."

Daha da ısrar etti. "Evet, Gwen, ama... Ben bunu *bilmiyordum*."

Tamam, bu konuda haklıydı.

Ama yine de...

"Tüm bunları bana söylemenin nedeni ne?" dedim.

Elini kalçamdan çekip çenemin diğer tarafını kavradı ve "Tanrım, Gwen," dedi. "Bu olaylar olurken, aklımın nerede olduğunu anlatmaya çalışıyorum sana."

“Tamam, artık biliyorum. Öykü vakti için teşekkürler, Hawk. Şimdi gidecek misin?”

Beni biraz daha sıkı kavrayıp “Bunu yapma, bebeğim,” diye fısıldadı.

“Neyi yapmayayım? Hissettiğin acı karşısında, hiç tepki göstermeyen bir sürtük gibi mi davranayım? Pardon, öyle si mi daha iyi? Çünkü kaçırıldığım gün, beni koruyan bir adam vuruldu. Bir hafta boyunca boktan bir sürü şeyle uğraştıktan sonra, sana güvenmemi sağladın ve beni paramparça ettin, Hawk. Beni gözünü bile kırpmadan mahvettin. İçimi deştin, lime lime ettin ve gözünü bile *kırpmadın*.”

“Artık o sırada aklımın nerede olduğunu ve neyi neden yaptığımı biliyorsun.”

“Hayır, artık Tack’in senin yatak arkadaşınla oynadığını gördüğünü ve onu paylaşmak istemediğini anlıyorum.”

Bedeni kaskatı kesildi, parmakları gevşedi. Ne kadar öfkelenildiğini fark ettiğim halde umurumda değildi. Henüz işim bitmemişti. Beni çok incitmişti ve kendimi ne pahasına olursa olsun korumalıydım.

“Sorun değil, bebeğim,” diye fısıldadım. “Ben sana hâlâ yeterim. Ama kurallar şunlar: Buraya gelirsin, beni getirirsin, sonra da *gidersin*.”

Hiç kıımılamadı. Beni duvara yaslandığında, öfkesinin bedenime bulaştığını hissettim. Birden, bedeni gevşedi, öfkesi dindi ve başparmaklarıyla çenemi okşadı.

“Seni incittim,” diye mırıldandı.

“Bir miktar kurabiye hamurunun çözemeyeceği bir sorun değil.”

“Saçmala, Tatlı Bezelyem.”

İşte, ben de o anda kaskatı kesildim.

“Sakın bana öyle deme,” diye parladım.

Beni yine duymazdan geldi. “Bir hafta, kahrolası bir

hata boyunca, kendimiz gibiydik ve ben seni çok incittim.”

“Tanrım!” diye bağırıp onu tekrar belinden ittim. “Hiç gitmeyecek misin buradan?”

Çekilerek beni şaşırttı. Sonra, eğilip karnıma tek dirseğini dayayınca ve beni havaya kaldırıncaya, daha da şaşırdım.

“Hawk!” bağırarak kalçalarına tekmeler attım. Hawk beni odama taşıırken “Beni yere bırak!” dedim.

Bıraktı. Yere eğilip omzundan aşağı indirdiği anda, havada uçup sırt üstü yatağıma fırladım. Dirseklerimin üstünde doğrulup bir şey söylemek, daha doğrusu bağırarak için ağzımı açtım ama karanlıkta ellerinin bol pantolonunda olduğunu gördüm.

Kahretsin!

Ondan uzaklaşmak için döndüm, tam yatağın diğer tarafına da varmıştım ki, bir el belimi kavrayıp beni geriye çekti.

“Bu gece, burada kalmanı istemiyorum,” dedim boşluğa. Sırtım ona dönük olduğu için suratını göremiyordum.

Beni sadece yatak örtüsünü kenara itecek kadar bıraktı; kaçmaya fırsat bulamadım. Sonra, her zamankinden daha sert bir biçimde üstüme kıvrılıp beni bedeniyle yatağa mıhladı; bacağına bacağıma geçirip, kolunu sıkıca karnımın etrafına doladı. Ona sımsıkı yapışmış durumdaydım. Daha sonra başımı biraz kaldırıp dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Uyu, Gwen,” dedi emir verir gibi.

Tanrım!

“*Kafayı* mı yedin?” diye cıyakladım.

Soruma dilini kulağımın arkasına değdirerek yanıt verdi, sonra da başını yastığa, bedenini de biraz daha gövdeme dayadı.

Öyle olmalıydı. Kafayı yemişti. Kesin.

“Sana inanamıyorum,” dedim öfkeyle.

“Uyu, bebeğim.”

Kolunu itmeye çalıştım ama beni o kadar sıkı tutuyordu ki pes edip “Sana... *İnanamıyorum*,” dedim yine.

“Bebeğim, haydi uyu.”

Bana öyle hitap ettiğini duyunca, elimden debelenmeyi kesmekten başak bir şey gelmedi. En ufak bir hareketim beni ma ıvedecekti.

Hissettiğim acı biraz hafifleyince “Boston’a taşınıyorum,” dedim.

O boğuk ve erkeksi sesiyle hafifçe güldü. Suratını başımın arka tarafında, saçlarımın arasına “Bebeğim,” dediği yerde hissettim.

Tanrım!

Tekrar denedim. “Burada kalamazsın, Hawk.”

Koluyla beni sıktı, başını kaldırıp dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Sen Serseriler Dünyasında yaşıyorsun, bebeğim,” diye fısıldadı. “Bak seni uyarayım: Seni incitmemi telafi edene dek, burada kalacaksın.”

Eyvah.

Kahretsin.

Girmi Dokuzuncu Bölüm

Yanılmışım

Şafak sökmeden önce uyandığımda, havanın azıcık aydınlandığını görebiliyor, Hawk'un sıcaklığını arkamda hissedebiliyordum.

Kahretsin.

Telaşla, dikkatle ama hızla kollarından sıyrıldım ve yataktan inmeyi başardım. Derhal iç çamaşırlarımı alıp banyoya koştum. Çamaşırlarımı giyip tuvaleti kullandım; sonra da dışarı çıkıp termostata doğru ilerledim. Termostat saatliydi ve geceleri en alt seviyeye kadar iniyordu. Su bir süre ısınmayacaktı. Isı ayarını açıp çalışma odama gittim. Koltuktaki minderleri koluma dayayıp uzandım ve kadife battaniyeyi üstüme çektim. Evin ısınması biraz vakit alacaktı. Kadife battaniye yumuşacıktı ve televizyon izlerken altına girmek çok hoştu ama insanı pek de sıcak tutmuyordu.

Orada uzanırken, aklımdan içinde bulunduğum zorlu durumundan nasıl kurtulabileceğime dair muhtemel stratejiler geçti. Tack'e gidip yardım isteyebilirdim ama bunu yaparsam kafası karışırdı. Hem bu işi kendim çözmem gerekiyordu. Hawk'u Lawson'a şikâyet edebilirdim ama Hawk zorla evime girdikten sonra, beni becermesine neden izin verdiğimi açıklamakta zorluk çekerdim.

Hımm. Durum hiç de iyi gözüküyordu.

Hawk bana Leo'yla Cam'in evine gitsem bile peşimden geleceğini söylemişti. Meredith'le babam da evlerine geri dönmüşlerdi ama Hawk çoktan evlerine rahatlıkla girip çıkabileceğini ispatladığından, bunu tekrar yapabiliirdi. Troy bir apartmanın yedinci katında, gayet güvenli bir yerde oturuyordu ama Hawk her türlü güvenlik sistemini aşabilir, duvarlara tırmanabiliirdi.

Hımm. Durum kötü değil, rezaletti.

Sonra, istemeden de olsa, aklıma Simone Delgado'nun sırf erkek kardeşini sevdiği ve yeğeni dünyaya gelecek diye sevindiği için öldüğü geldi. Onu anlayabiliyordum.

Hawk'un üzüntüsünün neden öfkeye dönüştüğünü de anlayabiliyordum; Simone hissettiği sevgi yüzünden tedbiri elden bırakmış, kızını bir annenin yapmaması gerektiği kadar tehlikeye atmıştı. Bu durumun Hawk'un suçluluk hissetmesine neden olabileceğini de biliyordum. Onu çok sevdiği için, Simone'un ve kızının ölümü karşısında hissettiği büyük suçluluk duygusu ve üzüntü öfkeyle karışmış olmalıydı. Masumane bir karardı ama Hawk ne tür bir tehlikenin söz konusu olduğunu bildiğinden onu uyarmıştı. Simone onu dinlemeyince de Hawk'un bana gösterdiği fotoğraftaki o güzelim, mutlu aile *püf* diye yok olmuştu. Birbirlerine veda ettiklerini ve son kez vedalaştıklarını bilmeksizin göreve gittiğini hatırlıyordu.

O olay meydana geldiğinde, Hawk binlerce kilometre ötedeydi. Simone ve Sophie günler önce ölmüşlerdi ve Hawk çok uzaklardaydı. Hayatını en ufak ayrıntısına kadar kontrol eden Hawk, uzaklardaydı, çaresizlik içindeydi ve binlerce kilometre ötedeydi.

Bunları düşünmemeye gayret ettim. Aklımı onun hayatından nasıl uzak tutacağım, beni incitmesini nasıl en-

gelledebileceğimle meşgul etmeye çalıştım ama gözlerimin önünden hep aynı sahne geçiyordu.

Hiç kıpırdamıyordun, Gwen, demişti.

Yangın bombaları. Arabayla geçerken eve ateş açılması. Kaçırılmak. Hawk bunların hepsinde yanımdaydı.

Brock Lucas'ın hareketsiz bedenimi evimden dışarı çıkardığını görmüş, bu tür bir olayı yeniden yaşamak istemediğine karar vermişti. Kahretsin, onu nasıl suçlayabilirdim ki?

"Rezalet," diye fısıldadım kendi kendime. Ellerimi yanığımın altına sıkıştırdım, dizlerimi karnıma çektim ve evin ısındığını hissettim.

Sonra, tekrar uyuya kaldım.

Dizlerimin nazıkçe aşağı çekildiğini hissedince birden uyandım.

Hawk'un kendisini bedenimin kıvrımlarına göre ayarladığını hissedince, gözlerimi açtım ve koltuğun kenarına oturduğunu gördüm.

Ilık elini uzatıp saçlarımı omzundan geri itti ve enseme dayadı.

"Yine kendini korumak ister gibi dizlerini karnına çekmeden pek hoşlanmıyorum, bebeğim," dedi günaydın demek yerine.

Giyinmişti, suratında da keyifsiz bir ifade vardı.

Yanıt veremedim. Hâlâ uykuluydum ve savunma kalkanlarımı işletmekte zorlanıyordum.

Ben kendime karşı bir mücadele verirken, Hawk gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sonra, bir anda harekete geçti ve beni kucakladığı gibi kucağına oturtup sarıldı.

"Hawk," diye fısıldadım.

"Dünyada herhangi bir şeyi isteseydin, ne olurdu bebeğim?" diye sordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Ne istiyorsan, senin olacak. Ne olurdu?”

“Şey... Bile...”

Beni hafifçe sıktı. “Her şey olabilir, Gwen.”

“Ginger’ın başının beladan kurtulmasını ve güvende olmasını isterdim,” dedim.

Yanıtımın ardından, bir süre dikkatle suratıma baktı. Sonra “Sonraki?” dedi.

“Sonraki mi?” dedim neyi kast ettiğini anlayamayarak.

Tek kolunu kaldırıp, saçlarımı tek omzuma çekti. “Sonraki dedim, Gwen. Herhangi bir şey isteseydin, ilk dileğinden sonraki en önemli şey ne olurdu?”

“Hawk, anlamıyorum.”

“Herhangi bir şey, ne olduğunun bir önemi yok.”

“Hawk...”

“Söyle bana, Tatlı Bezelyem.”

“Hawk, anla...”

“Gwen, yanıt ver bana.”

“Simone’la Sophie’nin hayatta olmasını, birlikte olmanızı ve o fotoğraftaki gibi mutlu olmanızı isterdim,” dediğim anda, suratı donuverdi.

Mahmur mahmur, kafam karışmış halde ona bakarken, birden o surat ifadesinin ne anlama geldiğini fark ettim. Benden bir şey gizlediğinde, suratına hep o ifade yerleşirdi.

“Yani, şunu demek istiyorum,” dedim hemen. “Asla kapıma dayanmazdın.”

Surat ifadesi anında değişti ve kocaman gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle bana baktı. O anda mahvoldum ama o gamzeleri çok özlediğimi de itiraf etmeliydim. Sonra, gövdesini yana çevirdi ve kendimi sırt üstü koltukta buldum. Bedeninin üst kısmı üstümdeydi, kalçaları benimkilere dayanıyordu, bacaklarımsa koltuğun arkasından sarkıyordu.

Parmaklarıyla saçlarımın dibini okşadı, sonra saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp “Sonraki ne?” diye sordu.

Gözlerimi kıstım. “Neden bunu soruyorsun?”

“Sonraki ne, Gwen?”

“Hâlâ çok uykum var,” dedim sorusunu geçiştirmeye çalışarak.

Suratını bana yaklaştırıp başparmağıyla çenemi okşadı. Sonra, kulağıma “Bebeğim, sonraki ne?” diye fısıldadı.

Tanrım!

Tamam, artık aklından ne geçiyorsa, bir tür oyun oynamak istiyordu anlaşılan.

“Meredith’in üvey annem değil, öz annem olmasını isterdim.”

Tamam der gibi başını sallayıp, başparmağıyla bu sefer alt dudağımı okşadı. “Sonraki?”

“Ne duymak istediğine dair bana bir ipucu verecek misin, Hawk?”

“Sonraki?” dedi. Belli ki ipucu falan vermeyecekti.

“Başka bir şey yok.”

“Saçmalama, Tatlı Bezelyem. Bir kadın yedi yüz dolarlık bir çift ayakkabı isteyebiliyorsa, bu liste kesin devam eder.”

“Tiffany’s’den elmas bir bilezik,” dedim. Sonra, fikir değiştirip “Hayır! Dur,” diye devam ettim. “Leo’nun Cam’e bir nişan yüzüğü, sonra da Tiffany’s’den elmas bir bilezik almasını isterdim.”

Başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Sonra, başını kaldırıp “Pekâlâ, bebeğim,” dedi. “Şimdilik bu kadar yeter.”

Bu kadar yeter mi? Şimdilik mi?

Yok, yok. Bilmek istemiyordum. Konuyu değiştirme vakti gelmişti.

“Madem buradasın, birazdan gitmeye de niyetin yok, sen-

den bir şey isteyebilirim,” dedim. Yine sırtıttı. “Tack bana Ginger’ın unutulduğu söyledi. Bu durumda, güvende miyim?”

“Ginger ortadan kayboldu,” dedi Hawk Tack’in sözlerini tekrarlayarak. “Darla, Skeet ve Fresh de adam kaçırmadan tutuklular. Neyse ki hepsi suçu itiraf ettiler. Bir süre nefes bile alamazlar. Bu da cidden iyi bir şey. Ayrıca, şu anda hapiste olmaları, sana bulaşmak isteyebilecek diğer kişileri de uzak tutacaktır. Lee de devreye girdiğinden, insanların senden uzak durması için ortaya bir başka neden daha çıkmış oldu. Ama hayır. Güvende değilsin.”

Kahretsın!

“Markete gidemem yani?”

“Markete gidebilirsin ama adamlarımdan birisi de seninle gelir.” Bedenimin Hawk’un altında kaskatı kesildiğini hissettim. Boğazım düğümlemişti.

Güçlkle “Hayır,” dedim.

Ensemdeki elini oynatıp, başparmağıyla boğazımı okşadı.

“Brett iyileşiyor, bebeğim,” dedi. “Biraz vakit alacak ama eski haline geri dönecek.”

“Hayır, adamların artık beni korumayacak.”

“Gwen.”

“Hayır, Hawk,” dedim karalılıkla. “Kendime bir tabanca alacağım.”

Sözlerime hiç tereddütsüz kahkahalara boğularak, sanki dediğim şey çok saçmaymış gibi gülerek yanıt verince, gözlerimi suratına diktim. “Şaka falan yapmıyorum.”

Kahkahalarını kontrol etmeye çalışarak “Bebeğim, bir silah istiyorsan, sana bir tane bulurum,” dedi. “Ama nasıl kullanacağını öğrenene ve kullanırken kendini rahat hissedene dek, seni masum Denver halkının arasına salacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. O yüzden, şimdilik silah milah yok.”

“Bir silah almak için senden izin isteyecek değilim, Hawk.”

“Hayır, isteyeceksin, Gwen. Artık Serseriler Dünyasında yaşıyorsun.”

“Eh, o halde Serseriler Dünyasından biraz uzaklaşıp, Zip’in Silah Dünyası mağazasına dalacağım,” dedim hışımlla.

Yine gamzelerini ortaya sere sere gülümsedi. Sonra, konuyu değiştirdi. “Bu gece, dışarı çıkıyoruz.”

Hayır, *çıkamayacaktık*.

“Hayır, çıkmıyoruz. Bu gece, Cam’lerde cosmo gecemiz var.”

“O halde, seni oraya götürüp geri bırakırım.”

O anda, yeni bir karar verdim.

“Hayır, dilediğim kadar sarhoş olabilmek için orada kalacağım.”

“Bebeğim, seni bu konuda uyarmıştım.”

Nedense, bu sözleri beni çok sinirlendirdi. Ama bana eskiden nasıl olduğumuzu hatırlattığı için de şanslı sayılırdım. Hawk eskisi gibi olmakta bir sakınca görmediği halde, ben bu konuda kesinlikle rahat hissetmiyordum.

Dolayısıyla, ağzımın kontrolünü bir anda kaybettim.

“Evet, uyarmıştın ama bunu beni mahvetmeden önce yapmıştın. Bak, Scott beni yerle bir etmişti ama sen beni mahvettin. Birlikte bir hafta geçirdik, bunun farkındayım. Ama seni panik edecek bir şey söyleyeceğim. Her şeyi yanlış anlamışsın. Sadece bir haftada, sana bağlandım. Resmen vuruldum. Evet, sadece bir haftaydı ama bunu anlamadın ve her şeyi mahvettin. Anladığım kadarıyla bazı şeyleri yeniden düşünmek istedin. Ama bana göre, sana verdiğim şeyin ne kadar değerli olduğunu hiç anlamadım. Yani, kendini korumak istemiş olsan bile, bunu ayaklar altına alman tehlike çanlarının çalması demektir, Hawk. O tehlike çan-

ları bana bunun tekrarlanabileceğini söylüyor. Bugüne dek yeteri kadar sıkıntı çektim, bu boktan olayları bir daha yaşamak istemiyorum.”

“Ben senin o geri zekâlı eski kocan değilim, bebeğim. Bir kadına bir erkek olduğumu ispat etmek için onu becermem,” dedi. En az benim kadar öfkeli gözüküyordu.

“Bunun farkındayım, Hawk. Ama beni ayaklar altına aldığıın gerçeğini değiştirmiyor.”

“Böyle bir şey yapmadım, Gwen. Sana bunu o zaman da, dün gece de söylemiştim. Sana yeni bir haber vereyim, Tatlı Bezelyem: Ailem haricinde, Denver’da bu konuda bir şey bilen tek kişi sensin.”

Vay canına. Söyledikleri enteresandı.

Epey enteresandı. Kararlılığımı biraz sarsar gibi oldu ama pes etmedim.

“Tamam, ne demek istediğini anlıyorum ama en azından biraz düşünüp *benim* ne demek istediğimi de anlamaya çalış.”

Beni hayal kırıklığına uğratan bir yanıt yüzünden, kendimi korumaya öylesine dalmıştım ki, onun ne tepki verdiğiğine pek dikkat etmemiştim sanırım. Cabe “Hawk” Delgado’nun ne kadar öfkeli olduğunu hafife almıştım.

“Ne hissettiğini biliyorum. Gördüğüm kadarıyla, elini aşağı indirmemişsin, Gwen. Asla indirmedin. Ben temize çıktım ama sen hâlâ beni kendinden uzak tutmak için cidden boktan şeyleri bana karşı kullanıyorsun. O herif sana dizlerini karnına çekmeyi ve her şeyi kendinden uzak tutmayı öğretmiş. Bunun ne anlama geldiğini sana sordüğümde, benimle ilgili hiçbir risk almadığında da bunları suratıma vurdun. Şu anda, sana yaptığımın aynısını bana yaptığının fakında değilsin ama ben bunu geride bırakıp ileriye bakmaya çalışıyorum. Ama sen bunu yapmıyorsun,

bebeğim. Olduğun yerde kalmak için direniyorsun. Karım-la kızım katledildi, Gwen. Sekiz sene sonra da kendimi kız kardeşinin büyük bir tehlikeye attığı bir kadının bulaştığı lanet olasıca bir belanın içinde buldum. Riski göze aldım ve bir hata içerisinde sana *o kadar* bağlandım, *o kadar* âşık oldum ki, yine o kahrolası durumda kaldım. Eskiden yaşadığım türden bir kaybı yaşayıp bununla başa çıkamayacağım bir durumdaydım.”

Birden beni bırakmadan ayağa kalktı, doğruldu ve beni karşısına koydu.

Evet, kesinlikle çok öfkelenmişti. İçtenlikle söylediği sözlerin açtığı yaraları aşabilseydim, ne kadar haklı olduğunu görebilirdim.

Ne yazık ki, konuşmaya devam etti. “O yüzden, evet, ne hissettiğini anlıyorum. Tanrım, kendini acıdan korumaya çalıştığını biliyorum. Ama karşımda önünü göremeyen, sorunlarını aşamayan, bu yüzden de karşısında duran bağlandığı adamın da biraz anlayışa ihtiyacı olduğunu göremiyor. Haydi, anlayış fazla gelirse, en azından merhamet diyeyim.”

Ona bakarken nefes almadığımı fark ettim, çünkü doğruyu söylüyordu. Lanet olsun ki doğruyu söylüyordu

Sadece bir sürtük değildim, aynı zamanda bir cadalozdum.

“O yüzden, beni kendime getirdiğin için teşekkürler, be-beğim. Birlikte olduğumuz hafta boyunca yaptığın her şey, etrafında olup biten lanet olaylara verdiğin tepkiler, ağzından çıkan her şey, sevdiğin insanların yanında oluşun, bana bir hazine bulduğumu düşündürmüştü. Bunun doğru olmadığını başından anlamak iyi oldu.”

Bu son bıçağı da bana sapladıktan sonra, daha doğrusu ben elini tutup o bıçağı kendime çevirdikten ve sapladıktan sonra, Hawk ortadan kayboldu.

Otuzuncu Bölüm

ÇFB

İçime derin bir nefes çekip telefonumu açtığımda ve rehberden aradığım ismi bulup üstüne bastığımda öğleden sonra olmuştu.

“Konuş,” dedi Hawk açar açmaz. Konuşmaya başladım ama sonra bir bip sesi duyunca, bunun Hawk’un telesekreter kaydı olduğunu anladım.

O saate kadar, isterik bir vaziyette dolanıp durmuştum. Bana ait olmasını istediğim, trajik bir geçmişi unutmaya ve hayatına benimle devam etmeye çalışan adama çektiğim eziyetle yüzleşirken dört kâse kurabiye hamuru bile hazırlayamamıştım, çünkü evde margarin kalmamıştı.

Telesekreter kaydı da sinirlerimi iyiden iyiye bozmuştu.

Bir elvedayı andıran canımı acıtan sözlerle gittiğini düşünenecek olursam, kıkırdayışım son derece yersizdi. Kıkırdarken, güçlükle “Bebeğim, telesekreter kaydında ‘konuş’ diyor,” dedim. Birden, gülmeyi kestim ve “*Tipik* sen,” diye fısıldadım. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Bu kayıt gerçekten de bir tek Hawk’un telesekreterinde bulunabilecek bir şeydi ve buna bayılıyordum. Sonra “Lütfen beni ara ki senden özür dileyebileyim.”

Telefonu kapatıp mutfak tezgâhına koydum; ellerimi

kaldırıp parmaklarımı yanaklarıma bastırdım. Gözlerimi tekrar yumup, Cabe Delgado'nun beni araması için evrene bir dilek yolladım.

Sonra, telefonumu, çantamı, file torbamı kapıp, silahlı saldırıdan önce park ettiğim yerde duran arabama gittim. Araba bir haftadır aynı yerde duruyordu. Tam yolu yarılamıştım ki, Dedektif Mitch Lawson gelip Hyundai'min arkasına park etti.

Arabasında oturan dedektife baktım. Neden? Neden ben?

Orada olması öncelikle Ginger'la ilgili bir sorun olması veya benim bir tehlikede olduğum anlamına gelebilirdi. İkinci olarak, Hawk'la ayrıldığımızı, Tack'in dağ evine geri döndüğümü duymuş ve devreye girmek istemiş olabilirdi.

Neden... Ben?

Bunları düşünmemeye gayret edip, içimden keşke o kadar yakışıklı olmasaydı diye geçirip kaldırımda yanına doğru ilerledim. "Selam, Mitch," dedim.

"Gwendolyn," dedi gülümseyerek. Suratına bakakaldım.

Neden ben diye yine sormak istedim.

"Bir hafta boyunca, vurulmamayı ya da kaçırılmamayı başardım," dedim.

"Aferin sana." Gülümsemeye devam etti.

"Lütfen, buraya iyi talihimin artık sona ermek üzere olduğunu ve bir olayın daha meydana geldiğini söylemek için gelmediğini söyle."

Hayır der gibi başını salladı. "Yok, onun için gelmedim, canım."

Başımı hafifçe yana eğdim. "Neden geldin o zaman?"

"Çünkü bu sabah Leo'yla konuştum. O da beni şu cosmo'lu kızlar geceni çağırarak sürpriz yaptı."

Yine suratına bakakaldım.

Cam'i öldürebilirdim. "Mitch," diye fısıldadım.

“Canım, merak etme, geri çevirdim,” dedi nazikçe.

Hem rahatlama, hem de hayal kırıklığı hissettim ama rahatlama hissi daha ağır basıyordu. Hayal kırıklığı hissetmemin nedeniyse, en çok Mitch’in yakışıklı oluşu, kıs-men nazik oluşu, kısmen de gözlerini çok beğenmemdi.

Bana biraz daha yaklaştığında, o çok sevdiğim sevecen gözlerini gözlerime dikti. Bense erimemeye çalıştım.

Sonra “İçgüdülerim bana tamamıyla devreye girip seni kız kardeşinin açtığı beladan uzak tutup korumamı ama en çok da sana karşı iyi niyetli olmadıklarının düşündüğüm o iki adama karşı korumamı söylüyor,” dedi.

Dudaklarımı emip ısırdım.

“Aynı zamanda, yapmak istediğin şeyler için biraz tek başına olmak istediğini hissediyorum.”

Dudaklarım ısırma-yı kesip, evet anlamında başımı salladım.

“Neyse, artık bunları duyduğuna göre, sana karşı hislerimden söz etmemem aptallık olur.”

Eyvah.

“Ben onlardan farklı bir adamım. Araya girip, gözümü kırpmadan kendi bildiğim gibi kafanı karıştırabilirdim.”

Bu noktada, araya girmem gerektiğini hissettim.

“Hawk... Şey, Hawk bildiğin gibi işte.” Salak gibi onu korumaya çalıştım. “Tack de beni rahat bırakıyor.”

“Seni evine götürmesi, seni rahat bıraktığı anlamına gelmez, canım.”

Eh, bu kısmen doğrudu. “Ama...”

“O da kendi oyununu oynuyor,” dedi Lawson kararlılıkla.

“Şey... Pekâlâ.” Bu konuda ona karşı çıkmadım, çünkü erkek olan oydu, ben değildim. “Ama artık evimdeyim.”

“Evet. Her yukarı çıktığında ya da salonuna girdiğinde, aklına Tack’in yaptıklarının geleceği bir evdesin.”

Hımm. Haklıydı. Bunu hiç düşünmemiştim. Yine de, Tack'in evimi tamir ettirmesi güzeldi.

"Mitch..."

Lafımı kesti. "Sana ne dediğimi unutma, Gwendolyn. Başın dik tut, gözlerini dört aç, sonra da mutlu ol. Son olarak, sana şunu söyleyeceğim: Seni benim mutlu etmemi istersen, beni ara çünkü bunu yapmak istiyorum."

Vay canına.

"Mitch," dedim yine ama elini kaldırıp çenemi okşayınca, "Sakin beni öpme," dedim. "Öpüşmekten hoşlanıyorum. Sen de o kadar güzel öpüşüyorsun ki, kesin kafamı karıştırırsın. Dalga geçmiyorum. Yemin ederim ki, şu anda buna ihtiyacım yok."

Başını bana doğru eğdi. Beni öpeceğini sandım ama bir santim kala durdu.

"Tamam, canım," diye fısıldadı. "Seni öpmeyeceğim ama şunu bilmiş ol: Bugüne dek kimse bu konuda şikâyet etmedi."

Etmediğine emindim.

"Harika," diye mırıldandım. "Şimdi beni meraklandırın."

Gülümseyip, başparmağıyla yanağımı okşadı. "Merakını gidermek istersen, beni ara. Tamam mı?"

"Kafamı karıştırıyorsun," dedim onu uyararak.

Gülümsemesi tüm suratına yayıldı. Kafamı isteyerek karıştırdığını, bilerek yaptığını anladım. Dolayısıyla, Hawk'la Tack'in kafamı karıştırmalarıyla ilgili olarak söylediklerinin hepsi eski bir numaradaydı.

"Gözlerin çok güzel bakıyor ama aslında çok tehlikelisin," diye fısıldadım.

"Bir erkek her ikisi de olabilir," dedi. Parmaklarını tekrar saçlarımın arasına daldırıp başını eğdi, saçlarımın tepesini öpüp beni bıraktı. Başımı kaldırıp ona baktığımda, bana göz kırıp uzaklaştı.

Arabasına binip gidişini izlerken, Hawk'un kameraların açısını düşünerek endişelendim. Öpüşmeyi görmüş ya da birilerini ona bunu söylemiş olabilirdi. Sonra, arabama binip telefonumu kontrol ettim.

Kimse aramamıştı.

Markete gittim. Yakın zamanda olanları düşününce, bunu tedbiri elden bırakmadan yapmaya çalıştım. Böylece, Hyundai'mle yola çıkmak üzereyken, parlak, siyah renkli bir arazi aracının da hareket ettiğini ve markete kadar beni izlediğini fark ettim. Sürücüsü Mo'ydu.

Kahretsin. Kameralar beni yakalamamış bile olsa, Mo olanları görmüştü ve Hawk'a her şeyi rapor edecekti. Siktir!

Işın en güzel yanı da, Hawk'un beni koruması için peşime Mo'yu takmış olmasıydı. Yani, sana sonsuza dek elveda demedi, geri zekâlı kadın dedim içimden.

"Geri zekâlının tekiyim," dedim Cam'le Tracy'ye. Tabii, bir de Elvira'ya. Aramızdan eksik olur muydu hiç? Sonra, öne uzanıp, başımı Cam'in mutfak masasına vurdum.

"Sanırım, artık ara verme vakti geldi," diye mırıldandı Elvira.

Dördüncü cosmo'mu içiyordum ve öncekileri gayet hızla mideme indirmiştim. Öncelikle, Hawk beni geri aramadığı için. İkinci olarak, öğleden sonramın tamamını beni aramamış olduğunu, bir başka mesaj bıraksam mı diye geçirdiğim için. Üçüncüsü de Elvira kızlar gecemize geldiği için.

Neyse ki, telefonlarına yanıt vermediğim için beni bir güzel azarlayan Elvira, sonradan her zamanki haline geri döndü. Hawk konusunu hiç açmadı, ısrar etmedi, bir şeyler öğrenmeye çalışmadı. Cam'in o muhteşem baharatlı bar-bunyalı pilavına daldı (aslında, Cam'in tarifi değildi, büyü-kannesinindi. Bana vermesini istediğim halde, evlatlıktan

reddedilmeden bana o tarifi verebilmesi için birbirimize kan nakli yapıp kanlarımızı değiştirmemiz ve evlatlık edilmesi için gerekli belgeleri hazırlamamız gerektiğini söylemişti. Bu yüzden, sesimi çıkarmayıp pişirdiği yemeği yemiş ve kendimi şanslı saymıştım) ve cosmopolitan'ını içti. Ben de Hawk'un beni *hâlâ* aramayışını kafama takmaya devam ettim. Kızların konuşmasına bile katılamıyordum ki, çalınca bir şey söyledim.

"Daha önceden bu kadar dibe vurmadığına şaşırıyorum zaten," dedi Cam.

"Cam!" diye bağırdı Tracy.

"Kahretsin, kadınlar birbirine girmiş," diye mırıldandı Leo. Başımı kaldırıncaya, muhtemelen bir bira almak için içeri girdiğini fark ettim.

Zamanlaması çok kötüydü doğrusu.

"Dün gece yine Hawk'la yattım," dedim Leo'ya. Cam'e, Tracy'ye ya da Elvira'ya bakmadım.

Leo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Ne yaptın?" diye cıyıkladı Cam.

"E, peki," dedi Elvira.

"Tanrım," diye mırıldandı Tracy.

"Aynen öyle yaptım," dedim *hâlâ* gözlerini iri iri açmış bana bakan Leo'ya. "Gecenin bir yarısı evime geldi ve..."

Leo elini kaldırıp beni susturdu. "Orada dur, hayatım. Son baktığımda, *hâlâ* bir penisim vardı."

Cam "Leo!" diye bağırınca, Leo ona döndü. "En son sen baktığında da bir penisim vardı."

"Hepimiz bir penisin olduğunu biliyoruz, Leo," dedi Cam ters ters.

"Demek istediğim, bir penisim var ve içeri bir kutu bira almak için geldim. Yani, bu konuşma boyunca, görünmez

durumdayım. Tamam mı?” Sonra, birasını alıp hemen dışarı çıktı.

“Leo’nun kusuruna bakmayın,” dedi Cam gergin bir tavırla.

“Bakmıyorum, hayatım. Bir kere, adam yakışıklı. İkinci, bir penisi var. Üçüncüsü, ne diyeceğini bilemeyeceği kızlar konuşmasına katılmak istemiyor. Sana gelince...” Elvira bana baktı. “Heyecanlı konuya geri dönelim. Hawk’la mı yattın? Hani ilişkiniz bitmişti?”

“Şey, bitmişti ama aslında bitmemişti. Ama sanırım, şimdi yine bitti.”

“Ne?” dedi Elvira kaşlarını çatıp.

Cosmo’mu kafam dikip, onlara her şeyi anlattım. Cam’le Tracy anlattıklarımın ilk kısmını biliyorlardı, o yüzden o kısmı tekrar anlatmadım. Önceki gece ve o sabah olanları anlattım. “Şimdi de düşüncesiz, geri zekâlının teki olduğunu düşünüyor.”

Sesimi kesince, hepsi suratıma bakakaldı. Sonra, her zamanki gibi ilk konuşan Cam oldu.

“Bunu sana söylemek hiç hoşuma gitmiyor,” dedi açık sözlü ama nazık bir ifadeyle. “Ama hayatım, bence bitti sanırım.”

Harika. İşte, bu *harikaydı*.

“Tanrım, hiç bilmiyordum,” dedi Elvira şok geçiriyormuş gibi. Tracy’ye başını sallamakla yetindi.

“Aslında, bütün hafta bunun ne kadar berbat bir olay olduğunu, ilişkinizin neden yürümediğini, Hawk’un trajik geçmişini düşünüp durdum ve anladım,” dedi Tracy.

“Öyle mi?” dedim.

“Evet, Gwennie ama sen biraz kendi başına kalmak isteyince, sana anlatamadım.” Arkadaşıma baktım. Sonra, eğilip başımı yine masaya vurdum. “Gwen, sakın ol biraz. Bu

adam seni seviyorsa ki sevdiği çok belli, bunu anlatacaktır,” dedi Cam.

Başımı kaldırdım. “Onu saat bir buçukta aradım.”

“E, belki de o sırada işi vardı,” dedi Tracy.

“Yok, gerçekten de işi var,” dedi Elvira. “Çok gizli bir işle uğraşıyor, bana ne olduğunu söylemedi. En iyi adamlarını toparlayıp gitti ama gün boyunca ona kimse ulaşamadı.”

İçimde bir umut ışığı yanıverdi.

“Hani telefonunu bu tür durumlarda sana yönlendiriyor-du?” dedim.

“Bugün yönlendirmedi, telefonunu tamamıyla kapattı.”

“Neden telefonunu sana yönlendirmedi?” diye sordum.

“Neden dünya güneşin etrafında dönüyor? Çünkü söz konusu kişi Hawk. Onu sorgulayamazsın. Ne isterse onu yapar, sen de sesini çıkarmazsın,” dedi Elvira.

“Bu görev seni geri arayamayacağı kadar mı önemli?”

“Canım, gerçekten de bilmiyorum, üzgünüm.” Cidden üzgün gibiydi.

“Onu tekrar arasam mı?” diye sordum. “Sesli mesajlarını kontrol ediyor mudur?”

“Tabii. Yani, telefonunu bana yönlendirmediğinde dinler.”

O umut ışığı da yok olmuştu.

Telefonda ondan özür dilemiştim. Ne iş yaptığını bilmiyordum ama herkes bir ara sesli mesajlarını dinleyecek kadar vakit bulabilirdi. Özür dilemiştim. Sevdiğim birisi bana bir seli mesaj bırakıp da özür dileyeydi, onu geri arar, sıkıntısını giderirdim. Aradan yedi saat geçmişti ve Hawk beni o durumdan kurtarmamıştı.

Belki de kıkırdadığıma sinir olmuştu.

Başımı tekrar masaya vurmak üzere eğdim.

“Gwen,” dedi Cam yavaşça.

“Ona âşık olmak üzereydim,” dedim önüme bakıp. Sonra, içime tipik bir kadın gibi birkaç kere hızlı hızlı nefes çektim. “Hem de çok,” diye fısıldadım başımı kaldırıp. “Ama her şeyi mahvettim.”

“Hayatım, adam meşgul, hemen sonuçlara varma,” dedi Cam.

“Onu her gördüğümde, bana her dokunduğunda, heyecanlanıyorum,” dedim.

“Hey Tanrım,” diye mırıldandı Elvira.

“Scott ben de bu etkiyi yaratamıyordum.”

“Scott da kim?” diye sordu Elvira.

“Eski kocası ve Denver’ın Hödük Başı,” dedi Tracy.

“Ha,” dedi Elvira. Ağzından çıkan tek sözcükle durumu anladığını belli ediyordu.

“Bana heyecanlandığından söz etmemiştin,” dedi Cam.

“Bunu kabullenmek istemedim,” dedim. “Korktum.”

Cam’in surat ifadesi yumuşadı. “Ah, canım.”

“Buyurgan, gıcık, her şey burnunu sokan, kendi içine kapanık yaşayan ve duygusal yakınlık arayan ama mesafeli duran bir adam. Ama sonuncusunu karısını ve *küçük* kızını kaybettiği için yapıyor,” dedim. “Çok tatlı bir kızmış. Bana fotoğrafını gösterdi. Pembe bir elbisesi vardı. Ona benziyor-muş. Annesiyle babasının en güzel yönlerini almış.” Cam, Elvira ve Tracy anlayışlı ifadelerle bana bakıyorlardı. “Ama komik olduğumu düşünüyör. Babamla Meredith ona tapıyor. Şakalaşıyoruz ve bu çok hoşuma gidiyor. Bunu anlayamadım ama hem eğleniyordum, hem de kendimi güvende hissediyordum. Uyurken bana sarılıyor, inanılmaz güzel öpüşüyor, yatakta da çok iyi. Otuz dakikada, beni dört kez getirdi. Bunun fiziksel olarak mümkün olduğunu bile bilmiyordum.”

Elvira “*Otuz dakikada dört kere mi?*” dedi nefesi kesilmiş halde.

“Otuz dakikada dört kere,” dedim yine.

Elvira avucunu masaya dayadı; “Tanrım,” diye mırılda-nırken, bedeninin üst kısmı titredi.

“Biraz amonyak tuzu getirmemiz gerek galiba,” dedi Tracy gözlerini Elvira’dan ayırmadan.

“Hayatım, evde amonyak tuzu falan yok,” dedi Cam.

“Bu işi bırakmam gerek,” dedi Elvira. “İstifayı çakmam gerek. Kadınlara zevk veren bir adamla çalışamam. Yani, bunu *tahmin ederek* çalışabilirim ama *bilerek* çalışamam. Bu kadar. Eşiği geçtim. ÇFB işini hiçbir zaman anlamadım. Bana sorarsanız, hiçbir bilgi çok fazla bilgi değildir ama bana yetti. O noktaya vardım.”

“Benim yüzümden istifa edemezsin!” dedim asabi bir tavırla. “Hawk’un senden hoşlandığını ve sana güvendiğini hissediyorum. İnsan bu tür kişileri kaybetmek istemez. Sana birbiri ardına orgazm yaşadığımı söyledim diye seni kaybedemez!”

“O dört orgazmı birbiri ardına mı yaşadın?” diye sordu Elvira.

“Hayır, esas olarak birbirinden ayrıydı. Tek bir seferde sadece üç orgazm yaşamama neden oluyor.”

“Tanrım,” diye fısıldadı Tracy.

“Ciddi misin?” diye sordu Cam.

Elvira sendeleyince, düşmesin diye onu tutup Cam’e baktım. “Sence neden geceleri gelmesine hâlâ izin veriyorum? Size iyi olduğunu söylemiştim ama Hawk iyi değil, *çok iyi*.”

“Konuşmayı kes,” diye fısıldadı Elvira. “Martini shaker’ı nerede? Bir kadeh daha içmem gerek.”

Cam kalkıp, tezgâha gitti.

O anda, kafama dank etti. “Tanrım, Hawk beni affetmezse, artık diğer erkeklerle de şansım kalmaz.”

“Gwennie, tatlım, lütfen strese girme. Daha bir gün bile geçmedi aradan,” diye teselli etti Tracy.

Cam shaker'ın içine votkayı koyarken "Tamam," dedi. "Bu durum senin için ciddi. Ama belli ki onun da salak gibi davranmak için geçerli nedenleri var. Tabii, böyle davranması gerçekte öyle olmadığını da kanıtlıyor. Onu aradın, bir sesli mesaj bıraktın ve özür diledin. Bekledin. Yarın bir buçuğa kadar seni geri aramazsa, tekrar ara. Sesli mesajları kaçıramaz. Ona ulaşırsan, açıklamayı yap ve yine özür dile. Orada değilse, yine bir sesli mesaj bırak. Ne bileyim, iki gün daha aramazsa, tavrı kesinleşir. Bir güzel kurabiye hamuru hazırlayıp bizi çağırırsın, biz de gelip afiyetle yeriz."

Şükürler olsun. Bir planımız vardı. İhtiyacım olan tek şey de buydu.

İçime derin bir nefes çekip Elvira'nın tek başına ayakta durabileceğinden emin olduktan sonra, onu bırakıp Cam'e döndüm.

"Teşekkürler, hayatım."

Camille sorun değil der gibi başını sallayıp, shaker'a kızcık suyunu da ekledi.

"Arayacak," diye kulağıma fısıldayan Tracy'ye baktım. Umutla gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ama pek de umutlu olduğum söylenemezdi.

Otuz Birinci Bölüm

O, Benim Ablam

Cam'le Leo'nun misafir odasındaki yatağa yanlaması-
na uzanıp dizlerimi karnıma çektim ve telefonu açıp
rehberden numarayı buldum. Hemen Hawk'un numarasını
aradım.

Karşıma yine telesekreterdeki "Konuş," mesajı çıktı.

"Selam," dedim fısıldayarak. "Diğer sesli mesajı alıp al-
madığını bilmiyorum ama şunu söylemek istedim. Bu gece,
Cam'lere geldim, çok içtim. O yüzden de araba kullanma-
maya karar verip burada kaldım." Duraksadım. "Ben sa-
dece... Nerede olduğumu bilmeni istedim." Yine duraksa-
dıktan sonra devam ettim. "Umarım, bu sabah olanlardan
sonra bile iyi bir gün geçirmişsindir, bebeğim."

Telefonu kapatıp bekledim. Tanrım, geri zekâlının tekiy-
dim.

Telefonu alnıma çarpıp şifonyere bıraktım... Neredeyse
gece yarısı olmuştu. Son aradığımdan beri aradan on saat-
ten fazla geçmişti.

Siktir.

Ellerimi yanağımın altına sıkıştırıp, belki de mesaj yaz-
malıydım diye düşünerek gözlerimi sıkı sıkı yumdum.

Derken, pencerede bir sürtünme sesi duydum.

Gözlerimi bir anda açıp, tek dirseğimin üstünde doğruldum. Aralık perdelerden dışarı bakınca, yüreğim sıkıştı.

Ginger orada duruyordu. Sokak lambaları bir kısmını aydınlatıyordu; suratının sol tarafı olduğu gibi şişmiş, morarmış, darmadağın olmuş bir halde kanıyordu.

“Gwennie,” diye fısıldadığını duydum acı içinde.

Hiç düşünmedim. Yatak örtüsünü bir kenara attığım gibi koştum. Cam’in bana ödünç verdiği, Meredith görse çok beğeneceği, yırtmacı neredeyse kalçalarım kadar uzanan uzun ve saten gecelik ayaklarıma dolanıyordu. Dosdoğru ön kapıya gidip kapıyı açtım ve çılgınlar gibi dışarıya koştum. Evin kenarına varıp köşeyi dönünce, iri, sert ve sağlam bir şeye çarptım.

Başımı kaldırıncı Hawk’u gördüm.

“Gwen, eve gir,” dedi.

“Ginger,” diye endişeyle fısıldayıp yanından geçtim ve koşmaya başladım ki, olduğum yerde kalakaldım.

Ginger popo üstü yerde oturuyordu, sırtı da misafir odasının duvarına yaslamıştı. Dizlerini karnına çekmiş, başını önüne eğmişti.

Yanına koşup geceliğimi yukarı çektim ve yanına çöktüm.

“Tatlım, bana bak,” diye fısıldadım ama başını kaldırmadı. Nefes alıp verişi tuhaftı. “Ginger, canım, lütfen,” diye yalvardım; yavaşça çenesini kaldırıp suratını bana çevirdim.

Ne halde olduğunu görünce nefesim kesildi. Yakından daha kötü gözüküyordu. *Çok* daha kötü.

Hawk da diğer tarafına çömelip, çenesini dikkatle benden kendisine doğru çevirdi. Diğer kulağına telefonunu tutmuştu ve kız kardeşimin suratını incelerken konuşuyordu.

“Freemanlar’ın evine Gwen’i alması ve ben geri dönene

dek yanında kalması için birisini yollayın. Haklıydık, Ginger gerçekten de ablasının yanına geldi. Şu anda burada. Doc'u arayıp gelmesini söyleyin, kız darmadağın durumda. Güvenli eve gitsin. Sonra, Lawson'ı arayın, şu anda uyanık." Birkaç saniye bir şey demedi. "Dışarı."

Telefonunu kapatıp cebine soktu. "Nefes alıp vermekte zorlanıyor musun?" diye sordu Ginger'a.

"Kaburgalarım."

"Siktir," dedi Hawk. "Seni eve taşımama dayanabilir misin?"

Ginger onu duymazdan geldi. "Polis çağırma."

"Oyunun artık bana sökmüyor, Ginger. Benim kurallarım geçerli."

"Polis çağırma," dedi Ginger tekrar. Uzanıp elini sıkı sıkı tuttum.

"Ablanı seviyor musun?" diye sordu Hawk birden. Ginger çenesini Hawk'un elinden kurtarıp inledi. "Sana bir soru sordum," dedi Hawk ısrarla.

"O, benim ablam," dedi Ginger. Bir anda, gözlerim doldu ve yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

Ağlıyordum, çünkü Ginger soruya evet diye yanıt vermek istemişti. Ona biraz daha sokulup, elini daha sıkı tuttum.

"O halde, senin için doğru şeyi yapacağıma güven," dedi Hawk onun ne demek istediğini anlayınca.

"Bu durumu düzeltemezsin," dedi Ginger.

"Ama elimden geleni yapabilirim." Hawk bana baktı. "Onu bırak. Ayağa kaldırmam gerek."

Ginger'ı bıraktım. Hawk eğilip, Ginger'ı kucakladı. Bu sefer, Ginger sızlanmak yerine inledi. Önden koşup saçlarımı geriye savurdum ve ön kapıyı açtım. Kapıyı açık bırakıp ışıkları yakmaya koyuldum. Hawk içeri girip Ginger'ı koltuğa yatırırken, ben de koridora fırladım. Leo'nun çoktan

yatak odasından çıktığını görünce, dosdoğru ona koştum.

“Çok özür dilerim. Ginger beni buldu. Şu anda burada,” dedim alçak sesle.

“Siktir,” dedi Leo. Cam de gözleri fal taşı gibi açılmış halde dışarı çıkınca “Ginger geldi,” dedim.

O da “Siktir,” diye mırıldandı.

Hızla salona geri gittim. Leo’yla Cam de peşimden geldiler. Ginger koltuktaydı, Hawk’sa görünürde yoktu. Buna biraz panikledim ama hemen Ginger’ın yanına gidip, koltuğun yanında diz çöktüm. “Seni iyileştireceğiz, canım, söz veriyorum,” diye fısıldadım.

“Annemle babamı arama, Gwen,” dedi koltuğun sırtına bakarak.

“Şu anda sadece seninle ilgileniyorum, Ginger.”

Bana baktı. “Annemle babamı arama.”

“Tamam,” diye söz verdim.

“Söz ver ve sözünü tut. Sana Darren Petri’yle buluşmak için gizlice kaçtığımı, bel soğukluğuna yakalandığınızı anlattığımda beni ispiyonladığınız gibi olmasın.” Tanrım. Darren Petri olayı seneler önce olmuştu.

“Ginger, onunla yatıyordun. Adamın bel soğukluğu vardı,” dedim.

“Ama hoş çocuktı.”

Haklıydı. Öyleydi. Ama yine de bel soğukluğu vardı ve Ginger bana korunmadıklarını söylemişti. Ne yapabilirdim ki?

Birden, Hawk yanıma çömeldi. “Gwen, şansınız yaver giderse, kavuşmanızı sonra yaşarsınız. Gidip hemen eşyalarını al,” dedi emir veri gibi. Sonra, Ginger’a içinde buz doldurulmuş bir el havlusu uzattı.

Ginger’ın gözlerini kapattığını ve havlunun suratına değdiğini gördüm. Bir anda rahatladığını hissettim.

“Ginger’la kalacağım.”

“Git, eşyalarını al,” dedi yine. Ona baktım.

“Bebeğim, kız kardeşimle kalmam gerek,” diye fısıldadım.

“Hayır, Gwen. Onunla benim ilgileneceğime inanmalı ve eşyalarını almalısın,” dedi ve ürkütücü bir ifadeyle devam etti. “Adamlarım beş dakikaya seni evime götürmek için burada olacaklar. Ginger’la ben ilgileneceğim. Onu buraya kadar izledim, diğerleri de beni izledi. Arkadaşlarının güvende olabilmesi için, buradan gitmesi gerek. Senin de öyle. Anladın mı?”

Kahretsin. Anlamıştım tabii.

“Güvende olacak, değil mi?” diye sorduğumda, Hawk bana bakmakla yetindi.

Evet, onu güvende tutacaktı.

İlişkimizde hangi noktada olduğumuzu bilemiyordum ama yine de elimi kaldırıp ensesini kavradım ve minnettarlığımı göstermek için dudaklarından öptüm.

“Siktir, midem bulandı,” diye inledi Ginger. Hawk’tan geriye çekilip, elimi indirdim ve Ginger’a baktım.

“Bir kâse falan getireyim mi?” diye sordum bırakmadığım elini sıkıp.

“Hayır, Gwen. Midem *size* bulandı.” Havlunun altında olmayan sağlam güzünü Hawk’a çevirdi. “Ablam hep böyle sokulgandı. İnsanı hasta ediyor. Televizyon izlemek gibi aptalca bir şey yaparken bile, yanıma kıvrılırdı. Siktir.”

Hawk bir şey demedi.

“Ama öyle yan yana uzanmayı sevdiğini sanıyordum,” dedim.

“Evet, beş yaşındayken seviyordum,” dedi Ginger. Nefesi mi içime çekip, yanıt vermeye hazırlandım.

Hawk beni uyarır gibi, alçak sesle “Gwen,” deyince, ona baktım.

“Tamam.” Ginger’a bakıp elini dudaklarına götürdüm. “Sonra her ne olursa olsun, geride neleri bırakırsak bırakalım, seni seviyorum, canım. Her zaman da sevdim. İster inan ister inanma. Umurumda değil. Bunu söylemem gerek. Doğruyu söylüyorum. İnanıp inanmamak senin elinde.”

Sonra, elinin tersini öpüp bıraktım ve Cam’le Leo’nun arasından geçip misafir odasına yöneldim.

Onuz İkinci Bölüm

Her şey Yolunda mı?

Korumalarım Fang ve Suarez isimli bir adamdı. Suarez diğerlerinden daha genç oluşu ve onlar kadar ürkütücü olmayışı yüzünden, mini bir komando olarak tanımlanabilirdi. Bedeni öylesine kaslıydı ki, anatomi dersinde kas yapısını öğretmek için kullanabilirlerdi.

Hawk'un sığınağına vardığımızda, Fang dışarıda pozisyon aldı, Suarez de beni içeri sokup kapının önüne yerleşti.

Kahve isteyip istemediğini sordum. Hayır dedi.

Konuşma o kadar sürdü. Çünkü Suarez de Fang gibi pek konuşkan değildi ama benim canım da konuşmak istemiyordu.

Sonra, volta atmaya başladım. Bir süre volta attıktan sonra da titrediğimi fark ettim. Üşüdüğüm için değil, korktuğum için titriyordum. Böylece, demir basamaklardan yukarı koşturup Hawk'un gardırobuna gittim. Giyinmem gerekiyordu. Ama Sana Söyleneni Yap gibi bir ruh hali içinde olduğumdan, Hawk'un emirlerini yerine getirebilmek için giysilerimi, ceketimi ve ayakkabılarımı telaşla plastik torbalara tıkmıştım. Dahası, giyinemeyecek kadar gergindim. Odada Hawk'un lacivert renkli penye gömleğini buldum. Sonra, bunu giydim. Gömleği giydikten sonra titremem geçti.

Alın bakalım. Hawk'un süper kahraman güçleri giysilerine de geçmişti. Bunu bilmek iyiydi.

Sonra, tekrar aşağı kata inip, botla atmaya devam ettim. Bunu uzunca bir süre yaptıktan sonra, Suarez konuştu.

"Belki de biraz uyumayı denemelisin," dedi. Sanki o sırada bunu başarabilirdim.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedim. "Televizyon izleyebilir iyim?" diye sordum.

"Ses olmasa daha iyi olur."

Doğru. Kötü adamlar gelecek olursa, Suarez'in seslerini duyması iyi olurdu. Tamam anlamında başımı salladım.

Sonra, biraz daha volta attım.

Aradan zaman geçti, adrenalin yerini müthiş bir yorgunluğa bıraktı. Böylece, Hawk'un koltuğuna uzanıp dizlerimi karnıma çektim ve sokağın karşısındaki, ay ışığıyla aydınlanmış ufak bir nehir ya da büyükçe bir dere olabilecek yere baktım. Ginger'a verdiğim sözü tutmayıp annemle babamı aramayı düşündüm. Ama aklıma Ginger'ın suratı geldi. Suratındaki o ifadeyi asla unutamayacağımı düşündüm. Kanlar içinde olmadan, şişmiş ve dağılmış bir hale olmadan görmeyi istedim onu.

Daha sonra da uyuya kaldım.

Garaj kapısının gıcırdayarak açıldığını duyunca, irkilerek uyandım. Bir anda uykudan sıyrılıp koltuktan fırladım. Suarez'in ayaklarını hafifçe iki yana açmış, ellerini beline dayamış vaziyette rahat bir biçimde kapıda dikildiğini gördüm. Ellerinden biri belindeki silaha daha yakın duruyordu.

Garaj kapısı tekrar gıcırdadı ve iç kapı açıldı; Hawk içeri girince, midemde yine o tuhaf heyecanı hissettim. Hawk Suarez'e baktı.

"Gidebilirsin," diye mırıldanınca, Suarez ardına bile

bakmadan çıkıp gitti. Hawk bana doğru yürümeye, bense ona koşmaya başladım.

Karşısında durup ellerimi göğsüne dayadım. “Durumu nasıl?”

Hawk da durup kollarımı tuttu. Sonra, beni havaya kaldırıp, ona dokunamayacağım bir mesafeye koydu. Bu da yetmezmiş gibi, beni bırakıp geriye çekildi.

Kanım donmuş gibi ona baktım.

İşte. Yanıtımı almıştım. Beni geri aramamıştı, çünkü beni affetmemişti. Beni öylesine affetmemişti ki, ne ona dokunmamı, ne de ona yaklaşmamı istiyordu.

Bunu anladığım anda, kalbim içimdeki o yakıcı acıdan kendisini korumak için sıkıştı.

“Hastanede koruma altında,” dedi Hawk. “Suratında çatlaklar var. Beyin sarsıntısı geçirmiş, birkaç kaburgası da kırılmış. İç organları zarar görmemiş ama suratındaki çatlaklar için estetik ameliyat yapılması gerekecek.”

Farklı bir acıyla yutkundum. Sonra başımı salladım. “Peki, o...” Tekrar yutkundum. “Güvende mi?”

“Lawson’la bir anlaşma yaptım,” dedi Hawk kollarını göğsünde kavuşturup. “Ginger bende olacak. Ginger’ı ona ancak Federallerle bir anlaşma yaparsa teslim edeceğim. Ginger ifade verecek ve koruyucu gözaltında olacak. Onu güvenli evime götürdük, Lawson da geldi ve Doc onu muayene ederken biraz konuştuk. Ginger’a ifade verdirmemiz biraz vakit aldı. Sonra, iş daha da uzadı, çünkü Federaller Ginger’ın anlattıklarını öğrenmek istediler. Ginger’a koruyucu gözaltı sağlayacak ve tanık koruma programına alacak kadar iyi bir tanık olmadığını düşünüyorlar. Sabıka kaydı var; ufak tefek suçlar gerçi ama bir uyuşturucu bağımlısı olarak tanınıyor. Belalı insanlarla takılmış, son derecede pis işlerde aktif görev almış ve en uzun işi, dört ay

bir markette çalışmak olmuş. Harika bir tanık sayılmaz; savunma avukatları onu çiğneyip ayaklar altına alabilirler.”

Ne yazık ki, dedikleri doğrudu. Dudaklarımı ısırdım.

“İşin en ilginç yanı, Ginger’ın düşündüğümüz kadar aptal olmaması. Ginger hem çok şey biliyor, hem de bir süredir kendisini güvene almak için delil topluyormuş. Bize günlük tuttuğunu, belgeler çaldığını, fotoğraflar çektiğini, hatta arada sırada üstünde dinleme cihazı bulunduğunu söyledi. Bu kanıtlar olmadan iyi bir tanık olmazdı ama artık ifadesini destekleyecek kanıtları var. Roarke ve diğerleri bunu bildikleri için, onu çılgınlar gibi arıyorlardı. Ginger bu kanıtları bu işten sıyrılmak için kullanmaya çalışıyordu ama Ginger onlara da kazık atınca, ona ödeme yapmadılar. Ginger elindeki parayı geri verecek olsa bile, hafızasını silemezdi. Ginger karakterinden dolayı, her zaman bir tehdit olarak kalacaktı. Paranın bir kısmının nerede olduğunu söylemişti ama daha da olduğunu ve bunu bir anlaşma yapabilmek için ayrı bir yere koyduğunu söylüyor. Lawson ve Federaller bulunduğu yere gidip parayı buldular ama ona bir anlaşma teklif etmeden önce parayı saymaları gerekti. Ben de onu teslim ettim, onlar da Ginger’ı hastaneye götürdüler. Yani, duruşmalara başlayana dek kız kardeşini göremeyeceksin. Sonra da izini kaybettirecekler.”

İçime yüksek sesle bir nefes çekince, Hawk anlatmaya devam etti.

“Üç önemli herife kazık atmış: İkiisi uyuşturucu, biri silah işinde. Bu gece, Ginger Kidd ve Mitch Lawson Denver sokaklarında büyük bir temizlik yaptılar. Ama bu adamların hem orduları var, hem de birçok yere erişimleri. İşleri tam anlamıyla bitmeden önce, Ginger’ı devre dışı bırakmak için ellerinden geleni yapacaklar. İşeri bitse bile, intikam

almak isteyecekler. Bu yüzden, Ginger'ın ortadan kaybolması gerek.”

Bunları duyunca, tamam der gibi başımı salladım.

Hawk devam etti. “Bax’la Meredith’i aramayacağına söz verdiğini biliyorum ama bu gece iyi bir uyku çekmelerine izin ver. Sonra, sabah onları arayıp olanları anlat. Bilme-leri gerek.”

Tekrar tamam der gibi başımı sallayıp “Teşekkür ederim, Hawk,” diye fısıldadım.

Çenesini hafifçe kaldırıp “Yatağa git, biraz uyu,” dedi emir verir gibi. “Biraz dinlendikten sonra, seni evine bırakırım. Sen yatakta uyu, ben de koltukta uyurum.”

Hawk bunları söylerken, istifimi bozmamak için büyük gayret sarf ettim ama bedenim bu anlamlı sözlerinin darbesinden nasibi almıştı.

“Bir taksi çağırabilirim,” dedim alçak sesle. “Burada ayağına dolanmayayım.”

“Sen yatakta uyu.”

“Sorun değil, ben...”

“Gwen, haşat olmuş durumdayım. Kahrolası yatak uyu işte.”

Tamam anlamında başımı salladım. Gözlerine bakmak, bir ışık var mı diye incelemek istedim ama bunu yapamayacak kadar ödlektim. Gözlerinde herhangi bir umut ışığının olmadığını görmeye dayanamazdım. Tek bildiğim, hali tavır, ses tonu ve bana “bebeğim” ya da “Tatlı Bezelyem” dememiş olması, bir umut ışığının da olmadığını anlatıyordu.

Böylece, başımı diğer yöne çevirip “İyi uykular,” diye mırıldandım ve hızla merdivene yöneldim.

Yukarı çıkarken, Hawk’un telefonunun biplediğini duydum ama zihnim öylesine bulanmıştı, öylesine acı veren bir pusun içinde yürüyor gibiydim ki, bedenimi uyuşturmaya

çalıştım. Penye gömleğini çıkardığım anda, bedenimi ısıtan ılıkliğini özledim. Gömleği çıkarıp yere bıraktım ve yatağa girdim. Dudaklarım titriyor, sinüslerim zonkliyordu. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak, telefon konuşmasını dinledim. Yatak örtüsünü üstüme çekip dizlerimi göğsüme çektim. Bir yastığı bacaklarımın arasına alıp göğsüme bastırdım ve başımı eğip suratımı yastığa gömdüm. Bedenim uyuşmuyordu, çünkü tüm gücümü Hawk'un kesinlikle duyacağı istemsiz gözyaşlarına boğulup ağlamamak için harcıyordum.

Kız kardeşim hâlâ aranan bir kadındı ama en azından koruma altındaydı. Yine de, duruşmaya kadar güvende olmayacaktı. İşin aslı, bir daha asla, hayatının sonuna dek güvende olamayacaktı.

Durum kötüydü.

Bir yandan da, Hawk'la ilişkimizi mahvetmiştim. Telefisi olamayacak kadar yerle bir etmiştim. Hawk'un birisiyle işi bittiğinde tam manasıyla biterdi, ama henüz benimle işi bitmemişti. Nasıl yaptıysam, onu kendime derinden bağlamıştım ama onu uzaklaştıran ve canını yakan da ben olmuştum. Artık benimle işi kesinlikle bitmişti.

Gözlerimi yumduğumda, konuşmasının bittiğini fark ettim. İçime derin bir nefes çekip, isterik bir biçimde yağ gelinciklerinin dost canlısı olup olmadığını düşündüm.

Derken, yukarı çıktığını duydum. Hawk'un bile o basamakları ses çıkarmadan çıkması mümkün değildi.

Banyoyu kullanacağını sandım. Yine isterik bir biçimde aşağı kata da bir banyo inşa ettirmesi gerektiğini düşündüm. Yeteri kadar yer vardı. Ben olsaydım, ikinci banyoyu sığınağının en ucuna, çalışma masasının arkasına yaptırırdım. Çalışma masasını mutfığa yaklaştıtır, pinpon, bilardo ve hava hokeyi masalarını da başka yerlere çekerdim.

Hawk'un yatak platformuna geldiğini duymazdan gelip hava hokeyine odaklanmaya ve bedenimi kıpırdatmamaya çalıştım.

Birkaç bip sesi duydum. Hawk yatağa yaklaşırken, bip sesleri telefonundan geliyor olmalıydı.

Kıpırdamadan yattım.

Sonra, telefonunu kapattığını ve şifonyere koyduğunu duydum. Gergin bir biçimde gözlerimi açtım. Birkaç saniye hiç ses çıkmadı ama sonra yatağın yanındaki ışık yandı. Dizlerimi aşağı çekip arkama bakınca, Hawk'un yatağın yanında durmuş, tişörtünü çıkardığını gördüm.

Bir an için nefes alamadım.

Sonra "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Tişörtünü yere bıraktı, bana dönmeden yatağın kenarına oturdu. Eğildi, çizmelerini çıkardı. Ayağa kalkıp yatağa döndü ve pantolonunu çıkarmaya koyuldu.

Nefes alıp verişim bir anda hızlandı ve Hawk pantolonunu indirdiğinde, birçok neden yüzünden kendimi kontrol edemez hale geldim.

"Hawk, her şey yolunda mı?" diye fısıldadım.

"Değildi," dedi. Uzanıp yatak örtüsünü açınca ve yatağa girince, gerildiğimi hissettim. Kollarını uzatıp bana döndü. Bir anda kendimi bedenine dayanmış halde buldum. Kulığıma yaklaşp "Artık yolunda," dedi. Bana sıkı sıkı sarıldı. "Sesli mesajlarını daha şimdi dinleyebildim, bebeğim."

Sesli mesajlarımı daha yeni dinlemişti. Dinler dinlemez de beni kollarına almıştı.

Öylesine derin ve tatlı bir rahatlama hissettim ki, ellerimi ne yaptığımı düşünmeden göğsüne yaslariken gözyaşlarım boşaldı.

"Hawk," diye inledim yaşlar arasında.

Bana sokuldu; beni sırt üstü yatırıp üstüme çıktı ve ba-

şını kaldırdı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, elini kaldırıp parmaklarıyla şakaklarımdaki ıslaklığı sildi.

Gözlerimin içine bakıp “Bebeğim,” diye fısıldadı.

“Düşüncesiz geri zekâlının tekiyim!” diye cıyakladım. Başımı kaldırıp boynuna gömdüm, kollarımı boynuna doladım.

“Tatlı Bezelyem.”

“Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm. Bana yaptığın şey canımı o kadar acıttı ki, başka bir şey düşünemiyordum.” Başımı tekrar yastığa dayayıp, siyah gözlerine baktım. “Haklıydın. Neler çektiğini bir türlü anlayamadım. Düşüncesizce, bencilce ve...”

Sırt üstü dönerken, beni bırakmadı ve üstüne oturttu. Saçlarımı bir yandan tutup arkaya çekti. Sonra, başımı kendisine çekip, dudaklarımdan öptü. Beni azıcık geriye çekip konuşmaya başladı.

“Seni incittim,” dedi alçak sesle. “Sen de kendini korumak istedin. Bu, doğal bir tepki, bebeğim.”

“Kötü ve... Ve... Tam bir *cadaloz* gibi davrandım,” dedim ağlarken.

“Evet, bebeğim. On saat boyunca bana öyle davranıyorsun, sonra da beni arayıp özür diliyorsun. Sanırım, bununla başa çıkabilirim. Ben seni bir hafta beklettim.”

Haklıydı.

“Doğru,” diye mırıldandım. Gözyaşlarım dinerken, suratında gamzelerinin belirmediğini gördüm.

Sonra, gamzeler gözden kayboldu ve Hawk elini boynumdan suratıma getirdi. Başparmağıyla önce elmacık kemiklerimi, sonra çenemi okşadı ve dudaklarıma götürdü. Arından da gözlerini gözlerime dikti.

“Seni incittiğim için üzgünüm, bebeğim,” diye fısıldadı.

Gözlerimin yine yaşlarla dolduğunu ve aktığını hissettim. Hawk bunu fark edince, hemen yaşları sildi. “Sana bunu bir daha yaşatmamak için her şeyi yapacağım.”

“Tamam,” diye fısıldayıp yanağına elledim. Annesinin ziyaretini düşündüm. “Sen bunu yaparsan, ben de seninle ilgili olarak pes etmeyeceğime ve kötü kalpli, cadaloz, düşüncesiz ve bencil davranmayacağıma söz veririm.”

Parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı, başımı aşağı çekti ve dudaklarını dudaklarıma değdirerek “İyi olur,” dedi.

Beni tekrar geriye çekmeden önce, hafifçe öptü.

“Bu işi hallettiğimize sevindim, Tatlı Bezelyem,” diye fısıldadı.

Elimi yüzünden çektim ve kendi yüzümü sildim. “Evet,” dedim ama “iyi” sözcüğü son derece hafif kalıyordu.

“Bu iş bitmiş olsa da, konuşmamız bitmedi,” dedi bana. Ses tonu değişmişti.

Onu incelediğimde yüzündeki ifadenin de değişmiş olduğunu gördüm. Artık kibar değildi, katıydı. Eyvah.

“Eee...” diye geveledim, hoşuma gitmeyebileceğini düşündüğüm bu konuşmadan çıkmak için sözcükler bulmaya çalışıyordum.

“Belalı Dünya’da yaşadığımızı unutma,” dedi ve bu hatırlatmanın iyiye işaret olmadığını düşündüm.

“Eee...” diye geveledim, daha sonra ne geleceğini merak ederek, ancak merak etsem de, sesinden ve halinden ötürü çok da bilmek istemiyordum.

“Ve Belalı Dünya’da, aramızdaki sıkıntı çözülmemiş olsa da, evinin önündeki kaldırımda başka bir adamla buluşmaz ve sana dokunmasına ve ağzını seninkine değdirmesine izin vermezsin.”

Eyvah.

“Mo mu anlattı?” diye tahmin yürüttüm. “Demin aldığım başka bir sesli mesaj.” Siktir.

“Beni saçlarımdan öptü,” diye kendimi savundum. “Bir erkek kardeşim yok ama sanırım bir erkek kardeş bu şekilde öperdi beni.”

“Mitch Lawson sana kardeşçe bir sevgi beslemiyor bebeğim,” diye cevap verdi Hawk. Haklıydı.

Kahretsin! “Eee...”

“Gwen, arayıp tatlı tatlı konuşan sendin, üzgün olduğunu söyledin ve elini indirip kendini bana geri verdin. Bu da demek oluyor ki Serseriler Dünyası’na kesin giriş yaptın. Bunu kendi kendine yaptın, bazı kurallar olduğunu bilmen gerekiyor. Ya bu kurallara uyarsın ya da sonuçlarına katlanırsın. Anladın mı?”

Eyvah. Patronluk taslamaya başlamıştı ve bu beni çıldırtıyordu.

“Kendimi onun kucağına atıp kaldırımda sevişmeye başlamadım, Hawk.”

Açıklamalarımla ilgilenmedi. “El yok ve ağız *kesinlikle* yok, Gwen, benden ve babandan başka hiçbir erkekle konuşmayacaksın. Kimseyle. Hiç kimseyle. Bahane istemiyorum. Tamam mı?”

“Hawk...”

“Ve süren ben olmadığım sürece bir motorun arkasına atlamayacaksın,” diye devam etti. “Hawk...”

Belimdeki kolu ve başımdaki eli beni biraz daha sıkı sıkı tuttu. “Bebeğim, beni *anladığını* onaylayan gerekiyor.”

“Tanrım!” diye patladım. “Evet, tamam, *seni anlıyorum*, öf!”

Gamzeleri belirdi, beni tekrar yuvarlayıp üzerime çıktı, yüzü boynumdaydı ve elleri Cam’in saten geceliğinin üzerinde gezinmeye başladı.

Hımm. Sanırım konu kapanmıştı.

“Hawk, yorgun olduğunu sanıyordum,” dedim.

“Evet, öyleydim ama bu şey yumuşak ve altındaki daha da yumuşak, onu söylediğimde ikisi de bana temas etmiyordu, o yüzden artık yorgun değilim,” dedi ensemeye doğru.

Hımm!

Dilini kulağımın arkasına değdirdi.

Hımm!

Ellerim sırtına gitti, sırtı yumuşak değildi, sertti ve bu sertlik güzel bir sertlikti, bu yüzden ellerim keşfetmeye başladı.

Sonra fısıldadı, “Kız kardeşin beladan kurtuldu, bebeğim. Elimden geldiği kadar da güvende.”

Fark edince ellerim durdu.

Elvira’ya bakılırsa çok gizli bir operasyondur. En iyi adamlarını bu işe vermişti. Tüm gün çevrimdışıydı ve sessiz mesajlarını kontrol etmemişti. Ginger, Leo ve Cam’in mekânına geldiğinde oradaydı. Onu takip ediyordu, bana geleceğini tahmin etmişti.

Ona yaptıklarından sonra tüm gününü dışarıda geçirmişti, bu dünyada en çok istediğim şeyi bana vermek için muhtemelen adamlarını tehlikeye atarak.

Aman Tanrım.

Kafasını kaldırıp bana baktı.

“Karımı ve kızımı geri almak için şeytanla anlaşırdım.”

Hâlâ fısıldıyordu, nefesim kesildi. “Öyle bir şansım yok, o yüzden yapacak bir şeyim de yok. Ama senin kapına geldim, bebeğim ve sen hayatımı yeniden canlandırdın; bu yüzden, bu işi bırakmayacağım.”

Aman Tanrım.

Devam etti. “Ayrıca, Meredith zaten senin gerçek annen. Hukuki olsun istiyorsan bir avukat bul. Ama sana söylüyo-

rum, bu noktada sadece bunu kabul etmen gerekiyor. Yani, sana bunu veremem, çünkü zaten buna sahipsin."

Gözlerim yine yaşlarla doldu.

"Hawk..." diye fısıldadım, kollarımı sıkarak.

Hawk konuşmaya devam etti. "Freeman'ı bilmiyorum ve bu yüzden sanırım beni işine karıştırmak konusunda açık olmayabilir ama kadınının parmağına bir yüzük takması konusunda onunla konuşmamı istiyorsan, konuşurum."

"Konuşma artık," diye yalvardım. Durmadı.

"Yarın Tiffany's'e gideriz, istediğini seçersin." Bacağımlı ona doladım ve sıkıca sardım.

"Konuşma artık, Hawk."

Yüzünü bana yaklaştıırken eli satenin üzerinden kayıp göğüslerimi kavradı.

"Bu senin içinde kırdığım şeyi düzeltmeye yarayacak mı?" diye fısıldadı. "Yoksa bana yeni bir liste mi vermek istersin?"

Yapmadım çünkü bunu zaten beni affettiğinde düzeltmişti.

Tek elimi saçlarının üzerinde gezdirip başının arkasını tutarak onu aşağı çektim ve doğrulup kafamı çevirerek dudaklarımı kulağına götürdüm.

"Evet, bebeğim, düzelttin ama korkmaya hazır ol," diye geri fısıldadım. Kafasını çevirmeye başladı ama cesaretimi kaybetmeden hızlıca konuşmaya devam ettim. "Sana âşık oluyorum, Cabe."

Kafasını çevirmeyi kesti ve vücudu dondu, bense nefesimi tutmuştum.

Belki de bunun için çok erkendi. Sevişmiştik, tekrar biz olmuştuk, belki de zorluyordum.

Ve belki de ona Cabe dememeliydim. Kasten yapmadım, birden deyiverdim. Belki de adı Cabe olan bir adam kollarımdaki adam kadar tatlı olurdu.

Yine de, adı Hawk olan bir adamın da aynı şekilde tatlı olabileceğini öğrendim.

Sonra birden ben üstte olacak şekilde sırt üstü yattı. Yine birden Cam'in geceliği çıkarılmış ve kenara atılmıştı. Sonrasında sırt üstü yatmıştım ve dudağı benimkine değiyordu.

Tamamen yoluma çıktığı için çıkarıp attım erkeği. Cam'in geceliği çok seksiydi.

Ellerinin izlediği yol ve ağzıyla bana yaptığı şeylere bakılırsa ona Cabe demiş olmama aldırmadığını veya ilanımın çok erken olduğunu düşünmediğini anlamak için bir salisem vardı. Sonra düşünme kapasitemi kaybettim.

Beni öptükten sonra dudaklarını boynuma götürdü. Göğsümü kavrayan eli göğüs ucumda gezinen parmaklara dönüştüğünde soluğum kesildi.

Ayağımı yatağa dayayıp onu sırt üstü yuvarlamaya çalıştım ama başarısız bir denemeydi.

"Arkanı dönmeni istiyorum," dedim kulağına.

"Bitirmedim," diye mırıldandı boynumda gezinirken, sonra dili boğazımın etrafında süzölmeye başladı. Titredim.

"Hawk, geçen akşam sadece bir kez yalayabildim. Bu haksızlık."

Konuşmam sırasında parmaklarıyla göğüs ucumu sıktı, popom kasılırken ufak bir çığlık attım ve kafasını kaldırdı.

Sonra sırtının üstüne yattı, tekrar üzerindeydim ama iki eliyle kafamı yanlardan tutup kendininkine yaklaştırdı.

"Ağzınla beni alabilirsin bebeğim ama sonuna kadar değil. İçine geleceğim, anlaşıldı mı?"

"Peki," dedim derhal kabul ederek. Dudaklarımı kendininkilere yaklaştırıp beni uzun ve güzelce öpmeden önce gamzelerini biraz daha olsun görebildim. Benimkileri bı-

rakana kadar dudaklarına izin verdim ve onları üzerinde kullandım, her yerinde, ödüle ulaşana kadar acele etmeden ve keyfini çıkararak.

Ödülümün de acele etmeden keyfini çıkardım ama Hawk kadar olmasa gerek.

Yine de, anlaştığımız gibi, sonuna kadar gitmedim. Her zamanki gibi Hawk gitti, dahası bana bağlı kalarak gitti. Her zamanki gibi, inanılmayacak kadar *iyiydi*.

Onuz Üçüncü Bölüm

Hava Hokeyi

Hawk'un yatağında yalnız uyandım. Güneş tüm pencerelerden parlıyordu ve Hawk'un çalar saatine bakmak için kafamı çevirdim. Neredeyse on bir olmuştu. Ergenliğimden beri bu kadar geç saatte uyanmamıştım.

Mutfaktan sesler duydum ve gülümsedim. Sonra doğruldum, yatağın ucuna uzanıp Hawk'un fanilasını alıp giydim. Bacaklarımı yatağın yanına attım, yerden külotumu kap-tım ve hızlıca giyindim.

Sonra demir korkuluğa gittim ve aşağıda Hawk'u gördüm; üzerinde dar beyaz bir tişört ve kenarında geniş beyaz bir çizgi olan siyah bir eşofman vardı. Mutfaktaydı ama gözleri benim üzerimdeydi.

"Hey," diye seslendim ve uzaklığa rağmen küçük gülümsemesini gördüm. "Günaydın, bebeğim."

Ona sırtıarak banyoya girdim. İkinci ekstra diş fırçasını açmam gerekti ama Hawk'un bunu çok umursayacağını düşünmedim. Dişlerimi iyice fırçaladım, diş ipiyle temizledim, yüzümü ılık suyla yıkadım, havluyla kuruladım ve banyodan çıktığımda yerdeki pantolonu gözüme çarptı.

Fikir birden aklıma geldi ve korkup vazgeçene kadar

pantolona uzandım, cüzdanını aldım ve fotoğrafı çıkardım. Cüzdanı geri koydum, pantolonu bıraktım ve fotoğrafı açtım.

Sophie gerçekten de çok sevimliydi. İnanılmaz derecede güzel bir çocuk. Simone da müthişti. Ona bakınca Hawk'un bir tipi olmadığını anladım çünkü bana en ufak şekilde benzemiyordu. Onda egzotik bir etnik kökenin emaresi vardı ve ben olabildiğine beyazdım.

Fotoğrafı dörde katladım ve avucumun içinde saklayarak merdivenlerden aşağıya indim.

Hawk ocağın başındaydı ama oturma alanına geldiğinde bana döndü. Onun iri ve sert vücuduna çarpına kadar ilerledim, kollarımı beline doladım ve yanağımı göğsüne dayadım.

Kolunu omuzlarımın üzerine attı. "İyi uyudun mu, bebeğim?" diye sordu saçlarıma doğru. "Evet, bebeğim, sen?" diye karşılık verdim.

"Evet," diye cevapladı.

Onu mıncıkladım ve aynı şekilde karşılık verdi. Sonra gözüm ocaktaki tavaya ilişti. İçinde yumurtanın sadece beyazından yapılmış ve bir tarafında mantar ve çeşitli yeşillikler olan ve katlanmayı bekleyen bir omlet vardı.

Tack yemeğin kıymetini bilirdi ve yemeği de tıpkı hayatını yaşadığı şekilde tükettiğinden şüphelenirdim. Emniyetsiz ve kontrolsüz ama zevk ve terk ile. Tack'in harika bir manzarası olan bir dağ evi vardı. Çok iyi öpüşürdü.

Tack yakınlık talep eden ve güvenlik vaat eden bir şekilde yatağa mıhlamazdı ama yine de yakınlık beklerdi, sadece aynı şekilde değil.

İyiymi hostu ama yine de o zaman olduğum yerden daha farklı bir yerde olamazdım. Öyle olsa da, Lawson sarılmayı seven biri miydi merak ediyordum.

Hawk'un ustaca omletin diğer tarafını katlamasını, spatulayı bırakmasını, ocağı kapatıp omleti kenarda bekleyen bir tabağa kaydırmak için tavayı almasını izledim. Bunların hepsini tek eliyle yaptı, beni bırakmadan.

"Sarılarını çıkarmışsın," diye bilgilendirdim onu.

"Bebğim," diye cevap verdi, sonra bir çekmeceye ulaşmak için beni birkaç adım yürüttü, çekmeceyi açtı, bir çatal aldı ve beni yine tabağına kadar yürüttü. Omleti kesmesini ve çatalı ağzına götürmesini izledim. Çiğnerken ve yutar-ken izlemeye devam ettim, bana bakıyordu. "Sen de ister misin?" diye sordu.

Dudaklarımı sıkarak kıvrılmalarını önledim ve başımı salladım. Kıkırdadı, derin ve erkeksi. Sonra omletine geri döndü.

Kolundan sıyrılıp buzdolabına yürüdüm. Kenarında üzerinde ufak bir takvim olan (ve, tesadüfen, bu takvim iki yıl öncesine aitti) büyük, dikdörtgen bir mıkna-tıs vardı. Takvimin üst kısmında "Zip'in Silah Mağazası" ve altında eğik harflerle "*Tüm silah ve mühimmat ihtiyaçlarınız için*" yazıyordu. Tek seçeneğim buydu, Hawk benim gibi dolabını sevimli mıkna-tıslar ve fotoğraflar gibi salak şeylerle süsle-miyordu.

İyi bir mıkna-tıs almaya karar verdim, şu sade, plastik fotoğraf çerçevelerinden veya köşeleri güzel olan o diğerini ve kendimi kaybetmeden önce fotoğrafı açtım ve Zip'in takvim mıkna-tısıyla dolaba yapıştırdım.

Sonra Hawk'la yüzleşmek için yavaşça döndüm ve kendimi tuttum.

Gözlerim onunkileri yakaladı, gözleri fotoğraftaydı ve yüzü o boş maskeye dönüşmüştü. "Maskeyi çıkar, Cabe," diye kibarca emrettim ve gözleri bana kaydı.

"Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum, Gwen ama bu

saçmalığa hazır değilim,” diye cevapladı. “Onları cüzdanında taşıyorsun,” diye belirttim, hâlâ kibarca konuşarak.

“Bu saçmalığa hazır değilim, Gwen,” diye tekrarladı.

“O halde hazır olman gerekiyor,” diye sessizce cevap verdim, “çünkü, dün gece, beni affettiğinde, ben Belalı Dünya’ya girdim ama *sen* Cosmo Kızı Dünyası’na girdin. Cosmo Kızı Dünyası’nda da kurallar vardır. Sadece iş ve işle ilgili dinlenme faaliyetlerinin olduğu dar bir hayatı yaşayamazsın. Çevreni kişilikten arındıramazsın. Ve duygularını bir kalede tutamazsın. Sinemaya gidersin. Güzel restoranlara gidersin. Eğer yemekleri müthişse o kadar güzel olmayan restoranlara da gidersin. Arkadaşlarınla oturup sadece yer, içer, güler ve bağ kurarsın. Karakterini ve zevklerini etrafına zerk edersin ki böylece sana değer veren insanlar seni ziyarete geldiğinde senle çevrilebilirler. Bununla başlıyoruz,” fotoğrafı gösterdim, “Simone’u ve Sophie’yi açığa çıkararak başlıyoruz, çünkü hayatında onları özleyen insanlar var, senin kadar olmasa da özlüyorlar. Ve sen de özlüyorsun ve onların yeri katlanmış ve saklanmış bir şekilde cüzdanın değil, onların yeri dışarısı.” Durdum, nefes aldım ve bitirdim. “Sonra da hava hokeyi masasına geçeceğiz.”

Dudakları seğirip kaşları yükselince maske çatladı.

“Hava hokeyi masası mı?”

“Ben oyumu önce ona kullanıyorum, sonra bilardo masası ve masa tenisi. Arka duvarın oraya. Tabii, aşağıya bir banyo yaptırdıktan sonra, belki bir sauna ve bir de jakuzi,” diye aklıma geldikçe yeni fikirler ekledim.

Gülümsemesiyle yaptığı savaşı kaybetti ve kibarca emretti, “Gel buraya, Tatlı Bezelyem.” Ona doğru yürüdüm ve beni kollarına alıp katladı.

Dudaklarını benimkilere değdirebilmesi için tam zamanında kafamı arkaya attım.

Kafasını kaldırdığında fısıldadı, “Pekâlâ, dışarıya çıkabilirler.” “Teşekkürler, bebeğim,” diye geri fısıldadım. “Ama zaten dışarıdalar, değil mi?”

Kaşlarını çattı. “Anlamadım?”

“Şu sandalye, kilim, masa ve lamba,” diye cevap verdim. “Bunlar onlarla yaşadığın hayatından.”

Kolları giderek daha da sıkılaştı ve savaştığını verirken onu kendime yakın tuttum. Sonra rahatladı ve kafasını salladı.

“Annesi ve babası kâbus gibiydi, bu yüzden aslında büyükannesi ve dedesinin yanında büyümüştü. Bunlar onların evinden. Biz başladığımızda onlar Florida’ya taşınıyorlardı, o yüzden bunları bize verdiler ve Simone bunların etrafta olmasından hoşlanıyordu o yüzden kendi eşyalarımız almayla başladığımızda bile bunları atmadı. Sophie’yi emzirirken hep o sandalyede otururdu ve eğer ben onu besliyorsam hep kızımı alıp bu işi o sandalyede yapardım. Denver’da değil Güney Carolina’da yaşıyorduk ama onlar öldüğü zaman ilk fırsatta ordudan ayrılıp Denver’a geri taşındım. Ondan önce her şeyi satmıştım, hayatımıza ait her şeyi, o sandalye ve etrafındakiler hariç.”

Gözlerimi kapadım, yüzümü göğsüne gömdüm ve iç çektim.

Yani, bir şeyleri saklayacaksa, doğru şeyleri seçmişti sanırım. Simone’un değer verdiği ve onu karısıyla beraber küçük kızlarını büyütmelelerinin anılarıyla çevreleyen şeyleri.

Tanrım.

“Kaybının ağırlığını taşımayı hayal bile edemiyorum, bebeğim,” diye göğsüne fısıldadım ve elini enseme getirip hafifçe sıktı.

“Tanrıdan umarım ki hiç taşımazsın,” diye cevap verdi fısıldayarak. Kafamı salladım. Ben de öyle umuyordum.

Elini ensemden çeneme getirip kafamı kaldırdı. Gözlerimi açtım ve parmakları yanağımdan aşağı süzüldü.

Bu yaptığından gerçekten çok hoşlandım.

“Laf açılmışken Tatlı Bezelyem, araman gereken biri var.” Yine iç çektim. Sonra başımı salladım.

“Bir şey daha,” dedi ben çekilirken. Durdum ve başımı yana eğdim.

Sırıttı, emir verir gibi, “Jakuziyle başlayacağız,” dedi. Göğsümü onunkine sıkıca yaslayıp geri sırıttım.

Onuz Dördüncü Bölüm

Boğulmak

“Bebeğim, şaka mı yapıyorsun?”

Sıçrayıp döndüm ve koyu gri bir takım elbise ve yakası açık ateş kırmızısı bir gömlek içinde çok seksi görünen Hawk’un banyo kapısında durduğunu gördüm.

“Aman Tanrım, Cabe, ödümü kopardın.”

Gözleri beni boydan boya süzdükten sonra benimkilere döndü. “Yirmi dakika geç kaldım ve sen hâlâ hazır değil misin?”

Banyo aynasına döndüm, rimelimi yukarı doğru çektim ve sabırsız sorusunu duymazdan geldim. “Nasıl yapıyorsun ki bunu zaten?”

“Gwen, bebeğim, gitmeliyiz. Neden bu kadar geç kalıyorsun? Daha giyinmemişsin bile.”

“Ne diyeyim, bir ayakkabı değişikliği yaptım,” kirpiklerime biraz daha rimel sürdüm. “Choo’ları giymeyeceğim. Valentino’ları giyeceğim.”

“Bir ayakkabı değişikliği yirmi dakikadan fazla geç kalmaya mı neden oluyor?”

“Choo’lar gümüş rengi. Valentino’lar kırmızı. Tabii Valentino’ların kristalleri ve fileleri var ama ben gri, füme ve oturaklı bir tercih yapmıştım. Kırmızı olduğu için açık

pembe, parıltılı ve buğulu bir şey gerekiyor. Bu da makyajı tamamen temizlemek ve yeniden uygulamak demek,” diye açıkladım.

Hawk sessizleşince gözlerim ona kaydı. Hayır, açıklamaya rağmen hâlâ sabırsızdı. Farklı bir taktik denedim.

“Bir dakikaya biter,” diye düpedüz bir yalanla ikna etmeye çalıştım.

Ceketinin iç cebinden telefonunu aldı, kapağını açtı, birkaç tuşa bastı ve kulağına götürdü. Gözleri yine bana döndü. Benim gözlerim ise aynaya, rimelim de kirpiklerimi boyamaya döndü.

Sonra onun gittiğini hissettim ve “Bax, Gwen geç kalıyor. Hâlâ onun evindeyiz ama beş dakikaya çıkarız,” dediğini duydum.

Makyajımı bitirdim ve yatak odama geçtim. Hawk kayıplardaydı. Evim devasa bir malikâne olmadığı halde bu çok sık oluyordu. Keşfetmiştim ki Hawk, havaya karışıp birden belirmek kadar kolay bir şekilde ortalıktan kaybolup aynı zamanda etrafta olabiliyordu.

Başlarda bundan rahatsız oluyordum. Şimdi ise artık alışmıştım.

Parfüm sıktım ve babamla Meredith’in bana Kaliforniya Üniversitesi’nden mezun olduğumda verdiği pırlanta küpe-leri taktım. Geceliğimi çıkarıp giyinmeye başladım.

Bu önemli bir etkinlik olduğu için, tabii ki, yeni bir şey almıştım. Hiç akla gelmeyecek şeyi yaptım ve küçük siyah elbiseden uzaklaştım. Bu küçük, pırlıtlı, *kuğu grisi* bir elbiseydi. Kumaş kaplı korseyi ve elbisenin geri kalanını sadece koltukaltımın arkasında üç askı tutuyordu. Sırtı yoktu. Hiç. Arkadaki ufak kat popomun üst kısmında duruyordu. Kısaydı, eteği kalçamı kavırıyordu, kalan kısım da üzerime yapışıyordu.

Choo ayakkabılarım için mükemmeldi. Ama durum şu ki, üç hafta önce Elvira'yla alışveriş yaparken Valentino'ları denemiştım. Valentino'lar bir rüyaydı, ayakkabıların masal diyarıydı. Kırmızı saten. Tabanı platform olan dört tam on iki santim sivri topuk. Parmak kısmı şeffaf, satenin içine işlenmiş çok katlı file fiyonk ve başka kristallerle buluşup ayağı fiyonktan parmağa kadar kaplayan kristaller. Uğruna ölünecek şeylerdi. Uğruna öldürülecek şeyler. İmkânsız rüyaydı onlar.

Ama bu ayakkabıcıya teşekkür edip ayakkabıları kutuya geri koymaya başladığımda Elvira telefonunu çıkarıp Hawk'u arayarak onay alana ve şirketin kredi kartını çıkarana kadardı.

Zevkten dört köşe olmuştu. Hawk'u aradım ve Choo'ların neredeyse iki katı pahalı oldukları için bunu yapamayacağıını söyledim.

Cevabı "Bebğim," oldu, sonra hat kesildi.

Elvira ayakkabıları aldı. Otuz dakika sonra, bir dünya seksi iç çamaşırı aldım, en seksilerinden birini de, Hawk onu bir hediye paketini açar gibi keşfedebilsin diye kıyafetlerimin altına giydim. Keşfettiğinde tek bir bakış attı, göz bebekleri anında büyüdü ve onları çıkarması yaklaşık olarak üç nokta yirmi beş saniyesini aldı.

Bu noktada, minnettarlığımı başka bir şekilde göstermenin bir yolunu bulmam gerektiğine karar verdim. Hâlâ düşünüyordum.

Elbiseyi giyip yatağın kenarına oturdum, ayakkabı kutusunu açıp Valentino'ları çıkardım.

Onları geri götürüp iade edeceğim diye kendime söz vermişim. Fikrimi değiştirdim.

Sonra kendime onları asla giymeyeceğim diye söz verdim. Çoğu insanın aylık emlak kredisinden daha pahalı

olan bir şeyin üzerinde kesinlikle yürüyemezdim.

Ama yine fikrimi değiştirdim.

Hawk yatak odama girdiğinde ikinci ayakkabıyı giyiyordum.

Ayağımı yere koyup kafamı kaldırdım ve ona bakarak ayağa kalktım. “İyi ki geldin, bebeğim, şu bilezik için yardımına ihtiyacım var.”

Komodine yürüyüp takı çekmecemi açtım ve Tiffany’s kutusunu çıkardım. Bana bir elmas bilezik de almıştı, tıpkı söylediği gibi, ikinci kez biz oluşumuzun hemen ertesi günü.

Ona bunu da yapamayacağını söyledim ve mağazaya gittiğimizde birini seçmeyi reddettim. O yüzden o seçti.

Bileziği kutudan çıkardım ve çekmeceyi kapatırken vücudumun yan tarafında, elbisemin hemen başladığı yerde Hawk’un parmaklarını tenimde hissettim. Parmak uçları elbisemi keşfeden bir ele dönüştü, göğüs kafesimden geçip diğer taraftaki göğsümü kavradı. Sonra beni önüne çekti.

“Hawk,” diye fısıldadım, başparmağıyla göğüs ucumda gezinirken kafamı onu omzuna bıraktım ve tekrarladım, “Hawk.”

“Komodine tutun, bebeğim,” diye kulağıma mırıldandı.

“Ne?” Diğer eli elbisemin eteğini sıyırmaya başladığında nefesim hızlandı. “Tutun,” diye emretti.

“Geç kalıyoruz,” diye hatırlattım ve bir kez daha göğüs ucumdan geçtiği için nefesim tekrar hızlandı.

“Daha geç kalırız,” diye cevap verdi Hawk.

“Ama...”

“Tutun,” diye tekrarladı; eli külotumun ön tarafına gelmişti.

Tanrım.

Altın noktaya değdi. *Tanrım.*

Kafamı çevirip alnımı boynuna yasladım.

“Şimdi çabuk olacağız,” diye fısıldadı. “Ama sonra, sana bu elbise hakkında gerçekten ne hissettiğimi göstereceğim.”

“Peki,” dedim ama bunu sadece inleyerek yapabildim; çünkü iki elinin de parmakları hareket ediyordu.

Camaro’da bacak bacak üstüne attım, ayakkabılarımı inceleyenken sadece orda olduklarını kendime hatırlatmak hoşuma gittiği için bileziğimi düzelttim.

“Pekâlâ, bir bahane uydurmamız gerekiyor. Senin çalışman ve benim makyaj değiştirmem gerektiği bizi kurtarmayacak. Cidden çok geç kaldık,” dedim arabada.

“Bebeğim, bahaneye ihtiyacımız yok. Seni bu ayakkabılar ve bu elbiseyle gören herkes neden geç kaldığımızı tam olarak anlar.”

Yüzümün solduğunu hissettim, gerçekten bunu hissettim ve ona bakmak için başımı çevirdim. “Bu doğru değil.” “Tamam, ifademi düzeltiyorum. Seni bu elbiseyle ve ayakkabılarla gören her *erkek* neden geç kaldığımızı tam olarak anlar. Baban dâhil.”

“Ayy!” diye ağzımı tuttum ve sonra ellerimi kulaklarıma götürüp “Seni duymuyorum,” diye şarkı söylemeye başladım. Şarkım esnasında Hawk’un kahkahasını duyabiliyordum.

Artık güvenli olduğunu düşündüğümde şarkıyı kestim ve ellerimi bıraktım. Hawk konuşmaya başladı. “Bugün ilginç bir telefon görüşmesi yaptım.”

Başka bir şey söylemeyince “Öyle mi?” diye yokladım.

“Geliştirme ekibi,” diye cevap verdi ve bakmak için yine ona döndüm. “Dört aydır dördüncü kez arıyorlar. Sahibi olduğum depoyu ve etrafındaki alanı istiyorlar. Saçma sapan teklifler yapıyorlardı ama bugünkü teklifleri motive ediciydi.”

“Ne?” diye fısıldadım.

Hawk ve ben tekrar biz olalı dört ay olmuştu. Gerçekten güzel dört ay. Temmuz ayının başlarıydı. Hava güzeldi. Günler uzundu. Tutkumuz (görünen o ki) soğumamıştı. Ama bir şeyler değişmişti.

Artık ona o kadar bağlıydım ki asla ayrılamayacağımdan emindim ve istemiyordum da. Bu kadar derindeyken su üstüne çıkamayacak gibiydim.

Ama Hawk'ta boğulurken bile kendimden biraz olsun bir şey kaybetmedim.

Hayatımı yaşadım, kitaplarıma editörlük yaptım, kız arkadaşlarımla buluştum, alışverişe çıktım, yemeğe çıktım, sinemaya gittim; bunları bazen yalnız, bazen arkadaşlarımla yaptım ve o da bazen bir parçası oldu.

Hawk çok çalışıyordu. Ama benimleyken tüm odağı bendim. Beraber birkaç film izlemiştik. Sıkça yemeğe çıkıyorduk, çoğunlukla ben onun yediği şekilde yemediğimden (ve yemeyeceğimden) ve isterse sevdiğim yemeği sipariş edebileceğinden ve iki farklı yemek birden pişirmek zorunda kalmayacağımdan (ama yine de, ara sıra, bunu da yapıyordum). Zamanı olursa o benimkinde takılıyordu ya da ben onunkinde.

Günümüz bizi ayrı yollara götürse bile her gece birlikte uyuyorduk. Bazen benimle olurdu ve yatağa beraber giderdik. Bazen gecenin bir yarısı elinin sıcaklığını sırtımda hissederdim. Bazen beni arar ve ona gelmemi isterdi ve giderdim. Anahtarım vardı, benimkinin anahtarı onda olmasa da (bildiğim kadarıyla); ama zaten ihtiyacı da yoktu.

İlişkimiz basit değildi. Sakin değildi. Rahat ve durgun değildi. O çok patronluk taslıyordu, ben de çok ukalaydım. Birbirimize dalga geçiyorduk ve bazen kavga ediyorduk. Ama sonra Hawk'un bana kızgın olmasına hiç dayanamadığımı anladım ve Hawk'un da aynı şekilde hissettiğini fark

ettim. Hiç kin tutulmuyordu. Kıvılcımlar yaratıyorduk ama bu kıvılcımlar asla zarar verecek yangınlara yol açmıyordu. Bunun yerine bunları atlatıp devam ediyorduk.

Ve bu hoşuma gidiyordu. İyiydi. Onun kendi alanında olması hoşuma gidiyordu ve ben de onunkinde bulunmaktan hoşlanıyordum. Onun banyosunda tatlı bezelye losyonu ve duş jelim vardı. Bana ait bir deodorant onun banyo dolabında duruyordu. Onun da benimkinde bir tane deodorantı vardı, tıraş bıçağının yanında duruyordu. Simone ve Sophie için tatlı bir çerçeve almıştım ama bunlarla birlikte iki tane daha almıştım. Birinde Tracy'nin Leo'nun doğum günü partisinde çektiği Hawk'la benim fotoğrafım vardı. Hawk'a yandan yaslanıp kollarımı dolamış, kafamı geriye atıp burnumu çenesine gömmüş gülüyordum. Hawk da kolunu omuzlarıma atmış ve biraz aşağı ve yana kaymıştı; o da gülüyordu. Bu fotoğraf Hawk'un buzdolabında duruyordu. Diğer çerçeve benim dolabımdaydı ve onda da Elvira'nın çektiği bir resim vardı. Hawk'un merkezindeki gözetleme odasında yürüyorduk, kolum beline dolanmıştı, onunki de omzuma. Kafasını yana çevirmiş Jorge'ye bakıyor, onu dinliyordu. Ben de omzumun üstünden Elvira'ya bakıyor ve söylediği bir şeyi gülüyordum.

Bu fotoğrafa bayılıyordum. Neden bilmiyordum. Belki de ikimizin doğal halini, birlikte oluşumuzu, birbirimize dolanmamızı, beraber yürümemizi, Hawk'un profilden yakışıklılığını ve benim yüzümdeki mutluluğu yakalayan anlık bir fotoğraf olduğu içindi. Son olarak, tabii ki, o gün saçlarımın da gerçekten güzel olduğu bir gündü.

Depoyu satamazdı. Düzenimizi kurmuştuk. Bir sistemimiz vardı. Bir tarzımız vardı ve bu bize aitti.

Ya hava hokeyi masasını nereye kuracaktık (aldığımız zaman)? "Satmayı düşünüyor musun?" diye sordum.

“Evet, adamlarda para var, istiyorlarsa biraz daha fazlasını teklif etsinler. Ederlerse de, cidden bebeğim, satmamak ahmaklık olur.”

“Ama depoyu sevdiğini sanıyordum. Alana ihtiyacın var sanıyordum. O tarz bir alanı bulabileceğin çok fazla yer yok, Cabe.”

“Artık o tarz bir alana ihtiyacım olmadığını fark ettim, Tatlı Bezelyem; öyle bir yerde çocuk yetiştiremezsin.”

İçime o kadar büyük bir nefes çektim ki Hawk’un oksijenizlikten bayılmamış olması bir mucizeydi.

“Gwen?” dedi.

“Çocuklar mı?” dedim neredeyse boğularak.

Sustu. Ben de sustum çünkü koyu saçlı, gamzeli bebek komandolar minyatür kamuflaj pantolonlarıyla kafamın içinde dans ederken nefes almakta zorlanıyordum.

Sonunda mırıldandı, “Siktir.”

“Neye siktir?” diye sordum.

“Siktir, bebeğim, seni Crisanto ve Javier’le gördüm, çocukları sevdiğini düşünmüştüm.”

“Ben...”

“O kadar çok seviyorsun ki sen de istersin diye düşünmüştüm.”

“Ben...”

“Siktir, Gwen.”

“Neye siktir?” Sesim öncelikle çok panik yaptığım için yükseliyordu ama beni konuşturmamasının da bunda etkisi vardı.

Yolun kenarına çekti, arabayı durdurdu, bana döndü ve gözlerime baktı. Sonra yine mırıldandı, “Siktir.”

“Neye siktir!” Neredeyse bağıırıyordum.

“Bunu konuşmak için iyi bir zaman değil.”

“Hawk, senin...”

“Annenle babanın yıldönümü.”

“Hawk!” diye parladım. “Söyle bana seni bu kadar rahatsız eden ne?” “Çocuk istiyorum.”

Ona bakakaldım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki elbise-min kıpırdadığına yemin edebilirdim.

Çocuk istiyorum diyordu ama daha çok *benimle* çocuk istediğini söylüyor gibiydi.

Yani, çocuk istiyordu ama *benimle çocuk yapmak istiyordu*.

Cabe ‘Hawk’ Delgado benimle çocuk yapmak istiyordu! Yaşasın!

Siktir. Ağlamaya başlayıp makyajımı mahvedecektim. “Benim için bu çok önemli, bebeğim,” dedi sakince.

Yutkundum. Sonra sordum, “Kaç tane istiyorsun?” “İki ya da üç.”

“Kız mı erkek mi?” “Umurumda değil.”

Benim de. Umurumda değildi. Hiç umurumda değildi.

Hawk’un çocuğumuzu alıp onu biberonla beslediğini düşününce etraf bulanıklaşmaya başladı.

Sonra karnıma bir ağırlı girdi.

Sonra parmaklarının yanağımdan aşağıya süzüldüğünü hissettim ve kendime geldiğimde “Bir tane de beni mutlu eder, Gwen,” dedi.

“Yalnız çocuklar şımarık olabilirler. En azından iki tane olması gerek. Kardeşler önemli. Eğer iki oğlan olursa, bir de kızımız olmalı çünkü erkek kardeşlerin bir kız kardeşi olması gerek. Ama iki kızla başlarsak bir oğlumuz olmalı çünkü kız kardeşlerin bir erkek kardeşi olması gerek. Ben hep bir erkek kardeşim olsun istedim. Babamın bir oğlu olsa kalbimi kıran bütün erkek arkadaşlarıma dayak atabilirdi. Kurabiye hamuruna sığınmak zorunda kalmazdım ve hâlâ komada olacağı için Scott da boşanma avukatlarına para harcamaktan kurtulurdu.”

Durdum ve fark ettim. Camaro'nun içindeki havada heyecan vardı.

"Bunu benim için mi söylüyorsun yoksa çocuk mu istiyorsun?" diye sordu. "İkisi de," diye cevap verdim.

Birden emniyet kemerim çıkarılmıştı ve o kadar hızlı çözüldü ki şaşkınlıktan çığlık attım. Sonra Hawk'un ki de çözüldü. Sonra kendi koltuğumdan alınıp Hawk ve direksiyon arasına sıkıştırıldım, popom onun bucağında, eli saçlarımda, diğer kolu bana dolanmış ve ağzı sıcak ve ağır bir şekilde benimkine çok ıslak ve ateşli bir öpücük verirken elleri de geri kalmayıp gezinmeye başlamıştı.

Dudaklarımı bıraktı ama beni sıkıştırmaya devam etti, konuştuğunda gözlerimi kırptım. "Daha yüksek bir teklifte bulunurlarsa, kabul edeceğim."

"Peki," diye nefes verdim.

"Senin evine taşınmamla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır," diye cevapladım anında, kalbim atıyor, karnım ağrıyor ve beynim mutluluktan taklalar atıyordu.

"Tamam, o zaman," diye fısıldadı.

"Kendi alanına artık ihtiyacın olmayacağından emin misin?"

"O alan şu demek: sen ordasın, bir yerlere gitmen gerekiyor, gittiğin herhangi bir yer benden uzak, o yüzden, evet o alana ihtiyacım yok artık."

Aman Tanrım.

Bu ne demek anlamıştım. Ne demek istediğini anlamıştım ve elimi çenesine götürdüm. "Bana kaptırdın, değil mi, bebeğim?" sadece onaylamak için sorumu fısıldadım. "Senden boşuldum," dedi fısıldayarak.

Aman *Tanrım*. Tıpkı benim gibi hissediyordu! "Seni seviyorum, Cabe."

Bunu söylediğimde beni kendine yaklaştırdı ve birbirimize sokulduk, yüzüm boynundaydı.

“Ben de, Tatlı Bezelyem.” Beni seviyordu.

Şükürler olsun, beni seviyordu.

Ona yaslandım ama elimi çenesinden çekip ensesine kaydardım. “Yaşasın,” diye kulağına fısıldadım, gülümsediğini boynumda hissettim.

Sonra beni oradan öptü, kafasını biraz oynattı, dili kulağımın arkasına değdi ve kafası yine aşağı yöneldi. Dudaklarımı hafifçe öptü, bir kez, ikinci kez, dudağımı dişleyip beni koltuğuma geri oturtmadan önce bir kez daha.

Tekrar kemerini taktı, ben de takip ettim ve sonra mutluluğumu hissetmek için biraz durdum.

Sonra yerden çantamı aldım, açıp dudak parlaticımı çıkardım ve arabanın siperliğini açıp “Bu gece ikinci kez rujumu mahvettin ve daha restorana bile varmadık,” diye mırıldandım.

Trafiğe girdiğinde mırıldanarak cevap verdi, “Bebeğim.”

Meredith babamla yıldönümlerini bir milli bayram gibi kutlardı. Özel olanlara odaklanmazdı, her sene bir parti verirdi.

Ben çocukken ve bu kadar paramız yokken, yıldönümü hafta içine denk geldiğinde Meredith yemek hazırlamak için izin alır ve arkadaşları ve ailesini çağırıp abartılı bir ziyafet verirdi. Ginger ve ben evden ayrıldıktan ve ortalık daha rahat bir hale geldikten sonra bu kutlamalar Denver’da çeşitli mekânlara taşınmaya başladı.

Bu geceki Oxford Otelindeki McCormick’in Balık Evi ve Barı’ndaydı. Muhteşem deniz ürünleri ve biftekler. Zarıftı ama hâlâ Eski Batı Denver havasını taşıyordu, çok iyi bir içki barı vardı ve art deco dekoru ve barmenlerinin martini çalkalayıcısıyla gösterdiği hünelerden ötürü muhtemelen Denver’daki en havalı bar olan Oxford’un Cruise Room barından kısa bir yürüyüş mesafesindeydi.

* * *

Hawk ve ben kollarımızı birbirimize dolamış halde özel odaya girdik ve bütün ekibin orada olduğunu gördük.

Meredith bütün arkadaşlarımı nüfusuna geçirdiği için, kaba erkek arkadaşlarından birini yanında göremesem de Tracy oradaydı. Cam ve Leo'yu da göremedim ama oralar da bir yerlerde olduklarından emindim. Elvira da oradaydı. Ve Gus ile Maria; yanında muhteşem bir siyah ve kırmızı elbise giymiş olan dolgun, çekici bir Amerikan Meksikalı kadınla Jury ve Von ile karısı Lucia.

Troy'la mızımız kız arkadaşı Hanna'nın da orada olduğunu hemen gördüm.

Troy'la son dört aydır iyi değildik. Hawk'la tekrar biz olmuş olmamızdan hoşnut değildi ve bana bunu söyledi, bir kere olduysa tekrar olacaktır diye uyararak. Troy'un sadece arkadaşça davranmaya çalıştığını fark ettim; onunla aramız zamanla çok iyi olmuştu, bunu atlatacaktı.

Atlatamamıştı.

Birbirimizle görüşüyorduk, daha çok o bana geliyordu. Ama bir keresinde Hawk bendeyken geldi ve nedenini hiç söylemeden derhal ayrıldı. O günden sonra gelmeden önce Hawk yanımda mı veya gelmeyi düşünüyor mu emin olmak için aramaya başladı. Bu durum canımı sıkırsa da ona bu konularda teminat verdim. Elbette, Hawk'un ona söyledikleri sertti ama haftalar aylara döndükçe artık Troy'un Hawk'un beni mutlu ettiğini görmesi gerekiyordu ve diğer herkes gibi ona bir şans verirse iyi bir adam olduğunu anlayacaktı. Ve nihayetinde, eğer gerçek bir dostsa, bunu atlatacaktı, benim için.

Yani, sonuçta ben Hanna'ya katlanıyordum, hem de tek kelime etmeden ve onun mızımızlılığına ve sinir bozuculuğuna rağmen, üstelik böyle düşünen tek kişi ben değilken.

Maalesef ona Hawk'un gelmeyeceği teminatını verdiğim günlerden birinde Hawk sürpriz yapıp gelmişti. Troy bir bira açmış olmasına rağmen, bir yudum bile almadı, Hawk'a bakakaldı, bana sonra görüşürüz dedi ve gitti.

Beni burada şaşırtan şey Troy'un hareketlerinden fazlasıydı. Hawk'un hareketleriydi. Hawk Camille gibiydi. Eğer söyleyecek bir şeyi varsa söylerdi. Düzdü ve kibar olabiliyordu ama aklındakini aktarmakta herhangi bir beis görmüyordu. Ama Troy konusunda tek kelime etmeden bu işi bana bıraktı. Bence bu tepki çok şeye işaret ediyordu; özellikle Troy'un benim için bir önemi olduğunu Hawk'un bildiğine ve beni herhangi bir tarafa çekmeye çalışmadan olayları akışına bırakacağına ama sonunda yanımda olacağına. Ama bu son, Troy'la aramızı düzeltirsek, Hawk'un sevdiğim bir dostum hakkında geri alamayacağı bir şeyler söylemiş olduğu bir son olmayacaktı.

"Valentino'ları giymişsin!" diye çığlık attı Tracy, bize doğru yarı koşarak, yarı dans ederek; alkış tutuyordu ve Elvira ardından geliyordu.

Birbirimize sarıldıktan sonra Tracy yanağından öpmek için Hawk'a yöneldiğinde ben de Elvira'ya sarıldım. Elvira yanağından öpmek için Hawk'un yanına gitmedi, sadece başıyla selam verdi, geri adım attı ve beni süzdü "Kızım, çok seksi olmuşsun!" dedi. "Elbise çok seksi. Ayakkabılar seksi. Ve suratındaki az önce seviştin ifadesi de *çok seksi!*"

Donakaldım. Hawk kıkırdadı ve beni yanına çekti. "Söylemiştim sana," diye kulağıma fısıldadı.

Ben daha cevap veremeden Meredith ve babam geldiler, Gus ve Maria da arkalarındaydı.

"Merhaba tatlım," dedi Meredith ve bana yaklaşıp sarıldı.

"Geç kaldığımız için üzgünüm," dedim sarılırken. Ge-

riye bir adım attı ama kollarımın üst kısmından tutmaya devam ediyordu.

“Hâlâ kokteyl saati. Yirmi dakika daha oturmayacağız, o yüzden geç kalmadınız,” gülümsedi ve babam bana döndüğünde o da Hawk’a döndü.

Babamdan sonra Maria ve Gus da bana sarıldı, sonra herkes yığınınızda yerini buldu. Gus yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Güzel elbise,” diye gözlemine sundu, kastettiği çok açıktı. Gözlerimi kapadım ve Hawk yine kıkırdadı. Her neyse!

Babam ve Meredith’e döndüm. “Hediyelerinizi şimdi verebilir miyiz?” diye sordum.

“Tabii ki, tatlım,” diye cevapladı Meredith. Büyük kâğıt zarfla boğuşurken koyu gri saten çantamın kristal tokasını açtım.

Daha küçük olan beyaz zarfı çıkardım ve babama verdim.

“Bronco takımı için sezonluk bilet,” diye açıklama yaptığım da, babam bakakaldı. “Kırk yarda çizgisinde. Hawk’un tanıdıkları var.” Bunu deyince babam bakakalmaya Hawk’la devam etti. “Mutlu yıldönümleri, baba,” diye tamamladım.

“Vay anasını,” diye mırıldandı babam.

“Cabe ve benim hediyemiz,” diye cevapladım, birilerini tanıyan Hawk olsa da, biletleri alan bendim. Bu sonuçta benim kazandığım bir kavgaya yol açmıştı. Hawk beni şımartabilirdi ama babamı şımartma konusunda masaya yumruğumu vurmuştum. İnanılmaz pahalıydı ama sonuçta babam için değerd.

“Ne desem bilemiyorum,” diye fısıldadı babam.

“Hiçbir şey deme ve bana bir daha sarıl,” dedim ona gülümseyerek.

Bana baktı ama gülümsemedi. Elini kaldırıp yanağıma koydu ve yüzündeki ifade beni gözlerimi yaşarttı. Koruyucu gözaltındayken göremediği ve onun yüzünden bin bir dert yaşamış bir kızı vardı. Ama sonuçta yaşıyordum, nefes alıyordum, muhteşem bir elbise ve fevkalade bir çift ayakkabı giymiştim, mutluydum ve hep istediği bir şey olan Bronco biletini alacak kadar onu seviyordum. Gözlerimiz kesiştiğinde şükrettiğini anladım; Bronco biletleri şükrettiği şeyler listesinde yukarılarda değildi ama ben kesinlikle öyledim.

Sonra elini indirdi ve Hawk'un elini sıkıp omzuna vurdu.

Bir kez daha.

Meredith'e kâğıt zarfı verdim. "Bu, senin için."

Kaşlarını birleştirdi, babam ona baktı ve zarfı açtı.

"Sadece formalite icabı," diye belirttim, birden gergin hissetmiştim. "Ve Cabe'in fikriydi. Yani, gerçekten, bu zaten düğün gününde koridorda yanında yürümeme izin verdiğinde olmuştu. Ben sadece resmiyete kavuşturuyorum."

Kâğıtları çıkarıp bana baktı. "Neyi resmiyete kavuşturuyorsun?" "Bunlar evlat edinme belgeleri. İmzalarsan, kannen kızın olacağım."

Herkesin nefesi kesildi ama Meredith'in ağzı kocaman açılmış ve gözleri büyümüştü. Genelde Meredith'i anladım, hatta beni bırak herkes anlardı ama bu sefer anlayamadım. Ona belgeleri verdiğimde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama bunun hayalini çok kurmuştum. Beni sevdiğini biliyordum ama bu McCormick'in yerinde süslü bir yıldönümü partisiydi, takla atacak hali yoktu. Atamazdı da, on santim topuklarla. Ama en azından bir gülümseme beklemiştim.

Öyle olunca da kaptırıp gittim. "Biliyorum, biraz sıkın-

tılar var, otuz üç yaşında bir kadını evlat edinmek ama... eee... Neden olmasın?" Bana öylece baktığı için durakladım ve onu gücendirmiş olabilir miyim diye düşündüm. "Yani... Seni her zaman annem olarak görmedim gibi bir şey ima etmek istemiyorum, sadece... Bilmiyorum, emin olmanı isterim ki... Seni öyle görüyorum, hep öyle gördüm."

Meredith ne hareket etti, ne de konuştu.

"İmzalamak zorunda değilsin," diye rahatlattım onu. "Önemli değil. Aramızda değişen hiçbir şey olmaz. Ben..."

Babama dönüp "Bana bir kalem bul, Bax" diye fısılda-yınca çenemi kapadım.

Babama sormuştu ama fırlayan Gus oldu. Gözlerim dolarken, Hawk kolunu boynuma dolayıp beni kendine doğru çekti.

Meredith bana baktı. "Şimdi... Tatlım, şimdi *ben* ne desem bilemiyorum." "İmzala sadece, zaten her şeyi demiş olacaksın," diye benim adıma cevap verdi Hawk ama bunu kıbarca yaptı.

Meredith belgelere baktı; bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde gözleri dolmuştu.

"Bu, aldığım en iyi hediye," diye fısıldadı.

Tracy'den sessiz bir hıçkırık yükseldi. Hawk'tan ayrılıp Meredith'e sarıldığımda yanağımdan bir damla yaş süzülüyordu.

"Seni hep sevdim," dedim sessizce kulağına ve kolları beni sımsıkı sardı. "Sanırım seni ilk gördüğüm an sana âşık oldum."

"Canım benim," diye fısıldadı, daha sıkı sarıldı, ben de aynı şeyi yaptım.

Uzunca bir süre sarıldık, sonra Meredith Hawk'a gidip ona sarıldı ve yanağından öptü. Sonra Gus kalemi getirdi, Meredith kâğıtları imzaladı, zarfa koydu ve bana verdi,

ben de Hawk'a verdim. Hawk zarfı ikiye katlayıp ceketinin iç cebine koydu. Evrakları avukatının firması hazırlamıştı ve işleme sokmak için götürecektir olan muhtemelen Elvira olacaktı.

“İçkimi tazelemem gerek,” diye ilan etti Elvira ve ona baktığımda gözlerinin Hawk'un üzerinde olduğunu gördüm. “Ve senin kadının tam beş dakikadır burada ve hâlâ elinde bir martini kadehi yok. Ne? Ona bin iki yüz dolarlık ayakkabı aldın diye centilmenlik yapmaktan paçayı kurtaracağını mı sanıyorsun?”

Tracy kıkırdadı.

Ama ben döndüm, Hawk'a yaslanıp ona baktım. “Doğrusunu istersen, bilgin olsun diye söylüyorum, bana bin iki yüz dolarlık ayakkabı almış olman içki servisi konusunda rahat davranma hakkını *tamamen* veriyorsana.”

Hawk'un gamzeleri boy gösterdi ama kafası eğilip dudakları beni hafifçe öpmeye başladığında artık onları göremediğim için kayboldular.

Sonra kafasını kaldırdı ve ortaya sordu, “Başka isteyen?” “Ben,” diye dâhil oldu Tracy.

“Ben sipariş verdim zaten,” diye ekledi Elvira.

“Bir kadeh beyaz şarap, tatlım, zahmet olmayacaksa,” dedi Meredith. “Cuba libre, *querido*,” diye mırıldandı Maria.

“Ben de geleyim,” dedi Gus ve Hawk'la Gus ayrıldılar ama Maria yakınıma geldi, o kadar yaklaştı ki şaşırdım ve ona baktım.

“Oğullarım,” diye başladı, “babalarına benziyorlar, babaları gibi davranıyorlar. O da onlara farklı bir şey vermiş.” Duraksayıp kocaman bir gülümsemeyle “iyi bir damak zevki,” dedi.

Ona bir an baktım, sonra kafamı arkaya atıp bir kahkaha patlattım.

* * *

Yemek sona ermişti ama parti (başka bir deyişle içme faslı) henüz bitmemişti.

Leo'nun yanında oturuyordum ama Bayan Mayhew ve Erma'yı dinliyordum; ikisi de çakırkeyif olmuştu ve babamla Meredith'in geçmiş yıldönümleriyle ilgili hikâyeleri tek dinleyicileri olan Elvira'yla paylaşıyorlardı.

Birden Leo elimi tuttu ve kafamı çevirip yüzüne baktı-gımda odanın diğer ucuna bakıyor olduğunu gördüm.

Gözlerini takip ettim ve yüreğim ısındı. Cam, elini parmaklarından tutup Leo'nun gecenin başlarında ona evlilik teklif ettiğinde taktığı pırlantayı beğeniyle inceleyen Meredith'in yanındaydı.

Geç kalma sebepleri buydu.

"İç çamaşırı partileri, hayatım," diye kulağıma fısıldadığını duydum. Gülümseyip ona döndüm. Gözlerime bakınca "Söz vermiştin," diye bitirdi.

Elini sıktım ve geri fısıldadım, "Mutlu musun?"

"O mutlu, bu yüzden, evet," dedi.

Bu gerçekten müthiş bir cevaptı. "Seni seviyorum, bebeğim," dedim alçak sesle.

"İç çamaşırları," diye yanıt verdi.

"Tamamdır," dedim gülerek.

"Gwen, biraz bakar mısın?"

Leo'yla ikimiz de kafalarımızı çevirip arkamızda Troy'un durduğunu gördük, yüzü asıktı ve mutsuz görünüyordu.

Kahretsin.

Başımı salladım, Leo'nun elini bir kez daha sıktım ve ayağa kalktım. Troy beni odadan dışarı çıkarmak üzere elini belime attı. Giderken nereye gittiğimi ve kiminle olduğunu görsün diye Hawk'a bakındım ama bulamadım.

Bir koridora geldik ve Troy'a döndüm. "Troy, ben..."

“Gwen, bir saniye bekler misin lütfen?” diye kesip atarcasına sordu, aklında ne olduğunu ve niçin böyle kötü bir tavrı olduğunu merak ettim. Aslında tahmin etmek zor değildi. Hawk toplum içinde sevgisini göstermek konusunda utangaç değildi. Bunun üzerine bir de Hawk’un bir alfa erkeği olmasını ekleyince sevginin alenen gösterilmesi oturduğumuzda kolunu sandalyemin arkasına atması veya kıcıma bir adamın baktığını gördüğünde elini orada gezdirmesi gibi sahiplenici hareketlerle birleştiriliyordu. Bunun gibi salak şeyler.

Anladığımı kadarıyla, gece ilerledikçe, Troy’un pek de hoşuna gitmeyen salak şeyler.

Bir köşeyi döndükten sonra ikimiz de halının üzerinde birden durduk çünkü iki üç metre ileride sırtı bize dönük şekilde Hawk duruyordu. Eğdiği kafasının üzerinde bir kadının eli vardı, bir kadın kolu ise sırtına dolanmıştı.

Sessiz ve yakıcı bir nefes aldım ve başımın döndüğünü hissettim, Troy ise kolunu belime sarıp sıkıca kavramıştı.

Belki bir salise sonra Hawk hareketlendi, kadının kolları yok oldu ve o an onu gönderdiğini ve bunu kabaca yaptığını anladım.

“Bu ne şimdi?” diye bağırdı, sesi o kadar sertti ki, asit gibiydi ve duvarlardaki kâğıtların erimemiş olması bir mucizeydi.

“Ben...” diye cevapladı kadın.

“Bana kadını ve erkeğin hakkında konuşmak istediğini söyledin,” diye devam etti Hawk.

“Ben...” diye yanıtladı kadın.

Hawk sözünü tekrar kesti. “Hay, kahretsin, derdin ne senin?”

“Ben...” bir kez daha denedi ve bir kez daha başarısız oldu.

“Bana şu odaya geri dönüp erkeğine ellerini ve ağzını üzerimde gezdirdiğini söylememem için bir tane güzel sebep ver,” dedi Hawk.

“Sana inanmaz,” diye sıyrıldı sonunda. Vücudum tıpkı yanı başımdaki Troy’unki gibi kaskatı kesildi.

Bu sesin sahibi Troy’un mızımız, sinir bozucu, *yapışkan* kız arkadaşı Hanna’ydı.

“Haklısın,” diye cevap verdi Hawk. “İnanmaz ve sana söyleyeyim kadın, bu da o kadar kötü bir durum ki çünkü o iyi bir adam ve *senden* çok daha iyisini hak ediyor.”

Tanrım.

Bunu Troy için sonlandırmam gerekiyordu ve hemen yapmalıyım.

“Cabe, tatlım,” diye seslendim ve Hawk’un vücudu bizi görebilmek için adeta savruldu. Gözlerini kırmış, çenesini kasmıştı ve bakışları benden Troy’a kaydı.

“Siktir,” dedi dişlerinin arasından.

Hanna Troy’a bakıyordu, kocaman gözler ve kireç gibi bir suratla. “Troy,” diye fısıldayabildi.

“Taksi paran vardır umarım,” diye yanıtladı Troy.

“Eee...” Troy’a doğru bir adım attı ve ben de Troy’a dönüp kollarımla belini yandan sardım. Onu bir adım geriye çektim, Hanna da böylece durdu. “Troy, bu görüldüğü gibi...” diye denedi.

Troy sözünü kesti. “Sus, Hanna, aynen görüldüğü gibiydi. Fahişeliğine bir de yalancılık ekleme.”

Hanna irkildi. Ben Troy’u daha sıkı tuttum. Hawk Troy’u inceledi ve kimse başka bir şey demeyince Hanna’ya döndü.

“Sanırım artık buradan defolup gitme repliğindi bu,” dedi. Hanna ona baktı, yüzü daha da soldu ve başını salladı.

Sonra Troy ve bana doğru geldi, ona bakışlarımla keskin, ölümcül hançer saplasam da maalesef hiçbirini gerçeğe dönüşüp kan dökemedi. Troy da ben de kılımızı kıpırdatmadığımız için yanıımızdan geçti ve köşeyi dönüp gitti.

Hawk, gözleri Troy'un üzerinde, yanıımıza yanaştı ve önümüzde durdu. Sonra bana bakıp hafifçe sordu, "Sen hal-
leder misin, bebeğim?"

Başımınla onayladım. Çenesini kaldırdı ve Troy'a bakıp yanıımızdan geçti, geçerken elini kalçamda gezdirdi.

İşte. Tamamen alfa erkeği sahiplenici hareketleri, hem de etrafta bunu görececek kimse yokken bile!

Sonra Hawk gözden kayboldu.

Troy'un önüne geçtim, onu hâlâ bırakmamıştım ve taş kesilmiş yüzüne baktım.

"Bira mı, tekila mı yoksa atış poligonuna bir ziyaret mi?" diye sessizce sordum ve Troy belime doladığı kolunu refleksi olarak sıktı.

"Kahretsin, Gwen," diye fısıldadı.

Çenemi omzuna koydum ve daha sıkı sarıldım. Başımın yukarısında "Kahretsin," diye tekrarladı.

"Hawk haklı, tatlım, *gerçekten* daha iyisini hak ediyorsun."

Diğer kolunu da doladı, şimdi onun sıkı tutunma sırasıydı.

Sessizce bir süre birbirimize sarıldık, sonra Troy bu sessizliği bozdu. "Belki de gerçekten hıyar bir herif değildir."

Dudaklarımı bitıştirdim ama kendimi kollarında serbest bıraktım.

Sonra yanağımı omzundan kaldırdım ve dudaklarımı kulağına götürdüm.

"Seni özledim," diye fısıldadım. "Hem de çok, Troy. *O kadar çok* ki. İyi ki geri döndün, bebeğim."

Troy yüzünü boynuma dayadı ve ben de gözlerimi kapadım, dünyamdaki her şeyin ama her şeyin (kız kardeşimin koruyucu gözaltında olması hariç, ki burada “koruyucu” kelimesine odaklandım) mutlak ve tamamen mükemmel rüyaya dönüştüğünü hissediyordum. Hayal edebileceğim herhangi bir şeyden daha iyiydi çünkü aynı zamanda gerçektir de.

Troy’a sıkıca sarıldım ve ikimizin adına karar verip ilan ettim, “Tekila.”

Troy yüzünü boynumdan çekti, bana baktı, küçük ama o kadar da mutlu olmayan bir gülümsemeyle fısıldadı, “Olur.”

İç çekerek arkadaşımı barın olduğu tarafa çevirdim.

Tanrım.

Sonuna kadar gidecektim!

“Bebeğim,” diye fısıldadım, yüzüm Hawk’un boynunda, kollarım omuzlarında ve onun da elleri kalçamdaydı, üzerindeydim.

Dudakları kulağıma gelecek şekilde başını bana çevirdi.

“Ağzın,” diye inledi, hemen kalkıp kafamı çevirdim ve ağzımı onunkine götürdüm; inlemesi boğazımda kayboldu. “Daha hızlı, bebeğim, neredeyse geliyorum.”

“Hawk,” diye inledim, üzerinde daha da hızlanırken iki elimle başını tuttum.

“Cabe,” diye düzeltti sert bir inlemeyle. “Sonuna kadar giderken bana Cabe de.”

“Cabe,” diye fısıldadım ve nefesim kesildi; içim yanarken sırtım ve boynum yay gibi gerildi. Hawk’un eli saçlarımla arasına daldı, yumruk oldu ve beni hafifçe çekerek daha da eğdi. Ağzının göğüs ucumda kapandığını hissettim, taze sııcaklık içimi kavururken göğsümü emerek orgazmımı uzatıyordu. Sonra göğüs ucumu bıraktı, diğer eli beni sertçe ale-

tine oturttu, yüzünü göğüslerimin arasına gömdü ve inledi.

Çok güzeldi.

Çözüldük; geldiğinde dudaklarını göğsümün iç kısmında gezdirip öptü. Kafasına bastırınca, hafifçe doğruldu. Başımı aşağı çekti ve saçlarımın arasındaki eliyle ağzımı kendisinininkine götürerek bana tatlı, sıcak, ıslak ve lezzetli bir öpücük verdi.

Bitirdiğinde fısıltıyla böbürlendim, “Ben geldim.”

Gülümsemesini kendi dudaklarımla hissettim. “Evet, geldin, bebeğim.”

Ağzımı birkaç parmak yukarı kaldırıp bir elimi ensesine, diğerini de çenesine götürdüm. “Sende işe yaradı mı?” diye hafifçe sordum.

Zaten orada olan gamzeleri daha da derinleştirdi. “Gerçekten bunu soruyor musun?” “Eee...” diye cevapladım.

Saçlarımdaki eli dudaklarımı onunkilere götürdü ve karşılık verdi, “Evet, Gwen,” beni hafifçe öptü, sonra kafasını aşağı indirip boynumun başladığı yerden öpüp mırıldandı, “Evet.” “Yaşasın,” diye fısıldadım.

Burnunu çeneme sürttü ve biraz geri çekildi, elleri tamamen belimde toplanmış olan elbiseme gitti. Elbiseyi çekerken kollarımı kaldırdım, elbiseyi çıkarıp bir kenara savurdu.

Normalde pahalı saten bir elbisenin yere atılması konusunda çekincelerim olurdu. Ama o an hiç umurumda değildi.

Hawk beni de alarak geriye doğru yattı, sonra beni sırt üstü yuvarladı, böylece maalesef bağlantım kesilmiş oldu ama sıcaklığı ve ağırlığını kazandığım için bu kaybı göze aldım.

Ağzı boynumdayken konuşmaya başladı. “O ayakkabıları bir daha giydiğinde, bebeğim, dizlerinin üstünde yapacağız ve ayakkabıları çıkarmayacaksın.”

Başımı çevirdim ve o da bana bakabilmek için kafasını kaldırdı. “O kadar mı seviyorsun o ayakkabıları?”

“Elbiseyi daha çok seviyorum, Tatlı Bezelyem ama ayakkabılar da çok seksi.”

Ona göz kırptım. Elbiseyi anlayabiliyordum, kapattığından daha çok yeri açıyordu ve kapattığı kısımlarda da deriye yapışıyordu ama böylesi bir belalının Külkedisi’ne yakışır ayakkabıları beğenmesi beni şaşırtmıştı.

“Cidden mi?” diye sordum. “Niye şaşırdın?”

“Yani... Ayakkabılar saten ve üzerlerinde pırlantalar var; Grimm kardeşler müneccim olsaydı ve bu ayakkabıların bir gün var olacağını bilseydi, Külkedisi’ne bunları giydirirlerdi. Bunlar komando ayakkabıları değil.”

“Hayır, bunlar komandonun kadınının ayakkabıları. Topuğu yüksek ve senin müthiş bacakların ve mükemmel bir popon var, bebeğim ama bu ayakkabılar imkânsız başarıp senin bacakların ve kışını daha da iyi yapıyor.”

Bu, doğrudu.

Kendi popomu mükemmel diye tanımlamasam da, Hawk’un bunu yaptığını duymak karnımda kelebekler uçuşmasına sebep olmuştu.

“Yani,” ellerimi sırtından kaydırıp kollarımı beline doladım, “bu ayakkabıları *sen* beğendiğin için aldığını söylüyorsun.”

“Hayır, Tatlı Bezelyem, sanan bu ayakkabıları aldım çünkü aldıktan sonra seni gördüğümde, bana baktığın anda bunun senin için ne kadar değerli olduğunu anladım. Yüzündeki ifade çok narindi.” Parmağını şakağıma getirdi ve saçlarımı düzelttikten sonra elini boynuma koydu ve tekrar konuştuğunda sesi yumuşacıktı. “Bana öyle bakman için her şeyi yaparım, Gwen. Ve seni şaşırtabildiğim sürece ve bu bakışından seni şımartmamı sevdiğini, bunun senin

için bir değeri olduğunu anlayabildiğim sürece yapmaya devam edeceğim ve sadece karşılığında bunu alamadığımda bırakacağım.” Tanrım. *Tanrım*. Bu adama bayılıyordum. “Hawk,” diye fısıldadım.

“Teşekkür olarak o müthiş iç çamaşırını vermenin de faydası oldu.”

Ona gülümsedim. Sonra hatırlattım, “Hemen çıkardın onu.”

“Bebeğim, o iç çamaşırıyla vücudun beynime kazındı. Lanet olsun, hâlâ görebiliyorum.” Ben kıkırdadım, Hawk da bana gamzelerini gösterdi.

“Bunu bilmek iyi oldu,” dedim ona. “Ben de senin bir şunu çıkarayım da yoluma engel olmasın erkeği olduğunu düşünüyordum. Çabamın takdir edildiğine sevindim.”

Kafasını eğip ağzı benimkine değdiğinde fısıldadı, “Senle ilgili her şey takdir edilesi, Gwendolyn.”

Midem adeta eridi, kalbim fırladı ve boğazımda bir şeyler hissettim.

“Cabe,” diye fısıldadım, kollarım belinden ayrıldı ve ellerim başının iki yanına gitti, “Bilmeni isterim ki, bir rüyada gibiyim. Gerçek bir rüyada. Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Hem de hiç, bebeğim, hayatım boyunca.” Kafamı kaldırdım, ellerimi omzunun etrafında dolandırdım ve çenesinden öpüp kulağına fısıldadım, “Teşekkürler, Hawk.”

Bizi yan yatırdı, kollarını üzerime koydu, ağzını kulağıma götürdü ve mırıldandı: “Bir şey değil, Tatlı Bezelyem.”

Boynuna derin bir nefes verdim.

Dilini kulağımın arkasına değdirdi ve sırtım ona dönecek şekilde beni çevirdi; sadece ışığı kapatmak için bir an ayrıldı ve dönüp bana kıvrılarak sesli olmayan iyi geceler dileğini ilettili.

Benimkini sesli söyledim. “İyi geceler, bebeğim, seni seviyorum.”

Koluyla beni daha sıkı sardı; suratını saçlarımda hissettirdi.

“Ben de seni, Gwen,” dedi sessizce ve sonra emir verdi, “Uyu artık.” Buyurgan işte.

Ama gerçekten, umurumda mıydı?

Bunun cevabı belliydi; büyük, kocaman bir *hayır*!

O yüzden popomu ona iyice yanaştırıp cevap verdim, “Peki.” Beş saniye kadar sonra da denileni yaptım.

Onuz Beşinci Bölüm

Anlaştık mı?

Hawk'un dudaklarını kalçamda hissettim, sonra kayboldular ama eli yatak örtüsünü de alarak yukarı doğru gelmeye başladı ve gözlerimi açtığımda günün henüz doğmuş olduğunu gördüm.

Başımı çevirdim ve tamamen giyinmiş olarak bana doğru eğildiğini gördüm.

"Yapacak işler var, Tatlı Bezelyem," dedi, sonra da beni hafifçe öpmek için kafasını indirdi. Ağzı benimkinden ayrıldığında "Peki," diye mırıldadım.

"Bu akşam görüşürüz," diye devam etti ve örtüyü omzuma kadar çekti.

"Peki," diye cevapladım, arkamı döndüm, ellerimi yanaklarımın altına koydum ve gözlerimi kapadım. Saçımı boynumdan çektiğini hissettim, sonra da dudaklarının kulağımda olduğunu.

"Seni seviyorum, bebeğim," dedi fısıldayarak.

"Ben de seni, Cabe," diye cevap verdim. Sonra gitti.

Cep telefonum mesaj tonuyla çaldığında gözlerimi açtım ve günün tamamen doğmuş olduğunu gördüm.

Günlerden cumaydı. İşlerim vardı; Pazartesi gününe ye-

tişmesi gereken bir başka şey. Neredeyse bitirmek üzereydim ve o gün tamamlarsam hafta sonu istediğimi yapmam için bana kalacaktı. Ve işimi bitirip hafta sonunu istediğimi yapmak için, ki bu çoğunlukla dinlenmek olacaktı, kendime ayırmaya ihtiyacım vardı. Ginger'ın davalarından ilki için bir takım ön çalışmalar başlayacaktı ve o mahkemedeysen Meredith, babam ve ben orada olmaya niyetliydik. Bu da orada olabilmek için zamana ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu ve bu da stressiz bir hayata ihtiyacım olması demekti.

Şansıma, garip bir şekilde, bunun ikinci kısmını zaten yaşıyordum. İlk kısmı gerçekleştirmek için sadece şu işi bitirmem gerekiyordu.

Yatakta döndüm, doğruldum ve mutlu kedicik küremin yanında duran telefonuma uzandım.

Sonra gözüm Hawk'un muhtemelen ceketinin cebinden çıkarıp komodine koyduğu Polaroid fotoğrafa ilişti.

Alıp fotoğrafa baktım. Dün gece bunu Jury'nin kız arkadaşısı Gloria çekmişti. Muhteşem elbisem ve sonsuz muhteşemlikteki ayakkabılarımla Hawk'un kucağına oturmuş ve kollarımı omzuna dolamıştım, onunkiler de belimdeydi. Kafam hafif arkaya eğilmişti çünkü Elvira'nın söylediği bir şeye kahkaha atıyordum. Hawk da gülüyordu ama bunu fotoğraf makinesine bakarken yapıyordu.

Çok güzel bir fotoğraftı ama keşke Polaroid olmasaydı, çünkü bunu büyütüp şöminenin oraya koymak istiyordum.

Fotoğrafı bırakırken hafifçe gülümsedim ve telefonumu aldım. Mesajı açtım ve vücudum dondu ama aynı anda bir sıcaklık ciğerlerimi yaktı ve vücudumun her yeri buzla kaplıymış gibi derim ürperdi.

Fotoğraflı bir mesajdı ama yazı da vardı. *Ginger için tahas* yazıyordu. Fotoğraf çok küçüktü ama görebiliyordum.

Tüm vücudum ve ellerim titreyerek doğrulup oturdum ve fotoğrafı büyütme için ekrana dokundum.

Korkunun iniltisi boğazımdan yukarı kaçtı. Hawk.

Tanrım. Tanrım. Tanrım. Hawk.

Bir şeye asılmış, sarkıyordu. Bunu anladım çünkü kolları kadrajdaydı ama kafasının çok üstündeydi. Fotoğrafta daha çok kafası gözüktüyordu, öne eğilmişti ve şuuru kaybetmiş gibiydi. Kulağından kan akıyordu, yanağından inip dudağından akan kanla birleşiyordu ve elmacık kemiği kızarmış ve şişmişti.

Fotoğrafa bakıp ter dökerken telefon elimde bir daha çaldı ve yerimden sıçradım. Fotoğrafta kapatıp mesajları açtım.

Yeni bir mesajım vardı. Sadece tek kelimeliydi.

Anlaştık mı?

Burnumdan nefes almaya başladım, yeterince oksijen alamıyordum ve gözlerim kendi kendilerine Polaroid'e kaydı.

Kahkaha atan, yakın, mutlu.

"Bana kaptırdın, değil mi bebeğim?" "Sende boğuldum."

Tanrım.

Gözlerimi kapadım ama hâlâ Polaroid'in beynime kazınan görüntüsünü görüyordum.

Hawk'un sekiz yıldır gördüğü de buydu. O an fark etmiştim. Anlamıştım. Cüzdanında taşıdığı o fotoğrafı beynine kazınmıştı, gözünü her kapadığında onu görüyordu, savunmasını düşürdüğü her an, kontrolünü kaybettiği her an. Bu yüzden her şeyi kapatmıştı. Bu yüzden dünyası boştu. Böylece bir daha kontrolü kaybetmeyecek ve beynindeki bu görüntüyü, o son anıyı, sahip olabileceğini düşündüğü o son mutluluğu görmeyecekti.

Gözlerimi açtım ve cevapla tuşuna bastım. *Anlaştık* yazdım ve gönderdim.

* * *

Tack Ride'ın arkasındaki garajın üç büyük peronundan birinde yürüyordu. Arabamın geldiğini görmüştü.

Hawk'la tekrar biz oluşumuzdan sonra bir mucize olmuştu, Tack'le de biz olarak kalmıştık. Tabii ki bu onun yatağında yatmam veya dilini benimkine değdirmesine izin vermem demek değildi ama bilmesi gerektiğini düşündüğüm herhangi bir şey olduğunda, genelde bilgiçlik taslamak için, ona mesaj atıyordum. Tack de cevap veriyordu, genelde motorcu ukala çocuğun şehir ukalası kıza yapacağı yorumlar türünden.

Ayrıca Tracy ile çok havalı bir Kaos partisine gitmiştik, çok eğlenceliydi ve zamanımızın çoğunu Tack ve motorcu hatunuyla tekila içip muhteşem barbekü domuz sandviçleri yiyerek geçirmiştik.

Hawk'un bununla ilgili bir sorunu yoktu çünkü aramızın çok iyi olduğunu biliyordu ama daha çok bizi oraya götürüp oradan kendi aldığı için içi rahattı. İçi ayrıca rahattı çünkü Suarez Ride'ın karşısına park etmiş siyah bir SUV içinde dürbününü camdan çıkarıp Ride'ın arka tarafındaki çimento alandaki verilen büyük domuz barbeküsü partisini izliyordu.

Arabamdan indim ve kapıyı çarparak kapattım, Tack bana gülümsüyordu. "Tatlım," diye selamını verdi.

Ona doğru koştum, yaklaşıncı yüzüme iyice bakabildi ve gülümsemesi kesildi.

"Anlat, Gwen, ne oldu?" diye sordu.

"Hawk'u kaçırmışlar, Ginger'ı istiyorlar," diye açıkladım. Vücudu kasıldı.

"Kim?" diye bağırarak sordu.

Çantamı omzumdan çıkarıp içini karıştırmaya başladım, kafamı sallayarak "Bilmiyorum," dedim. Telefonumu çıkardım, fotoğrafı mesajı buldum, açtım ve Tack'e gösterdim.

Gözleri telefonuma kayd ı ve yanağ ında bir kas seyirdi. "Roarke," dedi.

Gözlerimi kapad ım.

"Dog!" diye bağırd ı. Gözlerimi birden açtığımda onu kafasını çevirmiş ve peronların o tarafa bakarken buldum.

"Tack," diye fısıldadım, elimi kald ır mış ve parmaklarımı tişörtüne dolamıştım, dönüp bana baktı. "Biliyorum, Hawk'la sen... Ve senle ben... Biliyorum..." tekrar kafamı salladım. "Onu geri almam gerek."

"Sana ne demişt im?" Çatall ı sesi iyice derinleşmişti. Gözlerimi kırptım.

"Ne?"

"Sana ne demişt im, Gwen?"

"Bi-bilmem," diye fısıldadım.

Eli kalkıp ensemd e kıvrıldı ve sık ıca tuttu, beni kendine doğru hafifçe çekerek yüzüme baktı.

"Senin için ne olursa yapar ım demişt im, Gwen, ne olursa. Yani her şeyi. Değ il mi?" Gözlerim yaşlarla doldu, dudaklarımı sıktım ve kafamı salladım.

"Ginger'dan vazgeçmeye raz ı m ı s ın?" Tanrım.

"Olmak zorunda mıy ım?" diye sordum.

"Ne yapmayı istediğini bana söylemen lazım."

Gözlerimi kapad ım; yine kibarca ensemi çekti ve gözlerim tekrar açıldı.

"Tatlım..."

Söyleyecek miyd im bunu? Söyleyecekt im.

"Ne gerekirse," diye fısıldadım, kalbim kırılarak. Gözlerimin içine baktı ve kafasını salladı.

Sonra beni bıraktı ve talimat verdi, "Eve git. Seni arar ım."

Kafamı salladım ama hareket etmedim, Dog ve başka

motorcuların etrafımızda toplandığını fark ettim. “Hemen, Gwen,” dedi Tack.

Tekrar kafa sallayıp arabama koştum. Ama eve gitmedim.

Çünkü hâlâ sevdiğim sorunlu kız kardeşimi erkeğim için takas etmek istiyorsam, her şeyi yapmaya razıyım.

“Kafayı mı yedin sen?” diye çılgık attı Cam.

Gözlerim Hawk’un Elvira’nın ofisinin dışındaki komuta merkezinde mevzilerini alan komandalardaydı. Kızları acil durum toplantısı için çağırmıştım, hem Cam hem de Tracy izinliydi, Elvira da çalışıyordu, bu yüzden benim için doğru yer olduğundan emin olmasam da toplantıyı üste yapmaya karar vermiştik.

Ve az önce de Cam’e neye ihtiyacım olduğunu söylemiştim.

“Alçak sesle konuşun,” diye uyardı Elvira ve Cam’e tekrar baktım. “Bunu yapmana ihtiyacım var,” diye fısıldadım.

“Öncelikle, bebeğim, o bilgiye ulaşmak *hiç* kolay değil ve haydi bir mucize yarattım diyelim, sana söylersem ve federaller üç büyük davadaki en önemli tanığı kaybederlerse sadece kovulmakla kalmam, muhtemelen beni hapse de tıkarlar,” diye yanıtladı Cam.

Lanet olsun. Bunu düşünmemiştim. Niye bunu düşünmemiştim? *Lanet olsun.*

Ginger’ın nerede olduğu bilgisini Cam’den alma planı suya düşmüştü.

Elvira bilgisayarına geçti. “Ben bir bakayım buna,” diye mırıldandı. “Neye bakacaksın?” diye sordu Tracy.

“Bir dosya oluşturacağım, çocukların bazılarıyla konuşacağım ve benim bakamadığım yerlerde onların neleri var öğreneceğim. Benim erişemediğim fazla bir şey yok ama Hawk bu Ginger zımbırtılarını ve dolayısıyla Roarke zımbırtılarını şifreliyordu. O ve Jorge dışında herkesin erişimi-

ne kapalı. Ama bu çocuklar bir şey bilmiyor demek değil ve Jorge bu sabah yok oldu, çevrimdışı. Sisteme girmeye çalıştığımı anlamayacaktır.”

Dışarıdaki komandalara tekrar baktım. Çekirdek mürettebata benziyordu ama işler yolunda gibiydi. Patronlarının şuursuz bir şekilde bir yerde asılı olduğunu bilmiyorlardı, kulağından kan akarak asılı olduğunu.

Bu ne demekti, kulağından kan gelmesi ne demekti?

Bu düşünceyi savuşturmak için kafamı salladım ve Elvira'ya döndüm.

“Haydi yap,” diye emrettim. “Ama dikkatli ilerle, yardım edebileceklerini düşünürsen onlara izin ver ve mobilize olun ama *sadece* komandoluk yapmayacaklarını ve Hawk’u tehlikeye atmayacaklarını düşünürsen.” Elvira başını sallayarak cevabını verdi ama bunu bilgisayar ekranına bakarken yaptı, ben de Cam’e döndüm. “Ama Lawson’ın haberi yok, Leo’nun da.”

“Bebğim, seni seviyorum ve Hawk’u çok umursadığının da farkındayım ama bu olaydan polislerin haberi olması gerekiyor,” diye uyardı Cam.

“Hayır!” diye çıktım. “Polis yok. Sizin burada olmanızla zaten şansımı yeterince zorluyorum. Muhtemelen beni izliyorlardır.”

“Tanrım, gerçekten doğru mu bu?” diye sordu Tracy.

“Evet,” diye hemen cevap verdim ve Elvira'ya döndüm. “Bir şey bulursan beni ara. Gitmem gerek.”

“Nereye?” diye sordu Elvira gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan. “Nightingale Araştırma,” diye cevap verdim.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Cam.

“Ben de geleyim,” diye teklif etti Tracy. Ona bakıp “Hayır, canım,” dedim.

“Ben de geliyorum,” diye tekrarladı.

“Hayır, Trace, bu tehlikeli. Burada kal, belki Elvira’ya yardımcı olabilirsin,” diye teklif ettim, bunun doğru olmadığını bildiğim halde.

Elvira’nın parmakları klavyenin üzerinde uçuyordu. “Ben de geliyorum,” dedi Tracy yeniden.

“Trace...” diye başladım ama elimi tutunca sustum.

“Ben... de... *geliyorum*.”

Gözlerinin içine baktım.

Sonra fısıldadım, “Peki.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Cam yine.

Tracy arabada yanıma oturdu. Ben kullandım ve panik beni alt etmekle tehdit ederken dikkatimi toplamaya çalıştım.

Sonra uyarı sesi kesildi ve telefonu kulağına götürdü. “Troy?” dediğini duydum, neredeyse yoldan çıkıyordum.

Gözlerim birden ona döndü. “Trace! Neredesin –?”

Eliyle bana işaret edince tekrar yola bakmaya başladım.

Tracy konuşmaya devam etti. “Evet, dinle, şu an onun zamanı değil. Ginger’ın peşindeki şu kötü adamları hatırlıyor musun?” Durdu. “Hawk ellerinde.”

“Tracy!” diye bağırardım.

Beni duymazdan geldi. “Biliyorum, biliyorum, Ginger’la takas etmek istiyorlar ve senin yardımına ihtiyacım var, Nelson Roarke adına olan tüm gayrimenkulleri veya bağlantılı olduğu şirketlerin adına olanları bulmanı istiyorum.”

Vay canına. Bu iyi bir fikirdi.

Bu aynı zamanda muhtemelen bir federal binasının bodrumundaki bir FBI Süper Zekâ Bilgisayarı’nda bir uyarıya yol açacaktı. “Trace,” tekrar denedim.

“Hayır, tabii ki salakça bir şey yapmayacağız,” diye dişlerinin arasından yalan söyledi. Gözlerimi kapadım ve hız-

lıca tekrar açarak Speer'den 15. Cadde'ye doğru döndüm.

"Peki, yardım etmek istemiyorsan etme. Ama Hawk'a bir şey olursa ve Gwen bir kurabiye hamuru diyetine girip otuz kilo alırsa Nordstrom'a gelip benim çalışan indirimimden yararlanmayı bekleme!" diye çıkıştı ve telefonunu kapatarak, "Arayacaktır. Armani takımlara bayılıyor," dedi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum, Trace, başı belaya girebilir." "Evet, doğru ama Hawk da ölebilir."

Bu doğrudu. Hafifçe inledim.

Tracy'nin sesi yumuşadı. "Her şey yoluna girecek, bebeğim." Dudaklarımı sıkıp 15. Cadde'ye girdim.

Kaldırımdayken telefonum çaldı. Arayan Tack olduğu için Tracy'ye baktım.

"Bize kahve alır mısınız? Bunu açmam lazım."

Önce telefonuma sonra bana baktı ve kafasıyla onaylayıp Larimer'daki The Market'a gitti.

Telefonu açıp kulağıma dayadım. "Tack."

"Tatlım, ne kadar süre verdiler sana?" diye sordu.

"Vermediler," diye cevapladım.

Sessizlik oldu, "Pekâlâ bebeğim, sana sadece kötü habirim var." Kalbim sıkıştı, o yüzden acıyı kessin diye gözlerimi de sıkıca kapadım. "Nedir kötü haber?" diye fısıldadım.

"Roarke'un pis işlerini yaptığı her yere uğradık. Hiçbir şey bulamadık. İpucumuz kalmadı."

Lanet olsun!

Gözlerimi açtım. "Tanıdığım bir ipotek brokeri var. Şu an veri tabanını kontrol ediyor. Eğer sizin bilmediğiniz bir şey yakalarsa, sana iletirim mi?"

"Bekleme, bebeğim, bir an önce yapsın ve beni ara." "Sağ ol," diye fısıldadım.

"Görüşürüz," dedi ve kapattı.

Tracy'nin gittiği sokağa baktım. Sonra bir karar verdim. Telefonun kapağını açtım ve mesaj atma ekranına geldim.

Sonra yazmaya başladım, *Ginger'a ulaşamıyorum ama Hawk'la beni takas edersen Tack, Kaos MK, Hawk'un adamları ve muhtemelen Mitch Lawson Ginger'i bulup benimle takas edeceklerdir. Hile yok. Şaka değil. Ona karşılık ben ve sonra Ginger'i alacaksın. Anlaştık mı?*

Gönder tuşuna bastım ve kaldırımda beklemeye başladım. İnsanlar yanımdan geçmiş olabilir, hiç fark etmedim. Orada sadece telefonuma bakarak durdum.

Sonra mesaj tonu çaldı.

Telefonun kapağını açtım.

Ginger Bannock Caddesi 83 numarada. Onu alınca mesaj at. Anlaşma bu. Lanet olsun! Bir FBI binasından kardeşimi nasıl çıkaracaktım? Lanet olsun!

Mesaj tonu tekrar çaldı ve kafamı eğip telefona baktım. *Kaos'u iptal et yoksa gömecek bir cesedin olur.*

Gözlerimi kapadım.

Sonra açtım, telefonun kapağını kapattım, telefonun kapağını açtım ve arabaya yürürken Tack'i aradım.

Tracy evine dönebilirdi. Kızacaktı ama evine dönebilirdi. Ve bu ev bir cezaevi olmazdı, benim gittiğim yerin aksine.

Eğer şanslıysam.

Tack'in telefonu telesekretere düştü, bir sesli mesaj bırakıp yaptıkları işi iptal etmelerini söyledim, telefonun kapağını kapattım, arabama bindim ve Bannock 83 numaraya doğru yola çıktım.

Bannock caddesinde 83 numaranın iki ev gerisinde arabada oturmuş, binaya bakarak aslında güzel bir ev olduğunu ve bir FBI evine hiç benzemediğini düşünüyordum. Tabii

ki, güvenli evlerin neye benzediği hakkında bir fikrim olduğundan değil ama yine de işte.

Telefonumun kapağını atımd ve mesajlara gittim.

Yazmaya başladım, *Bunu yapmadan önce, Hawk'un iyi olduğuna dair kanıt istiyorum. Fotoğraf olmaz. Sesini duymak istiyorum.*

Sonra gönderdim.

Telefonuma bakarken yine zaman askıya alınmış gibi ydi.

aldı. Bilinmeyen numara. Nefes aldım, kapağı atımd ve kulağıma götürdüm. "Alo," diye fısıldadım.

"Bebeğim, yapma bunu sakın," diye kulağıma hırıldadı Hawk ve kapattığım gözlerim yaşla doldu.

"Yapacağım, Cabe," diye fısıldadım, yaşlar yanaklarım-dan süzüldü.

"Yapma, Gwen."

"Boğuluyorum." Hâlâ fısıldıyordum.

"Gwen..."

"Sende boğuluyorum ve nefes için su yüzüne çıkmak istemiyorum." "Lanet olsun. Bebeğim..."

Telefonun itilip kakıldığını duydum, sonra bir adam bana "Yap. Mesaj at," dedi. Sonra kapandı.

Kafam direksiyona çarptı ama ne hissettim ne de gördüm. Gözlerim hâlâ kapalıydı ve yüzümden aşağı yaşlar akıyordu.

Bebeğim.

Bu da beynime kazınmıştı.

Bebeğim.

"Tanrım," diye fısıldadım, gözlerimi atımd ve bacaklarım-a baktım. "Bunu becerebilirsem, Ginger, lütfen, lütfen beni affet."

Nefes alışverişim duraksadı ve boğazımı yakıp canımı acıttı.

Bebegim, yapma bunu sakın.

Bir diğer hıçkırık boğazımdan fırladı.

Yapma, Gwen.

Ellerimi direksiyona götürüp tutundum.

Yapma...

Parmaklarım direksiyonu sarmıştı ama onu hissetmiyordum. Parmaklarımın üzerine kıvrılan parmaklar hissettirdi, elim küçüktü ve benimkileri kaplıyorlardı. Hayalimde yukarı baktım ve yüzünde duvağıyla bana bakıp gülümseyen Meredith'i gördüm.

Parmakları benimkileri sardı, sıcak ve sıkı bir şekilde. Gözyaşlarımın blucinimi ıslattığını hissettim.

Kahretsin. Bunu yapamazdım. Erkeğim için kız kardeşimi, babam ve Meredith'in kızını veremezdim. Bunu yapamazdım.

Direksiyonu bırakıp ellerimle yüzümü kapattım, boğazımı yakan hıçkırıklar o kadar güçlüydü ki omuzlarımı sarıyorlardı.

"Bebegim," diye ellerimin içine ağladım, göz kapaklarım kapalıyken görebildiğim tek şey o Polaroid fotoğrafı. "Tanrım, *bebegim*," diye fısıldadım omuzlarım yükselirken.

Arabanın ön koltuğu hızla açıldı, belimi birden doğrulttum, kafamı çevirdim ve şoka uğramış şekilde gözyaşları arasında Ginger'ın yolcu koltuğuna oturduğunu gördüm.

"Nasıl..." dedim nefes alırken.

"Sür!" diye bağırdı.

"Ne?"

"Sür, kaltak, *sür*!" diye çığlık attı.

Gözlerimi kıptım ve doğruldum; anahtarı çevirip kaldırımdan hızla yola fırladım.

Onuz Altıncı Bölüm

Komando Kadını Birinci Ders

“Benim tarzım değil, Gwennie ama bu ayakkabılar çok seksi,” dedi Ginger, Viyana etli, Şikago usulü acılı peynirli Mustard’s Last Stand sosisli sandviçini yerken.

Mustard’s Last Stand Ginger’ın hep en sevdiği yer olmuştu; koruyucu gözetimde olduğu güvenli evden kaçtıktan sonra, içinde oturup sinir krizi geçirdiğim arabamı yol kenarında görünce gitmek istediği yer de burası olmuştu. O yüzden University Bulvarı’na sürdüm, ona bir acılı peynirli sosisli sandviç aldım ve yesin diye Colorado Bulvarı’ndaki Target otoparkına gittik. Bütün yolculuk boyunca Ginger takip ediliyor muyuz diye kontrol etti ve edilmediğimize karar verdi.

Edilsek bilirdi, o yüzden en azından bu konuda içim rahatı.

Bir elinde sandviç, diğer elinde ise Hawk ve benim Polaroid fotoğrafımız vardı ve fotoğrafı inceliyordu.

“Ginger, bir plan yapmalıyız,” dedim ona. “Ve sanırım elimizdeki en iyi plan seni doğrudan karakola götürmek. Canının çok Mustard’s istediğini söylersin, ben de zaten o civardaydım ve yıllık sinir krizimi yaşıyordum derim.”

Gözlerini bana çevirdi, yine ağzı doluyken sordu, “Kafan

mı iyi?" Pekâlâ, bu açıkça seçeneklerimiz arasında değildi.

"Peki, ben sana bir araba kiralsam, biraz para bulsam, evime gitsek ve sana biraz kıyafet ayarlasam ve sen de arabayla Kanada'ya gitsen?" diye önerdim.

"Gwen, senin kıyafetlerin..." sesi kısıldı ve başını salladı.

"Tamam, o zaman en yakındaki motorcu ve striptizci kız dükkânına gider sana oradan bir şeyler buluruz."

Bana baktı ve "Kanada soğuk bir yer," dedi.

"Burası da soğuk," diye hatırlattım.

"Evet, birkaç ay, orası her zaman soğuk."

"Değil."

"Soğuk."

"Değil."

"Kanada'ya gitmeyeceğim," diye sıyrıldı, bir ısırık daha aldı ve fotoğrafı çantama tıktırdı.

"Polaroid'ime zarar verme!" diye bağırdım, bükülmediğinden veya çizilmediğinden emin olmak için elimle müdahale ettim. Çıkardım ve inceledim, sağlam olduğunu görünce burnumdan kocaman bir nefes aldım, sonra Hawk'un güldüğünü görünce bir tane daha aldım.

Kahretsin.

"Gwenie," diye fısıldadı Ginger ve fotoğrafı dikkatlice çantama koyarak ona baktım.

"Babama gitsek? Babamın bir fikri olabilir."

"Annemle babama gidemem. *Seninle* burada olmamalıyım ve *senin adamın* onların elinde. Bu pisliğin kontrol edilmesi gerekiyor. Daha fazla yayılmamalı."

Vay canına. Ginger koruyucu gözetimde geçirdiği zamanı düşünmeye ayırmış gibiydi. İlginç.

"Tack'e gidiyoruz," dedi ve ona baktım.

"Ginger, tatlım, sana bunu hatırlatmayı hiç istemiyorum ama Kaos MK'ne iki milyon doların üzerinde borcun var."

“Yani, o işte ortaklarım Fresh ve Skeet’ti ve daha yerini bile değiştiremeden o aptal kıçlarını seni kaçıırken yakalattılar. Çok yeniydi. Tack ve adamları işin üstündeydi. Olay soğumadan götüremiyorduk, özel yapım arabalar ve bir motorla olmazdı, imkânı yoktu ve onun hiçbir şeyiyle de olmazdı. Açığa çıkarsa onları bulacaklardı, kimse işi yaptıklarını bilmiyordu, sıçarlardı. Fresh ve Skeet aynı beyin hücrelerini paylaştıkları için, ikisi de bana aksini söyledikleri halde kasa açmayı bilmiyorlar. Ben *zaten* böyle şeylerden anlamıyorum, o yüzden kasa Skeet’in kız kardeşinin Evans’taki depolarından birinde duruyor.”

Bu, iyi haberdirdi.

“Bu, iyi haber,” dedim ona.

Sandviçin son lokmasını da ağzına tıktırdı, pis ambalajı ve peçeteyi buruşturdu, yine ağzı doluyken konuşmaya başladı. “Sana yerini söylerim, sen de Tack’e söylersin, adamlarını yollar, bulurlar, Tack’le aram düzelir. Sonra onla buluşuruz ve Roarke’a mesaj atarsın. Değiş tokuşu Tack yapıyor dersin.” O lokmasını yutarken nefes aldım ama ben konuşmadan o devam etti. “Eğer değiş tokuştan sonra arkamı kollarsa, iyi. Kollayamazsa...” sesi azaldı ve omzunu silkti.

Ona bakakaldım.

Sonra sordum, “Kafayı mı yedin sen?”

“Hayır, Gwen, yemedim. Roarke’un yanına bile yaklaşmayacaksın.”

“Sen de!” diye cevap verdim ve bana doğru fırladı.

“Tack’i ara, anlaşmayı ayarla,” diye emretti.

“Hayır, Ginger, ben Kanada planını beğendim,” diye cevapladım. “Karakol planına uymayacaksan Kanada planını denemeliyiz.”

“Kaltak, adamın ellerinde,” diye hatırlattı ve gözüm yasırırken boğazım yine yanmaya başladı.

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Ama seni alamayacaklar.”

“Adamın ellerinde,” diye tekrarladı.

“Kes şunu, Ginger, *biliyorum*, tamam mı? Seni *alamayacaklar*.”

Elini çantama daldırıp Polaroid’i suratıma dayadı. “Gwen, Tanrı aşkına, adamın...”

Fotoğrafı elinden kaptım ve bağırdım, “*Biliyorum!*” Sonra gözlerimi sıkıca kapayıp kafamı çevirdim.

Ben gözyaşlarıyla boğuşurken, Ginger sessiz kaldı.

Sonra fısıldadığını duydum. “Gwennie, Tack’i ara.”

“Hayır,” diye cevapladım fısıldayarak.

Sonra yıllardır hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Çok zaman önceydi, bunu yaptığını unutmuştum ama küçüklüğümüzde hep yapardı. Sadece yeni, tatlı bir kız kardeş detayı eklemişti.

Elini boynuma doladığını hissettim, sonra da alnını saçıma koyup üç yaşındayken uydurduğu saçma, anlamsız bir şarkıyı söylemeye başladı, “Gwennie, Gwennie, hennie, fennie, Gwennie, Gwennie, lennie, bennie, sevdiğim kardeşim... Gwennie.”

Boğazımdan bir hıçkırık fırladı.

Polaroid’in elimde yavaşça kıpırdadığını hissettim. “Bunu benim yüzümden kaybetmeyeceksin.”

Başımı çevirdim ve gözlerimiz, arada bir parmak mesafe varken, birbirine kilitlendi. “Seni seviyorum, bebeğim,” diye fısıldadım.

“Sevdiğini biliyorum,” diye cevap verdi fısıldayarak. “Tack’i ara.”

Bir nefes aldım. Sonra “Bunu yapman gerekiyor, değil mi?” diye sordum

“Pencerelerden dışarı bakmıyor olmam gerekiyor, Gwen, beni izliyorlar, tıpkı...” Gözlerini kapadı ve tekrar açtı ama

söyleyeceği şeyi bitirmedi, “Vardiya değişmek üzereydi. Bir adam buldular, vardiya değiştirken dikkatsiz oluyordu, ben de baktım. Şansımı denemek için bir süredir bakıyordum ve seni gördüğüme inanamadım. O yüzden denedim. Denedim çünkü onlar...” başını salladı. “Beni yakalayacaklar, Gwen. Eninde sonunda beni yakalayacaklar. Beni güvende tutamazlar, çünkü, görünen o ki, *seni* güvende tutamıyorlar. Bunu ben başlattım ve bitiren de ben olacağım.”

Ona bakakaldım. Haklıydı. Kahretsin.

“Arayacağım...” diye başladım ama hem Ginger’ın hem de benim kapılarımız sertçe açıldı.

Ayrıldık ve kafamı çevirdiğimde çok şık Kızılderili bir adamın bana doğru eğilip arabanın anahtarlarını çıkardığını gördüm. Atkuyruğu yapılmış uzun saçları vardı ve ben kim olduğunu anlamıştım. Vance Crowe, Lee Nightingale’in adamlarından biri.

Kahretsin!

Geri çekildi ama gözlerini bana çevirdi, Ginger’ın bağırışını duydum ve arabadan çıkarıldığını hissettim.

“Lee konuşmak istiyor,” dedi Crowe. “Ya gelirsin ya da seni sürüklerim.”

“Tabii ki,” diye fısıldadım, fotoğrafı çantama koydum, askısından tuttum ve bedeni yoldan çekildiğinde arabadan çıktım.

Ginger ve ben, Vance Crowe ve Luke Stark eşliğinde Nightingale Araştırma bürosuna girdik.

Gösterişli, tamamı parıldayan ahşap ve bronz heykeller. Güzel.

“Beni bırakıp gittiğine inanamıyorum!” diye çılgık attı Tracy kapıdan iki adım girdiğim anda. Ona bakmak için döndüm, bana doğru yürüyordu ama Ginger’ı görünce yarı

yolda durdu. "Aman Tanrım! Onu kaçırmışsın!" diye bağırdı.

"Ben kaçırmadım. Kendi kaçtı," diye cevapladım.

"Hadi canım," çok uzun kabarık saçları ve büyüleyici kahverengi gözleri olan siyahî bir kadın resepsiyon masasında oturmuş Ginger'a bakıyordu. "Bu kadar olayı senin gibi bir ufaklık mı çıkardı? Federaller, polisler, haydutlar, komandolar, bini bir para. Denver'ın altı üstü birbirine girdi." Kocaman gülümsedi ve kafasını bir kere sallayarak bitirdi, "Aferin kız."

Ginger ona bakarak sırtıttı.

İçeride bir kapının açıldığını ve Lee Nightingale ile Jorge'nin çıktığını gördüm.

"Smoke," dedim fısıltıyla.

"Hawk'un senin her hareketini izlediğinden şüphelenmediğin için kendimizi şanslı saymalıyız sanırım, bebeğim," dedi Jorge bana. "Ama *her* hareketini. Arabana bir takip cihazı koymuş."

Kahretsin.

"Ve telefonuna da," diye devam etti Jorge. Kahretsin!

"Ve senin aramalarını *ve* mesajlarını takip edebiliyoruz," diye bitirdi.

Kahretsin!

"Peki," diye cevapladım. "Eğer mesajlarımı takip ederseniz, bu sabahtan beri onu aradığınız anlamına mı geliyor bu?"

"Aradığımız ve bulduğumuz, Gwen," dedi Jorge. "Senin arkanı toplamak zorunda kalmasaydık daha hızlı da olabilirdik, Denver'da dolanarak başını belaya sokup durdun."

O kadar rahatlamıştım ki, sersemlemiştim. "Buldunuz mu onu?" dedim nefes vererek.

"Kurtarma operasyonu her an başlayacak, hatta belaya bulaşmamanız seni ve kardeşini Lee'nin güvenli odasına

kilitlemek zorunda kalmasaydık başlamış bile olabilirdik.”

Rahatlığım uçup gitti ve gözlerimi kısıtım. “Ne yapmamı bekliyordunuz?”

“Bilmem, üsse gelip bize Hawk’un riskte olduğunu söyleyebilir miydin?” diye cevap verdi Jorge. İğneleme.

“Komandoluk yapıp onu öldürtmenizi istemedim!” diye bağırdım. “Hawk’un işinin bir kısmı K ve F, bebeğim,” diye beni bilgilendirdi Jorge.

“O ne demek bilmiyorum bile,” dedim.

“Kaçırma ve fidye veya Hawk için, kaçırma ve kurtarma,” diyerek beni aydınlattı Jorge. Vay canına. Bu bayağı havalıydı.

“Gerçekten mi?” diye fısıldadım. “Tanrım,” diye mırıldandı Luke Stark.

“Shirleen, konuklarımıza iyi bak,” Lee, Jorge ve benim takasıyla işini görünen o ki bitirmişti ve dış kapıya doğru yürüdü.

“Ben de sizle geliyorum,” dedi Ginger. “Sen federallere geri dönüyorsun,” diye karşı çıktı Lee. “İstedikleri benim,” diye cevapladı Ginger.

Lee onun çok yakınında durdu. “İstediklerini alamayacaklar.” “Sevgilisi zarar görebilir,” dedi ona Ginger.

“Kadın, benim kim olduğumu biliyorsun. Hawk’un kim olduğunu biliyorsun. Adamlarının eğitilmiş olduğunu biliyorsun. Saçma sapan konuşma,” diye uyardı Lee.

“Ablamın sevgilisi –” diye başladı Ginger ama Lee ona doğru eğilip, “Şu an bir kancaya asılı duruyor, Ginger. Burada senin çeneni ve vicdanını rahatlatmanı ne kadar dinlersem orada o kadar daha fazla asılı duracak. Çeneni kaparsan, gidip onu alr ve ablana geri getirebilirim. Söyleyeceğin başka bir şey var mı?”

“Güvenli odada bir tur atmak istiyorum,” diye hızlıca du-

yurdum, gözlerim resepsiyon masasındaki Shirleen olduğunu düşündüğüm kahverengi gözlü kadına gitti. “Shirleen? Beni gezdirebilir misin?”

Sandalyesinden fırladı. “İş tanımımnda var.” “Yaşasın,” dedim ama biraz titrek çıktı ağzımdan.

Shirleen masanın etrafında döndü ve adamlar kapıya giderken Ginger’a baktım. Shirleen geçerken kolunu kız kardeşiminkine takarak onu da alıp götürdü.

Gözlü rim kapıdan son çıkan Lee’ye takıldı, çıkmadan önce durdu ve o da bana baktı.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadım, kafasını salladı, “Ama onu bana sağ salım getir.” “Bir saatten daha kısa zamanda, Gwen, dokunabileceğin kadar yakın olacak,” dedi Lee fısıltıyla. Yaşlar gözlerime dolup yüzümden süzüldü.

“Sağ ol.” Bu iki kelime neredeyse duyulamayacak kadar sessizdi.

Tracy’nin kolu beni aldı, Lee’ye sırtımı dönmekten başka şansım yoktu ama dönmeden önce çenesini kaldırdığını ve kapının arkasından kapandığını gördüm.

Tracy, Ginger, Shirleen ve ben güvenli odadaydık.

O kadar da büyük değildi ama hepimiz oraya sıkışıp düz ekran televizyonda 300 filmini izliyorduk. Bu Shirleen’in sıkça izlediğinden şüphelendiğim bir filmdi ve bu şüphemin sebebi çoğunlukla sebebi oyuncularla aynı anda repliklerin çoğunu söylüyor olmasıydı. Filmin hâlihazırda DVD oynatıcıda olması da bunun başka bir sebebiydi. Son bir sebep de bize ne izlemek istediğimizi sormayıp yerlerimize oturtuktan sonra filmi açmasıydı.

Odada bir çift kişilik yatak, bir dinlenme koltuğu ve DVD’lerle dolu raflar vardı. Koltukta Ginger oturuyordu. Ben yatakta koruyucu bir top haline gelmiş ve duvarın köşe-

sine dayanmıştım. Tracy yanımdaydı, elimi tutuyordu. Shirleen de yatağın ucunda kendine ait olan kısımda yayılmıştı.

Ginger ve Shirleen filmi izliyordu. Tracy'nin izlediğini sanmıyordum ama zaman benim için durduğundan bundan emin olamıyordum.

Birden ve hiçbir uyarı olmadan kapı açıldı, o tarafa baktım ve Hawk'un içeri girdiğini gördüm.

Bir nefes aldım ve kalbim atmayı kesti.

Temizdi ve kanlı değildi, saçları yeni duş aldığı için hâlâ ıslaktı. Yeni bir kamuflej pantolon ve koyu mavi dar bir tişört giymişti. Dudağında taze, korkutucu görünen bir kesik vardı, yanağında ve gözünün etrafında da aynı tazelik ve korkunçlukta bir kesik ve şişlik vardı. Yanağındaki kesik üç tane ince, kısa, beyaz bandajla bantlanmıştı. Ayrıca iki bileğinde de sert kırmızı izler vardı.

Bunların haricinde, iyi görünüyordu. Ayakta duruyor, nefes alıyordu, iyiydi.

Yalnızca, zihnimin derinliklerinde, biraz kızgın görünüyor oluşu dikkatimi çekti. Umurumda değildi.

Koruyucu topumdan fırlayıp yatakta ayağa kalktım. Bir adım attım, Shirleen'in üzerinden zıpladım, ayağımı yatağın köşesine vurdum ve kendimi erkeğime savurdum.

Beni bir homurtuyla yakaladı ve bir adım geriledi.

Kollarım ve bacaklarım ona dolandı ve ağzının bulabil-diğim her köşesine öpücük yağdırmaya başladım.

"Bebeğim," dedi, kollarından biri popomun altına kıvrılmıştı, diğeri de sırtıma dolanmıştı. Onu duymazdan gelip boynunu, çenesini, gırtlaklarını, yanağını öptüm.

"Tatlı Bezelyem," dedi, sırtımdaki kolu yukarı çıkıp saçıma giren bir ele döndü. Onu duymazdan gelmeye devam ettim ve ağzım onunkine değdi.

Kafasını geriye attı ve eli nazikçe saçlarımda döndü.

"Gwen, bebeğim, iyiyim ben," diye fısıldadı ve gözlerim gözleriyle buluştu.

Ona baktım, onu içtim, gücünü, sıcaklığını, o olan her şeyi uzuvlarıma dolanmış olarak hissettim. Sonra yüzümün eridiğini hissettim ve nefesim gürültüyle kesilmeden ve vücudum gözyaşlarına gömülmeden yüzümü boynuna dayadım.

Kafasını çevirdi ve saçlarımdaki eli sıkılaştı. "Bebeğim," diye fısıldadı kulağıma.

Kafamı kaldırdım ve feryat ettim, "Beni görmeye gelmeden önce duş aldığına inanamıyorum!"

"Gwen..."

"Bir daha senin kulağından *kan akan* ve bir yere *asılı olduğun* korkutucu bir fotoğraf mesajı alırsam, yeni kural!" diye bağırdım. "Kurtarıldıktan sonra *hemen* gelip beni göreceksin!" "Pek kurtarma sayılmazdı bu," dedi Luke Stark ve kafamı ona çevirdiğimde Hawk'un benden iki adım ötede durduğunu gördüm. "Daha çok bir temizlik işi gibiydi," diye bitirdi.

"Ne?" diye sordum.

"İyi ki Lee için çalışıyorum," diye mırıldadı Vance Crowe ve kafamı diğer tarafa çevirdiğimde onun da iki adım ötemizde durduğunu gördüm. "Lee pislikten hoşlanmaz." Vance Luke'a bakmak için öne eğildi. "Jorge'u gördün mü? Ortasına yürüdü ve gözünü bile kırpmadı."

"O kokuyu unutmuş," diye mırıldadı Luke kafasını sallayarak. "Korku." Sonra dudaklarını kıvırdı. Eyvah.

Hawk'a baktım. "Ne yaptın?"

Hawk bana baktı. "Şok tabancasıyla vurulup bir kancaya asılmanın ve birilerinin beni yumruklamasının büyük bir hayranı değilim, bebeğim."

Bu bir cevap değildi. "Ne yaptın?" diye tekrarladım.

“Evet, ne yaptın?” Shirleen arkamdan sordu. Sesi biraz fazla meraklı gibiydi, açıkçası, heyecanlı geliyordu.

“Gaflet mutluluktur diye anlaştık sanıyordum,” dedi Hawk bana.

“Ne,” diye başladım. “Yaptın?” diye bitirdim, bana sırttı, gamzeleri belirdi ve bir daha göremeyeceğimi düşünürken onları tekrar görmek kalbimi durduracaktı.

“Komando Birinci Ders,” diye cevapladı Hawk. “Eğitimli olduğunu bildiğin bir rehinen varsa, onu bayıltırsın. Bana ilaç vermeleri gerekirdi. Vermediler. Ayak bileklerimi bağladılar ama beni asılı bıraktılar. Ayak bileklerini bağlamak bir halta yaramaz. Güç, bebeğim, benim baldırlarımda. Bacaklarımdan arasına bir kafa aldığında, boyun savunmasızdır –”

“Tamam,” dedim hızlıca, “Komando Derslerinden sıkıldım. Bu ilk ve sondu.” Hawk’un gamzeleri geri geldi. Sonra beni ayaklarımdan üstüne bıraktı. Sonra gamzeler kayboldu. Eyvah.

“Pekâlâ, Tatlı Bezelyem, Komando Kadını Birinci Ders, böyle bir mesaj aldığın zaman üsse haber verirsin ve bunu *derhal* yaparsın.”

Haklıydım ama eyvah bu duruma pek yetmemişti. “Hawk...”

“Gidip yerel, arkadaş canlısı motosiklet kulübünden yaradım *istemezsin*.”

“Ha...”

“Kız arkadaşını erkeğinin belasına *sürüklemezsin*, ilk olarak çünkü bu onu işten kovdurabilir ama özellikle bu ona zarar verebilir.”

“Cabe...”

“Bankacı arkadaşını gerçekten çok rahatsız bir sorgulamaya için yerel FBI ofisleri tarafından yakalanmasına sebep olacak bir veri avına *çıkarmazsın*.”

Eyvah!

“Ca...”

“Ve *asla*,” bana doğru eğildi, ciddi yüzü iyice sertleşti. “*Hiçbir zaman*, kendini takas için teklif etmezsin.”

“Bebeğim...”

“Ve koruyucu gözetimdeki tanık kız kardeşinle firar *etmezsin*.”

“Ben...”

“Beni anladığını onayla, bebeğim.”

“Ama...”

O kadar eğildi ki yüzümden sadece bir parmak mesafeydi. “Beni... anladığını... *onayla*.” Ona bakakaldım.

Sonra günüm beynimden hızla geçti ve bu sistemime asit yolladı, aklımı kaçırdım.

“Yapacağım şey,” ellerimi kalçasına yasladım ve siyah gözlerine baktım, “yapmam gereken neyse o, yani ilk olarak senin güvende ve sağ salim olduğundan emin olmak ve ikinci olarak da seninle daha fazla anımın olacağından emin olmak. Yani, tamam, üssü arayacağım ama sonra bunların olması için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım, yani, hayır, Hawk, seni *anlamıyorum!*”

“Gwen...”

“Bütün gün panik içindeydim!” diye bağırdım, bir adım geri atıp ellerimi havaya savurarak. “Bana bu sabah Komando Kadını Birinci Dersi vermedin. Hayır, hoşça kal diyerek beni öptün ve akşam görüşeceğimizi söyledin. Yapmam gereken işlerin üzerinden geçip emin olmak istedim, bu *akşam beni görebil diye!*”

“Gwen...”

“*Kulağından kan geliyordu!*” diye bağırdım.

İki eliyle uzandı, beni tuttu ve kendine çekti, “Bebeğim,” diye fısıldayarak.

Kolları etrafımı sararken ellerim tişörtüne yapıştı. “Ya sen ya kız kardeşimdi. Böyle bir karar insanın beynine ne yapıyor biliyor musun?”

“Tamam, Tatlı Bezelyem, anladım,” dedi kibarca.

“Evet, Cabe,” gözlerinin içine baktım, “herkesten çok sen anlıyorsun. Bugün neler yaşadım biliyorsun. *Sen* biliyorsun.” Gözleri kapandı, ellerim tişörtünü bıraktı ve boynunun iki yanına doğru çıktı, gözlerini açtı ve bana sadece anladığını değil, *gerçekten, gerçekten* anladığını gösterdi. Bu yüzden devam ederken sessizleştim. “Neden kızgın olduğunu anlayabiliyorum, tatlım ama fazla üstüme gelme. Buzdolabımın üzerindeki bir fotoğrafa dönüşmemen için yapabileceğimin en iyisini yapıyordum.”

Boynunu eğdi ve alnı benimkine değdi, sonra yana kaydı, yanağı benimkine dokundu ve o da aşağı kaydı. Sonra yüzü boynumdaydı ve kollarını daha da sıktı.

Karşılık olarak kollarımı omuzlarında dolandırdım ve onu kendime çektim.

Luke’un “Biraz rahat bırakalım,” dediğini duydum ama bunu bir öneri gibi söylese de daha çok *defolun gidin bura-dan* der gibiydi.

İnsanların hareket ettiğini hissettim ve bir kapının kapandığını duydum. Sonra kafamı çevirdim ve dudaklarımı Hawk’un kulağına koydum.

“Sence federalleri bir arayıp Troy’un vücudundaki delikleri aramalarını engelleyebilir misin?” diye sordum. Hawk başını kaldırdı ve bana baktı.

“Evet,” diye cevapladı dudakları seğirerek.

“Sence, Ginger Federallere geri gitmeden önce babam ve Meredith onu ziyaret edebilir mi?”

Gözleri alevlendi ve yine “Evet,” dedi.

“Tamam,” başımla onayladım, kendimi ona bıraktım.

“Peki sence şimdi en az beş dakikadır dokunacak kadar yakının olduğuna ve bana kızabilecek kadar güvende ve sağlıklı olduğuna göre, beni nihayet öpebilir misin?”

Gözleri daha da ısındı, bir istek ifadesi belirdi. “Evet.”

Elimi kaydırıp başından tuttum. “O zaman öp beni, bebeğim,” diye fısıldadım.

Gözlerimin içine baktı, sonra kafasını yana eğdi ve tıpkı bildiğim Hawk gibi, bana dünyada en çok istediğim şeyi verdi.

Son Söz

Bana Gamzelerini Göster

Cabe Delgado garaj kapısının açılmasını bekledi, sonra Camaro'sunu Gwen'in Mustang'inin yanına çekti. Arabayı park edip yanındaki koltuktan spor çantasını aldı ve arabadan indi.

Mustang'in önüne yürüyünce, Expedition'ın arabanın diğer tarafında olduğunu fark etti. Gwen buna "pikap" diyordu ve çok büyük olduğu için kullanmayı hiç sevmiyordu. Ama Hawk'un bir kuralı vardı. Oğlanlar yanında olduğu müddetçe, Gwen o arabayı kullanabilirdi. Yalnızsa, Mustang'i kullanabilirdi. Gwen buna itiraz etmiş, ona fazla buyurgan olduğunu söylemişti ama asıl kendisi buyurgandı. Expedition'ın daha güvenli olduğunu biliyordu ve çocuklarını güvende tutmak için her şeyi yapardı.

Expedition'ın önünden, eve açılan kapıya doğru yürüdü. Kocaman, açık plan mutfığa girerken, çantasını erzak odasına bıraktı. Gwen içeri rahat girebilsin diye, tezgâh ışıklarını açık bırakmıştı. İlerleyip ışıkları kapattı ve yarım merdiven yukarıda gece lambasının yandığı geniş, halıyla kaplı alana yürüdü. Gwen'in ışıkları onun için açık bırakması gerekmiyordu ama Gwen bunu kısmen oğlanlardan biri kalkarsa karanlıkta kalmasın diye yapıyordu; kısmen

de erkeği eve döndüğünde, onu düşündüğünü anlamsız için yapıyordu.

Gwen'e yalan söylemişti ama o zaman bunun farkında değildi. Alana ihtiyaç duyuyordu. Daha doğrusu, bir Hawk ve Gwen alanına ihtiyacı vardı; oğulları da kendi alanlarına sahip olabilirdi. Bir de hep birlikte bir aile alanı olmalıydı. Böylece, ailesini Gwen'in çiftlik evinden, Gwen'in tabiriyle beş yatak odalı, üç araba sığacak kadar büyük bir garajı olan "devasa" eve taşımıştı. Gwen taşınmaya sırf Janine temizliğe yardım edecek diye razı gelmişti. Bir hayat kuralı olduğunu söylemişti. Bu kurala göre, temizliği iki saatten fazla süren bir evde yaşamak istemiyordu. Artık temizliği iki saatten fazla süren bir evde yaşıyordu ama Hawk temizliği onun yapmamasını sağlamıştı.

Sessizce basamaklardan yukarı çıktı, sağa döndü ve yukarıdaki aile alanlarından biri olan geniş alanda ilerledi. Fotoğrafları göremiyordu ama orada olduklarını biliyordu. Gwen eve bir sürü fotoğraf asmıştı. Neyse ki, öyle süslü biblolarla falan hoşlanan bir kadın değildi.

Hawk karısının evi dekore edilmiş tarzından hoşlanmıştı. Her yerde, her yüzeyde ve duvarlarda fotoğraflar vardı. Hatta buzdolabı bile üstündeki fotoğraflardan gözükmüyordu. Gwen'in, kendisinin, iki oğullarının, ailelerinin ve arkadaşlarının fotoğraflarıyla kaplıydı. Tek başlarına, çiftler halinde, gruplar halinde çekilmiş bu fotoğrafların hiçbirisi poz verilmiş kareler değildi. Hepsisi son derece samimiydi, hepsinde herkes gülümsüyordu.

Ya da gülüyordu.

Simone'la Sophie'nin de fotoğrafları vardı. Gwen annesiyle gizlice konuştuktan sonra, Simone'la Sophie'nin de dekordaki yerlerini almasına karar vermişti. Hawk'un karısı aile fertlerini kullanarak dekore etmişti evi.

Buna alışması vakit almıştı. Onları her gün görmenin yarattığı acının dinmesi vakit almıştı. Ama dinmişti. Onları kaybettiğini hissetmek yerine, artık fotoğraflardaki kişileri görüyordu sadece. Anıları görüyordu. Bunlar acı tatlı hatıralardı ama zamanla ve Gwen'in yol göstermesiyle, acının yerini tatlı almıştı.

Hawk ilk kapıdan sağa döndü.

İçeri girince, Asher'in üstünde bol bir şortla ve tişörtle, siyah saçları darmadağın, kollarını bacaklarını açmış uyuduğunu gördü. Dört yaşındaki bir çocuktan çok daha fazla yer kaplıyordu. Yatak örtüsünü üstünden atmıştı. Bebekken bile öyle yapardı. Ash özgür olmayı severdi. Sınırlardan hoşlanmazdı. Uykusunda bile. Hawk'un annesi onun da küçükken aynı şeyi yaptığını anlattığında, Hawk buna hiç şaşırmamıştı.

Asher büyüdüğünde tıpkı onun gibi olacaktı. Kendini belli eden bir çocuktu. Gwen'in rahminden çıktığı andan beri de öyleydi. Hawk edeyse, Asher yanındaydı. Emeklemeye başlar başlamaz, Hawk evinin kapısını açtığında, Asher poposunun üstüne oturmuş, kapıya bakıp babasının içeri girişini bekliyor olurdu. Yapışık bir çocuk değildi. Bebekken bile, kendisini oyalamayı biliyordu.

Sadece, her şeyi babasının yakınlarında yapmaktan hoşlanıyordu.

Hawk oğlunun yanına gidip eğildi ve sık sık, hatta her gece çocukları uyurken yaptığı şeyi yaptı. Elini hafifçe oğlunun ılık sırtına dayadı ve nefes alıp verişini hissetti. Oğlunun nefes alıp verdiğinden emin olduktan sonra da elini Asher'in gür saçlarının arasına daldırdı. Sonra, odadan çıktı, koridorda ilerleyip bir başka odaya girdi.

Bruno tek kolunu yana atmış, tek dizini kaldırmış, diğer bacağına uzatmış bir halde sırt üstü yatıyordu. Tek eli de

karnının üstündeydi. Yatak örtüsü bedeninin ancak yarısını kaplıyordu. Üstünde bol bir Bronco tişörtü olan oyuncak ayı elinden yere düşmüştü.

Bruno Bronco takımının kendi sahasında yaptığı her maçta, sessizce büyükbabasının kucağında otururdu. Tuhaf bir durumdu ama Hawk iki yaşındaki oğlunun maçı büyükbabasından daha büyük bir dikkatle izlediğine yemin edebilirdi. Televizyondan bile maç yayınlanıyor olsa, Bruno yaptığı şeyi bırakır, poposunun üstüne oturup ekranı izlerdi. Uyanık olduğu zamanlarda, kafasına bir futbol kaskı geçirirdi. Hawk ya da Gwen kaskı çıkarmaya çalıştıklarındaysa, küçük çocuk büyük bir yaygara koparırdı. Bu yüzden, yemek masası ve yatak haricinde, her yere takmasına izin veriyorlardı. Bu da iyi bir şeydi, çünkü Bruno yemek yemediğinde, televizyonda futbol maçı izlemediğinde ve erkek kardeşiyle güreşmediğinde, evdeki her şeye saldırıyordu.

Hawk eğilip elini Bruno'nun göğsüne hafifçe dayadı ve kalp atışlarını dinlerken, oğlunun suratını dikkatle inceledi.

Her iki oğlu da siyah saçlarıyla ve gözleriyle ona benziyorlardı. Bruno'nun gamzeleri vardı ve Gwen yüksek sesle, komik bir ifadeyle sık sık Tanrı'ya bunun için şükrederdi. Hem de oğlunun gamzelerini her gördüğünde ki bu, sık sık olurdu. Bruno da annesi gibi gülmeyi sever, yine annesi gibi sık sık gülerdi.

Hawk bunu düşününce, oğluna gülümsedi.

Karısı onun gamzelerini seviyordu. Hawk da oğlununkileri seviyordu.

Odadan çıktığı anda cep telefonu çaldı. Ana yatak odasına yönelip, telefonu bol pantolonunun cebinden çıkardı. Ekрана bakınca, kaşlarını çattı.

Ekranında "Gwen arıyor" diyordu.

Telefona yanıt vermeden yatak odasının kapısına baktı ve kapının altından dışarı cılız bir ışık sızdığını fark etti. Gwen uyanıktı. Bu da şaşırtıcıydı. Vakit çok geç olmuştu.

Siktir.

Gwen kendi deyimiyle son çocuklarına neredeyse dokuz aylık hamileydi. Ultrasonda bir oğlu daha olacağını öğrenince, buna karar vermişti. O kadarı yetmişti. Ruhunu teslim etmek üzereydi. Kavgalarla, kanla, sarhoşlukla, kusukla ve korkutucu hamilelik olaylarıyla zaten tüm hayatı boyunca uğraşacaktı. Bu işi daha da kötü hale getirmek istemiyordu.

Hawk bu yüzden Gwen'in çocuklarına isimlerini vermesine ses çıkarmamıştı. Deacon karnında büyüyordu. Asher dünyaya gelene dek, Hawk bu isimden hoşlanmamıştı. Bruno'yla karşılaşınca kadarsa, bu isimden *gerçekten* nefret etmişti. Şimdi de Deacon isminden *cidden* hiç hoşlanmamıştı ama zamanla seveceğini biliyordu.

Annesinin de bu isim verme işinde bir parmağı vardı ama Hawk bundan şikâyetçi değildi. Asher'in derinliğiyle ve Bruno'nun hareketliliğiyle, olacakların işaretlerini görebiliyordu. Gwen'in işi bitmişti.

Hâlâ çalan telefonu cebine sokup kapı kolunu çevirdi ve ana yatak odasının çift kapılarından birini açtı.

İçeri girdiği anda, olduğu yerde kalakaldı.

Gwen'in şifonyerindeki lamba yanıyordu. Yatak örtüsü yana atılmıştı. Yatak boştu. Çarşafın üstünde bir kan birikintisi vardı ve kan izleri banyoya doğru ilerliyordu.

"Cabe, canım, bu mesajı alırsan, doğrudan hastaneye git." Karısının sesini duyunca, şoku atlatıp banyoya daldı. "Bir terslik var. Seni..."

Hawk banyoya girince, Gwen konuşmayı kesti ve ona baktı. Üstünde geceliğiyle yerde oturuyordu; tek eliyle şiş-

kin karnını tutuyordu, bir ayağını ve dümdüz uzatmış, diğerini altına kıvrırmıştı. Uzun ve gür sarı saçları açıktı ve darmadağındı; mavi gözlerinde acı dolu bir ifade vardı, güzelim suratı kireç gibi kesilmişti ve siyah beyaz fayansların üstüne akan kanlar etrafında bir birikinti oluşturunuyordu.

Hawk'u görür görmez, gözleri yaşlarla doldu; elini bitkin bir biçimde kucığına indirip "Bebeğim," diye fısıldadı.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra, Cabe "Hawk" Delgado karısını Expedition'ın ön tarafına, oğullarını da arka koltuğa oturtup kemerlerini bağlamıştı ve Bir yandan cep telefonuyla Bax'e ulaşmaya çalışırken, bir yandan da arabayı arka arka garajdan çıkarıp hastaneye doğru yola çıkmaya hazırlanıyordu.

"Oğlum." Hawk bunu duyunca, bakışlarını pencereden ayırıp Baxter Kidd'e baktı. Göz göze geldikleri anda, Bax irkilince Hawk neler olup bittiğini surat ifadesinden anladı.

Bax elini kaldırıp, Hawk'un omzunu kavradı.

"Aynı şey Libby'de de olmuştu," dedi alçak sesle. "Aynı şey, Cabe. Tıpatıp aynı şey. Hiçbir şey demedim, çünkü Ash'le Bruno kolay dünyaya geldiler. Ben de..." Duraksayıp gözlerini yumdu, yüksek sesle içine bir nefes çekti. Sonra, gözlerini açıp devam etti. "Libby'ye bir şey olmadı. Gwen de iyiydi. Gwen'le Deacon da iyi olacaklar."

Hawk bir kere tamam der gibi başını salladıktan sonra, yine pencereden dışarı baktı. Bax omzunu sıkıp uzaklaştı, Hawk onun odadan çıktığını hissetti.

Meredith'le annesi, oğlanları Tracy'yle birlikte eve yollamak istemişlerdi ama Hawk buna izin vermemişti. Yanlış bir karar olabilirdi ama umurunda değildi. Oğullarını kimse başka bir yere götüremezdi. Yakınında olmalarına ihtiyacı vardı.

Doktor, Gwen'i beş saniye kadar muayene ettikten sonra, derhal etrafa emirler yağdırmaya başlamıştı; sedyesini telaşla koridorun ilerisindeki bir odaya götürmüşlerdi. Gwen tek bir kelime bile etmemişti ama bakışlarını ondan bir an olsun ayırmamıştı. Sonra, konuşacak fırsatları da olmamıştı, çünkü onu götürmüşlerdi. Hawk'u zorla koridordan, Meredith'le Bax'ın Ash ve Bruno'yla bekledikleri bekleme odasına götürmüşlerdi.

Karısını götürdüklerinden beri aradan iki saat geçmişti. Annesiyle babası, Von ve Lucia, Jury ve karısı Gloria, Tracy ve kocası Uri, Cam'le Leo, Elvira'yla erkek arkadaşı Malik, Troy ve karısı Keeley ve Bayan Mayhew gelmişlerdi ama hâlâ haber çıkmamıştı.

Tek bir kelime bile söylenmemişti.

Hawk pencereden dışarı bakıyordu ama Gwen korku ve acı dolu bakışları gözlerinin önünden gitmiyordu.

Gözlerini yumduğu anda, aklından bir sürü şey geçmeye başladı.

Gwen'in bedenini kendi bedeninde, ipekli elbisesini elinin altında, gülümseyen dudaklarını dudaklarında hissediyordu. Onu öptüğünde, ağzına düğün pastası tadı gelmişti. Pastayı kesip ilk lokmalarını aldıktan sonra, adeta Gwen'in gülümsemesini yutuyormuş gibi hissetmişti. Gwen azıcık geriye çekilip gözlerinin içine bakmış ve "Merak etme, bebeğim," demişti. "Bu minnacık pasta dilimi karnının çıkmasına neden olmaz." Hawk onu kendisine çekip, uzun ve sert bir öpücük verirken sonra, misafirler tezahüratlar yapıp bağdırmaya başlamışlardı. Elvira'nın onları üstlerine buz gibi su dolu bir kovayı boşaltmakla tehdit ettiğini duymuştu.

Bermuda'da tatile gittiklerinde, Gwen'in banyodan çıkışını hatırladı. Pencere açıktı ve incecik tüllerin arasından hafif bir esinti içeriyi ferahlatıyor, okyanusun sesi oda-

yı dolduruyordu. Gwen ellerini arkasında tutuyordu; üstünde minnacık ve seksi bir gecelik, dudaklarındaysa tatlı bir gülümseme vardı. Yatağın yanına gelip üstüne çıkışını ve arkasında gizlediği elini öne çıkarıp, üstünde pembe renkli bir atı işaretinin olduğu çubuğu gösterişini hatırladı. Sonra, Gwen bunu yere atmış, yumuşacık bedenini onun sert bedenine yaslamış, suratını ellerinin arasına alıp sırtıtmıştı. “Erkek olursa, Maria’yla ona Asher ismini vermeye karar verdik. Kız olursa, ismini sen koyacaksın.” Gwen bunları söyledikten sonra, Hawk onu belinden kavrayıp sırt üstü yatağa yatırmış ve iki saat boyunca, Gwen’in tatlı ses tonuyla inleyerek “Bebğim,” lafından başka bir şey söyleyemeyeceği kadar meşgul etmişti onu.

Eve geç geldiği zamanlar, Gwen’in Simone’un sandalyesine oturmuş, tek bacağını sandalyenin koluna atmış, Ash’i kollarına almış görürdü. Oğlu ve kadını uyuyor olurdu ve onları yataklarına taşıırken, ikisi de uyanmazdı.

Karnı Bruno’yla hafiften şişmiş ama yine de topuklu ayakkabılar giymekten vazgeçmeyen Gwen’in “devasa” evde dolanışını hatırladı. Ash kendi kucağındayken, emlakçının bakışlarını altında evi nasıl gezdiklerini düşündü. Sonra, Gwen yanına gelmiş, ellerini kollarına dayayıp gayet abartılı bir ifadeyle “Bu dev mağara senin sığınağında da büyük,” demişti. Hawk onu boynundan kendisine çekmiş, Ash onları minnacık yumruklarıyla döverken uzun uzun öpmüştü. Başını kaldırdığında, Gwen’i bırakmadan emlakçıya bakmış ve “Alıyoruz,” demişti.

Gwen’in Camaro’da aynada rujunu tazelerken, bacak bacak üstüne atışını, “Sanırım, Meredith’le babamın evlilik yıldönümünü onlardan daha fazla seviyorum,” deyişini hatırladı. Buna alaycı bir tavırla “Sana pahalı ayakkabılar giyme fırsatı verdiği için mi?” diye sormuştu. Gwen başını

çevirip dik dik ona bakmış “Hayır,” demişti. “Çünkü, bana beni sevdiğini ilk söylediğin gündü. O günden bu yana bana yaşattığın tüm güzel günler arasında hâlâ en güzeli, Cabe ‘Hawk’ Delgado.” Onu öpebilmek için arabayı kenara çekince, Gwen’in rujunu tekrar tazelemesi gerekmişti.

Sekiz sene boyunca bir kâbus yaşamış, dış dünyaya kendisin kapatmış ve her şeyi o kahrolası restorana girene dek uzak tutmuştu. Restoranın penceresinden hayallerinin kadını üstünde minnacık, siyah renkli bir elbiseyle, kayıtsızca gülerken görmüştü. Sonra, bir buçuk sene boyunca ne yaptığın bilememiştii. Bir buçuk sene. Onun yanından ayrıldığı her gece, kendisine bir daha gitmeyeceğini söylemişti. Ama her gece artık pes edene dek kendisiyle mücadele etmiş, onu tatmak, dokunmak, tatlı yumuşacık sesiyle “bebeğim” deyişini duymak için geri gitmişti. Onu doruk noktasına ulaştırdıktan sonra bacaklarını beline sarışını, giyinirken onu izleyişini ve dosdoğru yeniden yatağa girip güzel suratında gün ışığını görene dek orada kalmamak için mücadele edişini hatırladı.

Onu kollarına alıyordu ama kalbine girdiğini bilmiyordu. Dahası, Gwen’in de bir buçuk senedir kendi kalbine girdiğinin farkında değildi.

Bunları asla geri alamayacaktı. Artık hayatında neyin eksik olduğunu gayet iyi biliyordu ama o günler geri *gelme-yecekti*.

“Bay Delgado?” Gözlerini açınca, ameliyat önlüklü bir doktorun içeri girdiğini gördü.

Tracy ve Elvira dışında herkes ayağa fırladı. Tracy kalkamamıştı, çünkü Ash kucağında uyuyordu. Elvira da Bruno kucağında uyur vaziyette olduğu için kalkamamıştı.

Hawk, Dr. Hunter’ın yanına gelişini izlerken ve gülümsemişliğini fark ederken bile hiçbir şey yapamadı.

“Karınız iyi,” dedi Hunter. Hawk’un bir adım önünde durup “Kız bebeğiniz de öyle.”

“Kız mı?” diye bağırdığını duydu annesinin. Oddaki diğer kişiler de derin bir oh çektiler. Hunter’ın suratına boş boş bakıp “Karımı görmek istiyorum,” dedi.

“Tabii,” dedi doktor başını sallayıp. “Şu anda uyuyor,” diye onu uyardı.

“Karımı görmek istiyorum.”

Hunter yine başını salladı. “Benimle gelin.”

Hawk uyuyan oğullarına baktı ama doktorun peşinden giderken başka kimseye bir şey demedi.

Gwen gözlerini açar açmaz gördü.

Gwen şaşkın gibiydi. Hawk elini sıkınca, başını diğer yöne çevirdi.

“Cabe bebek,” diye fısıldadı.

Hawk bu sözcüklerin adeta tenine işlediğini hissetti.

Gwen’in elini sıktığını hissetti ve başparmağıyla Gwen’in parmaklarındaki evlilik yüzüklerini okşadı.

Sonra, gözlerini yumdu.

Tanrı’ya şükürler olsun. Tanrı’ya şükürler olsun.

Gözlerini açtı. “Ona Genevieve ismini veriyoruz.” Gwen’in gözlerinin irileştiğini gördü.

“Genevieve mi?” diye fısıldadı Gwen

“Evet.”

Gwen suratına baktı. Sonra, yine fısıldayarak “Vivi,” dedi.

“Her neyse işte”, diye mırıldandı Hawk.

Gwen’in ona gülümsediğini görünce, Hawk düşünmeden elini sıktı. Tanrı’ya. Şükürler. Olsun.

“Artık bebek yok,” dedi.

“Tamam,” diye yanıt verdi Gwen.

Sandalyeden kalkıp, Gwen'in suratına doğru eğildi. Sonra "Beni çok korkuttun, Tatlı Bezelyem," dedi.

Gwen'in bakışları ve surat ifadesi yumuşadı. Hawk onu tam da Gwen'in sevdiği gibi şaşırtmıştı.

"Süper kahramanlar korkmaz," dedi Gwen. Hawk saatlerdir ilk kez gülümseyebildiğini fark etti. Gwen de ona gülümsedi. "Oğlanlar nerede?"

"Bekleme odasında uyuyorlar."

"İçeri gelebilirler mi?"

"Umurumda değil. Gelmelerini istiyorsan, hemen getiririm."

"İstiyorum," diye fısıldadı Gwen.

"Tamam bebeğim." Hawk eğilip onu dudaklarından öptü. Geri çekilince, Gwen'in elini sıktığını fark edip duraksadı ve gözlerine baktı.

"Minik bir kızımız oldu," dedi tatlı bir sesle.

"Evet," dedi Hawk da onun gibi.

"Onu görebilir miyim?"

"Onu da getiririm."

Gwen tamam der gibi başını sallayıp bir süre suratına baktı. Sonra, yavaşça "Ne yapacağım?" diye sordu.

"Neyi?"

"Artık gündüz hayalleri kuracak bir durum kalmadı. Şimdi ne yapacağım?"

Hawk içini tuhaf bir hissin kapladığını, göğsünün sıkışıp boğazının düğümlendiğini hissetti. "Seni meşgul etmenin bir yolunu bulurum bebeğim."

"Tamam," dedi Gwen fısıldayarak.

Gwen'in elini yine sıktı, diğer eliyle de solgun yanağını okşadı. Gwen'in gözlerini kapattığını gördü.

"Seni seviyorum Tatlı Bezelyem," diye mırıldanınca, Gwen gözlerini açtı.

Gülümseyip “Ben de seni bebeğim,” dedi. Hawk gitmek üzere yine uzaklaşırken, Gwen ona seslenince durdu.

“Evet?”

“Gitmeden önce, bana gamzelerini göster.”

Boğazı yine düğümlendi. Hawk eğilip, karısının gerda-
nından öptü. Sonra, başını kaldırıp ona gülümsedi.

Gwen elini uzatıp, başparmağıyla gamzelerinden birini
okşadı. Bakışlarını gamzesinden gözlerine çevirip gülüm-
sedi.